

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**อุบายนางลาว (ตอนที่ 301)**

ขงเบ้งดำเนินยุทธโธบายทางการเมือง ได้เป็นพันธมิตรกับขุนกวน เหนือรบโจโฉต่อไป จึงไม่ต้องการแตกหักกับฝ่ายก๊กตั้ง ดังนั้นจึงตกลงกับโลซกขอยืม เมืองเกงจิ๋วไว้ชั่วคราวจนกว่าเล่าปี่จะตีเมืองเสฉวน ได้แล้วก็จะคืนแก่ขุนกวน โดยเล่าปี่ลงชื่อเป็นผู้ยืม ขงเบ้งเป็นนายประกัน และยังเกณฑ์เอาโลซกเป็นผู้ค้ำประกันร่วมอีกคนหนึ่ง

การดำเนินยุทธโธบายดังนี้ เนื้อแท้ก็คือการซื้อเวลาให้เล่าปี่เข้มแข็งเติบโตใหญ่ทั้งทางการเมือง การทหารให้มากที่สุด และเป้าหมายแห่งการซื้อเวลาในครั้งนี้ได้ปรากฏชัดเจนคือการยึดได้เมืองเสฉวน นั่นคือเล่าปี่ได้บรรลุยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สอง หากถึงเวลานั้นแล้วกำลังอำนาจของเล่าปี่ทั้งทางการเมืองและการทหารก็จะเติบโตใหญ่ สามารถรับมือกับโจโฉได้โดยไม่ต้องประหวั่นพรั่นพรึงหรือต้องอาศัยแรงสนับสนุนจากขุนกวนอีกต่อไป ในขณะที่เดียวกันเมื่อเล่าปี่เติบโตใหญ่เข้มแข็งดังนั้นแล้ว โทณเล่ย์ขุนกวนจะกล้าทวงเอาเมืองเกงจิ๋ว ความซบซ้อนซ่อนเงื่อนอันเป็นสิ่งซ่อนเร้นอยู่ในสัญญาดังกล่าวนั้น โลซกกลับมองไม่เห็น ครั้นได้สัญญาแล้วจึงดีอกดีใจ รีบเอาหนังสือสัญญาล่องเรือกลับไปเมืองกังตั๋ง

ครั้นเรือของโลซกเทียบท่าที่เมืองจสองก่นแล้ว โลซกจึงขึ้นจากเรือไปหาจิวยี่ที่กองบัญชาการทหาร ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วจิวยี่สังเกตเห็นโลซกมีสีหน้าผ่องใสก็สำคัญว่าโลซกไป ทวงเมืองเกงจิ๋วได้สำเร็จ จึงถามโลซกว่าท่านเดินทางไปเมืองเกงจิ๋วครั้งนี้คงทำการของนายเราให้ลุล่วงดังประสงค์ จึงกลับมาด้วยใบหน้าที่ผ่องใสดังนี้ โลซกได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าเป็นทีรับว่าใช่แล้ว จากนั้นจึงเอาหนังสือสัญญาที่เล่าปี่ลงนามไว้มอบให้แก่จิวยี่ดู

พอจิวยี่อ่านเนื้อความในสัญญาจบก็โกรธโลซก กระทั่งเข้าสะบัดชายแขนเสื้อแล้วว่า "ท่านนี้แพ้ความคิดขงเบ้งแล้ว ซึ่งว่ามาใน หนังสือว่ายืมเมืองเกงจิ๋วนั้นเห็นหากำหนดไม่ จะรู้ว่เล่าปี่จะได้เมืองเสฉวนเมื่อใดแม้ตีเมืองเสฉวนไม่ได้เราก็จะมีได้เมืองเกงจิ๋วคืน หนังสือฉบับนี้จะเอามาต้องการสิ่งใด แล้วมีหน้าเข้าใส่ชื่อตัวเป็นนายประกันด้วยอีกเล่า ถ้าเล่าปี่ไม่คืนเมืองให้ความผิดก็จะไม่พ้นตัวท่าน แม้ขุนกวนจะเอาโทษท่านจะคิดประการใด"

โลซกได้ฟังคำจิวยี่ก็ได้คิดจึงตกใจและตกตะลึงไปครู่หนึ่งด้วย เกรงว่าความผิดจะมาถึงตัว แต่กระนั้นยังคงกล่าวปลอบใจตัวเองต่อไปว่า อันเล่าปี่ ขงเบ้งนี้ก็ได้คบหากันมาชั่วนานหนึ่งแล้ว ทวงทำท่านอง ก็ซื้อตรง เห็นจะไม่คิดคดหลอกลวงเป็นแน่แท้

จิวยี่ได้ฟังก็ตำหนิโลซกว่า "ท่านอย่าซื่อนัก อันเล่าปี่นั้นกาย นอกโอบอ้อมอารี กระทำดูจมีมิตย น้าใจนั้น จะทำการใดประกอบด้วยเล่ห์กลล่อลวง ขงเบ้งเล่าก็มีสติปัญญาคิดอ่านกลับกลอกต่าง ๆ เห็นว่าน้าใจเล่าปี่และขงเบ้งจะไม่เหมือนใจท่าน" โลซกได้ฟังคำจิวยี่ก็เกิดความวิตกเพราะแลไปก็ไม่เห็นทางออกประการอื่น สีหน้าของโลซกจึงหม่นหมองเศร้าสร้อยแล้วกล่าว กับจิวยี่ด้วยน้ำเสียงที่สิ้นเครือว่า คำท่านว่ามาดังนี้ก็มิเหตุผลหนักแน่น ความผิดย่อมมีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก จะคิดอ่านแก้ไขประการใด

จิวยี่เห็นหน้าโลซกและน้ำเสียงที่หดหู่ดังนั้นก็สงสาร ราลึกลังใจไม่ตรีที่มีมาแต่หนหลังจึงว่า "ข้าพเจ้าคิดถึงท่าน ซึ่งมีคุณ ได้ให้อาหารแก่ข้าพเจ้าเมื่อคราวขัดสนนั้นจึงช่วยเตือนสติทั้งนี้ ท่านอย่าคิดวุ่นวายไปเลย เราคอยทำทหารซึ่งไปสืบข่าวราชการโจโฉกลับมาแล้วจึงจะคิดการสืบไป"

โลซกได้ฟังคำปลอบของจิวยี่และท่าทีที่จิวยี่แสดงให้ปรากฏนั้นยังเปี่ยมไปด้วยไมตรีที่มีมาแต่ก่อนแล้วคิดอ่านผ่อนปรนช่วยเหลือ ก็ค่อยคลายใจ แต่ความวิตกที่แพ้ความคิดแก่ขงเบ้งแล้วทำให้การของ ขุนกวนเสียหายก็ยังคงกรุ่นอยู่ในอก ด้วยวิตกดังนี้โลซกจึงหาความสบายไม่

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเล่าปี่และขุนกวนด้วยเรื่องเมืองเกงจิ๋วได้ก่อตัวขึ้นแล้ว เพราะขุนกวนถือว่าเมื่อโจโฉราชัยในสงครามเซ็กเพ็ก ฝ่ายก๊กตั้งซึ่งเป็นคู่ศึกและมีฐานะเป็นผู้มีชัยในสงครามได้สูญเสียริ้วพล อาวุธ ยุทธโธปกรณ์ และเงินทองไปเป็นจำนวน มาก ย่อมมีสิทธิในดินแดนและสินศึกทั้งปวงของข้าศึก ดังนั้นจึงอ้างเอาสิทธินี้เหนือดินแดนแคว้นเกงจิ๋ว ส่วนฝ่ายเล่าปี่นั้นถือว่าดินแดนแคว้นเกงจิ๋วเป็นของเล่าเปียวมาแต่ก่อน ทั้งเล่าปี่ก็ถือว่าตนเป็นน้องของเล่าเปียว และเป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ อันแผ่นดินทั้งปวงนั้นถือว่าได้ว่าเป็นของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ดังนั้นเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์จึงมีความชอบธรรมที่จะสืบทอดอำนาจของเล่าเปียวต่อไปในแดนเกงจิ๋ว

ทั้งในสงครามเช็กเพ็กก็ใช้เวลาฝ่ายกั๋งตั้งจะสู้รบโดยลำพัง หากมีเล่าปีเป็นพันธมิตรที่วางใจ โดยให้ขงเบ้งไปร่วมคิดอ่านการศึก จนสามารถวางแผนและเรียกกลมสลัดน้ำให้พัดมา ทำให้จิวยี้สามารถ วางเพลิงเผา กองทัพโจโฉได้สำเร็จ หากมิได้ลมสลัดน้ำมาแล้วอย่างว่า แต่ฝ่ายกั๋งตั้งจะมาทางเมืองเกงจิวเลย แม้เมืองกั๋งตั้งเองก็จะรักษาไว้ไม่ได้ แต่เนื่องจากเพราะกำลังอำนาจทางการทหารของโจโฉยังแข็งแกร่งอยู่ ในภาคเหนือ ขุนกวนเองก็ไม่กล้าแตกหักกับเล่าปี ส่วนเล่าปีก็ยังหวังจับมือเป็นพันธมิตรกับขุนกวนเพื่อป้องกันโจโฉโดยมารุกรานต่อไปอีก ดังนั้นสภาพการณ์ดังนี้จึงกำหนดให้ขงเบ้งต้องดำเนิน ุบายยืมเมืองเกงจิวเพื่อซื้อเวลาให้เล่าปีเติบโตใหญ่เสียก่อน

ความจริงสถานการณ์ระหว่างฝ่ายกั๋งตั้งและเล่าปีในบัดนี้นั้นหา มีฝ่ายใดได้เปรียบเสียเปรียบกันเท่าใดไม่ เพราะฝ่ายกั๋งตั้งแม้จะสงบ สันติมั่นคง แต่ก็บอบช้ำจากการศึก ทั้งจากสงครามเช็กเพ็กและจาก สงครามที่ขุนกวนปราชัยที่เมืองหับป้าจนสูญเสียไท่สุจิวหารเอก ตัวจิวยี้เองก็เพิ่งคลายจากความป่วย ดังนั้นสภาพการณ์ของฝ่ายกั๋งตั้งจึงยังไม่พร้อมรบ

แตกต่างจากฝ่ายเล่าปีซึ่งบัดนี้ได้ครองหัวเมืองฝ่ายใต้ที่ตั้งอยู่ฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีเกือบตลอดแนว กำลังทหารเพิ่มพูนเติบโตใหญ่ ทั้งได้ทหารเอกเพิ่มมาอีกสองคนคือฮองตงและอุยเอี้ยน ศักยะสงครามของฝ่ายเล่าปียิ่งสดชื่นอยู่เพราะมิได้บอบช้ำในการสงครามประการใด สภาพเช่นนี้ฝ่ายเล่าปีจึงพร้อมที่จะรบกับขุนกวนได้ แต่เนื่องจากขงเบ้งได้ถือเอาฐานะทางการเมืองนำการทหาร

ดังนั้นแม้ กำลังทหารจะพร้อมรบ แต่ยุทธโธบายทางการเมืองคือการสร้างพันธมิตรเพื่อก้าวไปสู่การบรรลุแผนยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สอง ดังนั้น สิ่งที่ขงเบ้งต้องการในยามนี้คือเวลาเพื่อรอให้เล่าปีเข้มแข็งเติบโตใหญ่และได้เมืองเสฉวนแล้ว เพราะต้องซื้อเวลาจึงต้องยอมรับเป็น สัญญาว่ายืมเมืองเกงจิวจากขุนกวน ทั้งๆ ที่เล่าปีก็ครองเมืองเกงจิว อยู่แล้ว นี่คือการใช้การเมืองนำการทหาร ซึ่งเหมาะเจาะตรงได้สรุปเป็นหลักปฏิบัติของชาวพรรคคอมมิวนิสต์จีนว่า "พรรคต้องบงการปืนจะยอมให้ปืนบงการพรรคไม่ได้เป็นอันขาด" ซึ่งมีความหมายว่าการเมืองต้องนำการทหาร จะยอมให้การทหารนำการการเมืองไม่ได้เป็นอันขาด

อยู่มาวันหนึ่งจิวยี้และโลซกกำลังปรึกษาหารือกันที่กองบัญชาการทหาร ทหารที่ไปสอดแนมราชการข้างเมืองเกงจิวได้เดินทางกลับมาเมืองกั๋งตั้ง และเข้ามารายงานแก่จิวยี้ว่าบัดนี้ชาวเมืองเกงจิวได้แต่งชาวหนุ่มชาว โปก ผ่าชาวไว้ทุกข์กันทุกคนทั่วทั้งเมืองมีบรรยากาศ ที่เศร้าโศกสลด จิวยี้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบไต่ถามว่าการเป็นไปเช่นนี้เพราะเหตุ สิ่งใดหรือ

ทหารสอดแนมได้รายงานต่อไปว่า เหตุมีมาเนื่องแต่นางกำสุหยิน ผู้เป็นภรรยาของเล่าปีป่วยหนักแล้วถึงแก่ความตาย เล่าปีจึงให้ชาวเมืองทั้งปวงไว้ทุกข์ แต่เพราะเหตุที่นางกำสุหยินเป็นสตรีที่มีเมตตาอาทรต่อราษฎร จึงเป็นที่รักของผู้คน ดังนั้นชาวเมืองจึงพากันร้องไห้ร่ำนังกำสุหยิน

จิวยี้ฟังรายงานจบแล้วจึงโบกมือขับให้ทหารนั้นกลับออกไป แล้วเอียงหน้ากล่าวกับโลซกแต่เบาๆ ว่า "เราคิดกลอุบายได้สิ่งหนึ่ง เล่าปี อยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว"

โลซกแม้เสียที่แก่ความคิดของขงเบ้ง แต่เป็นคนมีน้ำใจไมตรี ดังนั้นจึงพลอยเสียใจไปกับเล่าปีที่สูญเสียภรรยา ครั้นได้ฟังจิวยี้มีสีหน้าปีติยินดีและพูดขึ้นด้วยท่าทีที่ตื่นเต้นดังนั้นก็สงสัย จึงถามว่าท่านจะอาศัยสถานการณ์ช่วงนี้ยกไปตีเมืองเกงจิวกระนั้นหรือ

จิวยี้จึงว่า "บัดนี้เล่าปีหาภรรยาไม่ เห็นจะคิดอ่านหาภรรยาใหม่ นางขุนสุหยินน้องของนายเรายังมิได้มีสามีแล้วก็มีฝีมืออยู่ เราจะจัดหาหญิงสักร้อยคนให้ถือเครื่องศัตรารัฐเข้าอยู่ในดึก จัดแจงที่อยู่ให้ชอบกล แล้วจะให้ขุนกวนมีหนังสือไปถึงเล่าปีว่าจะยกน้องสาวให้เป็นภรรยา ลงให้เล่าปีมาทำงาน ณ เมืองลำชี เราคิดอ่านจับตัวเล่าปี ใส่คุกไว้แล้วจึงจะให้ทหารไปหาขงเบ้ง ให้เอาเมืองเกงจิวมาเปลี่ยนเอา ตัวเล่าปี เมื่อได้เมืองเกงจิวแล้วจึงจะคิดการสืบไป ตัวท่านก็จะพ้นความผิด"

โลซกฟังแผนการของจิวยี้ในตอนแรกก็รู้สึกว้าขอบกลและตะขิดตะขวงใจเพราะเป็น "แผนอุบายนางลวง" ที่เอาน้องสาวของเจ้านายไปลวงหลอกเพื่อจับกุมเล่าปี วิสัยและน้ำใจอันเป็นบัณฑิตยังมีอยู่ในตัวของโลซกน้ำใจจึงนึกโน้มน้าวไปในทางที่ไม่เห็นด้วย แต่ครั้นฟังแผนการของจิวยี้ไปถึงตอนท้ายกลับกลายเป็นว่าจิวยี้คิดอ่านแผนการครั้งนี้เพื่อช่วยเหลือโลซกให้พ้นภัยจากที่เสียที่ทาสัญญาให้เล่าปียืมเมืองเกงจิว และทำให้โลซกตรอมใจวิตกกังวลทุกคืนวัน วิสัยและน้ำใจแห่งบัณฑิตก็พ่ายแพ้แก่ภัยาคติที่บังเกิดขึ้นกับใจ จึงเห็นชอบกับ

แผนการความคิดของจิวอี้ แล้วสนับสนุนความคิดของจิวอี้ว่าท่าน คิดอ่านแผนการครั้งนี้คงได้เมืองเกงจิว กลับคืนเป็นมั่นคง คุณจะมีอยู่ แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก

จิวอี้แม้เป็นนายทัพที่เฉลียวฉลาด แต่ก็ประจักษ์ถึงปรีชาสามารถ ในเชิงชั้นการเมืองการทหารของโจชก ครั้น ได้ฟังคำหนุนจากโจชกก็มีความยินดี สำคัญว่าแผนการที่เสนอนั้นเป็นแผนการที่ล้าเลิศ อันสามารถจะเอา เมืองเกงจิวกลับคืนได้โดยง่าย โดยหารู้ไม่ว่าความเห็นด้วยของโจชกครั้งนี้มิได้เกิดจากภูมิปัญญาแห่งบัณฑิต หากบังเกิดแต่ จริตภยากติที่เข้าครองใจนั้นต่างหาก เพราะนี่แล้วคือวิสัยนำใจคนที่ไม่มีสติปัญญาความรู้ ความสามารถและคุณธรรมสักปานไหน แต่เมื่อ อคติสี่ คือ ฉันทาคติ โทษาคติ โมหาคติ และภยากติเข้า ครองงำแล้ว สติปัญญาความรู้ความสามารถและคุณธรรมประจำใจย่อมเบี่ยงเบนผันแปรวิปริตไปเป็นธรรมดา

ดังนั้นจิวอี้จึงทำหนังสือถึงขุนกวนตามแผนการความคิดซึ่งได้กล่าวกับโจชกแล้วให้โจชกถือหนังสือนั้นเอาไป ส่งแก่ขุนกวน กำชับให้โจชกส่งให้กับมือของขุนกวนให้จงได้ โจชกรับเอาหนังสือแล้วคำนับลาจิวอี้แล้วออก เดินทางไปหาขุนกวนที่เมืองล่าชี

โจชกเข้าไปคำนับขุนกวนตามธรรมเนียม แล้วส่งหนังสือสัญญา ซึ่งทำกับเล่าปี่และหนังสือของจิวอี้ให้แก่ขุน กวน ขุนกวนรับเอาหนังสือสองฉบับจากโจชกแล้ว เปิดอ่านดูสัญญาที่ทำกับเล่าปี่ก่อน พออ่านจบความขุน กวนก็มีสีหน้าไม่พอใจ เงยหน้า ขึ้นถามโจชกว่าหนังสือสัญญานี้ท่านเอามาให้ข้าพเจ้าด้วยประสงค์สิ่งใด โจ ชกไม่ตอบคำถาม เพราะรู้ว่าขึ้นตอบไปก็ไม่เป็นผลดีใดๆ แก่ตัวเอง จึงว่าขอให้ท่านเปิดอ่านหนังสือของจิวอี้ เสียก่อน

ขุนกวนได้ยินดั่งนั้นก็เข้าใจว่าในหนังสือของจิวอี้มีความสำคัญอันยิ่งยวดกว่าสัญญาของเล่าปี่จึงรีบเปิดหนังสือ ของจิวอี้ออกอ่าน พออ่านจบใบหน้าของขุนกวนก็มีความผ่องใสขึ้น พยักหน้าสอง สามครั้งเป็นทีที่มีความเห็น ด้วยกับแผนการความคิดของจิวอี้ ดังนั้นขุนกวนจึงไม่ติดใจในสัญญาที่โจชกไปทำกับเล่าปี่เพราะเห็นแผนการ ตามความคิดของจิวอี้ นั้นจักสำเร็จเป็นแน่แท้ จึงปรึกษากับโจชกว่าอันแผนการความคิดของจิวอี้ครั้งนี้คงจะได้ เมืองเกงจิวกลับคืนได้โดยง่าย ปมเงื่อนแห่งความสำเร็จอยู่ที่ตัวพ่อสื่อซึ่งจะไปเจรจาว่ากล่าวกับเล่าปี่ให้พร้อม ใจเดินทางมาเมืองกังตั๋ง

แล้วขุนกวนจึงกล่าวสืบไปว่า คนซึ่งจะเป็นพ่อสื่อไปเจรจาว่ากล่าว กับเล่าปี่ให้ตกลงพร้อมใจตามความคิดของ จิวอี้ นั้นเห็นมีแต่ลิห้อมผู้เดียวที่มีเชิงชั้นเจรจาม่วนว่องล่อนโยนเป็นผู้ใหญ่กล้าเลื่อมใสในบ่ถือ โจชกไม่พูดจาว่า กล่าว ได้แต่ค้อมศีรษะเป็นทีเห็นด้วยกับดำริของขุนกวน

ขุนกวนจึงให้ทหารไปเชิญลิห้อมเข้ามาพบ แล้วแจ้งแก่ลิห้อมว่า "บัดนี้ภรรยาเล่าปี่ตายแล้ว เราใครจะยกนาง ขุนสุหยินให้เป็นภรรยาเล่าปี่ เรากับเล่าปี่จะได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ช่วยกันทำการกำจัดโจโจ แต่ไม่มีผู้ใดจะ ไปพูดจาดูด้วยเล่าปี่ เห็นแต่ท่านผู้เดียวจะช่วยธุระเราไปหาเล่าปี่ ณ เมืองเกงจิวได้"

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรืองวิทย์าคม

เผชิญหน้าท้าแผนนางลง (ตอนที่ 302)

จิวอี้วางแผนอุบายนางลงหวังล่อให้เล่าปี่เดินทางมาแต่งงานกับนางขุนสุหยินน้องสาวต่างมารดาของขุนกวน ที่เมืองล่าชี แล้วจะจับตัวเล่าปี่เพื่อแลกกับเมืองเกงจิว ขุนกวนเห็นชอบตามแผนการของจิวอี้ และให้หาลิห้อม ขุนนางผู้มีวาทลปมาว่ากล่าวเพื่อให้ทำหน้าที่เป็นพ่อสื่อ โดยบอกลิห้อมว่าการแต่งงานครั้งนี้เพื่อความ เป็น น้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างเล่าปี่กับขุนกวน และจะได้ร่วมกันกำจัดโจโจต่อไป

อันนางขุนสุหยินผู้นี้เป็นบุตรของนางงอก๊กไถ่ นับเป็นน้องสาวต่างมารดาของขุนกวน ด้วยขุนเกี้ยนบิดาของขุน กวนนั้นภรรยาสองคน คือนางงอสุหยินและนางงอเสี่ยวหยิน ภรรยาของขุนเกี้ยนทั้งสอง คนเป็นพี่น้องกัน นางงอสุหยินสุขภาพไม่สมบูรณ์ จึงให้นางงอเสี่ยวหยินผู้น้องเป็นผู้เลี้ยงดูขุนเช็กและขุนกวนมาแต่น้อย ดังนั้น ทั้งขุนเช็ก ขุนกวนและนางขุนสุหยินจึงมีความรักใคร่สนิทสนมกันประหนึ่งเป็นพี่น้องท้องเดียวกันและเพราะ เหตุนี้ขุนกวนจึงเรียกนางงอเสี่ยวหยินว่าแม่ย่า ทั้งรักนับถือบูชาและยำเกรงเหมือนกับมารดาตัว เมื่อครั้งที่นาง งอสุหยินจะสิ้นลมได้สั่งเสียฝากฝังนางงอเสี่ยวหยินและนางขุนสุหยินไว้กับขุนกวนและให้ขุนกวนเลือกสรรคน ดีมีสติปัญญามาเป็นคู่ครองของนางขุนสุหยิน หลังมารดาขุนกวน ถึงแก่กรรมแล้วจึงได้สถาปนานางงอเสี่ยวห ยินแม่ย่าขึ้นเป็นทั้งอภิกไถ่ หรือพระแม่เมืองกังตั๋ง และเมื่อครั้งที่โจโจกรีธาทัพมาในสงครามเช็กเพ็ก ขุนกวน

วิตกไม่อาจตัดสินใจได้ว่าจะรบหรืออ่อนน้อม ก็ได้นางงอกก็ช่วยเตือนสติให้รำลึกถึงคำสั่งเสียของขุนเช็ก และมารดาของขุนกวนที่ให้ปรึกษาความสงครามด้วยจริย

ลิห้อมได้ฟังคำขุนกวนก็เห็นดีเห็นงามตามไปด้วยเพราะลิห้อม นั้นเป็นขุนนางฝ่ายพลเรือน แม้จะเชี่ยวชาญเชิง วาหศิลป์แต่ก็รักความ สงบสันติ ดังนั้นจึงเห็นว่าหากเล่าปีและขุนกวนได้ผูกคอตกลงได้ตาม ที่ขุนกวนได้ว่ กกล่าว ความเป็นพันธมิตรระหว่างเล่าปีกับขุนกวนก็จะแน่นแฟ้น ทำให้โจโจไม่กล้ามารุกราน

ดังนั้นลิห้อมจึงมีความยินดียิ่งนัก คำนับขุนกวนแล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าขออาสาไปทำการให้สำเร็จดังความ ประสงค์ของท่านให้จงได้ อย่าได้ปรามารภเลย

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี บอกให้ลิห้อมจัดแจงข้าวของกำนัล สำหรับเล่าปีแล้วให้รีบเดินทางไปเมือง เกงจีว ลิห้อมรับคำขุนกวนแล้วคำนับลาออกมาจัดแจงของกำนัล ในวันรุ่งขึ้นก็ล่องเรือออกจากเมืองลำชีไปที่ เมืองเกงจีว ทางฝ่ายเล่าปีหลังจากสิ้นบุญนางกำสุหยินผู้เป็นภรรยาแล้วให้รู้สึกโดดเดี่ยวเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง นัก ด้วยไร้ภรรยาคอยปรนนิบัติ พุดคุยปรึกษาหารือตั้งแต่ก่อน ทั้งอาเต๋บุตรโอรสก็ยังเยาว์ ไม่มีผู้เลี้ยงดูสั่ง สอน ดังนั้นวันเวลาไต่ว่างเล่าปีจึงมักเชิญขงเบ้งมาสนทนาด้วยเรื่องราวทั้งปวง

แทนที่จะปรึกษาหารือเฉพาะการสงครามดังแต่ก่อน ขงเบ้ง จึงกลายเป็นเพื่อนสนทนาของเล่าปีเพิ่มขึ้นอีก ฐานะหนึ่ง คือเป็นทั้งกุนซือ และเพื่อนรุ่นน้องคู่สนทนาที่สนิท วันหนึ่งในขณะที่เล่าปีและขงเบ้งกำลังสนทนา เพื่อคลายความเจียนเหงาเปล่าเปลี่ยว ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าขุนกวนได้ตั้งให้ลิห้อมมาหาท่าน

ขงเบ้งพอได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า "อันลิห้อมมานี้เป็นกลของจิวยี่ แม้ลิห้อมจะว่ากล่าวประการใดท่านอย่าเพิ่ง รับคำเป็นอันขาด ข้าพเจ้าจะแอบฟังอยู่หลังจาก แม่ผิดชอบประการใดเราจึงจะคิดอ่านต่อภายหลัง"

ขงเบ้งนั้นหลังจากทำอุบายให้เล่าปีทำสัญญาขมิ้มเมืองเกงจีวโดย ตัวขงเบ้งและโจชกเป็นนายประกันแล้ว ก็ คาดหมายว่าเมื่อจิวยี่เห็นสัญญาแล้วก็จะแจ้งในกลอุบายขมิ้มเมืองซ้อเวลา และในไม่ช้าจิวยี่จะต้องคิดอ่านกล อุบาย เพื่อเอาเมืองเกงจีวคืน จึงคิดระงับอยู่มิได้ขาด ครั้นจุยๆ ขุนกวนก็ส่งลิห้อมมาหาเล่าปีจึงประมาณ สถานการณ์ได้ว่าการเดินทางมาของลิห้อมในครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของกลอุบายของจิวยี่เป็นมั่นคง

เล่าปีได้ฟังคำขงเบ้งก็ประหลาดใจแต่ก็วางใจในสติปัญญาความคิดอ่านจึงรับคำขงเบ้ง แล้วให้ทหารไปเชิญลิ ห้อม ส่วนขงเบ้งก็เดินกลับเข้าไปซ่อนตัวอยู่ด้านหลังจากกันในห้องโถงรับรองนั้น

ฝ่ายลิห้อมเมื่อเดินเข้ามาในห้องรับรองเห็นเล่าปียืนรอรับอยู่ก็เข้าไปคำนับตามธรรมเนียม เล่าปีคำนับตอบแล้ว จึงเชิญลิห้อมนั่งสนทนากัน หลังจากทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าปีจึงถามว่า ท่านเดินทางมา ครั้งนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ ลิห้อมจึงแจ้งความแก่เล่าปีว่าขุนกวนทราบว่างำสุหยินภรรยาท่านถึงแก่กรรม จึง ให้ข้าพเจ้าเดินทางมาเพื่อแสดงความเสียใจ และอวยพรมาถึงท่าน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ขอบคุณขุนกวนและลิห้อมที่มีไมตรีลิห้อมเห็นดังนั้นจึงกล่าวสลับไปว่า "ข้าพเจ้าแจ้งว่า ภรรยาท่านหาบุญไม่ ก็มีความวิตกถึงท่านมิได้ขาด ข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งสมควรกันกับท่าน คิดจะใคร่ชัก นำให้แต่ไม่แจ้งว่าใจท่านจะคิดประการใด"

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าเป็นคนอาภัพ มาดวนเสียภรรยาในเวลานี้ ตัวข้าพเจ้าแม้มีอายุเลยวัย กลางคนแล้วก็ยังไม่นับว่าชราภาพ ยังมีความปรารถนาของคนที่ครองเรือนอยู่ แต่ครั้นจะหาภรรยาใหม่เล่า รวย นั้นก็ไม่สมควรเพราะได้ล่วงพ้นวัยหนุ่มมาแล้ว ทั้งยังอาลัยอาวรณ์ผู้เป็นภรรยานัก ดังนั้นจะหาภรรยาใหม่ก็ไม่ สมควร จะอยู่ตัวคนเดียวดังนี้ก็ได้ความลำบากเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาเป็นโวหารว่า "ตัวข้าพเจ้าก็ยังไม่แก่ชรานัก เป็นวิบากภรรยา จึงมาสิ้นบุญเสียแต่ท่ามกลางอายุนี้นี้ ครั้นจะคิดหาภรรยาใหม่เล่า อารมณ์ก็ยังอาลัยถึงภรรยาเก่านี้ทุกอยู่" นับเป็นการเปิดเผยธรรมชาติแห่งชีวิตของ คนที่ตกเป็นพุ่มห่มายเพราะภรรยาตายเสียในวัยเลยกลางคน จะครอง ตัวเป็นโสดหรือก็ลำบาก เปล่าเปลี่ยว ไร้คนดูแล แต่จะแต่งงานใหม่ เล่าก็เลยวัยหนุ่ม ทั้งความผูกพันในภรรยา เก่าที่ล่วงลับก็กินใจอาลัยอาวรณ์ไม่เป็นสุข จึงนับว่าเป็นวิบากกรรมอย่างหนึ่ง

ลิห้อมได้ฟังคำเล่าปีก็แจ้งว่ายังมีความปรารถนาที่จะมีภรรยาใหม่ เป็นแต่วิตกด้วยล่วงวัยและยังอาลัยอยู่ด้วย ภรรยาเก่าที่เพิ่งสิ้นบุญ เห็นเป็นที่ที่จะสำเร็จการดังที่รับอาสาามาแต่ขุนกวน จึงว่า "อันธรรมชาติ เกิดมาเป็นชาย

ครันมิได้มีแม่เรือน จะทำการสิ่งใดก็มักจะขัดขวาง ไม่ใคร่จะสำเร็จ เสมือนเรือนไม่มีพื้น ตัวท่านเป็นใหญ่อยู่จา จะคิดหาแม่เรือนจึงจะควร ชุนกวนนายข้าพเจ้าน้องสาวคนหนึ่ง รูปร่าง กังาม มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ควรจะ ปฏิบัติท่านได้ อนึ่งแม้ท่านกับชุนกวนรักใคร่เป็นเกียตรวงร่วมใจกันแล้ว เห็นใจใจก็ไม่อาจดูหมิ่นได้ ข้าพเจ้า ว่าเป็นความจริง ท่านอย่าได้คิดรังเกียจเลย แต่นางชุนสุหยินนั้น นางงอกก็ไ้ผู้มารดาร์ใคร่รัก แม้ท่านได้ เห็นด้วยข้าพเจ้าแล้ว ขอให้เร่งคิดอ่านไปว่ากล่าวทำการ ณ เมืองต้องง่อเกิด"

คำอุปมาสำหรับชายที่ไม่มีแม่ศรีเรือนว่าเหมือนเรือนไม่มีพื้นนั้น มีนัยอุปมาที่เหมือนกันอีกส่วนหนึ่งว่า มีแต่ หลักไม่มีฐาน อันว่าบุรุษนั้นนับเป็นหลัก สตรีนั้นนับเป็นฐาน บุรุษไร้สตรีเป็นแม่ศรีเรือน ก็นับเป็นคนมีแต่หลัก ไม่มีฐาน จะทำการสิ่งใดก็ไม่ครบถ้วนบริบูรณ์ ชีวิตแห่งความเป็นปฤชนก็เหมือนหนึ่งเป็นโมฆะ ส่วนสตรีไร้บุรุษ เป็น จัตรแก้วกันเกิดก็นับเป็นคนมีแต่ฐานไม่มีหลัก จะทำการสิ่งใดก็ไม่ได้ เพราะฐานนั้นเมื่อไร้หลักแล้วก็ย่อม ล่องลอยเลื่อนไหลแลอาจถูกลวงล่อได้ง่าย ชีวิตแห่งความเป็นปฤชนก็เหมือนหนึ่งเป็นโมฆะเช่นเดียวกัน เหตุ นี้โบราณจึงว่าเกิดเป็นคนไม่ว่าบุรุษหรือสตรีจึงต้องเป็น คนมีหลักฐาน ดังนี้แล

เล่าปีได้ฟังคำลื้ห้อมดังนั้นก็สนใจ จึงถามว่าความอันท่านกล่าวนี้เป็นดาร์ของท่านเองหรือว่าชุนกวนรู้เห็นเป็น ใจด้วย ลื้ห้อมเห็นเล่าปีมีความสนใจก็ยินดี จึงว่าหากแม้ว่าชุนกวนมิรู้เห็นเป็นใจด้วยแล้ว ข้าพเจ้าหรือจะกล่า มาว่ากล่าวด้วยท่าน เล่าปีจึงว่า "ตัวข้าพเจ้านี้อายุก็ถึงห้าสิบปีแล้ว ผมแลหนวดก็หงอกแล้ว น้องสาวชุนกวนยัง เด็กอยู่ ไม่สมควรกับข้าพเจ้า"

ลื้ห้อมฟังคำเล่าปีก็รู้ว่าได้บงบอกสัญญาณว่าใครจะได้นางชุนสุหยินเป็นภรรยา แต่วิดกด้วยสังขารของตัวเอง ว่าล่วงวัยถึงห้าสิบปีแล้ว จึงเกลี้ยกล่อมเล่าปีต่อไปว่า "อันนางชุนสุหยินน้องชุนกวนยังเป็นเด็กอยู่ก็จริง แต่ น้ำใจดีกว่าผู้ใหญ่อีก แม้ผู้ใดไม่มีสติปัญญาแล เชื้อตระกูลแล้วนางก็ไม่ยอมเป็นภรรยา อันจะว่าด้วยอายุนั้นหา ต้อง การไม่ ตัวท่านนี้ก็ลือชาปรากฏชื่อเสียงแลสติปัญญา ต้องความปรารถนานางอยู่แล้ว ชุนกวนก็ปลงใจ ด้วย ท่านจะบิดพลิ้วอยู่จะนี้ด้วยเหตุอันใด"

เล่าปีคิดเห็นจะได้เมียสาวก็มีความยินดี แต่พอถึงที่จะต้องตัดสินใจประการใดก็รำลึกถึงคำของขงเบ้งที่สั่ง ความกำชับเป็นแนบนหนาว่า ลื้ห้อมมาครั้งนี้เป็นเพียงกลอุบายของจิวยี่ อย่าเพิ่งตัดสินใจ แล้วค่อยคิดอ่านว่า กล่าวในภายหลัง

เล่าปีรำลึกดังนี้จึงแสรงกล่าวกับลื้ห้อมว่า ความนี้ใหญ่หลวงนัก ท่านอย่าเพอเร่งรัดเอากับข้าพเจ้าในวันนี้เลย ท่านเดินทางมาวันนี้เหนื่อยนักแล้ว จงยับยั้งร้งรอพักอยู่ที่เมืองเกงจิวนี้สักราตรีหนึ่งก่อน ไว้วันพรุ่งจึงค่อย เดินทางกลับไป ลื้ห้อมได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าการที่อาสาชุนกวนมาใกล้จะสำเร็จดังปรารถนาก็มีความยินดีจึงรับคำ เล่าปีด้วยเป็นเวลาใกล้พลบ เล่าปีจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงลื้ห้อมเพื่อเป็นเกียรติ ครันกินโต๊ะเสร็จแล้วจึงจัดแจงที่ พักให้ลื้ห้อมเข้าพักแรมที่ตึกรับรองแขกเมือง

ครันลื้ห้อมลากลับไปที่ฟานักแล้ว เล่าปีจึงปรึกษากับขงเบ้งว่าความอันข้าพเจ้าได้ว่ากล่าวกับลื้ห้อม ท่านคง ได้รับฟังสิ้นแล้ว จะมีความเห็นเป็นประการใด

ขงเบ้งเอาพัดขนนกโบกไปมาแล้วว่า ลื้ห้อมมาครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ คาดหมายอยู่แต่ก่อนแล้วว่าเป็นอุบายของจิวยี่ ซึ่งอ้างว่าชุนกวนใช้มาเพื่อว่ากล่าวยกน้องสาวให้แก่ท่านนั้น นั้นแล้วคือกลอุบายของจิวยี่ ข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่สิ้น เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึง เพราะเมียสาวนั้นก็ใคร่จะได้อยู่ แต่เมื่อรู้ว่าเป็นเพียงเหยื่อแห่งอุบายของจิวยี่ก็พรั่น พริ้ง ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็กล่าวสืบไปว่าเวลารับนี้ข้าพเจ้าได้เสี่ยงทายว่า การอันคิดแก้กลของจิวยี่จักสำเร็จ หรือไม่ ก็ปรากฏว่าจักสำเร็จดังปรารถนา ท่านจะได้โชคกลางเป็นสัตว์สองเท้า ดังนั้นท่านจงรับคำลื้ห้อมเถิด เล่าปีได้ฟังคำของขงเบ้งก็ตกใจ แต่ขงเบ้งยังคงกล่าวสืบไปว่าท่านจง แต่งให้ชุนเขียนเดินทางไปเมืองกังตั๋งพร้อมกับ ลื้ห้อมแล้วว่ากล่าวกำหนดวันแต่งงานกับชุนกวนให้เป็นทีที่แน่นอน แล้วท่านค่อยยกไปทำการตามกำหนด

เล่าปีเห็นขงเบ้งพูดยืนยันขันแข็งก็ยิ่งตกใจจึงว่า "จิวยี่คิดอ่านจะทำร้ายเรา แลเราดูหมิ่นเข้าไปในเงื้อมมือจิวยี่ เหมือนเอาเนื้อไปให้แก่เสือ ขอท่านดาร์ดูให้ควรก่อน"

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วแก้ว่า "อันความคิดจิวยี่ทำกลครั้งนี้เห็นหาเกินความคิดข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าจะ ให้จิวยี่แพ้ความคิดจงได้ ทั้งน้องสาวชุนกวนก็จะให้ได้แก่ท่าน เมื่อท่านกับชุนกวนเกียตรวงกันแล้วเมืองเกงจิว ก็จะเป็นลื้ห้อมแก่เรา"

ขงเบ้งนั้นพระนางในความคิดแลสติปัญญาว่าล้ำเลิศกว่าใคร เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียวในแผ่นดิน เมื่อเห็นว่าจิวยี่วาง กลอุบายนางลวงเพื่อ ล่อเอาเล่าปีไปเป็นตัวประกันแล้วจะบังคับเอาเมืองเกงจิว หากจะปฏิเสธจิวยี่ก็จะหมิ่น

ความคิด จึงคิดอ่านแผนการซ่อนกลจิวี่เพื่อจะเอาเสียทั้งเมืองเกงจิวี่และทั้งน้องสาวขุนกวน ปิดปากและผูกมัดขุนกวนให้เป็นดองไว้กับเล่าปี่ ซึ่งไม่เพียงแต่จะเอาชนะต่อความคิดจิวี่ให้ได้สำเร็จเท่านั้น ยังจะได้ผลทางความเมืองที่เล่าปี่และขุนกวน จะต้องร่วมใจสมานฉันท์ด้วยความเกี่ยวข้องกัน แต่การซ่อนกลครั้งนี้จะต้องเสี่ยงครั้งใหญ่ที่สุด คือต้องส่งตัวเล่าปี่เข้าไปอยู่ในเงื้อมมือของจิวี่ ดังนั้นแม้ว่าขงเบ้งจะมั่นใจในความคิดตัว แต่ก็ยังแลเห็นว่า เป็นความคิดคน จึงเสี่ยงทายสอบถามลิลิตแห่งสวรรค์ว่าจะบันดาลให้เป็นไปประการใด

ครั้นผลเสี่ยงทายประจักษ์ว่าการที่คิดจักสำเร็จดังปรารถนาก็มีความยินดี จึงยืนยันให้เล่าปี่รับคำลื้มและให้ส่งขุน ขียนเป็นพ่อสื่อข้างเล่าปี่ไปเจรจาว่ากล่าวกำหนดการแต่งงานกับ ขุนกวนให้มั่นคงศึกความคิดของสอง กุณซื่อจึงระเบิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิหยาคม

สู่เงื้อมมือมังกรราช (ตอนที่ 303)

สงครามกลอุบายระหว่างสองยอดกุณซื่อระเบิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดยจิวี่ยอดกุณซื่อเมืองกังต้งวางอุบายนางลง ล่อให้เล่าปี่ไปแต่งงาน ที่เมืองกังต้งแล้วจะจับไว้เป็นตัวประกันให้ขงเบ้งเอาเมืองเกงจิวี่มาแลก ฝ่ายขงเบ้งยอด กุณซื่อของเล่าปี่ก็แจ้งในอุบายของจิวี่ แต่แทนที่จะเสี่ยงหลบกลับเข้าเผชิญหน้าซึ่งหน้า เดินเข้าหาแผน อุบายของจิวี่ หวังจะเอาทั้งตัวน้องสาวขุนกวนให้แก่เล่าปี่ เอาทั้งเมืองเกงจิวี่ไว้เป็นสิทธิของเล่าปี่ และผูก ดองขุนกวนไว้เป็นพันธมิตรสู้รบกับโจโฉต่อไป

ขงเบ้งย่อมรู้ว่าฝ่ายเมืองกังต้งนั้นผู้ที่ตั้งตนเป็นหัวใจในการเป็นปรปักษ์กับเล่าปี่คือจิวี่ หากลั่นจิวี่เสียคน หนึ่งแล้วไม่ตรึงระหว่างสองเมืองก็ยังไม่ยืนสถาพร ดังนั้นในขณะที่รับคำทำเดินเข้ากลอุบายของจิวี่ ความ ประสงค์ที่ซ่อนอยู่ในใจของขงเบ้งจึงหาได้อยู่ ในขอบเขตเพียงเท่าการได้ตัวน้องสาวขุนกวน การได้เมืองเกง จิวี่ และ การผูกดองระหว่างสองฝ่ายเท่านั้นไม่ หากยังมีความต้องการกำจัดจิวี่ออกจากบัญชีคนไปสู่วินัยให้ หักได้ แต่การซึ่งจะกำจัดจิวี่หากใช้อาวุธหรือนำมือทหารก็หาได้เป็นเกียรติศักดิ์ของคนระดับยอดกุณซื่อไม่ ดังนั้นอาวุธที่กำหนดขึ้นเพื่อการสังหารจิวี่คือการทำลายความคิด ทะลวงจิตวิญญาณของจิวี่ให้ย่อยยับดับ ดิน ซึ่งนับว่าอ้อมหืดมิได้น้อยกว่าการสังหารด้วยคมอาวุธเลย

แต่การดำเนินกลยุทธ์ครั้งนี้จะไม่วันสำเร็จได้ถ้าหากเล่าปี่ไม่วางใจในความคิดอ่านและสติปัญญาของขง เบ้งในระดับที่กล้าเอาชีวิตตัวเองเป็นเดิมพัน เพราะถ้าหากเล่าปี่ไม่ยินยอมพร้อมใจเดินทางไป แต่งงานด้วย น้องสาวขุนกวนแล้ว ก็ไม่มีทางที่แผนการทำลายความคิดของจิวี่จะบรรลุผลได้ เป็นธรรมดาของคนทุกคนที่ ต้องรักหวงหวงใยในชีวิตตัวเอง การเสี่ยงภัยใดๆ หากเสี่ยงด้วยทรัพย์สินเงินทอง ดินแดน หรือแม้ชีวิตของคนอื่น ย่อมไม่ยากที่จะมีคนกล้าเสี่ยง แต่ถ้าหากเอาชีวิตตัวเองเป็นเดิมพันในการเสี่ยงภัย จะมีสักกี่คนเล่าที่กล้าหาญ ขาญซื่อถึงปานนั้น เพราะการตกไปอยู่ในเงื้อมมือของจิวี่ที่เมืองกังต้งซึ่งพร้อมทั้งกำลังทหารและอาวุธ ยุทธโธปกรณ์ทั้งปวง

ในขณะที่ไม่มีทางที่จะส่งกำลังหนุนหรือกองทัพไปคุ้มกันได้นั้น นับเป็นอันตรายที่ส่อแหลมที่สุดดังหนึ่งเอา เนื้อไปให้เสือ ดังนั้นการตัดสินใจของเล่าปี่จึงเป็นปัจจัยชี้ขาดในสงครามกลอุบายของสองยอดกุณซื่อและการ ที่เล่าปี่จะตัดสินใจเดินทางไปเมืองกังต้งหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความศรัทธาเชื่อถือไว้

วางใจว่าจะอยู่ในระดับใด เพราะหากไม่วางใจและมั่นใจในระดับที่สูงสุดแล้ว ไหนเลยจะยอมเอาชีวิตเข้าไป เสี่ยง แต่เล่าปี่นั้นแม้เป็นเชื้อพระวงศ์เนจร อาภัพอับวาสนาก็จริงอยู่ แต่ก็รู้ดีว่าวิถีชีวิตซึ่งผันแปรมาได้ถึงวันนี้ จากที่ถูกไล่ตามต้อนแม่แผ่นดิน สักการางนิ้วหนึ่งก็ไม่มีที่จะอาศัยกลับกลายมาเป็นเจ้าเมืองเกงจิวี่ และหัว เมืองบนฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีถึงเจ็ดหัวเมืองนั้น หาใช่ได้มาเพราะโชคช่วย หรือฟ้าบันดาลสวรรค์บันดาล ประการใดไม่ หากได้มาโดยความคิดและสติปัญญาของคนซึ่งตัวสู้ทรمانตราคราความ หनावเหน็บออกไป เขียวถึงเขามังกรหลังถึงสามครั้งโดยแท้ เพราะเหตุนี้ชีวิตของเล่าปี่ในวันนี้จึงเป็นชีวิตใหม่ซึ่งได้มาด้วยการ ประทานของพญามังกรแห่งเขาโง่สังกั้ง-จุ๊กดเหลียง-ขงเบ้ง

ดังนั้น เล่าปี่จึงตัดสินใจทำตามแผนการความคิดของขงเบ้งทุกประการ แต่ถึงแม้จะวางใจขงเบ้งสักเพียงไหน และทั้งๆ ที่ได้ตัดสินใจทำตามแผนการความคิดของขงเบ้งแล้ว เล่าปี่ก็ยังสงสัยติดใจอยู่ สิ้นหน้างมีสุสบายนัก ขงเบ้งเห็นสีหน้าและอาภัพปิริยาของเล่าปี่ก็รู้ที่ แต่ก็มั่นใจในตัวเล่าปี่ว่าศรัทธาเชื่อถือไว้วางใจในตัวเอง ทั้งตัว ขงเบ้งเล่าก็มั่นใจใน แผนการความคิดเด็ดเดี่ยวนัก ดังนั้นจึงสั่งขุนเขียนให้เดินทางไปเมือง กังต้งพร้อมกับลิ

ห้อม แล้วให้นัดหมายกับขุนกวนกำหนดวันแต่งงานของเล่าปี่กับนางซุสหยินให้แน่นอน เพื่อเล่าปี่จะได้เดินทางไปเมืองกังตั๋งต่อไป

ขุนเขียนรับคำสั่งแล้วคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้งกลับไปจัดแจงข้าวของเพื่อเตรียมเดินทางไปเมืองกังตั๋งพร้อมกับลิห้อมในวันรุ่งขึ้น

เมื่อขุนเขียนคำนับลาออกไปแล้ว ขงเบ้งเห็นเล่าปี่สีหน้าไม่ค่อย สบายนักก็อมยิ้ม แล้วคำนับลาเล่าปี่ และว่าเมื่อครั้งศึกทุ่งพิกองท่านได้ถามข้าพเจ้าว่าจะรับมือกับกองทัพแสบหัวตันประการใด ข้าพเจ้าได้ตอบท่านในครั้งนั้นว่าอันการจะรับมือกับแสบหัวตันประการใด ขึ้นอยู่กับใจของท่านว่าจะวางใจข้าพเจ้าเพียงไหน ท่านจึงได้มอบกระบี่อาญาสิทธิ์ให้ข้าพเจ้าบัญชาการทัพ มาครั้งนี้ท่านจะไปเมืองกังตั๋งก็เหมือนหนึ่งการทำสงคราม การจะสำเร็จประการใดก็อยู่ที่ขนาด น้ำใจท่านวางใจข้าพเจ้าประการนั้น ท่านอย่าได้วิตกไปเลย อันชีวิตของท่านกับของข้าพเจ้าแม้ต่างคนต่างชีวิต แต่ข้าพเจ้าได้ตระหนักคำนึงถึงว่าเหมือนหนึ่งเป็นชีวิตเดียวกัน ความปลอดภัยอันใดที่ข้าพเจ้าพึงคำนึงถึงชีวิตข้าพเจ้า ความปลอดภัยอันนั้น ข้าพเจ้าก็ได้คำนึงถึงชีวิตท่านมากกว่าหลายเท่านี้ ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำก็คำนับลาเล่าปี่อีกครั้งหนึ่งแล้วกลับไปที่พัก

ครั้นเวลารุ่งขึ้นขงเบ้งได้มาหาเล่าปี่ถึงที่จวนแต่เช้าตรู่ ขงเบ้งได้อธิบายถึงสภาพการเมืองของเมืองกังตั๋งและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่างๆ ให้เล่าปี่ฟังโดยละเอียด

ในขณะที่สนทนากันอยู่นั้น ลิห้อมได้มาหาเล่าปี่ คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วเล่าปี่จึงแนะนำให้ลิห้อมรู้จักขงเบ้ง ลิห้อมคำนับขงเบ้งตามธรรมเนียมแล้ว ขงเบ้งจึงว่าเล่าปี่ตกลงที่จะเดินทางไปแต่งงานกับน้องสาวขุนกวนที่เมืองกังตั๋ง ท่านจง "กลับไปบอกขุนกวนเถิดว่าเล่าปี่มีความยินดีนัก เราจะให้ขุนเขียนไปหาขุนกวนด้วย"

ลิห้อมได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีที่การซึ่งอาสาขุนกวนมาทำการบรรลุผลสำเร็จดังความประสงค์ทุกประการ จึงคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้ง แล้วพาขุนเขียนลงเรือข้ามอ่าวไปยังเมืองลำซี้แต่เวลานั้น

เมื่อเรือเทียบท่าเมืองลำซี้แล้ว ลิห้อมได้พาขุนเขียนลงจากเรือแล้วไปหาขุนกวนที่จวน หลังจากคำนับแนะนำกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนเขียนจึงกล่าวกับขุนกวนว่า ซึ่งท่านให้ลิห้อมเป็นพอสื่อไปว่ากล่าวให้เล่าปี่มาเข้าพิธีแต่งงานกับน้องสาวท่านที่เมืองกังตั๋งนั้น เล่าปี่และขงเบ้งมีความยินดีเป็นอันมาก ด้วยเมื่อท่านและเล่าปี่เกี่ยวพันเป็นดองกันแล้ว ไมตรีของสองเมืองก็จะสถาพร โจโฉก็จะไม่กล้ายกกองทัพมารุกรานได้อีกต่อไป ดังนั้นเล่าปี่จึงให้ข้าพเจ้าเป็นพอสื่อมาหาท่าน เพื่อนัดหมายกำหนดวันแต่งงานให้เป็นที่แน่นอน แล้วเล่าปี่จะได้เดินทางมา ตามกำหนด

ขุนกวนได้ฟังจึงว่า "ท่านจงไปบอกแก่เล่าปี่เถิดว่าเรารักเล่าปี่โดยสุจริต มิได้คิดรังเกียจสิ่งใดจึงยกน้องสาวเราให้ ให้ขงเบ้งพิเคราะห์ดูวันฤกษ์ดี กำหนดจะได้ทำการเมื่อใดแล้วให้บอกมาถึงเราด้วย"

ขุนกวนไม่กำหนดวันแต่งงานเอง แต่โยนภาระไปให้แก่ขงเบ้งให้ หากฤกษ์งามยามดีเอาตามสะดวก แล้วแจ้งให้ขุนกวนทราบเพื่อจะได้ เตรียมการทางฝ่ายเมืองกังตั๋ง การเตรียมการทางฝ่ายเมืองกังตั๋งก็คือการเตรียมการจับตัวเล่าปี่ เป็นตัวประกันนั่นเอง

ขุนเขียนเห็นขุนกวนรับรู้ยืนยันถึงความซึ่งลิห้อมเป็นพอสื่อไปว่ากล่าวกับเล่าปี่ตรงกันก็มีความยินดี จึงคำนับลาขุนกวนกลับมาเมือง เก่งจิ๋ว แล้วแจ้งเนื้อความทั้งปวงซึ่งได้สนทนาวางกล่าวกับขุนกวนให้เล่าปี่และขงเบ้งทราบทุกประการ

เล่าปี่ได้ฟังคำขุนเขียนเห็นการกระชั้นใกล้ตัวเข้ามาก็พรั่นใจ และสงสัยเป็นอันมากกว่าแผนการความคิดซึ่งขงเบ้งกำหนดนั้นจะสามารถพาชีวิตตัวรอดกลับมาเมืองเก่งจิ๋วได้หรือไม่ แต่ใจหนึ่งก็เชื่อ มันและวางใจความคิดสติปัญญาของขงเบ้ง ความสงสัยและความศรัทธาเชื่อมั่นบังเกิดขึ้นพร้อมกันดังนี้ สีหน้าเล่าปี่จึงกระอักกระอ่วนยิ่ง

ขงเบ้งเห็นสีหน้าอากัปภิกขีของเล่าปี่ก็รู้ที่ จึงกล่าวคำยากับเล่าปี่ ว่าท่านจงวางใจตัดสินใจให้เด็ดเดี่ยวก็จะกลับคืนเมืองเก่งจิ๋วได้โดย ปลอดภัย การเดินทางไปเมืองกังตั๋งในครั้งนี้ข้าพเจ้าจะให้จุลงไปด้วยท่าน แล้วจะแต่งหนังสือลับขึ้นสามฉบับมอบแก่จุลงไปกับท่าน หากขัดสนสิ่งใดก็จะสามารถแก้ไขให้ลุล่วงได้

เล่าปีเห็นขงเบ้งยืนย่นมันใจ มิได้สะทสะทันท หากเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นยิ่งกว่าครั้งใดที่ผ่านมา เล่าปีก็ค่อยคลายใจ แล้วว่าเป็น อันว่าข้าพเจ้าจะทำตามคำท่านทุกประการ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นตายร้าย ดีประการใดก็อยู่ที่ความคิดสติปัญญาของท่านประการนั้น ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าท่านอย่าปรามมกเลย จากนั้นขงเบ้งจึงคำนับลาเล่าปีกลับไปที่พัก

เมื่อกลับถึงที่พักขงเบ้งได้เขียนหนังสือสามฉบับใส่ถุงหนึ่งแล้วมัดปิดผนึกเตรียมไว้ และให้ทหารไปเชิญจูล่งเข้ามาพบ จูล่งคำนับขงเบ้งแล้วจึงถามว่าท่านเรียกหาข้าพเจ้ามาครั้งนี้มีสิ่งใดจะใช้สอยหรือ ขงเบ้งจึงบอกจูล่งแต่เบาๆ ว่า "บัดนี้เล่าปีนายเราจะไปแต่งงาน กับน้องสาวขุนกวน ท่านไปด้วยจงเอาใจใส่อย่าให้เล่าปีเป็นอันตราย ถ้าอับจนประการใดจงทำตามหนังสือที่เราเขียนไปนั้นเถิด"

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวต่อไปว่า เราได้ทำหนังสือไว้เป็นสามฉบับ มั่นขัดสนประการใดก็ให้เปิดผนึกหนังสือฉบับที่หนึ่ง ฉบับที่สอง และฉบับที่สาม ไปตามลำดับ ก็จะกลับคืนเมืองเกงจิ๋วได้โดยปลอดภัย อนึ่งเล่าท่านเป็นองครักษ์พิทักษ์เล่าปีไปเมืองกังตั๋งครั้งนี้ แม้ว่าจะไป ในการพิธีแต่งงานแต่ให้ตระหนักไว้เนื่องนึกว่าชีวิตของเล่าปีส่อแหลมนัก ด้วยได้เข้าไปอยู่ในเงื้อมมือของจิวยี่ ฉะนั้นจะประมาทพลาดพลั้งหรือดูเบาข้าศึกมิได้เป็นอันตราย อันชีวิตเล่าปีในครั้งนี้จะรอดปลอดภัยประการใดก็อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของท่าน

แล้วขงเบ้ง จึงส่งหนังสือสามฉบับซึ่งผนึกไว้ นั้นแก่จูล่ง เขียนอันศกปีที่สิบสี่ เทศกาลต้นฤดูร้อน ขงเบ้งได้กำหนดเป็น วันฤกษ์ดี จึงจัดแจงแต่งของหมั้นและข้าวของเพื่อเป็นของขวัญแก่ บรรดาญาติผู้ใหญ่ของนางขุนสุหยิน พร้อมทั้งข้าวของในพิธีแต่งงาน แล้วให้ตระเตรียมเรือรบ สิบลำ ทหารประจำเรือห้าร้อย ครั้นได้เวลาฤกษ์ขงเบ้ง เล่าปี จูล่ง และขุนเชียน จึงได้เดินทางออกจากจวนไปที่ฐานทัพเรือ เพื่อส่งเล่าปีไปเข้าพิธีแต่งงานด้วยน้องสาวขุนกวน

ครั้นไปถึงท่าเรือขงเบ้งสังเกตสีหน้าเล่าปีไม่สู้สบายนักก็รู้ว่าเล่าปี ยังมีความประหวั่นพรั่นใจถึงความปลอดภัย จึงปลอบใจเล่าปีว่าการครั้งนี้สำคัญใหญ่หลวง ท่านจงวางใจให้เด็ดเดี่ยวมั่นคงก็จะรอดปลอดภัยกลับมาเมืองเกงจิ๋วโดยมิต้องสงสัย เล่าปีเห็นขงเบ้งยืนย่นมันใจนั้นก็ค่อยคลายใจ พากูล่งและขุนเชียน ลงเรือรบ แต่พอจะก้าวเท้าลงเรือเล่าปีก็หันกลับมามองที่ขงเบ้ง ขงเบ้ง เห็นดังนั้นก็คำนับเล่าปีเป็นทีอำวยพรให้เดินทางไปและกลับโดยสวัสดิภาพ

เล่าปีรับคำนับขงเบ้งแล้วตัดสินใจเด็ดเดี่ยวก้าวเท้าลงเรือเพื่อไป สู่เงื้อมมือแห่งมังกรราชโดยไม่สะทสะทันทต่อไป แล้วสั่งให้ชักใบแล่น ข้ามอ่าวไปที่เมืองลำชีแดนชั้นในของแคว้นกังตั๋ง ครั้นขบวนเรือแล่นเลยปากอ่าวเข้าไปใกล้ท่าเรือเมืองลำชี เล่าปีก็รู้สึกไม่สบายใจ ปรึกษากับจูล่งว่าเราเดินทางมาครั้งนี้มิได้บอกกล่าวล่วงหน้าให้ขุนกวนทราบก่อน ไม่รู้ว่าขงเบ้งคิดอ่านประการใด และเมื่อถึงเมืองลำชีแล้วเราจะทำการประการใด

จูล่งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ก่อนเดินทางมาขงเบ้งได้สั่งไว้ว่าอับจนขัดสนสิ่งใดก็ให้เปิดหนังสือลับออกดู แล้วให้ทำตามสิ่งที่สั่งไว้ในหนังสือลับ การครั้งนี้ขัดสนมิรู้ทำประการใด จึงขอบที่จะเปิดหนังสือลับของขงเบ้ง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ

จูล่งจึงเปิดผนึกหนังสือฉบับแรกของขงเบ้งออกอ่านดู ปรากฏความว่า "ให้ทหารทั้งปวงแต่งตัวจงโอโง่ง ไปเที่ยวซื้อของในเมืองลำชี ถ้าชาวเมืองจะถามว่ามาธุระสิ่งใดก็ให้บอกว่าเล่าปีจะมาแต่งงาน กับน้องสาวขุนกวน ให้ชาวเมืองรู้แจ้งทั่วกัน แล้วให้เล่าปีแต่งสิ่งของเข้าไปคำนับนางเกียวก๊กโลซึ่งเป็นมารดาภรรยาขุนเช็กและจิวยี่"

จูล่งทราบความตามหนังสือของขงเบ้งแล้วก็มีความยินดี จึงส่งหนังสือนั้นให้เล่าปีอ่าน พอเล่าปีอ่านจบความก็ทราบหนทางปฏิบัติจึงค่อยคลายใจ ที่สามก็ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าให้เล่าปีแต่งสิ่ง ของเข้าไปคำนับนางเกียวก๊กโลซึ่งเป็นมารดาภรรยาขุนเช็กและจิวยี่นั้นเป็นการแปลโดยคลาดเคลื่อนของล่ามจีน เพราะความจริงเกียวก๊ก โลเป็นผู้ชายไม่ใช่ผู้หญิง และมีฐานะเป็นรัฐบุรุษอาวุโสคือเป็นก๊กโล ดังนั้นเกียวก๊กโลจึงมีความหมายว่ารัฐบุรุษอาวุโสแก่เกียวกว ซึ่งเป็นบรรดาศักดิ์เทียบเท่ากับก๊กโลคือพระแม่เมืองกังตั๋ง ซึ่งหมายถึงนางงอเสี่ยว หยินผู้เป็นแม่น้าของขุนกวน และเป็นมารดาของนางขุนสุหยิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เปิดโปงแผนมัจจุราช (ตอนที่ 304)**

หนังสือปิดผนึกฉบับแรกของขงเบ้งถูกเปิดออกมาแล้วเพื่อแก้ไขข้อขัดสนของเล่าปี่และจูล่งว่าเมื่อถึงเมืองลำซี้แล้วจะดำเนินการอย่างไร จึงจะรอดปลอดภัยจากเงื้อมมือมัจจุราชของแผนนางลวง พอเล่าปี่และจูล่งอ่านหนังสือของขงเบ้งแล้วแม้จะทราบว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร แต่หาได้รู้ถึงความมุ่งหมายแห่งหนังสือลับของขงเบ้งไม่ แม้กระนั้นทั้งเล่าปี่และจูล่งก็ยังคงคลาไคลหนังสือลับของขงเบ้งกำหนดแผนปฏิบัติการเป็นสองประการคือ ให้ทหารของเล่าปี่ที่ติดตามมา "แต่งตัวจงโอ้อวด ไปเที่ยวซื้อของในเมืองลำซี้ ถ้าชาวเมืองจะถามว่ามาธุระสิ่งใด ก็ให้บอกเล่าปี่จะมาแต่งงานกับน้องสาวขุนกวน ให้ชาวเมืองรู้จักทั่วกัน" อย่างหนึ่ง และให้เล่าปี่แต่งสิ่งของเข้าไปค่านับรัฐบุรุษอาวุโสเกี่ยวกับกิล ซึ่งเป็น พ่อตาของขุนเช็กและจิวอี้ก็อย่างหนึ่ง

นี่คือยุทธวิธีของขงเบ้งที่ใช้ในการทำลายแผนการของจิวอี้ เพราะยอดขุนซื่อ อย่างขงเบ้งนั้นย่อมแจ้งในโลกนิติซึ่งเป็นนิติหนึ่งในสามที่ขุนซื่อจะต้องรู้เป็นอย่างดีว่าธรรมเนียมประเพณีของจีนในยุค นั้นเมื่อพ่อสื่อหรือแม่สื่อของทั้งสองฝ่ายตกลงและหมั้นหมายกันแล้วย่อมถือว่าฝ่ายหญิงเป็นคนของสกุลฝ่ายชายแล้ว หากฝ่ายชายถึงแก่ความตายแม้ยังไม่ทันแต่งงาน หญิงนั้นก็จะได้ชื่อว่าเป็นหม้าย และไม่สามารถแต่งงานใหม่ได้อีกตลอดชีวิต มิฉะนั้นโลกนิยมแห่งโลกนิติในยุคนี้จะประณามและครหานินทา

ขงเบ้งคาดการณ์ว่าเมื่อเป็นแผนการอุบายของจิวอี้ เรื่องการแต่งงาน ครั้นนี้คงจะถูกปกปิดเป็นความลับ ดังนั้นการทำลายแผนการของจิวอี้ให้พินาศไปจึงต้องทำให้เรื่องที่ปกปิดไว้นี้เปิดเผยให้สาธารณชน ได้รับรู้เพื่อผูกมัดน้องสาวขุนกวน ให้คนทั้งปวงรับรู้ว่ามีนางซุสหยิน เป็นคนของแซ่เล่าแล้ว ใช้โชตรวนแห่งโลกนิติผูกมัดตระกูลขุนไมให้ สามารถทำตามแผนการร้ายของจิวอี้ต่อไปได้ ดังนั้นจึงต้องให้ทหาร ของเล่าปี่ออกไปเปิดโปงแผนการที่ปกปิดนี้ให้ชาวเมืองรับรู้ ยุทธวิธีประการนี้จึงมุ่งกระทำต่อประชาชนชาวเมืองลำซี้เพื่อใช้อานุภาพของพลังแห่งโลกนิตินั่นเอง

แต่เท่านั้นยังไม่ประกันให้การได้ตัวนางซุสหยินเป็นภรรยาเล่าปี่ผูกดวง ขุนกวนเป็นผลสำเร็จ จึงกำหนดยุทธวิธีอีกประการหนึ่ง กระทำต่อครอบครัวของขุนกวน เพราะขงเบ้งย่อมมีข่าวกรองที่แน่ชัดแล้วว่าแม้ขุนกวนจะเป็นถึงเจ้าเมืองกังตั๋ง แต่มีน้ำใจกตัญญูและเกรงกลัวนางงอก๊กได้ผู้เป็นแม่น้าเสมอด้วยมารดาตัวเอง และนาง งอก๊กได้เล่าก็มิบุตรคนเดียวคือนางซุสหยินซึ่งนางรักหวงดังดวงใจ ไม่มีวันยินยอมให้ตกเป็นหม้ายตามแผนการของจิวอี้โดยเด็ดขาด

แต่นางงอก๊กได้นั้นพานักอยู่ในจวนของขุนกวนยากที่จะเข้าถึงตัวได้โดยง่าย ดังนั้นจึงต้องอาศัยรัฐบุรุษอาวุโสเกี่ยวกับกิลซึ่งใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นที่นับถือของนางงอก๊กได้เป็นผู้ประสาน เหตุนี้ขงเบ้งจึงกำหนดให้เล่าปี่ต้องไปค่านับรัฐบุรุษอาวุโสเกี่ยวกับกิลด้วยตนเอง และนี่คือเหตุผลที่ขงเบ้งกำหนดฤกษ์ดีแล้วให้เล่าปี่มาเมืองลำซี้ โดยที่ไม่แจ้งข่าวให้ขุนกวนทราบ เพราะถ้าขุนกวนทราบความก่อนแล้ว ก็อาจคิดแผนการกำจัดเล่าปี่เสียก่อน

ดังนั้น พอขบวนเรือของเล่าปี่เทียบท่าที่เมืองลำซี้แล้ว ทหารของเล่าปี่จึงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีแดงสดตามแบบการแต่งกายในพิธีนำขบวนขันหมากที่กำลังนำเจ้าบ่าวเข้าสู่พิธีแต่งงานแล้วแยกย้ายกันปฏิบัติการตามแผนการของขงเบ้งทั่วทั้งเมืองลำซี้

เพียงไม่ถึงชั่วโมงชาวเมืองลำซี้ทั้งปวงก็เล่าขานต่อๆ กันไปว่า เมืองกังตั๋งกำลังมีพิธีมงคลสมรสระหว่างพระเจ้าอาเล่าปี่กับน้องสาวของขุนกวน ชาวเมืองทั้งปวงจึงมีความโสมนัสโดยทั่วหน้ากัน ในขณะเดียวกันนั้น เล่าปี่ได้แต่งตัวตามแบบเจ้าบ่าวจะเข้าพิธีแต่งงาน จัดขบวนนำของกำนันแล้วให้ชาวเมืองนำทางไปที่จวนของรัฐบุรุษอาวุโสเกี่ยวกับกิล

ฝ่ายรัฐบุรุษอาวุโสเกี่ยวกับกิลพานักอยู่ที่จวนตามประสาผู้สูงอายุ อย่างเรียบง่าย แต่ละวันได้แต่อ่านหนังสือและชื่นชมของโบราณเป็น งานอดิเรก เพราะไม่มีพ่อค้าข้าราชการมาเยี่ยมเยียนรบกวนวุ่นวายนั่นเอง ตำแหน่งหรือโครงการเหมือนกับนักการเมืองยามเรืองอำนาจ ดังนั้นพอทราบความจากทหารรักษาการให้นำจวนว่ามีแขกเมืองคนสำคัญเป็นถึงเชื้อพระวงศ์ผู้สูงศักดิ์ที่พระเจ้าอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้ นามว่าเล่าปี่กิดติศัพทลือชาปรากฏว่าเปี่ยมด้วยคุณธรรมแลโอบอ้อม อารตอคนทั้งปวงมาขอพบและรออยู่ที่หน้าจวนก็ตื่นตื่นและแปลกใจอยู่ในที่

เกี่ยวกับโลผู้เฒ่ารีบแต่งกายด้วยเสื้อผ้าใหม่ให้สมกับเกียรติของแขกผู้มาเยือนแล้วออกไปต้อนรับเล่าปีถึงที่ข้างนอกประตูจวนผู้เฒ่าเกี่ยวกับโลแม้จะสูงวัยกว่าเล่าปี แต่เพราะสูงวัย ความรักภักดีบุษศาสตร์หาในราชสำนักที่ฝังใจมาแต่ก่อนจึงสูงตาม ดังนั้นพอ เห็นเล่าปีมีบุคลิกสง่างามนุ่มนวลมีราศีผิวดกกว่าคนทั้งปวง เกี่ยวกับโล จึงตรงเข้าไปคำนับโดยมิพักต้องอาศัยผู้ใดแนะ แล้วกล่าวว่าพระเจ้าอาจะมีภารกิจใดในเมืองนี้หรือจึงได้แวะมาถึงจวนของข้าพเจ้า

เล่าปีเห็นผู้เฒ่าเกี่ยวกับโลคำนับอย่างนอบน้อมดังนั้น จึงรีบคุกเข่าลงคำนับตอบ ประหนึ่งบุตรหลานคำนับบุพการีแล้วว่า ข้าพเจ้าเพิ่งมาถึงเมืองลำซี้เมื่อช่วงยามนี้แล้วรีบมาคำนับท่านรัฐบุรุษโดยเฉพาะ เล่าปีสังเกตเห็นเกี่ยวกับโลมีลักษณะเป็นคนแก่ใจดีและมีลักษณะโอโง่งนูนวลจึงถูกอัธยาศัยยิ่งนัก ดังนั้นอาภักิริยาว่าจาของ เล่าปีจึงเปี่ยมไปด้วยความเคารพ สุภาพ นุ่มนวลและจริงใจ ในขณะที่เกี่ยวกับโลก็รู้สึกพึงใจรักใคร่นับถือเล่าปีในทันทีที่ได้พบเช่นเดียวกัน เกี่ยวกับโลเห็นเล่าปีซึ่งเป็นถึงพระเจ้าอาของสองเต่คุกเข่าลง คำนับดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปประคองเล่าปีให้ลุกขึ้นแล้วว่าพระเจ้าอาให้เกียรติข้าพเจ้ายิ่งแล้ว

เล่าปีลุกขึ้นแล้วค้อมศีรษะขอบคุณเกี่ยวกับโลแล้วว่า ท่านรัฐบุรุษมีคุณธรรมเลาถือไปไกลนานข้าพเจ้าศรัทธาเลื่อมใสมานานแล้ว ได้มีโอกาสมาคำนับในวันนี้เป็นวาสนายิ่งนัก เกี่ยวกับโลได้ฟังปิยาวจาอันเปี่ยมด้วยความนิยมของเล่าปีก็ยิ่ง มีความอึ้งใจ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่และเชิญเล่าปีเข้าไปสนทนากันที่ข้างใน จวน หลังจากโอภาปราศรัยพอเป็นที่ใกล้ชิดแล้วเกี่ยวกับโลเฉลียวใจ ที่เห็นเล่าปีแต่งตัวในชุดเจ้าบ่าวและในขบวนที่มานั้นก็เหมือนกับขบวน ชันหมากในพิธีแต่งงาน ทั้งยังมีทหารตอนฝูงแพะ หาบหิสุราและของขวัญกำนัลมาเป็นอันมาก จึงถามเล่าปีว่าบรรดาชาวของทั้งนี้ท่าน จะเอาไปที่แห่งใด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้ามาเมืองลำซี้ครั้งนี้เพื่อเข้าพิธีแต่งงานกับนางขุนสุหยินน้องสาวของขุนกวน ดังนั้นจึงนำชาวของทั้งนี้มาคำนับขอฝากตัวไว้กับท่านผู้เป็นทั้งเสาหลักของตระกูลขุนแล แคว้นกังต้ง ว่าแล้วเล่าปีจึงมอบสิ่งของทั้งปวงแก่เกี่ยวกับโล

เกี่ยวกับโลรับมอบของกำนัลด้วยความยินดีอย่างยิ่งใจ จึงรีบถามย้าว่าพระเจ้าอาจะมาแต่งงานกับน้องสาวขุนกวนหรือ ไฉนเล่าข้าพเจ้าจึงไม่ทราบมาก่อนเลย

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็งงใจเช่นเดียวกันว่าความใหญ่ปานนี้ไฉนเกี่ยวกับโล ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ของแคว้นกังต้งจึงไม่ทราบความ พลันรำลึก ถึงคำขงเบ้งว่านี่คือกลอุบายของจิวอี้ก็หนาวเหน็บส่ดั่งขึ้นทั้งตัว แต่ยังคงกล่าวยืนยันกับเกี่ยวกับโลและเล่าความที่ลึบหม่ไปเมืองเกงจิวเป็นพ่อสื่อของขุนกวนเจรจายก นางขุนสุหยินให้เป็นภรรยาของเล่าปี และเล่าปีให้ ขุนเขียนเป็นพ่อสื่อเดินทางมาเมืองกังต้งทำความตกลง นัดหมายกับขุนกวนจนกระทั่งเล่าปีได้เดินทางมาเมืองลำซี้ให้เกี่ยวกับ โลทราบทุกประการ

เกี่ยวกับโลได้ฟังความจากเล่าปีแล้วมีความยินดียิ่งนักที่ครอบครัว ตระกูลขุนจะได้ผูกต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตระกูลเล่าซึ่งเป็นราชินิกุล มิได้สงสัยว่าจะเป็นแผนการร้ายของจิวอี้และขุนกวน คิดว่าหรือตัวเราขราแล้วขุนกวนจึงไม่ยอมรับกวนบอกกล่าว แต่ไฉนเล่า ก็ก็ได้ซึ่งเป็นผู้ใหญ่ด้วยกันจึงไม่บอกข่าวมงคลให้เราทราบ จึงรำพึงว่าขวามงคลนี้ไฉนหนออีกได้จึงไม่บอกกล่าวให้เราทราบ เห็นจะต้อง รีบไปต่อว่าสักหน่อยหนึ่ง

เล่าปีเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นผู้น้อยยังไม่มิวาสนาได้ พบกักได้ จึงรบกวนท่านขอฝากบอกกักได้ว่าเล่าปีขอฝากกราบคำนับมาเกี่ยวกับโลจึงว่ายินดีๆ เล่าปีเห็นสมควรแก่เวลาแล้วจึงคำนับลา เกี่ยวกับโลกลับไปที่เรือ พอเล่าปีกลับไปแล้วผู้เฒ่าเกี่ยวกับโลได้สั่งให้คนในบ้านจัดขบวนแล้วรีบรัดไปที่จวนนางงอกักได้เพื่อแสดงความ ยินดีที่นางจะได้บุตรเขยซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ของสองเต่

ฝ่ายเล่าปีเมื่อกลับมาถึงเรือ ก็ได้รับรายงานจากบรรดาทหารซึ่งขึ้นไปจับจ่ายใช้สอยบังหน้าแล้วเปิดโปงข่าวประกาศการมาเมืองลำซี้ ของเล่าปีว่าจะมาแต่งงานกับน้องสาว ขุนกวนให้ชาวเมืองได้ทราบโดยทั่วกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เล่าปีเห็นการณเป็นไปตามแผนการของขงเบ้งทุกประการก็มีความยินดี แต่ในใจก็ยังสงสัยว่าการณข้างหน้าจะเป็นประการใดต่อไป

ครู่หนึ่งลืหม่ก็มาพบเล่าปี ต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วลืหม่จึงว่าท่านเดินทางโดยมิได้แจ้งนัดหมายให้ขุนกวนทราบก่อน จึงมิได้จัดแจงพิธีต้อนรับ ท่านอย่าได้น้อยใจเลย แล้วว่าขุนกวนเพิ่ง ทราบว่าท่านมาถึงก็มีความยินดีจึงให้ข้าพเจ้ามาต้อนรับท่านและขอเชิญท่านไปพักที่ตึกรับรองแขกเมือง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวขอบคุณขุนกวนแล้วพาลู่ง และทหารตามลิห้อมไปที่ตึกรับรองแขกเมือง ครั้นลิห้อมจัดแจงที่พักให้เล่าปีแล้วจึงคำนับลากลับไป ลู่งจึงให้ทหารจัดเวรยามอารักขาเล่าปีอย่างแข็งขัน ทั้งด้านนอกด้านในตึกที่พัก ตัวลู่งเองนั้นเฝ้าติดตามเล่าปีอย่างใกล้ชิดทุกฝีก้าวตลอดเวลา

ฝ่ายผู้เฒ่าเกี่ยวกับก๊วกโลซึ่งมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับก๊วกโลก็สามารถเข้าออกนอกในจวนได้ตลอดเวลาเสมือนว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ เมื่อไปถึงข้างในจวนก็ร้องเรียกก๊วกโลๆ มาแต่ไกลด้วยความตื่นเต้นยินดี จนเป็นที่ประหลาดใจของ ทหารรักษาการณ์และผู้คนข้างในจวนนั้นว่า วันนี้นักโลเป็นใจจึงตื่นเต้นยินดีถึงเพียงนี้

ในขณะนั้นนางงอกก๊วกโลนั่งปักผ้าไหมเป็นการพักผ่อนตามอดิเรก ได้ยินเสียงก๊วกโลร้องเรียกด้วยความตื่นเต้น ยินดีก็จำได้ แต่ประหลาดใจเช่นเดียวกับคนทั้งปวงว่าเหตุใดก๊วกโลจึงเป็นเช่นนี้ เกี่ยวกับก๊วกโลเข้ามาถึงที่ก๊วกโล พักผ่อน ด้วยอารมณ์ใจก็ไม่คำนึงตามธรรมเนียมแล้วรีบกล่าวขึ้นว่าก๊วกโลมีงานมงคลใจจึงไม่บอก ให้เรา รู้ แต่ถึงแม้จะไม่บอกเราก็ดูต้องรีบมาแสดงความยินดี

นางงอกก๊วกโลได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ รีบถามว่างานมงคลอะไรหรือเกี่ยวกับก๊วกโลได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่านางอ ก๊วกโลได้แก่ล่อเล่น จึงพูดเป็นจริงเป็นจังว่าก๊วกโลพวกเราแก้ตัวกันแล้วไยจึงต้องมาล่อข้าพเจ้าเล่นเล่า นางงอ ก๊วกโลเห็นท่าทางเกี่ยวกับก๊วกโลเองจริงเองจึงก็งุนงง รีบกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะล่อท่านเล่นด้วยประโยชน์สิ่งใด เรื่องราวเป็นอย่างไรกันแน่

เกี่ยวกับก๊วกโลจึงเล่าความที่ได้สนทนากับเล่าปีให้นางงอกก๊วกโลฟังทุกประการ แล้วว่าบัดนี้ชาวเมืองลำชีรู้ข่าว มงคลนี้กันทั่วทั้งเมืองแล้ว ใจนักโลจึงไม่ทราบความ

นางงอกก๊วกโลทราบความดังนั้นก็ตกใจ และถามว่าก๊วกโลท่านแน่ใจ หรือว่าชาวเมือง ลำชีได้ทราบความเรื่องนี แล้วเกี่ยวกับก๊วกโลจึงว่าถ้าท่านไม่แน่ใจก็จงให้คนในจวนออกไปสืบข่าว ข้างนอกก็จะทราบความเอง

นางงอกก๊วกโลได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งงุนงง เพราะนางขุนสุหยินเป็นบุตรที่รักดังแก้วตาซึ่งนางไม่เคยปรึกษาหารือว่า จะยกให้เป็นภรรยาของผู้ใด และเรื่องใหญ่เพียงนี้หาก ขุนกวนคิดจะแต่งให้นางขุนสุหยินมีเหย้าเรือนก็ต้อง ปรึกษาขอความเห็นชอบต่อนางซึ่งเป็นมารดา ก่อน แต่เพื่อให้สิ้นสงสัยนางงอกก๊วกโล จึงเรียกคนใช้ในจวนให้ รีบออกไปสืบความ และชวนให้ก๊วกโลนั่งสนทนาอยู่เป็นเพื่อนก่อน

ครู่หนึ่งคนซึ่งนางงอกก๊วกโลใช้ไปสืบความก็กลับมารายงานว่าชาวเมืองได้ทราบข่าวเล่าปีจะมาแต่งงานกับนาง ขุนสุหยินทุกบ้านเรือน บัดนี้ชาวเมืองได้ตกแต่งบ้านต้อนรับการมงคลครั้งนี้บ้างแล้ว การแต่งงานครั้งนี้ลิห้อม เป็นพ่อสื่อของขุนกวน และขุนเขียนเป็นพ่อสื่อของเล่าปี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

อาณาภาพแห่งโลกนิติ (ตอนที่ 305)

นางงอกก๊วกโลได้ฟังรายงานสอดคล้องต้องกันกับคำของของเกี่ยวกับก๊วกโล ทั้งการก็ได้ดำเนินไปโดยถูกต้องตาม ประเพณี จนเล่าปีว่าที่ลูกเขยได้เดินทางมาถึงเมืองลำชีแล้ว ผู้เป็นว่าที่แม่ยายยังไม่ทราบความ ก๊วกโลพระแม่ เมืองกั๋งตั้งจึงทั้งตกใจ น้อยใจและเสียใจ ขว้างถ้วยชาลงกับพื้นจนแตกละเอียด แล้วร้องไห้ว่าใจขุนกวนจึง หมั่นน้ำใจเรา

นางงอกก๊วกโลจึงสั่งสาวใช้ให้รีบไปตามขุนกวนมาพบในทันทีให้จงได้ สาวใช้เห็นก๊วกโลโกรธซึ่งรุนแรงใน ลักษณะที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนก็ตกใจ คำนับรับคำสั่งแล้วรีบออกไป

ยุทธวิธีท่าของคว่าให้เป็นของหงาย ทำเรื่องปกปิดให้เป็นที่เป็นเปิดเผย ซึ่งขงเบ้งได้สั่งการไว้ในหนังสือลับฉบับ แรก หากเปรียบเทียบ กับการทหารก็เหมือนกับการจัดการเป็นสองกองกระหนาบเข้าตีพร้อมกัน กองหนึ่งเข้า ดีทางด้านมวลงชนผูกมัดตระกูลขุนด้วยโลกนิติว่าถ้าเล่าปีตายนางขุนสุหยินก็ต้องเป็นหม้ายไปตลอดชีวิต อีกกองหนึ่งเข้าตีทางเครือญาติผู้ใหญ่ของขุนกวนทั้งก๊วกโลและก๊วกโลเพื่ออาศัยเป็นกลไกบังคับให้เรื่องลง ต้องกลายเป็นเรื่องจริง

อานภาพแห่งปัญญาของผู้แจ้งฟ้าจบดินจัดจ้านเชิงชั้นสรรพอุบายเล่ห์กลกำลังแผ่ปกคลุมเหนือแดนกังต้งอีก ครั้งหนึ่งหลังจากสิ้น สงครามเช็กเพ็ก และกำลังจู่โจมตรงไปที่ขุนกวนผู้เป็นเจ้าของทางนิตินัย แต่ภายใน ครอบครัวยังคือบุตรเลี้ยงของนางงอกกั๊ไถซึ่งขุนกวน ทั้งรักทั้งเคารพและเกรงกลัวเสมอ ด้วยมารดาตัวเอง

ขุนกวนทราบว่เล้าปีเดินทางมาเมืองล่าชีโดยที่ไม่ทันตั้งตัวเตรียมการ จึงได้แต่ส่งลิห้อมไปต้อนรับตามธรรมเนียมก่อนแล้วจะได้คิดการตามแผนการของจิวยี้ต่อไป ในขณะที่รอฟังข่าวจากลิห้อม อยู่ไม่นานก็ได้รับใช้ในจวน ของกั๊ไถก็ถูกลี้ลุลจนเข้ามาพบ และแจ้งว่ากั๊ไถขอเชิญขุนกวนไปพบในทันที

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ ถามว่ามีเรื่องร้อนประการใด หรือเด็กรับใช้จึงตอบว่าจะเป็นเรื่องราวประการใดนั้นไม่แจ้ง แต่ท่าทางของกั๊ไถท่าจะไม่ค่อยสบาย ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสำคัญว่ากั๊ไถป่วยด้วยโรคปัจจุบัน จึงรีบไปที่จวนของกั๊ไถในทันที

พอนางงอกกั๊ไถเห็นขุนกวนเข้ามาคำนับก็ร้องไห้ เอามือทูปอกชกหัวชนหน้าลงกับโต๊ะ แล้วว่าขุนกวนเจ้าอกตัญญูดูหมิ่นน้ำใจ เรานัก แล้วนางก็รำให้เป็นที่เวทนายิ่ง

ขุนกวนแต่ครั้งเริ่มจำความได้เคยเห็นแต่ความรักเมตตาเอาใจใส่ของแม่น้าที่มีต่อตัวเองเคยเห็นแต่ความอ่อนโยน เบิกบาน และใบหน้าที่ยิ้มอย่างอบอุ่น ไม่เคยประจักษ์ลักษณะการของแม่น้าที่เสีย ใจน้อยใจเศร้า โศก เต็มไปด้วยโทสะคลปะปนกันตั้งนี้มาก่อน ทั้งตลอด ชั่วเวลาอันยาวนานก็ได้ยินแต่คำสั่งสอนปลอบประโลมใจไม่เคยได้ยินคำตักเตือนว่าว่าเป็นคนอกตัญญู ครั้นได้เห็นได้ยินดังนั้นขุนกวนก็ยิ่งตกใจ ตกใจลงที่พื้นตรงหน้านางงอกกั๊ไถเอามือทั้งสอง กุมมือนางแนบกับอก แล้วถามว่าแม่ร้องไห้โกรธข้าพเจ้าด้วยเรื่องใดหรือ

นางงอกกั๊ไถยังคงรำไห้และกล่าวด้วยเสียงสั่นเครือว่า ตัวเจ้ามิได้เกิดในอุทรเรา เราก็รักเสมอกับบุตรอันเกิดในอุทร เมื่อพี่เราจะตายนั้นก็ได้สั่งเจ้าไว้ จะกระทำการสิ่งใดให้ปรึกษาเราก่อน แลเจ้าทำการสิ่งเพียงนี้ก็มีได้บอกเราขุนกวนได้ฟังคำแม่น้าดังนั้นก็ตกใจไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใดใหญ่โต แต่หาได้เฉลียวใจคิดไปถึงว่าจะเป็นเรื่องการมาแต่งงานของเล้าปีไม่ เพราะเรื่องนี้ปิดลับไว้อย่างรัดกุม มีผู้รู้เห็นเพียงสี่คนคือขุนกวน จิวยี้ โลซก และลิห้อมเท่านั้น และทุกคนก็ไม่เคยได้เข้ามาพบปะพูดจากับนางงอกกั๊ไถในเรื่องนี้

ขุนกวนเห็นแม่น้าตกอยู่ในอาการดังนั้นก็สงสาร นึกถึงคุณนางที่เลี้ยงดู มาแต่อ่อนแอออกมา น้ำใจก็ประหวัดรำลึกถึงมารดา นัยน์ตาขุนกวนก็เริ่มแดงกล้าและกล่าวขึ้นว่า ข้าพเจ้าทำการสิ่งใดให้มารดา ชัดเคื่องจงว่าให้แจ้งเถิด จะมานั่งร้องไห้อยู่จะนี้ข้าพเจ้าหาไม่สบายใจ

นางงอกกั๊ไถเห็นขุนกวนว่ากล่าวแต่โดยซื่อจึงกล่าวว่า อันธรรมดาเกิดมาเป็นคนที่มิบุตรหญิงชาย ครั้นเลี้ยงใหญ่แล้วก็คิดอ่าน จะตกแดงให้มีเหย้าเรือน ตัวเราก็เป็นมารดาเลี้ยงของเจ้าก็เหมือนมารดาตัว เจ้าคิดอ่านจะเอาบุตรหญิงของเราไปให้แก่เล้าปี จนบัดงานการกันพาเล้าปีมาถึงเมืองแล้ว เหตุใดจึงไม่ปรึกษาเรา

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจยิ่งอยู่ครู่หนึ่งคิดไม่ถึงว่ามารดาจะทราบความอันเป็นอุบายครั้งนี้ จึงไล่เสียงถามว่า เป็นผู้ใดนำความนี้มากล่าวแก่มารดาหรือ

นางงอกกั๊ไถฟังคำขุนกวนก็แจ้งว่าคิดจะบายเบี่ยงเลี่ยงหลบ จึงว่าอันการดังนี้แม้มิให้ใครรู้ก็อย่าทำ อันทำแล้วจะปิดให้มิดนั้นไม่ได้ ราษฎรชาวเมืองล่าชีนี้ก็รู้ทั่วกันแล้ว เจ้ากลับมาพรางเราอีกเล่า ผู้เฒ่าเกียวกั๊โลนั่งนิ่งฟังสองแม่ลูกโต้ตอบกันดังนั้นแล้ว จึงกล่าวเสริมว่าเนื้อความทั้งนี้เรารู้เห็นอยู่สิ้น และมีความยินดีในการ มงคลครั้งนี้จึงมาแสดงความยินดี น้อยใจก็แต่ขุนกวนท่านใดจึงไม่บอกข่าวมงคลให้เราได้รู้ก่อน

ขุนกวนได้ฟังคำสองผู้เฒ่าแล้วก็เห็นว่าเมื่อความจริงประจักษ์ขึ้น ดังนั้นแล้ว ขึ้นปิดบังต่อไปย่อมไร้ผล ทั้งมารดาก็ขุนใจขัดเคืองหากจะรับว่าเป็นความคิดตัวก็กลัวเกรงมารดาจึงแก้ตัวว่า อันการงานครั้งนี้ข้าพเจ้าจะเป็นตัวคิดอ่านทำหาไม่ได้ เป็นความคิดกลอุบายของ จิวยี้จะคิดเอาเมืองเกงจิว จึงคิดอ่านลงให้เล้าปีมาแล้วจะจับเอาตัวใส่คุกไว้ ให้ ขงเบ้งเอาเมืองเกงจิวขึ้นเปลี่ยนตัวเล้าปีไป แม้ขงเบ้งไม่ทำตามคำก็จะฆ่าเล้าปีเสีย ไซ้จะทำโดยสุจริตนั้นหาไม่ ข้าพเจ้าจึงมิได้ปรึกษากับมารดา

นางงอกกั๊ไถได้ฟังดังนั้นจึงหันมาที่เกียวกั๊โลแล้วว่าเป็นเพราะไ้อ่ลูกเขยตัวดีของท่านนี้เอง เกียวกั๊โลคิดไม่ถึงว่าระเบิดอารมณ์ลูกใหญ่จะมาถึงตัว จึงรีบปิดเป็นพัลวันว่าใจนกกั๊ไถท่านจะมาถึงที่ข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้าอยู่แต่ที่บ้านหาได้รับรู้เรื่องราวใดไม่

เกี่ยวกับโลกแล้วยังไม่หันจบคำ นางงอกกี้ได้กล่าวแทรกขึ้นดำใจว่า มันเป็นนายทหารผู้ใหญ่ในเมืองกังต้ง มีหัวเมืองเอกถึงหกหัวเมือง เมืองตรีจัตวาแปดสิบเอ็ดหัวเมือง อาญาสิทธิ์ก็อยู่กับมือ แต่จะคิดกลอุบายเอาเมืองเกงจีวแทนนี้ไม่ได้หรือ จำเพาะเอาบุตรเราไป ท้ากจะลงงฆ่าเล่าปี ให้คนทั้งปวงเลื่องลือว่าเรายกบุตรหญิงให้เป็น ภรรยาเล่าปี เมื่อเล่าปีตายแล้วบุตรเราก็เป็นหม้ายอยู่ สืบไปเมื่อหน้าผู้ใดจะอาจมาขอเล่า จะทำให้บุตรเราเสียคนไปละนี้ ให้มันทำจงดี

นางงอกกี้ได้ยิ่งกล่าวก็ยิ่งโกรธ เสียงนางค่อยดังขึ้นเสียงร้องไห้ ก็ดังขึ้นตามกลั้วกันไป ในขณะที่ขุนกวนก็ก้มหน้านิ่งคล้ายกับจะอด สูดถ้อยคำของนางงอกกี้ได้เพราะเมื่อพิเคราะห์ตามคำนางก็เห็นจริงตามคำนั้น ชีวิตของนางขุนฮุยเป็นผู้เป็นน้องสาวแม้จะเป็นน้องต่าง มารดา แต่ขุนกวนก็ผูกพันรักใคร่เหมือนหนึ่งน้องที่คลานตามกันมา เพราะเติบโตใหญ่มาด้วยกันก็จะตกเป็นหม้ายเหมือนหนึ่งदनกรทั้งชีวิต น้ำจิตของขุนกวนจึงโน้มไปในทางสงสารและห่วงใยนาง น้ำตาขุนกวนจึงเริ่มไหลซึมพุดจาประการใดไม่ได้

เกี่ยวกับโลกเห็นบรรยากาศอึมครึมเคร่งเครียดจึงกล่าวว่า อันแผนการของจิวยี่ครั้งนี้คงจะได้เมืองเกงจีวเป็นมันคง แต่ถ้าฆ่าเล่าปีเสียแล้วขุนฮุยหลานเราก็จะตกเป็นหม้ายผู้ตายเป็นทุกขุทธานทั้งชีวิต เราผู้เฒ่าแม้จะตายก่อนแต่ถอนตายหลับตาไม่ลงเลย ขุนกวนเจ้าจึงต้องรำลึกนึกถึงมารดาเจ้าว่าจะมีดหมอใจตายเพราะอุบายอันลามกนี้ดอกหรือ

อนึ่งเล่าขุนเกียนบิดาเจ้าและขุนเช็กพี่เจ้าล้วนเป็นวีรชน ทำการใดเปิดเผยตรงไปตรงมาหาเคยคิดเอาสตรีเป็นเหยื่อทำอุบายล่อลวงดังนี้ไม่ เจ้าทำการทั้งนี้คนทั้งปวงก็จะเยาะเย้ยหยามหยันจนเสื่อมเสียไปถึงขุนเกียนแลขุนเช็ก แม้ตัวเจ้าในยามเป็นจะเหลือหน้า กล้ามองชาวเมืองกังต้งหรือ ถึงยามตายเล่าเจ้าจะกล่าวแก่กับบิดาแลพี่ชายได้จันใด

ขุนกวนได้ฟังคำรัฐบุรุษอาวุโสพรรณานความทั้งใกล้ไกลแจ่มแจ้ง ในขนบธรรมเนียมประเพณีแลวิถีชีวิตที่ต้องเป็นไปก็อัปจนถ้อยมิรู้ที่จะกล่าวประการใด นางงอกกี้ได้ก็ยิ่งดำ จิวยี่ไม่ขาดปากว่าเป็นคนสันคืด เกี่ยวกับโลกเห็นบรรยากาศยังคงตึงเครียดแต่เจียนงันลงด้วยเหตุผล ตัวจึงกล่าวสืบไปว่าการก็เป็นถึงเพียงนี้จนราษฎรรู้ทั่วกันแล้ว เล่าปีก็เป็นคนมีสติปัญญา แล้วเป็นเชิ้องค์พระเจ้าเหียนเต๋ เอาเป็น เขยเถิดจะได้พ้นความละอายซึ่งคนทั้งปวงจะครหานินทา

อานภาพแห่งโลกนิติและความผูกพันในครอบครัวตามขนบธรรมเนียมจีนโบราณกำลังก่อเกิดเป็นพลังบังคับให้แผนการกลอุบายที่ลงงฆ่าเล่าปีมาแต่งงานให้กลับกลายเป็นเรื่องจริงจิ่งขึ้นมาแล้ว!

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงเกี่ยวว่าเล่าปีเป็นเชิ้องพระวงศ์แลมีสติปัญญานั้นก็จริงอยู่ แต่เล่าปีเป็นผู้ใหญ่สูงวัยกว่าขุนฮุยมากกราวเป็น พ่อกับลูก หาเหมาะสมที่จะครองคู่กันไม่

เกี่ยวกับโลกจึงแย้งว่าเล่าปีนี้หาได้แก่เฒ่าเหมือนคำเจ้าไม่ ตัวเราได้พบกับเล่าปีแล้วยังหนุ่มอยู่อีก ทั้งยังมีสงาราศิหนุ่มพล กิริยาวาจา ก็เรียบร้อยมีสติปัญญาเป็นอันมาก วันข้างหน้าจะได้เป็นใหญ่ กักได้ ท่านรับเล่าปีไว้เป็นเขยแล้วจะไม่ขายหน้าแก่ผู้ใดในแผ่นดิน ขุนกวน เจ้าก็จะไม่ขายหน้าน้องสาวที่คัดเลือกเล่าปีให้เป็นคู่ครอง

ขุนกวนได้ฟังคำเกี่ยวกับโลกแล้วขำเลิ้องมองมารดาเห็นค่อยคลายโทสะลงก็รู้ว่าสบบารมณในเหตุผลของเกี่ยวกับโลก จึงไม่กล้าทักทวงเกี่ยวกับโลกอีกต่อไป

นางงอกกี้ได้ฟังคำเกี่ยวกับโลกเห็นเป็นทางออกที่พอจะแก้หน้า ตระกูลขุนเอาไว้ได้ แต่ยังคงติดใจด้วยวัยของเล่าปีว่าจะเป็นเฒ่าชะแแรกชราควรแก่การครองคู่ด้วยบุตรตัวหรือไม่ จึงว่าตัวเราไม่เคย รู้จักหน้าค่าตาของเล่าปี หากว่าแก่เฒ่าคราวเดียวกับเราแล้วเราก็ไม่ ปลงใจให้ลูกสาวเราทนทุกขอยู่กินกับคนแก่จะเป็นเวรกรรมเนิ่นนาน ไปเบื้องหน้า ดังนั้นเราจะขอตัวเล่าปีสักครั้งหนึ่งก่อน ถ้าชอบใจเราก็จะยอมรับไว้เป็นเขย แต่ถ้าไม่ชอบใจก็ตามใจขุนกวนเจ้าเถิด

แล้วนางงอกกี้ได้จึงว่าในวันพรุ่งนี้เวลาเช้าเราจะไปรออยู่ที่วัดกาลอ ให้เชิญเล่าปีไปให้เราดูตัวที่วัดนี้ นางงอกกี้ได้กล่าวความแล้วก็เดินเข้าไปในห้อง ขุนกวนมองหน้า เกี่ยวกับโลกเห็นส่ายหน้าไม่ว่ากล่าวจึงคำนับเกี่ยวกับโลกแล้วกลับไป

เกี่ยวกับโลกเห็นทุกคนไปแล้วก็กลับไปที่พัก แล้วให้คนใช้ไปบอกแก่เล่าปีที่เรือนรับรองแขกเมืองว่าการซึ่งเล่าปีจะมาแต่งงานครั้งนี้นางอภิกไถ่ทราบความแล้วจะขอดตัวเล่าปี จึงให้มาเชิญเล่าปีไปกินโต๊ะที่วัดกาลลอในวันพรุ่งนี้เวลาเช้า ให้เล่าปีเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ก่อนถึงเวลานัดขุนกวนจะให้ลิห้อมมาเชิญไปที่วัด

ฝ่ายขุนกวนครั้นกลับไปถึงจวนได้ใช้ทหารให้ไปตามตัวลิห้อมมา พบแล้วปรึกษาว่าในวันพรุ่งนี้เวลาเช้าก็จะได้ขอดตัวเล่าปีที่วัดกาลลอ แล้วอนุญาตว่าถ้าขอดแล้วไม่พอใจก็ให้เราจัดการกับเล่าปีตามแต่ใจเรา ท่านจะมีความเห็นประการใด

ลิห้อมจึงว่าถ้าเป็นดังนี้ก็ชอบที่ท่านจะเตรียมการจับตัวเล่าปีไว้ให้ พร้อมขอให้ท่านตั้งแห้วคุมทหารสามร้อยไปชุมนุมอยู่ที่สองข้างทางวัดกาลลอ ถ้ากักได้ไม่พอใจเล่าปีก็ให้ท่านแจ้งสัญญาณเป็นสำคัญแล้ว ให้แห้วคุมทหารออกมาจับตัวเล่าปีคงจะได้ตัวโดยง่าย

ขุนกวนได้ฟังความเห็นของลิห้อมก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารให้ตามตัวแห้วมาพบ แล้วสั่งการให้แห้วจัดแจงทหารไปทำการตามคำของลิห้อมทุกประการ แห้วรับคำสั่งแล้วคำนับลาขุนกวนไปจัดแจงทหารสามร้อยซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นมือสังหาร และยกไปวางกำลังชุมนุมอยู่ทั้งสองข้างทางของวัดกาลลอตั้งแต่เวลายามสามของคืนวันนั้น

ฝ่ายเล่าปีเมื่อได้ทราบข่าวจากเกี่ยวกับโลกก็มีความยินดี จึงเรียก ขุนเขียนและจุล่งมาปรึกษาและเล่าความทั้งปวงให้ขุนเขียนและจุล่งทราบจุล่งจึงว่ากักได้นัดท่านไปกินโต๊ะขอดตัวที่วัดกาลลอเวลาวันพรุ่งนี้ หากมันพอใจก็แล้วไปเถิด แต่ถ้าหากไม่พอใจเล่าปีเห็นจะวางใจขุนกวนไม่ได้ ด้วยคบคิดกับจิวอี้ทำอุบายจะทำร้ายท่าน ท่านก็จะเสียอันตรายนัก ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะขอคุมทหารห้าร้อยยกตามท่านไป เผื่อมีเหตุร้ายเกิดขึ้นจะได้แก้ไขป้องกันท่านได้ทันทั้งนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อุบายใช้น้ำตาเป็นอาวุธ (ตอนที่ 306)

จุล่งนั่งฟังแผนการขอดตัวของเล่าปีแล้วเห็นประจักษ์ว่าการขอดตัวครั้งนี้มีผลถึงสองด้าน คือด้านที่กักได้ชอบใจยอมรับเล่าปีเป็น ลูกเขย และด้านที่กักได้ไม่พอใจ จุล่งจึงเห็นว่าหากกักได้ชอบใจเล่าปีคงจะปลอดภัย แต่ถ้าไม่พอใจเล่าปีก็อาจตกอยู่ในอันตราย การณ์จะเป็นประการใดใครเล่าจะรู้ล่วงหน้า ดังนั้นเพื่อความไม่ประมาท จุล่งจึงเสนอขอยกทหารไปป้องกันเล่าปี เล่าปีได้ฟังก็เห็นชอบสั่งจุล่งให้จัดแจงทหารและรีบเข้านอนแต่หัวค่ำพรุ่งนี้เวลาเช้าให้เตรียมตัวให้พร้อมจงทุกคน

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้านางอภิกไถ่และเกี่ยวกับโลกได้ไปรออยู่ที่วัด ทางขุนกวนก็สั่งให้พนักงานแต่งโต๊ะเตรียมจัดเลี้ยงรับรองเล่าปีที่ห้องโถงหน้าของวิหารวัดกาลลอและพาที่ปรึกษาและขุนนางผู้ใหญ่ไปที่วัดพร้อมกัน จากนั้นจึงให้ลิห้อมไปเชิญเล่าปี

วันนั้นเล่าปี ขุนเขียน จุล่ง และทหารทั้งปวงตื่นแต่เวลาเช้า สามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า "เล่าปีจึงแต่งตัวใส่เกราะน้อยชั้นในใส่เสื้อชั้นนอก ทหารซึ่งจะไปด้วยนั้นก็ให้แต่งตัวเอากระบี่ตะพายแล่งทุกคน" แต่จุล่งนั้นแต่งตัวใส่เกราะเหมือนกับจะออกศึก สะพายกระบี่เขี้ยวเทียม ถือทวนคู่ใจขึ้นมาคุมทหารคอยทำอยู่

ครั้นลิห้อมมาเชิญเล่าปีจึงขึ้นขี่ม้าขี่เคียงคู่กับลิห้อม โดยจุล่งขี่ม้าพาทหารทั้งห้าร้อยติดตามไปเล่าปีไปอย่างกระชั้นชิด แผนอุบายนางลงของจิวอี้กำลังถูกทำลายด้วยอุบายของขงเบ้งที่สั่งการไว้ในหนังสือลับ ทำให้การลวงเล่าปีมาแต่งงานกับน้องสาวขุนกวนมีที่ทว่ากลับกลายเป็นเรื่องจริง แต่จะเป็นประการใด นั้นขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของนางอภิกไถ่มารดาเลี้ยงของขุนกวนว่าจะพอใจเล่าปีเชื่อพระวงศ์ผู้อาภัพหรือไม่ การขอดตัวเล่าปีที่วัดกาลลอจึงเกิดขึ้นดังนี้

พอลิห้อมพาเล่าปีไปถึงประตูวัด เล่าปีจึงลงจากหลังม้า ลิห้อมและคนทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ทำตามเล่าปีแล้วชวนกันเดินเข้าไปในวัด ขุนกวนยืนคอยท่าเล่าปีอยู่ที่ด้านนอกวิหาร เห็นเล่าปีเดินมาแต่ไกลใส่เสื้อคลุมสีเหลือง ลวดลายมังกรพ่อนเมฆตามศักดิ์เชื่อพระวงศ์ชั้นชั้นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋ ใบหน้าผ่องใสเบิกบานมีสง่าราศี ท่าทีอ่อนโยนนุ่มนวลยิ่งนัก ก็ราพิงแต่ใจว่าตัวเรา เป็นชายคิดหมายจะฆ่าเล่าปีเสีย แต่พอพบตัวจริงก็

ให้มีใจเมตตาใคร จะคบหาให้สนิท ทั้งทวงท่าเล้าปี่ก็มีสง่ามาเกรงขาม หากมารดาเราพบเล้าปี่เห็นจะมีน้ำใจรักใคร่เมตตามากกว่าเราเสียอีก อุบายซึ่งคิดไว้จะไม่เสียการไปหรือ

ขุนกวนมองเล้าปี่ไปพลางรำพึงไปพลางจนแทบจะลืมตัวก็ได้ยิน เสียงลิห่อมเตือนเล้าปี่ดังมาว่าที่ยืนอยู่หน้าวิหารนั่นคือขุนกวน ดังนั้นขุนกวนจึงเดินมาที่เชิงบันไดยิ้มให้เล้าปี่ ส่วนเล้าปี่เห็นดังนั้นก็ยิ้มให้ขุนกวนและรีบก้าวเดินเข้ามาหา

เล้าปี่และขุนกวนต่างคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงว่ามารดาข้าพเจ้ารอพบท่านอยู่นานแล้ว และเชิญเล้าปี่ขึ้นไปบนวิหาร เดินเข้าประตูห้องโถงกลางตามธรรมเนียมแขกเมืองผู้สูงศักดิ์

ขุนกวนพาเล้าปี่เข้าไปหานางงอกกั๊กไถซึ่งนั่งเคียงคู่อยู่กับเกี้ยวกั๊กโลในห้องโถง เล้าปี่เห็นเกี้ยวกั๊กโลก็ค้อมศีรษะแล้วยิ้มให้ เกี้ยวกั๊กโลก็พายมือไปทางนางงอกกั๊กไถเป็นนัยแนะนำแก่เล้าปี่ เล้าปี่เห็นสตรีผู้มีวัยเลยกลางคนนั่งเป็นสง่าอยู่กลางห้องโถงมีใบหน้าเต็มไปด้วยความอบอุ่นและเมตตาแต่ทรงไว้ซึ่งอำนาจ ก็คาดหมายว่าสตรีนางนี้แล้วคือพระแม่เมืองกังต้ง ครั้นเห็นสัญญาณจากผู้เฒ่าเกี้ยวกั๊กโลจึงเดินตรงเข้าไปตรงหน้าพระแม่เมืองกังต้ง แล้วคุกเข่าลงกับพื้นแสดงความคำนับและคารวะด้วยความเคารพอย่างสูง ปากก็กล่าวว่าเล้าปี่ขอคารวะกั๊กไถ

นางงอกกั๊กไถสังเกตอาการปฏิกิริยาของว่าที่ลูกเขยทุกอย่างก้าว เห็นท่วงท่าคมสันมีสง่าราศี ท่วงท่าราวกับพญาลิงห์ผู้เป็นเจ้าของป่าก้าวเดินเนิบนาบนุ่มนวลและหนักแน่นนัก ใบหน้าเปี่ยมด้วยความกรุณายอบอุ้มใจแก่ผู้พบเห็น ตามีประกายเจิดจ้าทรงอำนาจ อารมณ์ ประดับกายตามศักดิ์ของเชื้อพระวงศ์ยามต้องแสงสว่างยามเข้าดงดงมยิ่งนัก กลบขมความมีวัยหาลิบไปสิ้น

แลเล้าปี่นั้นชั่วชีวิตคร่ำศึกอยู่กับหลังม้าออกกำลังกายสม่ำเสมอ ดังนั้นจึงดูภายนอกเสมอด้วยคนในวัยกลางคนเท่านั้น นางงอกกั๊กไถจึงพึงใจเล้าปี่ในทันทีที่พบเห็นดังที่ขุนกวนได้คาดคะเนไว้ ดังนั้นพอเล้าปี่คุกเข่าลงคำนับ นางงอกกั๊กไถจึงโบกมือเป็นที่ให้เล้าปี่ลุกขึ้น ปากก็ว่าพระเจ้าอาลูกขึ้นแล้วเชิญนั่งลงเถิด เกี้ยวกั๊กโลบัดนี้กลายเป็นกองเชียร์ของเล้าปี่เห็นที่ท่านางงอกกั๊กไถดังนั้น ก็รู้ทีจึงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

กั๊กไถได้ทักทายเล้าปี่ตามธรรมเนียมผู้ใหญ่ผู้น้อยแล้วจึงเชิญเล้าปี่ไปกินโต๊ะ เกี้ยวกั๊กโล ขุนกวน และเล้าปี่ จึงเดินตามนางงอกกั๊กไถไปนั่งที่โต๊ะเดียวกัน จุลงก็เดินไปยืนอยู่ข้างหลังของเล้าปี่ ระหว่างกินโต๊ะนางงอกกั๊กไถได้ปรารภกับบรรพบุรุษอาวุโสเกี้ยวกั๊กโลว่า "เล้าปี่รูปร่างจิตกริยาที่สมควรเป็นเขยเราอยู่แล้ว" ขุนกวนได้ยินคำมารดาตกลงปลงใจว่าชอบใจเล้าปี่ก็ได้แต่นิ่งเฉย ในขณะที่เกี้ยวกั๊กโลและเล้าปี่นั้นมีสีหน้าท่าทางยินดีเกี้ยวกั๊กโลจึงเสริมคำนางงอกกั๊กไถว่า "อันลักษณะเล้าปี่ดีนัก มีน้ำใจกรุณาแก่ราษฎรทั้งปวง นานไปจะมีบุญทั้งอายุก็จะยืน ควรที่จะเป็นบุตรเขยท่าน"

ว่าแล้วทั้งเกี้ยวกั๊กโลและนางงอกกั๊กไถก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน เกี้ยวกั๊กโลจึงชวนให้ทุกคนดื่มสุรามงคลพร้อมกันในขณะที่นางงอกกั๊กไถยกจอกสุราขึ้นดื่ม สังเกตเห็นทหารคนหนึ่ง ยืนเป็นสง่าอยู่ข้างหลังเล้าปี่เป็นที่สะดุดตา จึงถามเล้าปี่ว่าทหารคนนี้มีชื่อใด เล้าปี่หันมาทางจุล่งแล้วบอกว่านี่คือจุล่ง และให้จุล่งคำนับ จุล่งจึงคำนับนางงอกกั๊กไถ ขุนกวนและเกี้ยวกั๊กโล แล้วยืนสงบอยู่ในที่เดิม นางงอกกั๊กไถเห็นจุล่งสง่างามนุ่มนวลดังนั้นก็มีน้ำใจเมตตาถามต่อไปว่าเมื่อครั้งศึกทุ่งเตียงปิ่น โจโฉยกทหารร้อยหมื่นล้อมเอาบุตร ภรรยาท่านไว้ จุล่งคนนี้เป็นหรือที่ได้สู้รบกับทหารโจโฉแต่กลางคืนจน ถึงเวลาบ่ายแล้วแก่เอาบุตรภรรยาท่านออกมาได้

เล้าปี่ก็รับคำว่าใช่จุล่งผู้นี้แล้ว นางงอกกั๊กไถฟังว่าเป็นจุล่งวีรชนแห่งทุ่งเตียงปิ่นก็มีความยินดี กล่าวสรรเสริญวีรกรรมของจุล่งเป็นอันมากแล้วสั่งคนรับใช้ให้รินสุราส่งให้จุล่งดื่ม จุล่งรับสุรามาดื่มแล้วคำนับขอบคุณนางงอกกั๊กไถ พอส่งจอกสุราคืนแก่คนรับใช้แล้วจุล่งจึงเอียงหน้าเข้าไปกระซิบที่ข้างหูเล้าปี่ว่า เมื่อตอนขามานั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นมือสังหารประมาณสามร้อยคนมีอาวุธพร้อมชุมนุมอยู่ทั้งสองข้างทาง เห็นจะคิดร้ายแก่ท่านเป็นมั่นคง จึงเร่งคิดอ่านระวังตนให้จงดี

เล้าปี่ได้ฟังคำจุล่งดังนั้นก็ตกใจ นางงอกกั๊กไถสังเกตเห็นจุล่งเข้ามากระซิบความแก่เล้าปี่ก็สงสัย ครั้นเห็นสีหน้าเล้าปี่มีอาการตื่นตระหนก จึงถามเล้าปี่ว่าจุล่งบอกความ เรื่องใดแก่ท่านเป็นการร้ายหรือ เล้าปี่กำลังครุ่นคิดหาทางเอาตัวรอด พอได้ฟังคำนางงอกกั๊กไถก็ ถ้ามามาด้วยน้ำเสียงที่ห่วงใยก็เห็นทางออก

เล่าปีมองหน้าพระแม่เมืองกัณฑ์แล้วมองหน้ารัฐบุรุษอาวุโส เห็นสองผู้เฒ่ามีแววตาเป็นห่วงเป็นใยคล้ายกับจะเร่งให้เล่าปีรีบบอกความ เล่าปีจึงลุกจากที่นั่งมาคุกเขาลงตรงหน้านางงอกกัณฑ์ ร้องให้แล้วว่า "ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสียก็ตามเถิด แต่โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าได้รับความลำบากเลย"

สองผู้เฒ่าได้ยินความจากปากเล่าปีเป็นเรื่องสำคัญถึงคอขาดบาดตายก็ตกใจ นางงอกกัณฑ์ได้ถามขึ้นในทันทีว่าพวกเราก่าลังกินโต๊ะกันอยู่ในวัดซึ่งเป็นสถานที่อันปลอดภัยจากการปาณาติบาตทั้งปวง ไฉนท่านจึงกล่าวว่าเราจะฆ่าท่านเล่า

เล่าปีจึงตอบว่าท่านมีเมตตาเชิญข้าพเจ้ามากินโต๊ะในวัดข้าพเจ้า ก็แจ้งอยู่ว่าเป็นการมงคลจึงมาน้อมรับความเมตตาท่านโดยสุจริต แต่สองข้างทางของวัดนี้กลับมีมือสังหารชุมชอนอยู่ร่วมสามร้อยนาย เห็นจะทำร้ายข้าพเจ้าภายหลังแต่กินโต๊ะแล้วเป็นแน่แท้ กล่าวแล้วเล่าปีก็ร้องไห้

นางงอกกัณฑ์ได้ฟังดังนั้นก็โกรธขุนกวน ขว้างจอกสุราลงกับพื้น ชี้น้ำขุนกวนแล้วว่าเล่าปีเป็นบุตรเขยเรา เหตุไฉนเจ้าจึงล่วงเกินคิดจะสังหารเล่าปีเล่า

ขุนกวนทั้งเกรงทั้งกลัวมารดา เห็นนางงอกกัณฑ์โกรธอย่างรุนแรงดังนั้นก็กลัวจึงรีบขยับเบี่ยงว่าเรื่องราวทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่ได้รู้เห็นเกี่ยวข้อง แต่จะถามความให้กระจ่าง ว่าแล้วขุนกวนจึงแสวงเรียกลิห้อมเข้ามาถามว่าผู้ใดจัดแจงแต่ง มือสังหารมาชุมนุมไว้เพื่อจะสังหารเล่าปี

ลิห้อมได้ยินคำถามขุนกวนดังนั้นคิดจะออกหน้ารับเสียเองเพื่อเอาใจขุนกวน แต่เมื่อสังเกตสีหน้าของกัณฑ์แล้วเห็นโกรธแค้นราว กับจะกินเลือดกินเนื้อซึ่งลิห้อมไม่เคยเห็นมาแต่ก่อนก็กลัวว่าเรื่องราว ครั้นนี้หากพลาดพลั้งก็อาจถึงตาย และขุนกวนเองก็อาจไม่สามารถช่วยชีวิตได้

ลิห้อมคิดดังนั้นแล้วจึงปิดความผิดออกจากตัวว่าข้าพเจ้ามิได้รู้เห็นเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ แต่พอที่จะทราบว่แกหัวเป็นผู้คิดอ่านจัดการแต่ผู้เดียวนางงอกกัณฑ์ได้ฟังดังนั้นไม่ทันคิด สำคัญว่าแกหัวเป็นผู้คิดอ่าน ทำการแต่ผู้เดียวจึงเรียกแกหัวเข้ามาในห้องโถง แล้วถามว่าเจ้าคิดอ่านวางแผนสังหารเล่าปีหรือ แกหัวได้ฟังคำกัณฑ์ด้วยน้ำเสียงดุดันและทรงอำนาจก็ตกใจ มองไปที่ลิห้อมเห็นเบือนหน้าหนีไปทางอื่น จึงหันมามองขุนกวนก็เห็น นิ่งอึ้ง คิดจะกล่าวความตามจริงก็เกรงว่าขุนกวนจะเอาโทษตายในภายหลัง จะรับเสียเองก็เกรงอาญากรรมก็กลัว คิดไปคิดมาไม่เห็นว่าจะตอบ ประการใดดี แกหัวจึงก้มหน้านิ่งอยู่

นางงอกกัณฑ์เห็นดังนั้นก็สำคัญว่าแกหัวยอมจำนนจึงดำว่แกหัวเป็นอันมากแล้วสั่งทหารให้จับกุมตัวแกหัวเอาไปประหาร แกหัวฟังคำสั่งประหารก็ตกใจ ร้องขอชีวิตให้กัณฑ์ไว้ชีวิตสักครั้งหนึ่ง แต่กัณฑ์กลับนิ่งเฉยเป็นนัยว่ายืนยันการสั่งประหาร ทหารจึงเจ้าคุมตัวแกหัวไว้

เล่าปีเห็นดังนั้นก็คลายใจว่าสถานการณ์ปลอดภัยแน่แล้วจึงคิดทำ บุญคุณไว้กับแกหัวให้กระตบไปถึงขุนกวน ดังนั้นเล่าปีจึงโบกมือเป็น ที่ให้ทหารซึ่งคุมตัวแกหัวนั้นรั้งรออยู่ก่อน แล้วเล่าปีจึงคำนับนางงอกกัณฑ์และว่าซึ่งกัณฑ์มีคำสั่งให้ประหารชีวิตแกหัวในวันนี้ฉันไม่สมควร ด้วยว่าเป็นการมงคลของข้าพเจ้าและบุตรสาวท่าน หากประหารชีวิตแกหัวเสียเพราะข้าพเจ้า ญาติพี่น้องพรรคพวกของแกหัวก็จะมีพยานาบทกับข้าพเจ้าเป็นอันมาก ไฉนเลยข้าพเจ้าจะพึงใบบุญท่านให้มีความสุขสืบไปได้ ขอกัณฑ์ได้ เมตตาตายโทษไว้ชีวิตให้แกหัวสักครั้งหนึ่ง

เกี่ยวกัณฑ์เห็นดังนั้นจึงช่วยว่กล่าวขอให้นางงอกกัณฑ์ไว้ชีวิตแกหัวเพื่อมิให้เล่าปีต้องมีศัตรูสืบไปในภายหน้า นางงอกกัณฑ์ฟังคำขอโทษของเล่าปีก็เห็นชอบด้วยเหตุผล ครั้นกัณฑ์กล่าวหนุ่มาดังนั้นจึงยกโทษให้แกหัวแล้วขับให้แกหัวรีบไปพาพรรคพวกกลับไ้

แกหัวรอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดก็มีความยินดี คำนับขอบคุณเล่าปีที่ช่วยชีวิต เล่าปีก็คำนับตอบ จากนั้นแกหัวจึงคำนับขอบคุณ กัณฑ์และกัณฑ์แล้วลากลับออกไปหาทหารพรรคพวกซึ่งชุมนุมอยู่นั้น ดว่จะระบายอารมณ์เอากับทหารเหล่านั้นแล้วเร่งให้รีบกลับไปกรมกองในทันที ทหารเหล่านั้นเห็นเหตุการณ์พลิกผันจึงต่างคนต่างรีบหนีออกไปจากวัดกาลอ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**คำอธิบาย (ตอนที่ 307)**

แผนการดูดตัวเล่าปี่ของก๊กไ้พระแม่เมืองกังตั๋งไม่เพียงแต่ก๊กไ้จะพึงพอใจในตัวเล่าปี่ที่โอ้อาสางามและอ่อนโยนสมกับเป็น เชื้อพระวงศ์แล้วเท่านั้น ยังได้ทำลายแผนสังหารที่ขุนกวนวางมือสังหารไว้สองข้างทางวัดกาลจอนหมดสิ้น นับเป็นชัยชนะก้าวสำคัญอีกก้าวหนึ่งของเล่าปี่ในศึกนางลงดวงครั้งนี้

นางงอก๊กไ้และเกียวก๊กโลเลียงโด้เล่าปี่เสร็จแล้วจึงส่งลิห้อม ให้ดูแลและพาเล่าปี่ไปส่งที่พักแล้วกลับออกจากวัด เล่าปี่และขุนกวน คำนับขอบคุณนางงอก๊กไ้แล้วจึงชวนกันเดินตามออกมาส่งที่ประตูวัดเป็นอันว่าแผนนางลงของจิวยี้บัดนี้กลายเป็นเรื่องจริงขึ้นมาแล้ว โดยนางงอก๊กไ้พระแม่เมืองกังตั๋งตัดสินใจรับเอาเล่าปี่เป็นเขยด้วย ความเต็มใจ

โดยที่ขุนกวนเองก็ต้องจำใจยอมรับเพราะความกตัญญูและเกรงกลัวมารดา รอวันฤกษ์ดีเป็นดีก็เรียงหมอนแล้วก็จะได้ทำพิธีส่งตัวให้ปาวสาวได้ครองคู่กันตามประเพณีต่อไป

เล่าปี่และขุนกวนเดินเคียงคู่กันออกมาส่งสองคู่เผมาถึงหน้าวัด เล่าปี่เห็นหินก้อนใหญ่เท่าขนาดคนโอบจึงบังเกิดความคิดใครจะเสี่ยง ทายเพื่อทราบการณข้างหน้า เล่าปี่คิดดังนั้นจึงหยุดอยู่ที่หน้าก้อนหิน หันหน้ากลับไปทางหอพระ แล้วยืมกระบี่มาจากทหารคนหนึ่ง พนมกระบี่ขึ้นเหนือศีรษะอธิษฐานว่า "แม้ข้าพเจ้าจะได้กลับไปเมืองเกงจิวบำรุงราษฎร ขอให้ข้าพเจ้าพ้นศิลานี้ขาดออกเป็นสองท่อน ถ้าข้าพเจ้าจะตายอยู่ในเมืองลำซิมิได้กลับไป ขอให้ข้าพเจ้าพ้นศิลานี้แตกชำร่วยเลย"

เล่าปี่อธิษฐานเสร็จแล้วจึงเอากบี่ฟันลงที่หินก้อนนั้นหินนั้นก็ขาดออกเป็นสองซีก เล่าปี่เห็นดังนั้นก็มีความยินดี ส่งกระบี่คืนแก่ทหาร ขุนกวนเดินเคียงคู่มากับเล่าปี่ ได้ยินเสียงดังขึ้นทางด้านหลังจึงเหลียวไปดูเห็นเล่าปี่หยุดอยู่ที่นั่น จึงถามว่าท่านโกรธก้อนศิลาเพราะเหตุสิ่งใดหรือ

เล่าปี่จึงว่า "ตัวข้าพเจ้าอายุถึงห้าสิบปีแล้วยังมิได้ทำการท่านบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย บัดนี้เป็นบุญของ ข้าพเจ้า นางงอก๊กไ้ได้มีใจกรุณายกบุตรหญิงให้ก็มีคุณคุณดีนัก ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่าถ้าข้าพเจ้ากับท่านเป็นเกียตวงศ์แล้ว จะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉบำรุงให้ราษฎรเป็นสุขสืบไป ขอให้พ้นศิลาขาดสองท่อนเถิด ข้าพเจ้าจึงฟันก้อนศิลา"

ขุนกวนได้ฟังคำเล่าปี่ดังนั้นก็คิดว่าความอันเล่าปี่บอกเรานี้หาเชื่อถืออย่างใดได้ไม่ แต่คิดว่าเราเองก็สมควรอธิษฐานเสี่ยงทายสักครั้งหนึ่ง ขุนกวนจึงเดินมาที่หน้าก้อนศิลานั้น ขุนกวนชักกระบี่ออกจากฝักแล้วพนมขึ้นเหนือศีรษะ อธิษฐานว่า "แม้ข้าพเจ้าจะเอาเมืองเกงจิวคืนได้ จะได้ท่านบำรุงให้ราษฎรในเมืองต้องง่เป็นสุขสืบไป ขอให้ข้าพเจ้าพ้นศิลานี้ขาดเหมือนเล่าปี่เถิด"

ครั้นอธิษฐานเสร็จแล้วขุนกวนจึงแสวงกล่าวให้ได้เล่าปี่ได้ยินว่า "ข้าพเจ้าขออธิษฐานแก่เทพารักษ์ทั้งปวงว่า แม้ข้าพเจ้ากับเล่าปี่จะ ได้ช่วยกันกำจัดโจโฉศัตรูราชสมบัติได้สมความคิด ขอให้พ้นศิลาขาดเป็นสองท่อนเถิด" กล่าวแล้วขุนกวนจึงเอากบี่ฟันลงที่ก้อนศิลานั้น ก้อนศิลาซึ่งถูกเล่าปี่ฟันขาดออกเป็นสองซีกก็ถูกขุนกวนฟันขาดออกเป็นสี่ซีก และยังมีหลักฐานปรากฏอยู่จนทุกวันนี้

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าก้อนศิลานี้วัดกาลจอนมีอยู่สองก้อน ขุนกวนและเล่าปี่ฟันศิลาคนละก้อน แต่ฉบับภาษาจีนและฉบับสมบูรณระบุว่ามียุ่เพียงก้อนเดียวเท่าขนาดคนโอบ เล่าปี่ ฟันก้อนศิลานี้ขาดออกเป็นสองซีก ขุนกวนฟันซ้อนจึงขาดออกเป็นสี่ซีกดังที่ปรากฏอยู่ในทุกวันนี้

เล่าปี่และขุนกวนต่างมีความยินดีหัวเราะขึ้นพร้อมกัน ต่างคนต่างยุดมือของกันและกันเดินหัวเราะกลับเข้าไปที่ห้องโถง สองวีรชนต่างหัวเราะยินดีในผลแห่งการเสี่ยงทายคล้ายกับว่าเทพยดาตกลงบันดาลตัดสินใจให้เล่าปี่และขุนกวนได้ร่วมมือกันกำจัดโจโฉได้สำเร็จ แต่แท้จริงแล้วการซึ่งจะร่วมมือกันกำจัดโจโฉนั้นเป็นเพียงคำลวงที่ฝ่ายหนึ่งลวงอีกฝ่ายหนึ่งเท่านั้น เล่าปี่ลวงขุนกวนโดยที่มิได้อธิษฐานแต่บอกกว่าอธิษฐาน แต่ขุนกวนลวงเล่าปี่โดยอธิษฐาน อย่างหนึ่งแล้วแกล้งพูดให้เล่าปี่ได้ยินว่าอธิษฐานอีกอย่างหนึ่ง ในขณะที่ผลการเสี่ยงทายตามคำอธิษฐานนั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิงและขัดกับวัตถุประสงค์ของแต่ละฝ่ายอย่างสิ้นเชิง

ขุนกวนลงเล้าปีมาแต่งงานเพื่อจะจับเล้าปีเป็นตัวประกันแลกกับเมืองเกงจิว แต่ผลการเสี่ยงทายปรากฏว่าเล้าปีจะได้กลับไปเมือง เกงจิวโดยสวัสดิภาพแล้วครองอำนาจเป็นใหญ่ท่านบำรุงราษฎรได้สำเร็จ เล้าปีจึงหัวเราะในสวนขุนกวนนั้นใครได้เมืองเกงจิวแต่ถูกเล้าปีและขงเบ้งยึดครองไว้จึงต้องวางแผนอุบายนางลงเพื่อจะเอาเมืองเกงจิวคืน และผลการเสี่ยงทายปรากฏว่าขุนกวนจะได้เมืองเกงจิวคืน ขุนกวนจึงหัวเราะ เสียงหัวเราะของสองวีรชนจึงภายนอกเป็นการแสดงความยินดีที่จะได้ร่วมกันกำจัดโจโจ แต่ภายในใจของแต่ละคนกลับหัวเราะเยาะอีกฝ่ายหนึ่งและยินดีในผลการเสี่ยงทายที่สมความปรารถนาแห่งตัว

อันคำอธิษฐานทำให้การเหนือความคาดหมายบังเกิดขึ้นได้นี้มีมา แต่โบราณกาล เมื่อครั้งที่พระสมณโคดมบำเพ็ญเพียรทางจิตแก่กล้า ใกล้เวลาตรัสรู้ที่ริมแม่น้ำเนรัญชรา ตำบลอุรุเวลาเสนานิคมก็เคยอธิษฐานว่าหากจะได้บรรลุพระโพธิญาณก็ขอเสียงเอภาดทองซึ่งลอยน้ำนี้ให้ลอยทวนน้ำ ครั้นอธิษฐานเสร็จก็ทรงวางภาดทองลงในน้ำ ปรากฏว่าภาดทองลอยทวนน้ำเป็นที่อัศจรรย์ ในราตรีนั้นก็ทรงบรรลุ อนตรสัมโพธิญาณ คำอธิษฐานของเล้าปีและขุนกวนก็ได้ทำให้กระป๋ธรรมดาสามารถพินหินขนาดคนโอบขาดเป็นสองเสียง จึงมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ยังมีกรณีแบบเดียวกันนี้อีกมากหลาย

แต่เชื่อว่าคำอธิษฐานจะบังเกิดผลทุกคนไป โบราณว่าคำอธิษฐานเสี่ยงทายในการใดจักสำเร็จประโยชน์ได้ด้วยองค์สาม คือผู้อธิษฐาน นั้นต้องเป็นผู้มีบุญบารมีอย่างหนึ่ง ในขณะที่ตั้งจิตอธิษฐานก็ดำรงจิตให้ตั้งมั่นบริสุทธิ์ และควรแก่การใช้งานของจิตในระดับต้น ๆ อย่างหนึ่ง และขออำนาจเทพดาอารักษ์แสดงผลเสี่ยงทายให้ประจักษ์อีก อย่างหนึ่ง องค์สามครบถ้วนบังเกิดแล้ว ผลคำอธิษฐานก็จะประจักษ์เป็นจริงได้ ขาดแต่องค์ใดองค์หนึ่งก็ไร้ผล

เพราะเหตุนี้การ ทำเชียมซีเสี่ยงทายจึงบังเกิดขึ้นทั้งนี้ก็ด้วยกรรมวิธีแห่งอธิษฐานนั่นเอง แต่ไขว่ว่าจะถูกต้องเชื่อถือทั้งหมดก็หาไม่ได้ หากยังคงต้องครบองค์สามแห่งการอธิษฐานอยู่นั่นเอง และเคยประจักษ์ด้วยว่าผู้ตั้งจิตอธิษฐานที่ทำการครบทั้งองค์สามแล้ว บางครั้งเสี่ยงทายได้เชียมซีมีคำพยากรณ์อย่างหนึ่ง แต่เมื่ออ่านความทำนายที่ระบุไว้ในเชียมซีนั้นเทพดา กลับบันดาลให้เนื้อความในใบเชียมซีปรากฏเป็นอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งทำนายทายทักตามคำที่ตั้งจิตอธิษฐานเป็นที่อัศจรรย์ก็มีปรากฏอยู่

ผลคำเสี่ยงทายตามคำอธิษฐานของเล้าปีและขุนกวนจะเป็นจริง หรือไม่ประการใด ความในสามภักย์ยอมเป็นบรรทัดฐานยืนยันได้เป็นอย่างดี ขุนกวนชวนเล้าปีกินโต๊ะเสปสุราสนทนากันต่อไปอีกพักใหญ่ ไม่ว่าเรื่องราวใดที่ยกขึ้นว่ากล่าวพูดจาดูเหมือนว่าจะออกนอกสอออกชาติ เห็นพ้องต้องกันสิ้น ทั้งขุนกวนและเล้าปีจึงหัวเราะกันเป็นที่ครื้นเครง แต่ทั้งนี้มิได้พูดจาว่ากล่าวด้วยเรื่องเมืองเกงจิวแม้แต่สักคำเดียว

ขุนเชียนเห็นเล้าปีกินโต๊ะเสปสุรากับขุนกวนเป็นเวลาพอสมควร ทั้งบัดนี้ในห้องโถงก็มีแต่เล้าปีและขุนกวนเท่านั้น จึงเกรงว่าเล้าปีจะเมาสุราหรืออาจเกิดเรื่องร้ายที่นอกเหนือความคาดหมายขึ้นได้ ดังนั้นขุนเชียนจึงลอบขยายตาให้เล้าปี

เล้าปีเห็นท่าที่ขุนเชียนกั๊กนัย จึงกล่าวกับขุนกวนว่าข้าพเจ้าดื่มสุราไม่ทันไรก็เมามาย วันนียินดีที่มีวาสนามาดื่มด้วยกันจึงดื่มมากเกินไปสู่ท่านไม่ได้ จะขอลาท่านกลับไปก่อน

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็วางจอกสุราลงแล้วชวนเล้าปีขึ้นไปบนเนินเขาด้านข้างวัดซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์ชายทะเลแลภูมิทัศน์เมืองกังต้ง ขุนกวนชี้ชวนให้เล้าปีดูภูมิประเทศและถิ่นฐานบ้านเรือนของชาวเมือง เล้าปีก็ชมเชยว่าภูมิทัศน์เมืองกังต้งนี้งดงาม นัก มีความมั่งคั่งพร้อมด้วยสมบัติพัสดภัณฑ์ทั้งปวง ราษฎรก็ร่มเย็นเป็นสุขตั้งเมืองฟ้า

ในขณะที่ชมวิทิวทัศน์อยู่นั้น เล้าปีเห็นเรือน้อยลำหนึ่งแล่นใบไปทางหน้าเมืองรวดเร็วปราดเปรียวเจริญดาราไปกับปลายอยู่ในทะเลก็อุทานว่า "เขาเล้าลือกันว่าชาวเมืองกังต้งชานาญในการเรือ จะแจวแลใช้ใบก็รวดเร็วพร้อมกัน แล้วชาวเมืองกังต้งก็ฝ่ายทิศเหนือ ชานาญในการขี่ม้า ก็เห็นจริงสมคำคนทั้งปวง"

ขุนกวนได้ฟังคำอุทานของเล้าปีดังนั้นก็สำคัญว่าเล้าปีเยาะเย้ยว่า ชาวกังต้งชานาญแต่การทะเลไม่สัสดัดในการขี่ม้า จึงสั่งทหารให้ไปเอา ม้าที่ผูกไว้ที่หน้าวัดมาให้ แล้วขุนกวนจึงขี่ม้าไพนไจนทะยานลงจากเนินเขาไปข้างล่าง แล้วควมมากกลับมาที่เล้าปีอย่างแคล่วคล่องว่องไว ขุนกวนหยุดม้าตรงข้างหน้าเล้าปีแล้วพูดเชิงประชดว่า "ชาวเมืองกังต้งหารู้ขี่ม้าไม่"

เล่าปีได้ยินก็รู้ทีแต่ไม่ได้ตอบโต้ประการใด กลับสั่งให้ทหารไปเอามาสำหรับตัวซึ่งผูกอยู่ที่หน้าวัดมาให้แล้ว อาศัยประสบการณ์ของนายพันทหารม้าแห่งกองกำลังทหารม้าเมืองเพงจ่วนก่วนอันกระเดื่องดัง ชี้ลงจากเนิน และกลับขึ้นมาให้ขุนกวนดู ขุนกวนเห็นเล่าปีขี่ม้าแคลวคล่องว่องไวเฟ่นโผนโจนทะลุลอยล่องราวกับนกบินในอากาศก็สรรเสริญเล่าปีเป็นอันมาก

ครั้นได้เวลาอันสมควรทั้งขุนกวนและเล่าปีได้ขี่ม้าลงมาจากเนินเขาไปที่หน้าวัดและพาคนทั้งปวงออกจากวัด กาลอกลั้วที่พัก ขุนกวนและเล่าปีขี่มาเคียงคู่กันตามด้วยขบวนทหารของจุล่งและทหารเมืองกังตั้งเป็นครั้งแรก และครั้งเดียวในสามก๊กและในชีวิตของวีรชนคู่นี้ ชาวเมืองเห็นขุนกวนและเล่าปีขี่มาเคียงคู่นำขบวนมางาม ดานักก็แซ่ซ้องชมบุญบารมีของสองวีรชนโดยทั่วกัน ขุนกวนส่งเล่าปีที่ติดรับรองแขกเมืองแล้วต่างคนต่าง คำนับขุนกวนก็แยกกลับไปทีจวน

ครั้นกลับมาถึงที่พักแล้วเล่าปี ขุนเขียนและจุล่ง จึงมาปรึกษากันว่าบัดนี้การทั้งปวงเป็นไปตามแผนการซึ่งขงเบ้งสั่งมาในหนังสือลับแล้วจะทำประการใดต่อไป ขุนเขียนจึงว่าก็ักได้ดูตัวท่านวันนี้แล้วขอใจ ขุนกวนจึงสั่งทหารตามที่ได้คิดอ่านวางแผนไว้มิได้ แต่ถ้าหากเนินเข้าไปจิวอี้ก็จะคิดอ่านแผนการยุยงขุนกวนในประการอื่นต่อไปเราก็จะได้รับอันตราย จึงขอที่ท่านจะเร่งรัดการแต่งงานให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็วแล้วจะได้กลับไปเมือง เก่งจิว

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย พอรุ่งขึ้นเล่าปีจึงไปหารัฐบุรุษอาวโสที่จวน เกี่ยวกับโลรู้ว่เล่าปีมาหากมีความยินดี รับออกมารับเล่าปีถึงที่ประตูจวน คำนับทักทายกันแล้วผู้เฒ่าก็โลจึงเชิญเล่าปีเข้าไปสนทนากันภายในจวน เล่าปีจิบน้ำชาแล้ววางถ้วยชาลงบนโต๊ะและกล่าวว่าข้าพเจ้ามาเมืองล่าซันนี้ก็หลายเพลแล้วรอคอยวันฤกษ์ดีอยู่ แต่เห็นจะอยู่นานเข้าไปนั้นมิได้ ด้วยที่ติดรับรองแขกเมืองนั้นเป็นที่เปลี่ยนแลหาผิดขัดแย้งแรงไม่ เกลือกว่า ผู้ใดคิดร้ายก็จะขัดสน ซึ่งก็ักได้และท่านได้ให้ความเมตตาแก่ข้าพเจ้านั้นก็แจ้งแก่ใจอยู่แต่ก็จะไร้ผลเปล่า จึงมาขอขามิท่านช่วยคิดการสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

อำนาจแห่งโลกีย์สุข (ตอนที่ 308)

เกี่ยวกับโลนิยมเล่าปีมาแต่ครั้งแรกที่ได้พบ และสลับสัณฐานด้วยเล่าปีเป็นอันมากจึงส่งเสริมสนับสนุนราวกับว่า เล่าปีเป็นบุตรของตัวเอง ผู้เฒ่าได้ประจักษ์ซึ่งแผนสังหารในวัดกาลอมาแล้ว พอได้ฟังเล่าปีว่าที่พักรับรองแขกเมืองนั้นเป็นที่เปลี่ยน ไม่แข็งแรงผิดขัด ก็สำคัญว่าอาจมีผู้คิดร้ายหมายชีวิตเล่าปีอีกจึงร้อนใจ

เกี่ยวกับโลจึงขับเล่าปีให้รีบกลับไปที่พัก แล้วรับปากเล่าปีว่าอย่าได้วิตก ตัวท่านผู้เฒ่าจะรีบเข้าไปที่จวนของ กักได้ แจ้งความปรารถนาของเล่าปีให้ทราบแล้วขอให้กักได้พิทักษ์ปกป้องเล่าปีเสียเอง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับลาัฐบุรุษอาวโสแล้วกลับไปที่พักฝ่ายเกี่ยวกับโลพกเอาความร้อนใจรีบ รุดเข้าไปในจวนของกักได้แต่ในเพลานั้น พอพบนางอ๊กก็ได้คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว เกี่ยวกับโลจึงว่า ข้าพเจ้ารีบรุดมาพบกักได้ในวันนี้ด้วยมีเรื่องร้อนใจปล่อยเนินเข้าไปมิได้ กักได้เห็นดังนั้นก็โลท่านมีความ กังวลอันใดจงเร่งว่ามาเถิด เกี่ยวกับโลจึงว่าที่วัดกาลอนั้นกักได้ท่านก็ได้ประจักษ์แล้วซึ่งแผนสังหารเล่าปี ดีที่จุ ล่งพบเห็นก่อน หากไม่แล้วบุตรสาวท่านก็จะเป็นหม้าย บัดนี้เล่าปีอยู่ที่ติดรับรองแขกเมืองเป็นที่เปลี่ยนไม่มั่นคง แข็งแรง เหมือนกับการเอาเนื้อไปผูกสอเสื่อไว้ที่ชายป่า หากนานเข้าไปคงจะถูกเสือกกินเป็นมั่นคง ท่านจง พิจารณาการแล้วคิดอ่านผ่อนผันเถิดเถิด

นางอ๊กก็โลได้ฟังเกี่ยวกับโลก็เห็นจริงแล้วพรั่นใจนัก แต่วันฤกษ์ดียังห่างอีกหลายวันดังนั้นจำต้องแก้ไขปัญหา เสียภัยเฉพาะหน้าก่อน จึงว่าเล่าปีบัดนี้เป็นลูกเขยเราแล้วใคร่ไหนจะกล้าบังอาจทำร้ายเล่าปี แต่เอาเถิดเมื่อ กักโลท่านดำรงแล้วเราจะป้องกันไว้ก็ดีกว่าคอยตามแก้ เราจะรับเล่าปีเข้ามาอยู่เสียที่ข้างในจวนจนกว่าจะถึงวัน เข้าพิธีแต่งงาน

กักโลได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยแต่ทว่าเล่าปีมีขุนเขียน จุล่ง และทหารตามมาด้วย หากแยกแต่ตัวเล่าปีมาเล่าปี ก็จะไม่สบายใจ จุล่ง และทหารอยู่ข้างนอกไม่มีคนควบคุมดูแลเกลือกจะก่อเรื่องวิวาทแล้วจะวนวายไป กักโล ท่านจงตรองให้รอบคอบ นางอ๊กก็โลตรองความตามคำของเกี่ยวกับโลก็เห็นชอบด้วยเหตุและผลจึงว่าถ้า เช่นนั้นก็ให้เล่าปี ขุนเขียน จุล่ง แลทหารเข้ามาอยู่ข้างในจวนพร้อมกัน

เกี่ยวกับโลได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญว่ากักได้จัดการทั้งปวงรอบคอบ แล้วคำนับลากลับไปแจ้งข่าวให้เล่าปีทราบทุกประการ

เล่าปีทราบข่าวแล้วมีความยินดี ล่วงมาอีกชั่วยามเศษคนรับใช้ จากจวนของกักไถ่ก็มาเชิญเล่าปีและคณะให้ย้ายเข้าไปพักในบริเวณ จวนของกักไถ่ซึ่งถูกจัดแจงไว้ต้อนรับเป็นอย่างดี เล่าปีและคณะจึงย้ายเข้าไปพักในจวนของกักไถ่ตั้งแต่วันนั้น

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีนางอภิกไถ่จึงได้จัดพิธีแต่งงานระหว่างเล่าปี และนางขุนสุหิณ เป็นการเอิกเกริก เชิญบรรดาขุนนางข้าราชการและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาร่วมงานแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงทุกคนที่ศาลาว่าราชการเมืองลำซี้ ซึ่งบัดนี้ได้ปรับปรุงเป็นสถานที่จัดเลี้ยงอย่างมโหฬาร

งานเลี้ยงโต๊ะเสร็จสิ้นใกล้เวลาค่ำ บรรดาที่ปรึกษาข้าราชการและขุนนางเมืองกังตั้งจึงพากันคำนับลาเจ้าภาพกลับไปทอยู่ พอมืดลงเป็นเวลาส่งตัวปาวสาวตามประเพณี นางอภิกไถ่จึงให้จุดโคมประทีปสว่างไสวตั้งแต่ตึกที่พักของเล่าปีไปจนถึงตึกที่พักของนางขุนสุหิณแล้วให้บรรดาเด่าแก่นำตัวเล่าปีออกจากตึกที่พักไปยังตึกที่พักของนางขุนสุหิณพออย่างก้าวถึงประตูหน้าตึกที่พักของนางขุนสุหิณ เล่าปีก็รู้สึกผิดสังเกตเพราะบรรยากาศและการตกแต่งสถานที่เหมือนมิใช่เรือนหอ แต่คล้ายละม้ายเหมือนสำนักฝึกวิทยายุทธมากว่า

เล่าปี "สังเกตเห็นหญิงคนใช้ทั้งปวงแต่งตัวเหน็บกระเป๋เหมือน ทหารจะเข้าสู่สงคราม เห็นเครื่องศัตราวุธต่างๆ แขนวพิงไว้เป็นอันมาก เล่าปีตกใจยั้งสงสัยอยู่" แม่บ้านใหญ่ผู้รับผิดชอบดูแลตึกที่อยู่ของนางขุนสุหิณออกมาต้อนรับเห็นเล่าปีมีท่าทีตกใจก็เข้าไปคำนับแล้วว่าท่านอย่าได้ประหลาดใจ อันนางขุนสุหิณนี้แต่น้อยมารักราชการสงครามเหมือนกับทหาร รักที่จะดูแลฝึกฝนการต่อสู้ด้วยศัตราวุธทั้งปวง ดังนั้นจึงจัดตั้งกองร้อยหญิงไว้ประจำจวน แต่ละวันฝึกฝนทหารหญิงให้ร้ายรำเพลงกระบี่และฝึกอาวุธทั้งปวงจนชำนาญสิ้น

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจ แต่ไม่สิ้นที่ระวังระไวด้วยคำขบ่งที่ว่าการแต่งงานครั้งนี้เป็นกลอุบายของจิวยี่ ยังคงก่องอยู่ในโศด จึงกล่าวกับหัวหน้าแม่บ้านว่าอันการร้ายรำเพลงอาวุธและสงครามนั้นหาใช่การที่นางขุนสุหิณซึ่งเป็นกุลสตรีจะดูไม่ เวลานั้นเป็นงานมงคล เราเห็นศัตราวุธแล้วไม่ค่อยสบายเพราะน่าใจจะหวอนไปถึงการสงคราม จงเก็บศัตราวุธทั้งนั้นเสียก่อนเถิด

หญิงสูงอายุผู้เป็นหัวหน้าแม่บ้านได้ยินเล่าปีว่าดังนั้น จึงกลับเข้าไปที่ห้องของนางขุนสุหิณแล้วแจ้งความซึ่งได้สนทนากับเล่าปีให้นางขุนสุหิณทราบทุกประการ

นางขุนสุหิณทราบความแล้วหัวเราะ กล่าวขึ้นว่าเล่าปีต่อสู้ทำการสงครามมาแต่หนุ่มจนอายุล่วงถึงปานนี้แล้วยังจะมาครั่นคร้ามกับศัตราวุธอยู่อีกหรือ แต่น้ำใจนางนั้นเป็นกุลสตรีอยู่ในโอวาทของสามี เมื่อเห็นว่าเล่าปีไม่สบายใจจึงสั่งให้หญิงรับใช้ชวนกันเก็บศัตราวุธทั้งปวงในทันทีหญิงรับใช้ช่วยกันเก็บศัตราวุธทั่วทั้งตึกรวมทั้งในหอนั่งและหอนอนซึ่งจัดเป็นห้องหอเสร็จแล้วจึงเชิญเล่าปีและส่งตัวเข้าห้องของเจ้าสาวซึ่งนั่งคอยท่าอยู่ที่เตียงตามประเพณี

เล่าปีและนางขุนสุหิณจึงได้อยู่กินกันฉันสามีภรรยาตามธรรมเนียมประเพณีตั้งแต่ราตรีนั้น เชื้อพระวงศ์พะเนจรอ่อนวาสนามา ประดู่ครั้งแรกขุนราชนิกุลแห่งแคว้นกังตั้งซึ่งมีใจนิยมในความเป็นเชื้อ พระวงศ์และกิตติศัพท์อันลือเลื่องของเล่าปีเป็นที่ต้องชะตาสมกัน ก่าแพงแห่งอายุที่อาจเป็นอุปสรรคกีดกันความรักของหนุ่มสาวก็ถูกทำลายลงจนสิ้นเชิง เชื้อพระวงศ์พะเนจรผู้มีวัยห้าสิบกับราชนิกุลแห่งแคว้นกังตั้งผู้มีวัยเพียงยี่สิบเศษจึงเรียงหมอนร่วมชีวิตด้วยความสุขตั้งแต่วันแรก

เมื่อเล่าปีได้ย้ายมาอยู่ที่เรือนหออันเป็นตึกที่พักของนางขุนสุหิณ แล้วจึงได้ปูนบำเหน็จข่าวของเงินทองและเสื้อผ้าแก่บรรดาคนรับใช้ในตึกนั้นเป็นอันมาก คนทั้งปวงก็มิ้นใจยินดีรักดีด้วยเล่าปี วันรุ่งขึ้นเล่าปีจึงแต่งหนังสือรายงานความทั้งปวงที่เกิดขึ้นนับแต่เดินทางมาถึงเมืองลำซี้แล้วให้ขุนเขียนถือกลับไปให้แก่งเบ้งที่เมืองเกงจิว

ฝ่ายขุนกวนหลังจากต้องจ่ายอมให้เล่าปีเข้าพิธีแต่งงานกับนางขุนสุหิณน้องสาวต่างมารดาแล้วก็ไม่มีความสบาย ครั้นเสร็จงานแต่งงานแล้วขุนกวนจึงแต่งหนังสือเล่าความทั้งปวง แล้วให้ทหารถือ หนังสือไปให้แก่วิยี่ที่เมืองจสองก่น

ครั้งนี้จิวยี่ทราบความตามหนังสือของขุนกวนแล้วก็เสียใจหนัก ด้วยแผนการอุบายซึ่งมันหมายจะจับตัวเล่าปี่เป็นประกันเพื่อแลกเอา เมืองเกงจิ๋วจากขงเบ้งนั้น ได้กลับกลายเป็นเรื่องจริง และบัดนี้ก็เสีย น้องสาวขุนกวนให้เป็นภรรยาแก่เล่าปี่ตามธรรมเนียมประเพณีแล้ว ขุนกวนแลเล่าปี่จึงผูกพันเกี่ยวดองกันอีกชั้นหนึ่ง จะทำการหักหาญประการใดก็ติดขัดสิน ยิงไม่ต้องพูดถึงเมืองเกงจิ๋วเพราะเมื่อจับกุมตัวเล่าปี่มิได้ การจะแลกเอาเมืองเกงจิ๋วก็ยิ่งเป็นไปได้ไม่ได้

จิวยี่เสียใจหนักแล้วน้อยใจตัวที่เกิดมาสติปัญญาไม่เท่าเทียมขงเบ้ง เสียคิดเสียรู้จนเสียคนและเสียเมืองถึงเพียงนี้ จึงเฝ้าครุ่นคิดว่าจะทำประการใด จึงจะแก้ไขความพลาดพลั้งนั้นได้ จิวยี่วนวายครุ่นคิดอยู่ทั้งคืน ในที่สุดก็คิดแผนการอย่างหนึ่งขึ้นมาได้ จิวยี่ก็มีความยินดี

จึงเขียนหนังสือถึงขุนกวนว่า "เดิมข้าพเจ้าทำการทั้งนี้หวังจะทำร้ายเล่าปี่ จะได้คืนเอาเมืองเกงจิ๋ว ก็เสียความคิดกลับเป็นคุณแก่ เล่าปี่อีก จำจะคิดกลอุบายทำการสืบไป แต่เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา ภายนอกก็ทำโอ้อ้อมอารีเกราะเกรงทั้งปวง แล้วก็ได้ขงเบ้งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ กวนอู เดียวหุย จูล่ง เป็นนายทหารเอก เห็นจะไม่เป็นน้อยอยู่ในอำนาจผู้ใด ขอให้ท่านประโลมเอาใจเล่าปี่ไว้ให้หลงอยู่ในเมืองต้องงอ จะได้ลี้มขงเบ้ง กวนอู เดียวหุย เราจึงคิดอ่านไป ดีเมืองเกงจิ๋วก็จะสำเร็จโดยง่าย แม้เล่าปี่กลับไปเมืองได้เหมือนหนึ่ง ปลอยมังกรลงทะเล ก็จะเป็นศัตรูไปภายหน้า ให้ท่านพิเคราะห์ดูจงควรเถิด"

แผนอุบายครั้งแรกของจิวยี่ถูกทำลายโดยแผนอุบายของขงเบ้ง ที่สั่งการไว้ในหนังสือฉบับแรก จิวยี่เสียใจตามแผนอุบายที่ลวงเล่าปี่ มาเมืองลำชีแล้วไม่ยอมจำนนแก่ความคิด จึงวางแผนต่อไป โดยใน อุบายครั้งนี้ได้เสนอให้ขุนกวนบำรุงบำเรอเล่าปี่ให้หลงใหลในทรัพย์สินตฤณการทั้งปวงในเมืองลำชี จะได้ลี้มเมืองเกงจิ๋ว ขงเบ้ง กวนอู เดียวหุย จากนั้นจึงค่อยยกกองทัพไปยึดเอาเมืองเกงจิ๋ว

จิวยี่กำหนดแผนการอุบายผูกมัดเล่าปี่ไว้ที่เมืองลำชีเสร็จแล้วจึง ใช้ให้ทหารถือหนังสือนั้นเอาไปมอบแก่ขุนกวนที่เมืองลำชี ขุนกวนเปิดหนังสือของจิวยี่ออกอ่านแล้วก็มีความยินดี จึงให้หาเดี่ยวเจียวมาปรึกษาว่าตามที่จิวยี่เสนอแผนการมาดังนี้จะมีความเห็นเป็นประการใด

เดี่ยวเจียวรับหนังสือของจิวยี่มาอ่านแล้วก็หัวเราะ แล้วว่า "อันความคิดจิวยี่ครั้งนี้ชอบนักต้องความคิดข้าพเจ้า ขอท่านทอดทิ้งให้เล่าปี่ อยู่แล้วขุดสระปลูกบัวสร้างสวนดอกไม้ จัดข้าหญิงที่รูปงามให้ใช้สอย เล่าปี่เป็นคนเขี้ยวใจอยู่ก่อนหาเคยได้ดีไม่ ครั้นเราร่างให้เงินทองใช้สอยมิได้อาทรก็จะระเรงน้ำใจลี้มขงเบ้ง กวนอู เดียวหุย ขงเบ้ง กวนอู เดียวหุย ก็จะน้อยใจเล่าปี่ เห็นเราจะได้เมืองเกงจิ๋วโดยง่าย ขอท่านเร่งรัดคิดทำการตามความคิดจิวยี่เถิด"

สามก๊กฉบับสมบูรณได้ระบุความตอนนี่ว่า เมื่อเดี่ยวเจียวได้อ่าน หนังสือของจิวยี่แล้ว ได้เสนอความเห็นแก่ขุนกวนว่า "แผนอุบายของกงกั้ง (จิวยี่) ช่างถูกใจข้าพเจ้าจริงๆ ไล่เล่าปี่มันตั้งตัวด้วยความยากจนชั้นแค้น วิ่งหนีไปมาทั่วแผ่นดิน ยังมีเคยได้ลี้มรสเสพลุส ความร่ำรวยแลเกียรติศักดิ์ บัดนี้มันสร้างปราสาทวังอันงดงาม วิจิตร เพียบพร้อมด้วยหญิงงาม ทั้งทรัพย์สินสมบัติให้มันเสพลุส ย่อมเป็นธรรมดาที่มันจะต้องเห็นห่างจากขงเบ้ง กวนอู เดียวหุย และพวกมัน และจะทำให้ขุนเคื่องพาลโทษกัน ภายหลังฝ่ายเราจึงจะมีโอกาสพิชิตแคว้นเกงจิ๋วได้ นายท่านควรที่จะรีบดำเนินแผนกลอุบายของท่านแม่ทัพจิวยี่โดยเร็วที่สุด"

ขุนกวนเห็นชอบกับแผนการของจิวยี่แต่ต้น ครั้นได้แรงหนุนจากเดี่ยวเจียวที่ปรึกษาผู้ใหญ่เข้าอีกก็ยิ่งมั่นใจ จึงสั่งการให้ก่อสร้างปราสาท ขึ้นหลังหนึ่งทางด้านตะวันออกของตึกที่พักของนางซุนสูหยิน ขุดสระและสร้างอุทยานตกแต่งอย่างสวยงามตระการตา จัดหาสตรีรูปงามที่เขี้ยวชาญเชิงดนตรีและระบำรำฟ้อนและจัดทรัพย์สินเงินทองแพรพรรณให้แก่เล่าปี่เป็นอันมาก

การก่อสร้างดำเนินไปอย่างเร่งรีบทั้งวันทั้งคืน ใช้เวลาเพียงหกเดือนก็แล้วเสร็จ เล่าปี่และนางซุนสูหยินจึงย้ายเข้าไปอยู่ในปราสาทแห่งใหม่เป็นที่สุขสำราญบานใจยิ่งนัก

ฝ่ายนางงอกก็ได้เห็นขุนกวนปรนเปรอเล่าปี่อย่างเต็มที่ดังนั้นก็สำคัญว่าขุนกวนเห่อหองเขย และมีน้ำใจปรองดองรักใคร่กันเป็นอันดีก็มีความยินดียิ่งนัก

เล่าปี่แม้เป็นเชื้อพระวงศ์แต่เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นปลายแถว ที่ได้รับสถาปนาเป็นที่พระเจ้าอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็เพราะลำดับศักดิ์เครือญาติแห่งตระกูลแซ่ "เล่า" ตามธรรมเนียมนั้นสถานหนึ่ง และเป็นอุบายทางการเมืองของการแย่งชิงอำนาจในราชสำนักอีกอย่างหนึ่ง ดังนั้นฐานะเชื้อพระวงศ์ของเล่าปี่ จึงมิใช่เชื้อพระวงศ์ที่กำเนิด

และเติบโตแล้วอุดมด้วยความสุขในพระบรมมหาราชวังแต่ประการใดไม่ ชีวิตจริงของเล่าปีกำเนิดที่เมืองตันก้วน มีฐานะลำบากยากจน ต้องทอเสื่อขายเป็นเครื่องยังชีพ หลังจากเข้าสู่วงการการเมือง

แต่ครั้งสงครามโจรโพกผ้าเหลืองก็ลำบากตรากตรำอยู่จนหลังมาและการสงคราม จะมีเวลาว่างเว้นได้พักผ่อนมีความสุขก็ช่วงเวลาอันสั้น และแต่ละวันก็ต้องสาละวนอยู่ด้วยการชงสุมผู้คนแลฝึกซ้อมทหารเพื่อเตรียมด้านทานรับศึก ดังนั้นชีวิตของเล่าปีจึงไม่เคยมีสักวันหนึ่งที่ได้สัมผัสอ้อมเอิบอยู่ด้วยการบำรุงบำเรอความสุข ครั้นบัดนี้มีเมียสาวรูปจิดกิริยางดงามสมความเป็นราชินิกุลแห่งกังตั๋ง ทั้งพรั่งพร้อมด้วยทรัพย์สินสิ่งศฤงคารที่ขุนกวนเปโรปรนก็หลงระเหิดอยู่ในโลกียสุขจนลืมโลกทั้งสิ้น เหลืออยู่ก็แต่เพียงนางขุนสุหยินและความสุขที่ขุนกวนบำเรอให้เท่านั้น เล่าปีจึงตกลงในวังวนแห่งกลอุบายของจิวยี่ด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

คกโลกธรรม (ตอนที่ 309)

จิวยี่วางแผนจับตัวเล่าปีแล้วขังคุกเพื่อให้ขบถเมืองเกงจีมาแลกไม่สำเร็จ จึงวางแผนใหม่ให้ขุนกวนเปโรปรอเล่าปีด้วยลาก ยศ สุข สรรเสริญให้เต็มที เพื่อให้เล่าปีหลงใหลติดอยู่ในโลกธรรมทั้งสี่นี้ แล้วลี้มเลือนเมืองเกงจีและขบถ ขบถนี้คือแผนการขังเล่าปีไว้ในคุกโลกธรรมอันยากที่จะดิ้นให้หลุดพ้นไปได้

ชีวิตเล่าปีในแต่ละวันสำราญอยู่ในปราสาทอันสวยหรูดูโอ้โง่งรากับพระราชวังของสองเต้ มีหญิงงามกว่าสามสิบคนคอยปรนนิบัติรับใช้อย่างใกล้ชิด จะหลับจะตื่นนอนนั่งก็พรั่งพร้อมด้วย ข้าทาสบริวารคอยดูแลมิให้ขาดตกบกพร่อง สรรพอาหารอันรสเลิศในแดนใต้ก็ถูกขนมาปรนเปรอด้วยฝีมืออันล้ำเลิศของพ่อครัวแห่งแดนกังตั๋ง ทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์นั้นเล่าก็ล้วนแพรพรรณอย่างดียิ่งที่สรรหามาแต่เมืองซูโจว ข้าวของเงินทอง ก็เป็นของหลวงที่ใช้เท่าไรก็ไม่หมดสิ้น

เล่าปีในยามเช้าตั้งแต่ตื่นนอนก็รื่นเริงบันเทิงใจ ชมสวนมวลดอกไม้อันตระการตาเคียงคู่กับขุนสุหยินภรรยาสาวที่รูปร่างผอมบางแต่เยือกเย็นยากหานางใดในแผ่นดินเทียบได้ ยามสายก็พักผ่อน หย่อนใจที่หน้าด่านหลังปราสาท ยามเที่ยงก็กินข้าวร่วมโต๊ะกับเมียสาว ในบางครั้งก็มีพ่อค้าวาณิช เข้ามาร่วมโต๊ะแสดงความยินดีพร้อมด้วยของบรรณาการอันล้ำค่า ยามบ่ายก็พักผ่อนหย่อนใจในปราสาทที่ยามร้อนก็เย็นด้วยลม ทะเล ยามหนาวก็อุ่นด้วยเตาผิง ยามหน้าฝนก็ชางามราวกับนั่งอยู่ในวิมาน ชมความตระการของม่านพระพิรุณ ครั้นยามค่ำก็ร่ำราดละเคล้าด้วย เสียงดนตรีและรำฟ้อนด้วยคณะนาฏะที่ผลัดเปลี่ยนเวียนกันมาสร้าง ความรื่นรมย์ ยามดึกก็เข้าหอดิ่มด่ำความสุขด้วยเมียสาวท่ามกลางเสียงดนตรีขับกล่อมให้อ่อนหวานประณีต

ชีวิตของเล่าปียามนี้เหมือนกับที่เจ้าพระยาศรีสุนทรโวหารได้พรรณนาไว้ในมูลบทบรรพกิจว่า "ค่าเข้าเฝ้าสวชอเข้าแต่หอสอกลามา" ฉะนั้นคุกแห่งโลกธรรมทั้งสี่ได้ขังเล่าปีไว้อย่างแน่นหนาจนลี้มเลือนความเมืองไปทั้งสิ้น แม้จุล่งและทหารห้าร้อยที่ติดตามมาก็เห็นทางมิได้พบปะสนทนาหรือเหมือนดังแต่ก่อน ยิ่งยอมไม่ต้องพูดถึงเมืองเกงจี ขบถ กวนอู เตียวหุย ซึ่งอยู่ ณ ที่ไกล

อา! นี่แหละหนานานภาพอันยิ่งใหญ่ของโลกธรรมที่ติดยึดสัมผัสผู้ใดแล้วยากที่จะรักษาใจไว้มิให้ผันแปร และเพราะเหตุนี้เมื่อครั้งที่กองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้รับชัยชนะต่อกองทัพของพรรค ก็กินตั้งเมื่อกลางศตวรรษที่สิบเก้า เหมาเจ๋อตงผู้นำพรรคจึงได้กล่าวเตือนเพื่อนมิตรสหายร่วมรบว่าสหายจำนวนมากสามารถต่อสู้กับกระสุนเหล็กได้โดยไม่หวั่นไหว แต่จากนี้ไปจะต้องเผชิญกับกระสุนน้ำตาลอันยากจะต้านทานได้ จึงให้ระมัดระวังให้จงหนัก

อันโลกธรรมทั้งแปดคือ ลาก ยศ สุข สรรเสริญ ความเสื่อมลาภ ความเสื่อมยศ ความทุกข์และนินทา เป็นธรรมประจำโลกสงเคราะห์เป็นสี่คู่ ลาก ยศ สุข สรรเสริญ เป็นโลกธรรมอันเป็นที่ปรารถนาแห่งใจคน แต่สมปรารถนาแล้วก็เชื่อว่าจริงจริงยังยืน ย่อมมีความเสื่อมไป มีความพลัดพราก สูญสิ้นไป กลายเป็นความเสื่อมลาภ ความเสื่อมยศ ความทุกข์และนินทา และเมื่อความเสื่อม ความพลัดพรากมาถึง ความสุขสมปรารถนาก็จะสูญสลายกลายเป็นความ ทุกข์ตรมหมองไหม้ ถึงกระนั้นชีวิตปุถุชนทั้งหลายก็ยังฝักใฝ่ใคร่ได้ใคร่มีใคร่สัมผัสกับโลกธรรมสี่คือ ลาก ยศ สุข สรรเสริญ โดยไม่ยอมคำนึงถึงความทุกข์ทรมานในนั้นปลาย

ด้วยเหตุนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงตรัสถึงการศึกษาปฏิบัติทางจิตให้ผ่องแผ้วเกษม จนอำนาจแห่งโลกธรรมไม่อาจสัมผัสได้ และทรงสรรเสริญว่า "จิตของผู้ใดถูกโลกธรรมกระทบแล้ว ไม่หวั่นไหว ไม่เศร้าโศก ปราศจากกิเลส แม้เพียงธุลี ถึงซึ่งความเกษมนี้เป็นอุดมมงคล คือเหตุให้ถึงความเจริญ เทพยดาและมนุษย์ทั้งหลาย

เมื่อปฏิบัติตามมงคลเครื่องให้ถึงความเจริญเช่นนี้แล้ว ย่อมเป็นผู้ไม่แพ้ในที่ทั้งปวง ย่อมถึงความสวัสดิในที่ทั้งปวง"

เล่าปีถูกจำขังด้วยคุกแห่งโลกธรรมจนหลงระเหิรไปตั้งนี้จึงมิได้ คิดที่จะกลับไปเมืองเกงจิว จุล่งในแต่ละวันจึงไม่มีการงานสิ่งใดทำ การพบปะสนทนาปรึกษาหารือด้วยเล่าปีตั้งแต่ก่อนก็ว่างเว้นไป ดังนั้นในขณะที่เล่าปี "คำเข้าเฝ้าสืขอ เข้าแต่หอล้อมงา" เหลิงระเหิรอยู่ในความสุข จุล่งและทหารห้าร้อยนายจึงเหมือนกับถูกทอดทิ้ง กลายเป็นข้าไร้เจ้า บ่าวไร้นาย และซิมเศราเหงาหงอยตามๆ กัน

แต่จุล่งนั้นมีวิสัยเป็นนักรบ ดังนั้นเมื่อว่างเว้นจากการพบปะสนทนากับเล่าปี จึงพาทหารทั้งห้าร้อยออกไปฝึกขี่ม้าให้สันหัดจัดเจนการรบจนหลังม้า แล้วฝึกยิงเกาทัณฑ์ทุกวันมิได้ขาด นายถูกคุกแห่งความสุขกักขังจนลืมโลก ปล่อยให้บ่าวทั้งหลาย ซีม่ายิงเกาทัณฑ์ จนวันเวลาล่วงเลยไปถึงใกล้ปีใหม่จุล่งก็มีความวิตก ว่าเล่าปีมาอยู่เมืองล่าชินนี้เกือบปีแล้ว ไม่มีที่ท่าว่าจะคิดกลับเมืองเกงจิว จึงครุ่นคิดกังวลอยู่หลายวัน

ก่อนถึงวันปีใหม่สามวันจุล่งจึงรำลึกขึ้นได้ว่าก่อนจากเมืองเกงจิวนั้นขงเบ้งได้กระซิบสั่งว่าถ้ามันใกล้วันปีใหม่แล้วเล่าปียังไม่คิดกลับไปเมืองก็ให้เปิดหนังสือลับออกอ่านดู จุล่งรำลึกถึงขงเบ้งดังนี้ สีนาก็ค่อยยิ้มแย้มแจ่มใส อุปมาดังผู้มีใจเป็นทุกข์ ครั้นได้รำลึกถึงคุณพระปรีชา อารมณ์ก็สดชื่นเบิกบานจะนั้น

จุล่งรำลึกดังนี้จึงเข้าไปหยิบหนังสือลับของขงเบ้งฉบับที่สองแล้ว เปิดออกอ่านดู มีเนื้อความว่า "แม่เล่าปีหลงด้วยกลขุนกวน แลมีอาลัยด้วยนางซุนสูหยินไม่คิดอ่านจะกลับเมือง ก็ให้จุล่งลวงเล่าปีว่า โจโฉยกทัพมาตีเมืองเกงจิว ขงเบ้งให้กวนอู เตียวหุย ออกรบต้าน ทานเป็นสามารภ กองทัพโจโฉยังหากกลับไปไม่ ถ้าเห็นว่าเล่าปียังมีอาลัยด้วยภรรยาอยู่ ก็ให้เล่าปีบอกเนื้อความซึ่งจิวอี้กับขุนกวนทำกลอุบายให้นางซุนสูหยินฟัง ถ้านางซุนสูหยินเป็นคนมีน้ำใจสัจย์ซื่อ ก็จะมาด้วยเล่าปีเป็นมั่นคง"

จุล่งทราบความตามหนังสือลับของขงเบ้งแล้วก็มีความยินดี กำหนดวิธีการที่จะพูดจากับเล่าปีแล้วจึงแต่งตัวด้วยชุดเกราะพร้อมจะออกศึก ทำทีลุลกลลนไปที่ปราสาทของเล่าปี และขอพบเล่าปีเป็น การฉุกเฉิน หวังรับใช้ภายในปราสาททราบความประสงค์ของจุล่งแล้วจึงนำ ความไปแจ้งแก่เล่าปีว่าบัดนี้จุล่งมีเหตุฉุกเฉินจะมาขอเข้าพบ เล่าปีให้ รู้สึกประหลาดใจ รีบให้หญิงรับใช้ออกไปเชิญจุล่งเข้ามาในที่ เห็นจุล่งมีสีหน้าท่าที่แตกตื่นตกใจจึงรับถามว่า มีเหตุร้ายประการใดท่าน จึงตกใจดังนี้

จุล่งบ่นสีหน้าซึ่งขึงแค้นแก่เล่าปีว่าเมื่อเช้าวันนั้นขงเบ้งให้คนมาส่งข่าวว่า โจโฉยกกองทัพห้าสิบหมื่นลงได้อีกคราเพื่อแก้แค้นเล่าปีและขุนกวนหลังจากเสียที่ปราสาทในศึกเซ็กเพ็ก ขณะนี้กองทัพของ โจโฉยกล่วงมาถึงชายแดนแคว้นเกงจิวแล้ว ขงเบ้งให้กวนอู เตียวหุย ยกทหารออกไปสกัดแต่ต้องถอยร่น สถานการณ์คับขันยิ่งนัก จึงขอเชิญท่านกลับไปเมืองเกงจิว ร่วมคิดอ่านกับขงเบ้งรับมือกับโจโฉต่อไป

เล่าปีกำลังเพเลิดเพเลินอยู่ในโลกียสุขในคุกแห่งโลกธรรม ทราบ ความดังนั้นก็ใจหาย ไม่อาจตัดสินใจประการใดได้ จึงกล่าวกับจุล่งว่าเมื่อเป็นเช่นนี้เราต้องปรึกษาหารือกับนางซุนสูหยินดูสักครั้งหนึ่งก่อน จุล่งจึงว่าหากมันท่านปรึกษาด้วยนางซุนสูหยิน ข้าพเจ้าเกรงว่า นางจะไม่ยินยอมให้ท่านจากนางกลับไปเมืองเกงจิว ดังนั้นขออย่าเพื่อปรึกษาด้วยนางซุนสูหยินเลย ในคำคืนวันนี้เป็นโอกาสดี ขอเชิญท่านหนีกลับไปเมืองเกงจิวจะดีกว่า หากชักเข้าไปก็จะเสียการ

เล่าปีได้ยินคำจุล่งคาดคั้นดังนั้นก็สายศีรษะ ในขณะที่ใบหน้าก็เศร้าหมอง เต็มไปด้วยความหวาดวิตก หลังจากอึ้งอยู่ครู่หนึ่งเล่าปี จึงว่าวันนี้ท่านจงกลับไปก่อนเถิด เราจะคิดใคร่ครวญดู ผลเป็นประการใดจะบอกให้ท่านทราบ จุล่งได้คาดคั้นเล่าปีกระนั้นแล้ว เล่าปียังไม่มีที่ท่าว่าจะตัดสินใจ กลับไปเมืองเกงจิว ก็เห็นว่าไม่สมควรคาดคั้นมากไปกว่านี้ ปล่อยให้เล่าปีใคร่ครวญเองสักราตรีหนึ่งจะดีกว่า เพราะเชื่อมั่นว่าด้วยวิสัยผู้นำ คนและเลือดชาติดยะแห่งพระเจ้าเล่าปึงอันมีประจำตัวเล่าปีจะทำให้เล่าปีสำนึกได้ด้วยตนเอง ดังนั้นจุล่งจึงคำนับลาเล่าปีกลับออกไปที่อยู่

พอจุล่งกลับไปแล้วเล่าปีจึงเข้าไปหานางซุนสูหยิน นั่งลงเคียง ข้างนางผู้เป็นสุดที่รัก ค้นน้ำตาร้องไห้แต่มิได้พูดจาประการใด ด้วยหวังใจว่าผู้เป็นภรรยาเห็นอาการดังนี้แล้วย่อมสนใจไต่ถามการณเป็นไปดังคาดหวัง นางซุนสูหยินเห็นอาการเล่าปีดังนั้นจึง ถามว่าท่านมีเรื่องใดเศร้าระการใดจึงร้องไห้ดังนี้

เล่าปีจึงว่าตัวเรานี้จากบ้านเดิมมาช้านานแล้ว ชีวิตก็อยู่แต่บนหลังม้า ไม่เคยมีเวลาได้ปรนนิบัติบิดามารดา มาบัดนี้ใกล้วันปีใหม่จึงรำลึกถึงบิดามารดาผู้มียศคุณว่ายามมีชีวิตก็ได้ทดแทนพระคุณ ท่านหาบุญไม่แล้งก็ได้กลับไปกราบไหว้บูชาเช่นไหว้ตามประเพณี เมื่อถึงวันปีใหม่ใครใดในแผ่นดินยอมทำพิธีบูชาเช่นไหว้บุพการีผู้วายชนม์ ให้ได้เต็มก้น แต่บิดามารดาเราเล่าไม่มีใครเช่นไหว้ จะอดอยากยากแค้นในปรภพ รำลึกถึงนี้เราจึงร้องไห้ นางซุสหยินได้ฟังเล่าปีดังนั้นก็เอามือทั้งสองกุมมือเล่าปีไว้ แล้วว่าไฉนท่านจึงมาลงข้าพเจ้าเล่า เมื่อสักครู่นี้ท่านได้สนทนากับจุล่ง เนื้อความประการใดข้าพเจ้าลอบฟังอยู่ก็แจ่มแจ้งใจแล้ว ท่านเห็นเมืองเกวียดอยู่ในความคับขัน ใจจึงประหวั่นใครกลับไป รักษาเมืองก็ชอบที่จะแจ่มแจ้ง ข้าพเจ้าตามตรง ไยจะต้องลงข้าพเจ้า ว่ารำลึกถึงคุณบิดามารดาเล่า

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นตกใจ ลงมาคุกเข่าที่พื้นตรงหน้าตักภรรยา ร้องไห้แล้วว่าเมื่อเจ้าทราบความดังนี้ แล้วเราก็คงสารถภาพ ความจริงว่าเป็นดังที่เจ้าได้นั้น

แล้วเล่าปีจึงว่าเราทราบข่าวเรื่องนี้ก็ใจหาย โศกเศร้าด้วยต้องพลัดพรากจากนาง เพราะหากมันเราไม่กลับไปป้องกันรักษาเมือง หากเมืองเกวียดเสียแก่โจโฉแล้วคนทั้งปวงก็จะหัวเราะเย้ยหยันว่าตัวเรานี้ดีแต่ลุ่มหลงในภรรยาจนเสียบ้านเมืองแลราษฎร ครั้นจะไปเล่าก็อาลัยอาวรณ์ด้วยความรักในตัวเจ้านั้นเปี่ยมล้นในห้วงเราไม่อาจตัดใจไปได้ ความในใจมีอยู่ดังนี้จึงมีรูปที่จะตัดสินใจประการใด

นางซุสหยินแม้เป็นสตรีก็มีเลือดชาติดิเยะ ตระหนักถึงการแผ่นดินสำคัญยิ่งกว่าความสุขของผิวเมีย ครั้นได้ฟังคำเล่าปีรับสารภาพตามความจริงและยังประจักษ์น้ำใจรักที่มีต่อนางดลแผนฟ้าพระมหาสมุทรก็รู้สึกปลานปล้มใจ จึงว่าตัวข้าพเจ้านี้เป็นภรรยาท่านเป็น สิทธิอยู่แก่ท่าน ท่านจะไปแห่งไหนตามใจ ข้าพเจ้าย่อมต้องติดตามท่านไป อย่าได้แคลงใจเลย

เล่าปีได้ฟังคำเมียรักดังนั้นก็ค่อยคลายใจ จึงว่าน้ำใจเจ้ารักดีต่อ สามีประการใดเรากระจำใจเป็นอย่างไรดี แต่วิตกว่าพระแม่เมืองกังตังมารดาเจ้าและขุนกวนยอมไม่ยินยอมให้เจ้าตามเราไป กระนั้นเลย เราจะจากไปแต่เพียงชั่วคราว เสร็จศึกแล้วจะคืนกลับมาหาเจ้าดังเดิม

เล่าปีเกรงว่านางซุสหยินจะไม่ยินยอมพร้อมใจไปด้วยตัว จึงสร้างว่าจะขออำลาไปแต่เพียงชั่วคราว แต่ความจริงที่ซ่อนเร้นในจิตใจก็คือต้องการพานางซุสหยินกลับไปเมืองเกวียด จึงหวังว่ากล่าว ความดังนี้แล้วจะเร่งเร้าให้นางซุสหยินตัดสินใจหนีไปกับตัวโดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอีกต่อไป

ครั้นกล่าวความแล้วเล่าปีก็ทำที่เป็นร้องไห้หนักขึ้น นางซุสหยินเห็นอาการเล่าปีดังนั้นก็สงสาร จึงว่าท่านอย่าได้กลัดกลุ้มใจให้นายไป ข้าพเจ้าจะไปอ่อนวอนต่อกักไถ้ เชื่อว่าพระแม่เมืองกังตังจะยินยอมให้ข้าพเจ้าไปกับท่านเป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ขยับตัวไปว่าน้ำใจพระแม่เมืองกังตังนี้ตัวเรา ประจักษ์ดีว่ามีความการุญต่อเราทั้งสองยิ่งกว่าใครใดในแผ่นดิน หากเจ้าอ่อนวอนว่ากล่าวกักไถ้คงให้ความเมตตาอนุโลมตามความประสงค์ แต่ยังวิตกว่าขุนกวนคงจะไม่ยินยอมให้พวกเรากลับไปเมือง เกวียด

นางซุสหยินได้ฟังดังนั้นก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ตระหนักว่าเล่าปีได้ปรารถนาให้เห็นจริง นางจึงตั้งไปพักหนึ่งแล้วว่า "ข้าพเจ้าจะไปลามารดา ว่าถึงปีใหม่วันตรุษท่านจะไปเช่นบิดามารดา ณ ชายทะเล ข้าพเจ้าจะลาไปด้วย แม้มารดาอนุญาตแล้วเราจึงพากันหนีไปอย่าให้ขุนกวน ห็นรู้"

เล่าปีได้ใช้อำนาจอภินิหารนำตัวมารดาจนเมียรักใจอ่อน แล้วตัดสินใจหลอกแม่หนีพี่กลับไปเมืองเกวียดกับเล่าปีผู้เป็นสามี สมดังคำโบราณที่ว่า "รักพ่อรักแม่ไม่เคยแก่ผ้า รักภักสาแก่ผ้าแก่ผอน" นั้นแล

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อำลาอาลัย (ตอนที่ 310)

หนังสือฉบับปีที่สองของขงเบ้งปลุกแรงเลือดชาติดิเยะของ เล่าปีให้คุโชนขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงคิดที่จะหนีกลับไปป้องกันรักษาเมือง เกวียดเพื่อมิให้คำคนครหาได้ว่าหลงเมียนเสียเมือง เล่าปีจึงได้ใช้ ถ้อยร่ายยาวจาละเคล้ากับน้ำตาว่ากล่าวอ่อนวอนจนนางซุสหยินศรัทธาตัดสินใจหลอกแม่หนีพี่ไปกับสามีสุดที่รัก

คุกแห่งโลกธรรมที่จิวอี้และขุนกวนประดิษฐ์คิดขังเล่าปีไว้ที่เมือง ล่าซีจึงถูกทำลายลงด้วยอุบายของขงเบ้งที่สังการไว้ในหนังสือฉบับที่สอง แต่การซึ่งจะหนีกลับไปเมืองเกวียดนั้นไขว่ว่าจะเป็นของง่าย ด้วยเมืองล่าซี

เป็นแดนด้านในแคว้นกัณฑ์ หากจะหนีกลับทางแม่น้ำ ไปออกทางทะเลก็จะเสียเวลานั้นเข้าในการเดินทาง ดีรายหนีไม่ทันก็ จะถูกขุนกวนจับกลับมาอีกครั้งหนึ่ง

แต่ครั้งนี้หนีทางบกก็ต้องผ่าน ทางดินแดนเมืองจสองกัณฑ์ไปลงเรือที่ชายทะเลก็จะไปได้โดยรวดเร็ว และข้ามทะเลไปเมืองเกจิวได้โดยง่าย แต่เมืองจสองกัณฑ์นี้จึงเป็นผู้บัญชาการใหญ่รักษาการมั่นคงตลอดแนวชายทะเลอันยากยิ่งที่จะหนีรอดไปได้ แต่ระหว่างทางบกกับทางน้ำนั้น ทางบกไม่มีทางรอด เหลืออยู่ก็แต่ทางทะเลที่มีโอกาสเสี่ยง แต่ก็ต้องเผชิญกับวิกฤตอันใหญ่หลวง วิชาช่างหน้าของเล่าปี่จึงใหญ่เล่าปี่ได้ฟังคำนางสุหยินก็ประจักษ์น้ำใจนางว่ายืนอยู่ข้างตัว ถึงขนาดคิดอ่านแผนการที่จะลง มารดาว่าขอไปเช่นไหวดวงวิญญาณบิดามารดาของเล่าปี่ที่ชายทะเล แล้วจะพากันหนีกลับไปเมืองเกจิวก็มีความยินดียิ่งนัก เล่าปี่จึงกุมเอามือเมียรักแนบไว้กับแก้ม แล้วว่า "ไม่เสียทีที่ซำรักใคร่มีอาลัยต่อ เจ้า แม้เจ้าแก้ไขครั้งนี้ถึงจะตายข้าก็ไม่ลืมคุณเจ้า"

ว่าแล้วเล่าปี่จึงบอกให้นางสุหยินเตรียมตัวจัดแจงข้าวของให้พร้อมที่จะเดินทาง และให้หาจุล่งเข้ามาพบ แล้วว่าในวันตรุษปีนี้เราจะหนีกลับไปเมืองเกจิวโดยทางบก ตามเส้นทางเมืองจสองกัณฑ์แล้วไปลงเรือที่ชายทะเลข้ามอ่าวไปเมืองเกจิว ให้ท่านจัดแจงคุมทหาร ไปรอเราอยู่ที่ถนนหลวงนอกเมือง อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้แล้วจะได้ยกไปพร้อมกัน

จุล่งได้ฟังคำเล่าปี่ดังนั้นก็มีความยินดี รู้ว่าแผนการที่ซำเบ้งคิด หมายสั่งไว้ในหนังสือลับสมุทผลอีกครึ่งหนึ่งแล้ว ในใจก็นึกสรรเสริญสติปัญญาความคิดของซำเบ้งเป็นอันมากที่คิดอ่านคาดหมาย เหตุการณ์ล่วงหน้าได้แม่นยำนานนับปี จุล่งคำนับรับคำเล่าปี่แล้วลากลับออกไปจัดแจงทหาร

เจียนอันศกปีที่สิบห้า วันแรกของปีใหม่เป็นวันตรุษ ขุนกวนทำ พิธีเซ่นไหว้บรรพบุรุษตามธรรมเนียมแล้ว ได้แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาที่ปรึกษาขุนนางแม่ทัพนายกองและข้าราชการทั้งปวงตามประเพณีที่ศาลาว่าราชการเมืองลำซี้ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เป็นช่วงเวลาปีที่สิบหกแห่งเจียนอันศก หรือปี พ.ศ. 744 ซึ่งคลาดเคลื่อน เพราะในขณะที่เล่าปี่จากเมืองเกจิวมาแต่งงานด้วยนางสุหยินนั้นเป็นปีที่สิบสี่แห่งศักราชเจียนอัน และหลงเหลือเรื่องอยู่ในคอกโลกธรรมของ ขุนกวนเป็นเวลาหนึ่งปี จนถึงวันขึ้นปีใหม่จึงนับเป็นเจียนอันศกปีที่สิบห้า ซึ่งตรงกันทั้งฉบับภาษาจีนและสามก๊กฉบับอื่นๆ เว้นแต่สามก๊กฉบับสมบูรณโรระบุว่า เป็นปีที่สิบห้าแห่งศักราชเจียนอันซึ่งน่าจะเป็นการพิมพ์คลาดเคลื่อนจากระยะเวลาที่แท้จริงคือปีที่สิบห้า

วันนั้นเวลาเช้านางสุหยินได้พาเล่าปี่ไปคำนับอวยพรนางงอก๊กได้ เนื่องในเทศกาลปีใหม่ แล้วนางสุหยินจึงว่า "เล่าปี่คิดถึงบิดามารดาคุณาญาติทั้งปวงอันหาญไม่ ซึ่งฝังศพไว้ ณ เมืองตุ้นก้วน จะลาท่านไปเช่นศพที่ชายทะเลแต่พอเป็นเหตุตามขนบธรรมเนียม ข้าพเจ้าจะลาไปด้วย"

นางสุหยินขอลามารดาจะไปเช่นไหว้วิญญาณบิดามารดาบุพการีของเล่าปี่ที่ชายทะเลเมืองลำซี้ เพื่อทำพิธีหันหน้าไปทางข้างทิศเหนือซึ่งเป็นทิศที่ฝังศพของบุพการีเล่าปี่ที่เมืองตุ้นก้วน นางงอก๊กได้ ฟังคำบุตรสาวก็ชื่นชมในความมีกตัญญูกตเวที จึงว่า "ทั้งนี้เป็นประเพณีผู้รู้จักคุณบิดามารดา อนึ่งตัวเจ้าก็ยังหาได้คำนับบิดามารดาผู้ไม่ จะไปก็ตามเถิด"

เล่าปี่และนางสุหยินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คำนับลานาง งอก๊กได้แล้วกลับออกมา นางสุหยินนั้นรู้ดีว่ากลับออกไปครั้งนี้แล้ว หาใช่ไปเพียงชายทะเลไม่ หากไปแดนไกลถึงเมืองเกจิว ซึ่งชั่วชีวิตนางไม่เคยเดินทางไกลห่างออกของมารดาถึงขนาดนี้ น้ำใจจึงอาลัยอาวรณ์ด้วยมารดานัก นางสุหยินกลืนน้ำตามืออยู่จึงร้องไห้ซบหน้ากับอกเล่าปี่

เล่าปี่พาเมียรักกลับมาถึงปราสาทก็จัดแจงข้าวของมีค่าพร้อมสัมภาระติดตัว ให้นางสุหยินนั่งรถม้า ตัวเล่าปี่ขี่ม้า พาทหารติดตามเพียงไม่กี่คนออกจากเมืองลำซี้ตรงไปที่ทางหลวงซึ่งได้นัดหมาย จุล่งไว้แล้ว จุล่งเห็นเล่าปี่และขบวนของสุหยินยกมาตามนัดก็มีความยินดี ให้ทหารอารักขานำหลังขบวนของเล่าปี่และมุ่งหน้าไปทางแดนเมืองจสองกัณฑ์

ฝ่ายขุนกวนเลี้ยงบรรดาที่ปรึกษาขุนนางแม่ทัพนายกองและข้าราชการทั้งปวงอยู่ที่ศาลาว่าราชการตั้งแต่เวลาเที่ยงจนถึงเวลาเย็น รัสสรสนทนาพาทักกันอย่างมีความสุขจนเมามายไปด้วยกัน ตัวขุนกวน นั้นเมาสุราจนไม่ได้สติสมประดี จนถึงเวลาค่ำทหารที่สนิทเห็นขุนกวน เมื่อดังนั้นจึงให้เลิกงานแล้วพียงขุนกวนกลับเข้าไปที่จวน บรรดาขุน นางทั้งปวงก็พากันกลับไปอยู่

ครั้นเวลาสองยามสายลมปลายฤดูหนาวตันฤดูใบไม้ผลิแห่งเทศกาลปีใหม่โชนมาเย็นเป็นที่สบาย ทหารลาดตระเวนได้แจ้งรายงาน มาที่ยามรักษาการณ์ว่า เวลาวันนี้เล่าปีและนางขุนสุหยินได้ยกขบวนออกไปนอกเมือง ถึงเวลาเย็นแล้วยังไม่กลับ ทหารรักษาการณ์ทราบความแล้วจะเข้าไปรายงานแก่ขุนกวน แต่เห็นขุนกวนเมาไม่รู้สติสมประดึกก็มิรู้ที่จะทำประการใด จนกระทั่งเวลารุ่งเช้าขุนกวนสร้างเมาดินขึ้น ทหารรักษาการณ์จึงนำความเข้าไปรายงานว่าเล่าปีกับนางขุนสุหยินได้ยกขบวนออกไปนอกเมือง แต่เวลานั้นถึงเวลานี้ยังไม่กลับมา

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ คิดว่าเล่าปีและนางขุนสุหยินคงจะหนีกลับไปเมืองเกงจิว จึงเรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

เดิวยเจียวฟังคำปรึกษาของขุนกวนแล้วจึงว่า "เล่าปีมีปัญญาลึกซึ้ง แม้ไปถึงเมืองไถนานไปจะเป็นศัตรูแก่ท่าน ขอให้ท่านเร่งรัดแต่ง ทหารตามไปจับตัวเล่าปีคืนมาให้งานได้"

เดิวยเจียวกล่าวสืบไปว่า ระยะทางแต่เมืองลำชีไปเมืองเกงจิวนั้นหากไป ทางแม่น้ำแล้วไปออกทะเลก็จะเน้นช้าเสียเวลา เห็นเล่าปีจะเดินทางผ่านเมืองฉสองกุ่มไปข้ามทะเลซึ่งระยะทางใกล้และเดินทาง ได้เร็วกว่า ดังนั้นให้ทหารยกไปตามทางบกนั้นเถิด

บรรดาที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงได้ฟังคำเดิวยเจียวดังนั้นก็พากันเห็นชอบ ขุนกวนจึงเรียกตันบูและพั่วเจียงมาสั่งว่าให้ท่านทั้งสอง คุมทหารห้าร้อยรีบยกไปตามจับตัวเล่าปีกลับมา คืนตันบูและพั่วเจียงรับคำสั่งขุนกวนแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร ยกติดตามเล่าปีไป

พอตันบูและพั่วเจียงออกไปแล้วขุนกวนยังคิดยั้งแค้นเล่าปี ราลึกลับว่าได้คิดอุบายเอาน้องสาวเป็นเหยื่อลวงให้เล่าปีมาแต่งงานแล้ว จะจับตัวเพื่อแลกกับเมืองเกงจิว แต่อุบายนั้นก็ไม่สำเร็จ ครั้นวางอุบาย ใหม่ใช้คุกแห่งโลกธรรมจำขังเล่าปีไว้ อุบายนั้นก็ถูกทำลายจนแหลกลาญแล้วเล่าปีก็หนีไปอีก ขุนกวนได้คิดว่าเสียทั้งน้องสาวและข้าวของ ทรัพย์สินสิ่งศฤงคารเป็นอันมากและยังเสียที่แก่ความคิดจนเล่าปีหนีไป ได้ดังนั้นความเคียดแค้นก็ประดังขึ้นสุดขีด ขุนกวนคิดว่าได้แทงหมึกแล้วขว้างลงกับพื้นจนแหลกละเอียด บรรดาอากาศตึงเครียดผ่านพ้นไปอีกพักใหญ่ เทียเถาซุนพลผู้เฒ่า เห็นขุนกวนแค้นเคืองรุนแรงดังนั้นจึงว่า "ถึงท่านจะโกรธสักเท่าใดก็หาต้องการไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าตันบูกับพั่วเจียงซึ่งท่านให้ยกตามไปนั้นจะมีได้ตัวเล่าปีมา เพราะนางขุนสุหยินน้องสาวท่านมีสติปัญญา แล้วมารดาท่านก็รักเสมอชีวิต นางก็พร้อมใจไปด้วยเล่าปี เห็นทหาร ทั้งปวงจะเกรงอยู่ไม่อาจเข้าจับกุมได้"

ขุนกวนแรงด้วยโทสะจึงทำให้โมหะปิดบังสติปัญญาไปสิ้น ครั้นได้ยินคำเทียเถาซุนพลผู้เฒ่าว่ากล่าวเตือนสติ ดังนั้นก็ได้คิด ขุนกวนตรึกความอยู่อีกครู่หนึ่งจึงเอากรณีอาญาสิทธิ์มาถือไว้ แล้วเรียกเจียวซิมกับจิ่วท่ายมาตรงหน้า แล้วว่าให้ท่านทั้งสองคุมทหารรีบยกตามตันบูและพั่วเจียงไป แม้นพบเล่าปีและนางขุนสุหยินแล้วไม่จำเป็นต้องว่ากล่าวพูดจา ให้เอากรณีอาญาสิทธิ์เล่มนี้ตัดศีรษะเล่าปี และนางขุนสุหยินกลับมาให้เราให้จงได้ มาตราหน้าว่าท่านทั้งสองไปพบเล่าปีและนางขุนสุหยินแล้วไม่ตัดศีรษะกลับมา เราก็จะตัดศีรษะท่านทั้งสองแทน

ว่าแล้วขุนกวนก็ส่งกระเป๋อาญาสิทธิ์ให้แก่เจียวซิมและจิ่วท่าย สองนายทหารเอกเมืองกังต้งได้ฟังดังนั้นก็น้อมคำนับรับเอากรณีอาญาสิทธิ์มาจากขุนกวน แล้วออกไปจัดแจงทหารพันหนึ่งรีบยกตาม ตันบูและพั่วเจียงไปเล่าปีและจุล่งพาขบวนเร่งรีบหนีไปทั้งวันทั้งคืนเพื่อไปให้ถึงชาย ทะเลเมืองฉสองกุ่มโดยเร็วที่สุด ตลอดทั้งคืนได้หยุดพักมาเพียงสองครั้ง

พอรุ่งเช้าก็ย่างเข้าเขตเมืองฉสองกุ่มกำลังใจของเล่าปีและจุล่งก็ดีขึ้นเพราะอีกไม่ไกลก็จะถึงชายทะเล แล้วจะข้ามอ่าวไปเมืองเกงจิวได้โดยง่าย ในขณะที่ขบวนของเล่าปีและจุล่งเคลื่อนอยู่ในแดนเมืองฉสองกุ่ม เห็นชายทะเลอยู่เบื้องหน้านั้น พลันได้ยินเสียงทหารโห่ร้องอื้ออึงดังมาแต่ไกลๆ

ทางเบื้องหลัง เล่าปีจึงปรึกษาด้วยจุล่งว่าชะรอยขุนกวนจะทราบความแล้วให้ทหารติดตามมา ท่านจะคิดอ่านประการใด จุล่งจึงว่าท่านจงรีบพาสุหยินรีบรุดหน้าไปก่อนเถิด ข้าพเจ้ากับทหารทั้งปวงจะรบบป้องกันสัปดาห์ไม่ให้ทหารเมืองกังต้งทำอันตรายท่านได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงพาขบวนนางขุนสุหยินรีบรุดตรงไปที่ชายทะเล แต่พอขบวนเคลื่อนไปได้ครู่หนึ่งก็เห็นกองทหารยกมาสกัดอยู่ข้างหน้า เป็นขีเข่ง เองสอง สองนายทหารเอกของเมืองกังต้ง ซึ่งอยู่รักษาเมืองฉสองกุ่มกับจิ่วอี้ จิ่วยี้ก็นับแต่คิดกลอุบายเสนอให้ขุนกวนใช้คุกโลกธรรมจำขังเล่าปีแล้ว ก็ยังหวั่นใจว่าเล่าปีอาจ

หลบหนีไปในสักวันหนึ่ง และคำนวณระยะทางแล้วเห็นว่าหนทางหนีของเลापี้จะต้องหนีมาทางบกผ่านแดนเมืองฉสองกุ่มไปลงเรือที่ชายทะเล จึงให้ซีเซ่งและเตงสองคุมทหารลาดตระเวนป้องกันไว้ ครั้นพอใกล้วันตรุษจิวี้ก็กำชับซีเซ่งและเตงสองให้กวตั้นระมัดระวังให้จงหนัก เพราะช่วงเวลานี้แล้ว เป็นโอกาสที่เลापี้อาจหลบหนี ซีเซ่งและเตงสองรับคำสั่งของจิวี้และคำกำชับก็เร่งกวตั้นทหารให้ลาดตระเวนทั้งกลางวันและกลางคืน ตัวซีเซ่งและเตงสองยกทหารขึ้นไปตั้งค่ายพักบนเนินเขาเพื่อให้มองเห็นได้ในระยะไกล ครั้นเห็นขบวนของเลापี้เคลื่อนฝุ่นตลบตรงมาจึง ยกทหารออกมาสกัดไว้

เลापี้เห็นทหารเมืองก้งตั้งยกมาสกัดอยู่ข้างหน้าก็ตกใจ รีบควม มักกลับมาหาจูล่งแล้วแจ้งว่าหนทางข้างหน้ามีทหารเมืองก้งตั้งเป็นจำนวนมากยกสวนมาสกัดกั้นขวางทางอยู่ จะคิดอ่านประการใด

จูล่งเหลียวหลังมองไต้ยืนเสียงทหารที่ไล่หลังม้ายังอยู่ไกลแต่ก็ใกล้เข้ามากว่าเดิมข้างหน้าเลापี้ก็มีทหารเมืองก้งตั้งอีกกองหนึ่งสกัดอยู่ มิรู้ที่จะทำประการใด จึงรำลึกถึงคำขงเบ้งที่สั่งว่ามั่นคงขันขัดสนประการใด ก็ให้เปิดหนังสือลับออกอ่านดู

จูล่งรำลึกดังนี้จึงพลบใจเลापี้ว่าท่านอย่าปราชัยเลย แลเมื่อจะจากเมืองเกงจิวี่มานั้น ขงเบ้งได้มอบหนังสือลับไว้สามฉบับ กำชับว่าขัดสนประการใดก็ให้เปิดอ่านดูแล้วจะกลับเมืองเกงจิวี่ได้โดยสวัสดิภาพ บัดนี้ได้เปิดหนังสือลับของขงเบ้งสองฉบับแล้ว การก็เป็นไปโดยราบรื่น เหลืออยู่แต่ฉบับที่สามจำจะเปิดดูให้รู้ความ จูล่งกล่าวแล้วก็เปิดผนึกหนังสือลับฉบับที่สามของขงเบ้งออกอ่านดูก็รู้ความว่าเป็นคำสั่งให้เลापี้ปฏิบัติ จึงส่งหนังสือลับนั้นแก่เลापี้

เลापี้อ่านความตามหนังสือลับของขงเบ้งแล้ว สิ้นหนาก็เข้มขึ้นยินดี รีบขี่ม้าผลจากจูล่งตรงไปที่ถรม้าของนางซุนสุหยิน ในขณะนั้นซีเซ่งและเตงสองได้ยกทหารไล่เข้ามาในระยะเพียงยี่สิบเส้นคืบขันนักร

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรืองวิทย์าคม

ผาดพงดาบ (ตอนที่ 311)

ในสถานการณ์คับขันที่เลापี้พาเมียรักหนีออกจากเมืองล่าชีมาตามทางบก ผ่านแดนเมืองฉสองกุ่มเพื่อจะข้ามอ่าวกลับไปเมืองเกงจิวี่ กองทหารเมืองก้งตั้งกำลังยกมาถึงสามกอง ทั้งสกัดหน้า และไล่ล่าตามหลัง จูล่งเห็นขัดสนจึงเปิดหนังสือลับฉบับที่สามของขงเบ้ง พอเลापี้ทราบความตามหนังสือก็ค่อยคลายใจ รีบขี่ม้ากลับไปที่ศรีภรรยาในทันที

จูล่งเห็นเลापี้ขี่ม้ากลับไปที่ขบวนของนางซุนสุหยินและเห็นทหารเมืองก้งตั้งยกมาข้างหน้าเป็นจำนวนมาก จึงพาทหารติดตามเลापี้ไป เลापี้ขี่ม้าไปถึงถรม้าของภรรยาแล้ว บิบน้าดาร์องให้กล่าวกับนางซุนสุหยินตามความในหนังสือลับของขงเบ้งว่า "เดิมขุนกวนกับจิวี้คิดกลอุบายว่าจะยกเจ้าให้เป็นภรรยาข้า หวังจะลวงข้าให้มา ณ เมืองล่าชี แล้วจะจับตัวจำไว้ แม้คืนเมืองเกงจิวี่ได้แล้วก็ฆ่าเราเสีย ไซ้จะยกเจ้าให้โดยจริงนั้นหามิได้ เอาชื่อเจ้าเป็นเหยื่อไปล่อมา อนึ่งข้ารู้ว่าเป็นหญิงก็จริง แต่มีสติปัญญาความคิดยิ่งกว่าผู้ชายอีก จึงอุตสาหามันมิได้คิดถึงตัวกลัวความตาย นี่หากว่ามารดาภิเษกกับกิล มีความเมตตา ข้าจึงรอดจากความตาย แลขุนกวนกับจิวี้ยังคิดกลอุบายต่างๆ อยู่หวังจะทำอันตรายข้า ข้าเห็นจะอยู่ในเมืองล่าชีไม่ได้ก็คิดอ่านจะกลับไปเมืองเกงจิวี่ จึงแกล้งบอกเจ้าว่าเมืองเกงจิวี่ เกิดศึกจะรีบไปเป็นการเร็ว เจ้าก็มีความสัดยึดติดตามข้ามา คุณเจ้าหาที่สุดไม่ ข้าก็ยังมิได้ตอบแทนคุณ บัดนี้ขุนกวนก็ยกทหารตามมาเป็นอันมาก จิวี้ก็ให้ทหารมาสกัดหน้าอยู่ ทหารทั้งสองฝ่ายนี้อยู่ในอำนาจเจ้า แม้เจ้าไม่ช่วยแก้ไขครั้งนี้ ข้าจะขอตายอยู่ในที่นี้ อันจะได้แทนคุณเจ้าซึ่งสัดยึดต่อข้านี้หามิได้แล้ว"

ความอันเลापี้กล่าวกับนางซุนสุหยินดังนี้ เลापี้ก็ได้ประจักษ์แก่ตัวเองว่าซึ่งจูล่งสร้างว่าโจโฉยกกองทัพมาตีเมืองเกงจิวี่นั้น เป็นเพียงกลอุบายของขงเบ้งที่กระตุ้นเตือนแรงมานะของเลापี้ให้คิดหนีกลับคืนเมือง เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงเพียงนี้ก็ไม่ก็เส้นข้างหน้าก็จะถึง ชายทะเล แต่คืบขันด้วยข้างหลัง ทหารของขุนกวนกำลังยกไล่ตามมา ข้างหน้าเลापี้ทหารของจิวี้ก็กำลังยกสวนทางมาสกัดไว้ แผนการอุบายของขงเบ้งในจดหมายลับฉบับที่สามซึ่งเลื่องความไว้ล่วงหน้าถึงหนึ่งปี ถูกต้องเหมาะเจาะกับสถานการณ์ที่เป็นไปราวกับว่าได้แลเห็นเหตุการณ์ข้างหน้าอุบัติขึ้นต่อหน้าต่อตา จึงกำหนดให้เลापี้เปิดโปงแผนการร้ายของขุนกวนและจิวี้ที่ลวงเลापี้มา

แต่งงานด้วยนางขุนสุหยิน ที่เมืองลำชี ซึ่งเล่าปีแม้รักก็มิได้เกรงกลัวต่อความตาย ด้วยรักใคร่พอใจในความสัตย์ซื่อแลสติปัญญาสมวีรสตรีของนางขุนสุหยินจึงเสี่ยงตายมาแต่งงาน

ระหว่างอยู่เมืองลำชีก็ต้องเผชิญกับกลอุบายนานัปการจึงต้องหนีกลับ แล้วยังถูกไล่ล่าตามมาสังหารอีกเล่า หากจะเปรียบเทียบกับหนังสือลับสองฉบับก่อนหน้าก็ดูคล้ายเป็นทำนองเดียวกัน โดยหนังสือลับฉบับแรกเปิดโปงแผนลับให้ชาวเมืองได้รู้ทั่วกัน อาศัยอำนาจแห่งโลกนิติผูกมัดพระแม่เมืองกังตั้งให้จำต้องยก ลูกสาวสุดรักสุดหวงแก่เล่าปี ครั้นเล่าปีถูกกลแห่งโลกียะผูกมัดไว้ที่เมืองลำชี หนังสือลับฉบับที่สองก็ได้อาศัยพลังขัดตียมานะของเล่าปีเองบังคับจนเล่าปีต้องละความสุขทั้งหลายกลับคืนเงงจิ๋ว มาครั้งนี้ขงเบ้งก็ได้อาศัยน้ำใจรักดีของนางขุนสุหยินที่ฟังมีต่อสามี อิงอำนาจนางน้องเจ้าเมืองกังตั้งรับมือกับการไล่ล่าสังหารของทหารเมืองกังตั้ง

นางขุนสุหยินได้ฟังคำเล่าปีที่กล่าวคำทั้งน้ำตาถึงสงสาร ตรองการณ์ที่เป็นไปก็เห็นจริง รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่พี่ชายผู้เป็นเจ้าเมืองคิดอ่านการลามกใช้นางเป็นเหยื่อตกปลา ยิ่งน้อยใจน้ำใจก็เหวี่ยงไปทางโกรธ ขุนกวนที่ไม่คิดถึงความเป็นพี่น้องที่เติบโตด้วยนมเดียวกันมา และยังคิดขาสามีนางอีกเล่า นางขุนสุหยินคิดดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจว่าเมื่อขุนกวนพี่เราใจดำทำกับเราได้ถึงเพียงนี้จะมีหน้ากลับไปพบหน้ากระไรได้อีก และบัดนี้เล่าปีก็เป็นสามีที่ชอบด้วยธรรมเนียมประเพณี ด้วยความรู้เห็นเป็นใจของผู้ใหญ่แล้ว ไหนจะยอมให้ขุนกวนประหารเสียได้ ดังนั้นจึงจำต้องปกป้องเล่าปีให้พ้นจากอันตราย

ตัดสินใจแล้วนางขุนสุหยินจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนออกไปข้างหน้า พอดีซีเซ่ง เเตงฮอง ยกทหารมาถึงจึงร้องว่าวันนี้เล่าปีจะหนีไป ข้างไหนพัน จิวอี้ให้เรามาคอยท่าอยู่ชานานแล้ว จงลงจากหลังม้า ยอมให้จับตัวเสียแต่โดยดีนางขุนสุหยินได้ยินเสียงซีเซ่ง เเตงฮอง จึงเปิดมู่สักร่มออก เขยמןหน้าออกไปที่หน้าต่างข้างรถ ตวาดใส่ซีเซ่ง เเตงฮอง ว่าพวกเจ้ายกทหารมาขวางหน้าเราไว้ดังนี้จะเป็นกบฏต่อตระกูลขุนหรือ

ซีเซ่งและเเตงฮองกำลังคะนองว่าจะได้ตัวเล่าปี จึงวางที่ท้ายโล่โอหัง แต่พอเห็นหน้านางน้องของขุนกวนเขยמןหน้าออกมาจากร่ม ตวาดด้วยโทสะก็ตกใจ ด้วยคาดคิดไม่ถึงว่านางขุนสุหยินจะมาในขบวนของเล่าปีด้วย จึงรีบลงจากหลังม้า วางอาวุธลงที่พื้น คุณเขาคำนับนางขุนสุหยิน แล้วว่าขอภัยที่ข้าพเจ้าทั้งสองไ้มารายาท ด้วยไม่ทราบว่าคุณสุหยินเดินทางมาในขบวน ข้าพเจ้าทั้งสองรับคำสั่งจาก จิวอี้ให้มาจับกุมเล่าปีไปประหาร ไซ้จะคิดการกบฏต่อตระกูลขุนนั้นหามิได้

นางขุนสุหยินได้ฟังคำสองนายทหารรายงานมุ่งร้ายต่อเล่าปีผู้เป็นสามีต้องกับคำของเล่าปีที่ยิ่งโกรธขุนกวน และจิวอี้เป็นอันมาก นางสิ้นที่เกรงใจสองนายทหารผู้ใหญ่เมืองกังตั้ง จึงร้องดำจิวอี้ด้วยเสียงอันดังว่า "ไ้ผู้ร้ายมิได้มีกตัญญู ตัวมาอยู่เมืองกังตั้งนี้กินข้าวแดงแกงร้อนของเรา พี่เราก็ดึงให้เป็นนายทหาร แล้วเลี้ยงดูมิให้อนาทร ควรหรือไม่รู้จักคิดแลชอบ เล่าปีเป็นอาพระเจ้าเหียนเต้ มารดาเรากับขุนกวนก็ได้ยกให้เป็นสามีเราเมื่อเล่าปีจะพาเรามาที่นี่ มารดาเรากับขุนกวนก็ได้ร้อมให้เรามา แลจิวอี้เห็นว่าเราได้ทรัพย์สิ่งของมามากหรือจึงให้ตัวทั้งสองปลอมเป็นโจรมาคอยตีชิงเรา"

นางขุนสุหยินเป็นสตรีที่มีสติปัญญา คาดการณ์ว่าซีเซ่งและเเตงฮองมาแต่จิวอี้ มีการข้างเมืองลำชีที่ทางหนีมาโดยที่ขุนกวนไม่รู้เห็น จึงอ้างถึงกลบเกลื่อนว่าการเดินทางครั้งนี้ทั้งกักไ้และขุนกวน ได้รู้เห็นอนุญาตแล้ว การที่จิวอี้ทำการดังนี้จึงเป็นกบฏต่อตระกูลขุน ทฤษฎต่อข้าวแดงแกงร้อน ทั้งที่ขุนกวนได้ทำนุบำรุงให้เป็นใหญ่ในแดน กังตั้ง และยังกล่าวหาสองนายทหารใหญ่ว่าถูกใช้ให้มาปล้นทรัพย์

ซีเซ่งและเเตงฮองเป็นนายทหารรับราชการอยู่เมืองกังตั้งมาชานาน รู้ความสัมพันธ์ภายในตระกูลขุนเป็นอย่างดีว่านางน้องเจ้าเมือง ผู้นี้เป็นที่รักหวงแหนของทั้งขุนกวนและกักไ้ผู้เป็นมารดา ยิ่งกว่าดวงใจ ขุนกวนเองก็ยำเกรงมารดาไม่กล้าแข็งขึ้น ได้แลเห็นนางขุนสุหยินกล่าวความด้วยโทสะผิดไปจากที่เคยเห็นแต่ความอ่อนหวานสะคราญตาที่ตกใจ เกรงกลัวว่าจะตกเป็นจำเลยในข้อหากบฏแล้วแม้ จิวอี้ก็มิอาจช่วยเหลือให้รอดชีวิตได้

ซีเซ่งและเเตงฮองตระหนักดังนั้นแล้ว จึงหันมาขบขันปรึกษาหารือกันและตกลงใจว่าพวกเราเป็นคนนอกหาควรเข้ายุ่งเกี่ยวด้วย ความภายในครอบครัวของตระกูลขุนผู้เป็นนายไม่ เพราะพลาดพลั้งประการใดก็อาจต้องโทษถึงตาย สองนายทหารใหญ่จึงก้มหน้าลงกับพื้น แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าทั้งสองนี้ไหนเลยจะกล้าคิดอ่านมาปล้น ซึ่งวิ่งราวทรัพย์ของสุหยิน ลำพังข้าพเจ้าทั้งสองยอมมิกลับบึงอาจมา สักหน้าขวางทางเป็นเด็ดขาด แต่จำใจมาครั้งนี้ด้วยเกรงอาญาของจิวอี้ต่างหาก ขอแหม่นางจงยกโทษให้ข้าพเจ้าทั้งสองสักครั้งหนึ่ง

นางขุนสุหทัยได้ฟังคำชี้แจงและเดงสองก็รู้ว่าเกรงกลัวอยู่ในอำนาจ ความอันกล่าวแก้ตัวทั้งนี้เป็นที่เอาตัวรอด และโยนความผิดกลับไปอยู่ที่จิวยี่ ดังนั้นนางขุนสุหทัยจึงแสวงหาโทษมากขึ้นกว่าเก่า แล้ววาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เจ้าทั้งสองเกรงอาญาของจิวยี่มาขวางทางเราไว้ ไม่คิดหรือว่าเราก็มียอำนาจสั่งประหารเจ้าทั้งสองเสียได้ ชีเซ่งและเดงสองได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เงยหน้าขึ้นเห็นจุล่งยืนม้ามั่งมึงยืนอยู่ข้างรถของนางขุนสุหทัยเป็นที่น่าเกรงขามยิ่งนัก และยังมีทหารติดตามมาเป็นอันมาก จึงละล้าละลักกล่าวขึ้นพร้อมกันว่าข้าพเจ้า ไม่กล้าล่วงเกินสุหทัย

ว่าแล้วสั่งทหารให้ถอยออกไปอยู่สองข้างทาง นางขุนสุหทัยเห็นดังนั้นจึงย่ำเท้าว่าจิวยี่เป็นอันมาก แล้วเร่งขบวนให้รีบรัดไปข้างหน้า ในขณะที่ชีเซ่ง เดงสองและพองเหล้าทหารที่ยกมาต่างคุกเข่าอยู่ข้างทาง มองตากันปริบๆ เล่าปีเห็นดังนั้นจึงเร่งนำขบวนตรงไปได้ห้าสิบเส้นก็เห็นชายทะเลอยู่เบื้องหน้า

ฝ่ายชีเซ่ง เดงสอง ครั้นเห็นขบวนของเล่าปีเคลื่อนผ่านพ้นไปแล้ว ก็กลับไปขึ้นขี่ม้าแล้วปรึกษากันว่าจะทำประการใดต่อไป พิจารณาหรือกันไม่เป็นที่ตกลงว่าจะติดตามเล่าปีไปทางๆ หรือว่าจะกลับไปรายงานจิวยี่ดี ละล้าละล้งอยู่ในที่นั้นอีกพักหนึ่ง ดันบูและพั่วเจียงก็ยกทหารตามมาถึง เห็นชีเซ่ง เดงสอง และทหารเมือง ฉสอ กุ่ณกลุ่มมุ่นกันอยู่จึงเข้าไปไต่ถาม ชีเซ่งและเดงสองจึงเล่าความที่ได้พบเล่าปีและนางขุนสุหทัยให้ดันบูและพั่วเจียงฟังทุกประการ

ดันบูและพั่วเจียงได้ยินดังนั้นจึงว่าท่านทั้งสองปล่อยเล่าปีให้หลุดรอดไปมีโทษเป็นอันมาก การครั้งนี้เล่าปีหนีขุนกวนจะกลับไปเมืองเกงจิว ดังนั้นขุนกวนจึงให้ข้าพเจ้ายกทหารตามมาจับเล่าปีกลับไป สันยาทหารหรือกันแล้วจึงพากันยกทหารติดตามเล่าปีไป เล่าปีหนีมาอีกไม่ไกลก็ใกล้จะถึงชายทะเล ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องไล่ตามมาข้างหลังก็รู้ว่าทหารของขุนกวนไล่ตามมา จึงปรึกษาดูด้วย นางขุนสุหทัยว่าบัดนี้ทหารของขุนกวนยกมาถึงแล้ว จะทำประการใดดี

นางขุนสุหทัยได้ฟังคำเล่าปีดังนั้นจึงว่า ให้ท่านรีบยกไปที่ชายทะเลก่อน การข้างนี้ไว้เป็นธุระของข้าพเจ้า จะว่ากล่าวกับทหารของขุนกวนเอง เล่าปีได้ฟังคำเมียดดังนั้นจึงพาทหารสามร้อยตรงไปที่ชายทะเล ให้จุล่งและทหารอีกสองร้อยอยู่กับนางขุนสุหทัย พอเล่าปียกทหารล่วงหน้าไปแล้ว จุล่งจึงให้ทหารคุ้มกันซ้ายขวาธรรมาของนางขุนสุหทัย และสกัดกันทางที่จะติดตามเล่าปีไว้ ตัวจุล่งขี่ม้าถือทวนยืนอารักขาอยู่ข้างรถม้าของนางขุนสุหทัย

พอชีเซ่ง เดงสอง ดันบู และพั่วเจียง ยกมาถึง เห็นนางขุนสุหทัยเยี่ยมหน้าออกมาจากหน้าต่างรถม้าบั้งตั้งอยู่ ความเกรงกลัวที่มีต่อตระกูลขุนทำให้สันยาทหารต้องชะงักลง ดันบูและพั่วเจียงที่เคยขึ้นเสียงเก่งกล้าสามารถกับชีเซ่งและเดงสองก็สั่งให้ขบวนทหารหยุดอยู่กับที่ แล้วสันยาทหารจึงลงจากหลังม้า เดินเข้าไปคุกเข่าอยู่ตรงหน้ารถม้าของนางขุนสุหทัยแล้วนั่งอยู่ มีรู้ที่จะพูดจาประการใด

นางขุนสุหทัยเอามือชี้หน้าดันบูและพั่วเจียงแล้วว่า พวกท่านติดตามเรามาด้วยประสงค์สิ่งใด

ดันบูและพั่วเจียงได้ฟังน้ำเสียงคนผู้น้องของขุนกวนเต็มไปด้วยความขุ่นมัวแต่ยังทรงไว้ซึ่งอำนาจก็พรั่นใจ หันมาสบตากันแล้วกล่าว อย่างอ่อนน้อมว่า ข้าพเจ้าทั้งสองติดตามมาเพราะขุนกวนมีคำสั่งให้มา เชิญท่านกับเล่าปีกลับไปเมืองลำชี

ดันบูและพั่วเจียงกล่าวความแล้วก็ก้มหน้านั่งอยู่ ชีเซ่งและเดงสอง เห็นสองนายทหารที่เคยเอ่ยวาจาแข็งกล้านัก พอประจักษ์เฉพาะหน้า นางขุนสุหทัยก็อ่อนปวกเปียกประหนึ่งงูเหลือมเผชิญเชือกกล้วยก็พลอยประหวั่นตาม จึงต่างคนต่างนั่งอยู่กับที่

นางขุนสุหทัยเห็นดังนั้นจึงทำเป็นโกรธ แล้ววาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "เพราะคนเหล่านี้จะให้เราพี่น้องผิดใจกัน มารดาเรากับขุนกวนก็แต่งตั้งให้เราเป็นภรรยาเล่าปี เมื่อเรากับเล่าปีจะมานั้น มารดา ก็อนุญาตให้เราไปอยู่เมืองเกงจิวกับสามีเราแล้ว ไซ้เราจะหนีมาตามอำเภอใจก็หาไม่ ถึงขุนกวนที่เรารู้จักเห็นจะว่ากล่าวตามขนบธรรมเนียม คงจะผ่อนเอาใจเราบ้าง แต่ตัวสองคนนี้อบรับคำสั่งขุนกวนยกทหาร มาจะทำอันตรายเราหรือ"

ค่านางขุนสุหทัยครั้งนี้ผิดเพี้ยนไปจากครั้งก่อนที่เคยอ้างว่า ขุนกวนรู้เห็นเป็นใจในการเดินทาง แต่กลับเปลี่ยนเสียว่าทั้งพระแม่เมืองและเจ้าเมืองได้พร้อมใจกันยกนางให้เป็นภรรยาเล่าปี และนางออกก็ได้อำนาจในทางตามเล่าปีไปเมืองเกงจิวแล้ว มิได้หนีมาโดยอำเภอใจ ถึงขุนกวนเองก็ต้องเห็นพ้อง แม้ไม่เห็นพ้องก็ต้องเกรง

ตัวนางและก๊กไถ่ แล้วใช้อำนาจของน้องนางเจ้าเมืองกังตั้งชมขวัญว่า ต้นบุญและพั่วเจียงทำให้พี่น้องต้องแตกกันแล้วคิดจะทำอันตรายต่อตัวนาง

ต้นบุญและพั่วเจียงเพียงแคเห็นหน้านางขุนสุหยินก็ทั้งเกรงทั้งกลัว ครั้นได้ฟังคำอันรอนแรงด้วยโทสะก็พากันตกใจขวัญหนีดีฝ่อ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จะเข้าไปถึงน้ำ (ตอนที่ 312)

ซีเซ่งและเตงสองสองนายทหารเอกของจิวยี่ถูกนางขุนสุหยินกำราบจนต้องหลีกทางให้เล่าปี่ยกไปข้างหน้า แต่พอได้แรงหนุนจาก ต้นบุญและพั่วเจียงสองนายทหารของ ขุนกวนก็พากันไล่ตามอีกครั้งหนึ่ง ต้นบุญและพั่วเจียงเสี่ยงชิงต่อหน้าซีเซ่งและเตงสอง ครั้นมาปะหน้านางขุนสุหยินเข้าจริงๆ ก็ขวัญหนีดีฝ่อ ทำให้ซีเซ่งและเตงสองพลอยฝ่อตามไปด้วย แล้วพากันหันมามองต้นบุญและพั่วเจียงว่าจะตัดสินใจอย่างไร

ต้นบุญและพั่วเจียงพอได้ฟังค่านางขุนสุหยินก็ได้คิดว่า "นางขุนสุหยินกับขุนกวนเป็นพี่น้องกัน นางงอ๊กก็รักใคร่เสมอชีวิต แม้เราจะทำหักหาญบัดนี้เล่า ขุนกวนก็มีกตัญญูรู้จักคุณมารดาอยู่ มีอาจขัดมารดาได้ นานไปภายหน้าเห็นจะไม่พ้นผิด เพราะขุนกวนกลัวมารดาที่จะผลักเสียให้พ้นตัว ความผิดก็จะอยู่แก่ตัวเราทั้งปวง แม้เราจะทำความชอบไว้จะดีกว่า นานไปก็เห็นว่าจะไม่มีความผิด"

ต้นบุญและพั่วเจียงเคยเห็นเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ขุนกวนผลักความรับผิดชอบจากการวางแผนซุ่มมือสังหารไว้ที่ สองข้างทางวัดก่าล่อไป ให้แก่ลิห้อมด้วยความเกรงกลัวมารดา ส่วนลิห้อมเล่าก็ผลักความผิด ไปที่แก่หัว จนแก่หัวถูกสังหาร ประหาร ดีที่ได้เล่าปี่ร้องขอชีวิตไว้ จึงรอดตายไปได้ สองนายทหารประจักษ์ความกล้าหาญแห่งครอบครัวของ ขุนกวนดังนี้ จึงพากันเกรงว่าถ้าแม้หักหาญไม่ฟังนางขุนสุหยิน ขึ้นดิ่งด้นจับกุมตัวกลับไป ในที่สุดขุนกวนก็ต้องเกรงนางงอ๊กไถ่ แล้วจะผลักความผิดมาให้แก่พวกตัว การครั้งนี้ร้ายแรงนัก ดีร้ายก็อาจรักษาศีรษะไว้บนบ่าไม่ได้ ทั้งมองไปข้างหน้าก็ไม่เห็นเล่าปี่ เห็นแต่จุดลงขีมีมาเป็นสง่าพร้อมที่จะฆ่าฟันอยู่ทุกเมื่อและยังมีทหารป้องกันอยู่อีก รวมสองร้อยคนก็คิดเอาตัวรอด หวังทำคุณไว้กับนางขุนสุหยิน เพราะถ้าหากฟังตามค่านาง ถึงอย่างไรก็ยังสามารถรักษาศีรษะไว้บนบ่าได้

ต้นบุญและพั่วเจียงคิดตรงกันเช่นนี้จึงหันไปมองซีเซ่งและ เตงสอง เห็นท่าที่สองนายทหารของจิวยี่ก็มีอาการอย่างเดียวกัน จึงกำศีรษะลงค่านับนางขุนสุหยินแล้วโบกมือเป็นสัญญาณให้ทหารที่ติดตามมาถอยกลับ ไป นางขุนสุหยินเห็นท่าที่ของสैनายทหารเป็น ทิวาเชื่อฟังในถ้อยคำและจะไม่ขัดขวางอีกต่อไป จึงสั่งให้จุดลง ขบวนเคลื่อนตามเล่าปี่ไป

ครั้นนางขุนสุหยินเคลื่อนขบวนตามเล่าปี่ไปแล้ว สैनายทหารจึงปรึกษากันว่าจะทำประการใด ซีเซ่งได้เสนอว่า ตัวเราและเตงสองรับคำสั่งจิวยี่ให้มาสกัดเล่าปี่ไว้ แต่เมื่อก๊กไถ่อนุญาตให้เล่าปี่และสุหยิน กลับไปเมืองเกงจิ๋ว พวกเราเป็นผู้น้อยก็มีอาจขัดขวางไว้ได้ จึงสมควร ต้องรีบไปรายงานให้จิวยี่ทราบจะได้พ้นความผิด

ฝ่ายต้นบุญและพั่วเจียงได้ฟังดังนั้นก็มิรู้ที่จะออกความเห็นประการใดเพราะเป็นเรื่องภายในของเมืองจสองก่อกันซึ่ง อยู่ในความรับผิดชอบดูแลของจิวยี่ จึงหันมาปรึกษากันเองว่าเราสองคนรับคำสั่งจากขุนกวนให้มาจับเล่าปี่ กลับไป แต่ติดขัดด้วยนางน้องของขุนกวนขัดขวางไว้ จะหักหาญเล่าโทษตายคงไม่พ้นตัว แต่เมื่อปล่อยไปดังนั้นก็กลับไปขุนกวนก็จะเอาผิด

นายทหารทั้งสี่คนปรึกษากันอยู่พักใหญ่ก็ยังหาข้อยุติประการใดไม่ได้ เพราะต่างคนต่างรักตัวกลัวความผิด จึงพากันวิตกกังวลมิรู้ที่จะทำประการใด อีกครู่ใหญ่สैनายทหารได้ยินเสียงฝีเท้ามาตามมาจากทิศทางข้าง เมือง ล่าซิจจึงพากันเหลียวไปดูเห็นเจียวซิมและจิวยี่คุมทหารรีบรุดมาก็ประหลาดใจ

เจียวซิมและจิวยี่คุมทหารมาไล่ตามมาตามบัญชาของ ขุนกวนเพื่อจะตัดเอาศีรษะของเล่าปี่และนางขุนสุหยินกลับไป ครั้นเข้ามาใกล้เห็นนายทหารทั้งสี่มีสีหน้าไม่ค่อยสู้จะดี จึงถามว่าพวกท่านได้พบกับเล่าปี่และนางขุนสุหยินหรือไม่ นายทหารทั้งสี่จึงเล่าความตามที่ได้พบและว่ากล่าวกับนางขุนสุหยินให้เจียวซิมและจิวยี่ ฟังทุกประการ

เจียวซิมได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าสหายทหารว่าพวกท่านพบเล่านี้อแล้วใจจึงไม่จับกุม มัวแต่ฟังค่านางซุนฮูยีนแล้วปล่อยเล่านี้อไปดังนี้ มิเกรงความผิดจะติดตัวหรือใจน โทษฐานที่ท่านปล่อยเล่านี้อไปครั้งนี้ผิดนักหนา พวกท่านทั้งสี่จะมัวคิดเกรงนางซุนฮูยีนนั้นไม่ชอบ เพราะแม้ว่าซุนกวนรักนางผู้น้องหรือยาเกรงก็มิได้ผู้เป็นมารดาจริงแล้วไหนเลยจะมอบกระบี่อาญาสิทธิ์ให้เรามาตัดเอาศีรษะเล่านี้อและนางซุนฮูยีนเสียเล่า

เจียวซิมกล่าวแล้วก็ชูกระบี่อาญาสิทธิ์ให้สหายทหารดู และย่ำว่าบัดนี้ซุนกวนมีบัญชาให้เราเชิญกระบี่อาญาสิทธิ์เล่มนี้มาตัดศีรษะเล่านี้อ และนางซุนฮูยีนกลับไป หากมันพบแล้วไม่ตัดศีรษะ ปล่อยไปเสีย ซุนกวนก็จะเอาศีรษะเราแทน

สหายทหารได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ชีเซ่งและเตงฮองได้กล่าวขึ้นว่า หนทางจากที่นี่ไปถึงชายทะเลก็ไมไกล เล่านี้อและนางซุนฮูยีนหนีไป นานแล้วเห็นจะไล่ตามไปไม่ทันจะทำประการใดเล่า

เจียวซิมจึงว่าเล่านี้อหนีไปครั้งนี้จะต้องไปลงเรือจึงจะข้ามไปเมือง เกงจิ๋วได้ แต่เล่านี้อมีแต่ม้าและทหารเดินเท้าคงจะไปติดอยู่ที่ชายทะเล แต่เพื่อความไม่ประมาท ให้ชีเซ่ง และเตงฮอง รีบเข้าไปเมืองฉสองกู่ รายงานความทั้งปวงให้เจียวฮุ่ยทราบแล้วแต่งกองทัพเรือออกสกัดตาม ชายทะเล อย่าให้เล่านี้อหนีกลับไปเมืองเกงจิ๋วได้ ส่วนตัวเรา จิวท่าย ดันบู และพั่วเจียง จะได้รีบยกทหารไล่ตามเล่านี้อไปที่ชายทะเล

เจียวซิมเองก็ตระหนักในอำนาจและบารมีของนางซุนฮูยีน จึงกล่าวย่ำกับพวกว่าหากมันพบเล่านี้อและนางซุนฮูยีนแล้ว อย่าได้หวาดหวั่นพรั่นใจ หรือเกรงอกเกรงใจเป็นอันขาด เพราะมาตรแม้นไม่ตัดหัวของพั่วเมียวกลับไป พวกเราก็จะต้องเสียหัวให้แก่ซุนกวนเป็นการทดแทน

ปรึกษาหารือเห็นชอบพร้อมกันแล้วชีเซ่งและเตงฮองจึงพาทหาร รีบกลับไปเมือง ฉสองกู่ ส่วนเจียวซิม จิวท่าย ดันบู และพั่วเจียง ก็ยกทหารตามไปที่ชายทะเล

ฝ่ายเล่านี้อครั้นปล่อยให้นางซุนฮูยีนและจูล่งรับหน้ากองทหารของเมืองกังตั๋งแล้ว ได้รับรุดพาทหารหนีไปถึงตำบลเสาลองไฟซึ่งเป็น ปากแม่น้ำชายทะเล จึงลงจากหลังม้าพาทหารเดินเลียบไปตามชาย ทะเลหวังจะหาเรือข้ามฟากกลับไปเมืองเกงจิ๋ว แต่ไม่เห็นเรือตามชาย ฝั่งแม้แต่สักลำเดียวก็ตกใจ ในขณะที่เล่านี้อกำลังประหวั่นพรั่นพรึงด้วยไม่เห็นเรือตามชายฝั่งนั้น จูล่งได้พาขบวนของนางซุนฮูยีนตามมาสมทบ ครั้นเห็น เล่านี้อมีสีหน้าวิตกกังวล จูล่งจึงปลอบใจว่า "เรามาที่นี่ก็พ้นเมืองฉสองกู่จะเข้าแดนเมืองเกงจิ๋วอยู่แล้ว เหมือนหนึ่งเสือหนีออกจากจั่นได้ ท่านอย่าคิดวิตกเลย เราทำสงครามสำเร็จทั้งนี้เพราะความคิดของเบ้ง บัดนี้เรามาถึงแดนเมืองเราแล้ว เห็นขงเบ้งจะคิดอ่านมาช่วยเราเป็นมั่นคง"

เล่านี้อได้ฟังคำจูล่งดังนั้นก็ค่อยคลายใจ เพราะเป็นเพียงความหวังประการเดียวที่จะรอดตายครั้งนี้ได้ ในพลันนั้นใจก็หวั่นแล้วหวอน ราลึกลับถึงความสุขที่เคยมีแต่ครั้งอยู่ที่ปราสาทในเมืองลำชี บัดนี้ต้องจากไกลและไม่รู้ว่าเป็นตายประการใด เล่านี้อจึงใจหายเสียตายยิ่ง น้ำตา ของเชื้อพระวงศ์พะเนจกักรินหลังทรุดตัวลงนั่งร้องไห้อยู่ที่ชายทะเลนั้น

คนทั้งปวงเห็นเล่านี้อร้องไห้ก็พากันสงสาร ในขณะนั้นได้ยินเสียง ม้าก็ก้องคะนองมาแต่ข้างหลังก็ตกใจ เพราะรูวานั้นเป็นสัญญาณว่าทหารของซุนกวนกำลังยกไล่ตามมาอีกแล้ว เล่านี้อได้ยินเสียงดังนั้นจึง หันกลับไปปรึกษากับจูล่งว่าเรามาติดอยู่ชายทะเลครั้งนี้จะหนี ลงทะเลก็มิได้ ข้างหลังเล่าทหารซุนกวนก็ตามมา หรือว่าครั้งนี้ชีวิตเราต้องมาสิ้นสุดลงที่ชายทะเลเสียแล้ว

เล่านี้อมองไปตามต้นเสียง เห็นฝุ่นคลุ้งมาแต่ไกล ในทันใดนั้นจูล่งได้ขี่ม้าไปที่ชายทะเลแล้วว่าท่าเราจะรอดตายแล้ว เล่านี้อได้ยินดังนั้น ก็มองไปตามมือของจูล่ง เห็นเรือที่แล่นค้าขายอยู่ตามชาย ทะเลประมาณยี่สิบลำแล่นเข้ามาแล้วเทียบที่ชายทะเลตรงที่เล่านี้อพักอยู่นั้น

เล่านี้อเห็นดังนั้นก็ดีใจ บอกจูล่งว่าพวกเรารับหนีลงเรือเอาตัวรอดก่อนเถิด จะเป็นตายร้ายดีประการใดก็สุดแต่ฟ้าดินจะบันดาลเล่านี้อว่าดังนั้นแล้วจึงสั่งให้จูล่งเร่งทหารลงเรือและรับเอานางซุน ฮูยีนลงเรือโดยสารนั้น พอเล่านี้อลงไปในเรือเห็นเป็นลักษณะเรือขายสินค้า แต่ทันใดนั้นเห็นชายผู้หนึ่งแต่งกายในชุดของนักพรตในลัทธิเต๋า มือถือพัดขนนก หัวเราะร่วนเดินออกมาจากข้างในประทุนเรือแล้วว่า ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีที่ท่านปลอดภัย ทั้งได้น้องสาวซุนกวนเป็นคู่ครองอีกเล่า ตัวข้าพเจ้าได้นำขบวนเรือปลอมเป็นพ่อค้ามาคอยท่าท่านสองสามวันแล้ว

เล่าปีเห็นเป็นขงเบ้งก็ดีใจ บอกให้นางซุนฮูหยินรีบคำนวณรู้จักกับขงเบ้ง นางผู้เป็นศรีภรรยาทำตามคำแต่โดยดี ขงเบ้งจึงสั่งเรือทุกลำให้ถอยออกจากฝั่งแล่นออกไปในทะเล

เล่าปีมองลูกเรือที่แต่งตัวเหมือนพ่อค้า แต่พอเขม้นดาก็จำได้ว่า ล้วนเป็นทหารเรือของเมืองเกงจิ๋วทั้งสิ้นก็มีความยินดีจึงกล่าวขอบคุณ บรรดาทหารเหล่านั้นจึงพร้อมกันคำนวณเล่าปี

พอเรือถอยออกจากฝั่ง เล่าปีได้สรรเสริญสติปัญญาความคิดอ่านของขงเบ้งที่แก้กลอุบายนางลงของจิวยี้ได้อย่างมหัศจรรย์ เพราะความอันประจักษ์ในหนังสือลับทั้งสามฉบับนั้น ล้วนเป็นการคิดอ่านวางแผนการล่วงหน้า โดยเฉพาะฉบับที่สองและฉบับที่สาม ได้กำหนดแผนการล่วงหน้าถึงหนึ่งปี แต่ก็มี ความถูกต้องแม่นยำ จนสามารถนำตัวเล่าปีหลุดรอดมาจากจันได้สำเร็จ

ขบวนเรือของเล่าปี ขงเบ้ง ถอยออกจากฝั่งได้ไม่ถึงห้าเส้น เลี้ยวขวามือ จิวยี้ ตันบุญ และพั่วเจี้ยง ก็ยกทหารมาถึงริมฝั่งน้ำ ขงเบ้งเห็นดังนั้น จึงร้องบอกสหายทหารเมืองกังต้งว่า "ให้ท่านกลับไปบอกจิวยี้เถิด ว่าเราคิดการมาก็นานอยู่แล้ว เพิ่งสำเร็จครั้งนี้ ซึ่งจิวยี้ให้ท่านตามมาส่องเล่าปีนั้น เราชอบใจนัก เล่าปีมิได้มีอันตรายสิ่งใด อย่าให้จิวยี้คิดกลอุบายจะหนีสืบไปเลย"

บรรดาทหารเรือเมืองเกงจิ๋วซึ่งปลอมเป็นพ่อค้ามาในเรือและทหาร ทั้งปวงได้ฟังคำของขงเบ้งดังนั้นจึงพากันหัวเราะแล้วโห่ร้อง สหายทหาร ของเมืองกังต้งได้ฟังก็โกรธ สั่งให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ขบวนเรือจดหาฝน แต่โชคไม่เข้าข้างทหารเมืองกังต้งเพราะขบวนเรือของเล่าปี ขงเบ้ง ได้แล่นห่างออกจากฝั่งจนพ้นระยะ เกาทัณฑ์แล้ว ทหารเมืองกังต้งจึง พะว้าพะวังกันอยู่ที่ชายทะเลนั้น

พอขบวนเรือพ้นออกจากการยิงเกาทัณฑ์ เล่าปีจึงปรารภด้วย ขงเบ้งว่าขบวนเรือทั้งนี้ล้วนเป็นเรือพ่อค้าวาณิช แล่นไปได้ช้า ถ้าหาก ว่าจิวยี้ยกขบวนเรือรบมาเห็นจะตามเราทันเป็นมั่นคง ท่านจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ข้าพเจ้าได้คิดอ่านมานานข้าว่าหากท่านจะต้องหนีมาทางชายทะเลแห่งนี้ จึงนำขบวนเรือพ่อค้า ปลอมตัวมาคอยท่า เพราะหากว่านำขบวนเรือรบอันแล่นรวดเร็วได้โดยรวดเร็ว แต่ไหนเลยจะพ้นสายดาบทหารลาดตระเวนของจิวยี้ อันขบวนเรือ ทั้งนี้มันแล่นได้ช้ากว่าเรือรบ แต่ข้าพเจ้าหาได้ประสงค์ที่จะแล่นตรงไปที่เมืองเกงจิ๋วไม่ แต่จะตัดข้ามอ่าวไปขึ้นฝั่งในที่ใกล้ เห็นว่ามันจิวยี้ ยกกองทัพเรือตามมาก็สามารถข้ามฝั่งไปได้ทัน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจแต่ยังสงสัยไม่สิ้น จึงถามสืบ ไปว่าถ้าหากจิวยี้ยกกองทัพเรือตามไปแล้วยกพลขึ้นบกไล่ล่าเล่า พวกเรามีแต่เท่าเปล่า จะหนีทหารจิวยี้กลับไปเมืองเกงจิ๋วได้ทันหรือ ขงเบ้งบอกพัดขนนกแล้วยิ้มอย่างมั่นใจว่า จิวยี้คงยกตามมาแต่ ท่านอย่าได้ปรามกเลย การทั้งปวงได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว เกรงแต่ว่าจิวยี้จะไม่ยกมาเท่านั้น

เล่าปีได้ฟังคำของเบ้งแสดงความมั่นใจดังนั้นก็มีความยินดี ทั้งสองคนหัวเราะขึ้นพร้อมกัน แล้วว่าท่านคิดอ่านการทั้งปวงรอบคอบรอบด้าน หากดื้ออ้อมมิได้เลย นางซุนฮู หยินนั่งฟังสามีสนทนากับคนผู้ซึ่ง มีกิตติศัพท์ลือเลื่องว่าสติปัญญาแจ้งฟ้ามหาสมุทรเป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว ในแผ่นดินก็ตื่นเด่นตะลึงไป ทั้งน้ำใจก็รักเลื่อมใสขงเบ้งเป็นอันมาก

ฝ่ายซีเซ้ง เองฮอง เมื่อนำทหารแยกมาจากตันบุญ พั่วเจี้ยง เลี้ยวขวามือ และจิวยี้แล้ว ได้รับพาทหารยกกลับเข้าไปที่เมืองจสองกุ่ม แล้วรายงานความทั้งปวงให้จิวยี้ทราบ

จิวยี้ได้ทราบดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งไปที่ฐานทัพเรือ สั่งให้ทหารเรือทั้งปวงยกขบวนเรือออกจากฐานทัพ ให้ซีเซ้ง เองฮอง เป็นกองทัพหน้า อุกายเป็นปีกขวา ฮันต้งเป็นปีกซ้าย ส่วนตัวจิวยี้เป็นกองทัพหลวง ลงเรือธงแล้วสั่งให้เคลื่อนกองทัพเรือออกทะเล

ขงเบ้งนำขบวนเรือล่องพ้นกลางอ่าว เห็นกองทัพเรือของเมืองกังต้งเคลื่อนออกจากฐานทัพ จึงสั่งให้พลเรือเร่งฝีพายบายหน้าไปขึ้นฝั่งด้านทิศเหนือที่ตำบลลองจิวซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด พาเล่าปีและนางซุนฮูหยินขึ้นไปพักคอยสังเกตการณ์บนเนินเขา ให้ทหารทั้งปวงป้องกันอารักขาเล่าปี แล้วว่าเรามาคอยทำให้จิวยี้ตามมาส่องจึงค่อยกลับไป เมืองเกงจิ๋วเถิดเล่าปีหนีเข้าถึงแดนเมืองเกงจิ๋วจึงตั้งมั้งกรลงทะเล ตั้งค่ายของเดียวเดียวและเหมือนกับที่สุนทรภู่ได้พรรณนาไว้ในพระอภัยมณีว่า "จะเข้ใหญ่ไปถึงน้ำมีกำลัง เหมือนเสือขึงไปถึงดงก็คงร้าย" นั้นแล

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**อุบายชิงนั่งบนภู (ตอนที่ 313)**

จิวยี่และขุนกวนใช้ทหารถึงสามกองยกตามไล่ล่าเล่าปี่ แต่ทหารสองกองแรกเกรงอำนาจของนางซุนสูหยินจึงจำต้องปล่อยเล่าปี่ไป ส่วนกองที่สามแม้เชิญกระบี่อาญาสิทธิ์เพื่อจะตัดศีรษะเล่าปี่และนางซุนสูหยินแต่มาไม่ทันการณ์ เพราะเล่าปี่ลงเรือออกทะเลไปแล้ว จิวยี่จึงต้องจัดกองทัพเรือไล่ตามเล่าปี่ แต่ขงเบ้งวางแผนกลอุบายพาเล่าปี่หนีขึ้นบกตรงจุดที่ซุ่มกำลังทหารไว้แล้ว พาเล่าปี่ นางซุนสูหยิน และคนรับใช้ขึ้นไปอยู่บนเนินเขาเพื่อจะยั่วโทสะของจิวยี่ต่อไป

ฝ่ายจิวยี่ยกกองทัพเรือไล่ตามเล่าปี่มาในทะเล แม้เรือรบจะแล่นไปได้เร็วกว่าเรือสินค้าของเล่าปี่ แต่ขณะที่จิวยี่เคลื่อนกองทัพเรือออกจากท่านั้น ขงเบ้งพาขบวนเรือพันกลางอ่าวแล้วจึงไล่ตามเล่าปี่ไม่ทัน ดังนั้นพอจิวยี่ยกกองทัพเรือเข้าเทียบฝั่ง เล่าปี่ ขงเบ้ง ก็พากันหนีขึ้นไปอยู่บนเนินเขาแล้ว จิวยี่คาดหมายว่าเล่าปี่ ขงเบ้ง หนีขึ้นฝั่งแล้วยังต้องเดินทางอีกไกลกว่าจะถึงเมืองเกงจิว ทั้งเห็นว่าขบวนของเล่าปี่ไม่มีมาต้องอาศัยการเดินเท้าเป็นพื้น และในขบวนก็มีสตรีจำนวนหนึ่ง ถึงอย่างไรคงจะหนีไปได้ช้า หากยกตามไปคงไล่ตามทันเพราะฝีเท้าทหารย่อมเร็วกว่าฝีเท้าของสตรี ทั้งยังมีม้าเกือบร้อยตัวที่พาลงเรือรบมาด้วยคงจะจับตัวเล่าปี่ ขงเบ้งและนางซุนสูหยินกลับไปได้

จิวยี่คำนึงดังนั้นก็ตั้งใจ สังหารทั้งปวงให้ยกตามเล่าปี่ไป ตัวจิวยี่ขึ้นขี่ม้าพาอุยกาย ฮันต๋ง ชีเซ่ง และเตงฮอง พร้อมด้วยนายทหารซึ่งขี่ม้านำหน้าทหารเดินเท้ายกตามไปตามทางที่เล่าปี่เพิ่งหนีไปนั้น

จิวยี่นำทหารไล่ตามเล่าปี่ไปใกล้แนวป่าเชิงเขาสูงหนึ่ง เสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากด้านในป่าแล้วเสียงโห่ร้องของทหารก็ดังขึ้นจากในป่าสองข้างทาง จิวยี่ได้ยินเสียงดังนั้นก็ตกใจสังหารให้หยุด พลันเห็นกวนอุยกทหารม้าจำนวนมากออกจากป่ามาสกัด อยู่ตรงกลาง อุยเอี้ยนยกทหารม้าออกมาจากข้างซ้ายทาง สองตงยกทหารม้าออกมาจากข้างขวาทางแนบชนิด ธงทิวประจำกองทัพเล่าปี่พลั่วไสวไปทั้งแนวป่า

บรรดาทหารเมืองกังตั๋งเห็นดังนั้นก็พากันแตกตื่นอลหม่านถอยร่นมาทางด้านหลัง เสียงม้าล่อฆ้องกลองดังมาจากกองทัพของ กวนอุยอีกครั้งหนึ่งแล้วทหารม้าทั้งสามกองก็รุกโจมตีเข้ามาพร้อมกันอย่างรวดเร็ว จิวยี่เห็นดังนั้นก็ขับม้าจะออกไปรบกับกวนอุย แต่พอลำเห็นว่าทหารของเล่าปี่ทั้งสามกองล้วนเป็นทหารม้า ฝ่ายเราเป็นทหารเรือสันทัดแต่การรบทางทะเลและมีแต่พลเดินเท้าเป็นพื้นเห็นจะสู้ทหารม้าของเล่าปี่ไม่ได้ ทั้งตัวนายทัพคือกวนอุยก็ดูน่าเกรงขาม จิวยี่คิดดังนั้นแล้วจึงสังหารให้ถอยกลับไปลงเรือที่ชายทะเล ตัวจิวยี่และนายทหารซึ่งขี่ม้านั้นถอยกลับมาทางด้านหลังแล้วพาทหารตรงไปที่กองทัพเรืออย่างรวดเร็ว

กวนอุยสังหารทุกกองให้ไล่ตามตีทหารของจิวยี่ และพาพันทหารเมืองกังตั๋งล้มตายลงเป็นอันมาก จิวยี่หนีไปถึงชายทะเลก็เร่งให้ทหารลงเรือ ฮันต๋งและอุยกาย ได้รับพุ่งสกัดด้านทวนทหารเล่าปี่ไว้เป็นสามารบ พอทหารที่เหลือตาย หนีลงเรือครบตัวแล้วกองทัพเรือเมืองกังตั๋งก็ถอยออกจากฝั่งอย่างทุลักทุเล ทั้งม้าแลศัตรารุ้ไว้เป็นอันมาก

กวนอุยนำทหารไล่ตามตีทหารของจิวยี่ไปจนถึงชายทะเล เห็นจิวยี่ลงเรือหนีออกจากฝั่งจึงให้ทหารร้องเยาะเย้ย จิวยี่ว่า "ท่านคิดกลอุบายจะลวงเรา ครั้นเราลงบ้างก็แพ้ความคิดเรา แล้วมีหน้ายังยกมาตามส่งเล่าปี่ให้เสียทหารอีกเล่า นี่และคิดอ่านปราบปราม แผ่นดินสืบไป"

จิวยี่ได้ยินเสียงด่าและหัวเราะเยาะเย้ยของทหารเล่าปี่ดังนั้นก็โกรธ เจ็บราวขึ้นทั้งกายราวกับว่าถูกยิงเกาทัณฑ์ทั่วทั้งตัว เงยหน้ามองไปที่เนินเขาเห็นเล่าปี่ ขงเบ้ง นางซุนสูหยิน คนรับใช้ทั้งปวง และทหารซึ่งติดตามกำลังจ้องมองมาและหัวร่อต่อกระซิกกันอย่างขบขันก็ยิ่งแค้นใจนัก ลืมความกลัวและความตายสังหารให้กลับเรือจะยกขึ้นฝั่งไปจับเล่าปี่และนางซุนสูหยินให้จงได้

ฮันต๋งและอุยกายได้ยินคำสั่งของจิวยี่ดังนั้นก็ตกใจ กล่าวทักท้วงขึ้นพร้อมกันว่าขอให้ท่านแม่ทัพยกกลับไปเมืองกังตั๋งตามเดิม เพราะฝ่ายเราไม่มีม้าขี่สู้รบ แต่ข้าศึกขี่ม้าพร้อมรบทุกคน ขึ้นยกขึ้นฝั่งเห็นจะสู้กวนอุยได้ จิวยี่ได้ฟังคำทักท้วงก็ยิ่งแค้น ภาพอันปรากฏบนเนินเขาและเสียงหัวเราะที่ลอยตามลมมาสะเทือนสะท้านใจจิวยี่อย่างรุนแรง แล้วคิดว่า "เราคิดกลอุบายให้ขุนกวนทำครั้งนี้หมายจะจับตัวเล่าปี่คืนเอาเมืองเกงจิวให้ได้ ก็ข้าเสียของหาต้องการไม่ เราจะกลับไปเมือง ต้องง้อดูหน้าขุนกวนกระไรได้"

จิวียิ่งคิดยิ่งแค้นใจนัก พืชเกาทัณฑ์ที่สงบอยู่ก็กำเริบกลุ้มรุมหัวใจ จิวียิ่งร้องไห้อีก ได้ค่าเดียวก็เขลาไปทางด้านหลังล้มลงในเรือ สิ้นสติสมประดีอุยกายขุนพลผู้เฒ่าแห่งแคว้นก่งตั้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่งให้ฝีพายเร่งแจวเรือข้ามอ่าวและระดมทหารมาช่วยแก้ไขจนจิวียิ่งฟื้นคืนสติ

พอกลับถึงฐานทัพเรือ อุยกายจึงให้ทหารพุงจิวียิ่งขึ้นจากเรือ กลับไปที่พัก จิวียิ่งกลับถึงที่พักแล้วก็ยังอภัยตลอดนึกจึงไม่สบายตรม อยู่แต่ในห้องนอน ส่วนเจียวชิมจิวีย่าย ต้นบุญและพั่วเจียง เห็นเสร็จธุระแล้วจึงพาทหารกลับไปเมืองลำซี้

ฝ่ายขงเบ้งสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขาเห็นกวนอู อยู่เยียน ฮองตง และทหารทั้งปวงทำการสมความคิด ชุ่มโจมตีสวนจิวียิ่งแตกหนี พาทหารกลับไปเมืองก่งตั้งก็มีความยินดี แล้วพาเล่าปี่ นางซุนสูหยิน และทหารทั้งปวงกลับไปเมืองเกงจิว และให้ปุนบำเหน็จความชอบทหารตามควรแก่ความดีแลความชอบ

กลอุบายนางลงของจิวียิ่งจึงสิ้นสุดยุติลงโดยเล่าปี่หนีรอดออก มาจากปากเสือได้สำเร็จตามแผนการของขงเบ้งที่สั่งไว้ในหนังสือลับสามฉบับ ได้ทั้งน้องสาวขุนกวน ได้ทั้งความเกี่ยวข้องและยังคงครอง เมืองเกงจิวสืบไป ในขณะที่ขุนกวนและจิวียิ่งตกเป็นฝ่ายปราชัย โดยจิวียิ่งนั้นแผลในใจแต่พืชเกาทัณฑ์ได้กำเริบกล้าพร้อมที่จะกระชากวิญญาณจิวียิ่งออกจากร่างได้ทุกเมื่อ

ฝ่ายเจียวชิม ต้นบุญ และพั่วเจียง เมื่อกลับถึงเมืองลำซี้ได้เข้าไปพบขุนกวนแล้วรายงานความศึกให้ขุนกวนทราบทุกประการ ขุนกวน ทราบความแล้วโกรธเล่าปี่เป็นอันมาก สั่งให้เตียเกาเป็นแม่ทัพจะยกไปตีเมืองเกงจิว ในขณะที่เตียเกากำลังเตรียมการจัดแจงทหารอยู่นั้น จิวียิ่งได้ให้ทหารถือหนังสือมารายงานขุนกวนว่าท่ากลอุบายคิดอ่านเสียที่แก่ขงเบ้งเพราะความคิดแลสติปัญญาของขงเบ้งเกินกว่ากำลังปัญญาของจิวียิ่งนัก ขอให้ขุนกวนงดโทษและขออสาภัยไปแก้แค้นเล่าปี่ดีเอา เมืองเกงจิวให้จงได้

ขุนกวนทราบความตามหนังสือของจิวียิ่งแล้วก็เสียใจ จึงมามานะจะคุมกองทัพไปตีเมืองเกงจิวด้วยตนเอง เดียวเจียวที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนทราบความดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปหาขุนกวนแล้วท้วงว่า "ท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวนั้น ให้ยับยั้งพิเคราะห์ดูจงควรก่อนด้วย โจโฉเสียที่แก่เราแตกหนีไปครั้งนั้น ก็ผูกใจเจ็บคิดจะยกมาแก้แค้นเราอยู่ แต่เห็นว่าท่านกับเล่าปี่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจึงไม่อาจยกทัพมา แม้ท่านยกไปรบเมืองเกงจิว โจโฉรู้ว่าท่านกับเล่าปี่ผิดใจกันแล้วก็จะยกกองทัพมาตีเอาเมืองเราภายหลัง เห็นเราจะรับรองป้องกันยาก"

ฝ่ายโกะหยงที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนอีกคนหนึ่งทราบวาขุนกวน เตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองเกงจิวจึงร้อนใจรีบไปหาขุนกวน เห็นเดียวเจียวกำลังหารือกับขุนกวนก็เข้าร่วมปรึกษาดูด้วย พอเดียวเจียวกล่าวสิ้นคำโกะหยงจึงกล่าวกับขุนกวนสนับสนุนความเห็นของเดียวเจียวว่าท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวบัดนี้เห็นไม่ควร เพราะโจโฉนั้นแม่แตกหนีกลับไปเมืองหลวงแล้วแต่ได้ส่งหน่วยสอดแนมมาสืบข่าวคราวทุกวันเวลา หากมันท่านกับเล่าปี่ผิดใจกัน เห็นจะแต่งทูตไปเจรจาว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมเล่าปี่ ฝ่ายเล่าปี่ เกรงกลัวท่านจะหาอันตรายก็จะหันไปเข้ากับโจโฉ เมื่อเล่าปี่และโจโฉเป็นพันธมิตรกันตั้งนี้เมืองก่งตั้งของเราจะตกอยู่ในอันตราย ขอให้ท่านใคร่ครวญให้จงดี

ขุนกวนฟังคำเดียวเจียวก็ได้คิด แต่ด้วยแรงโทสะและความมานะจึงยังคงลังเลคิดจะทำการตามความคิดเดิมอยู่ แต่พอได้ฟังคำโกะหยงซ้ำเห็นชอบด้วยเหตุผลผลกว้างออกไปดังนั้นก็เห็นพ้องตาม และถามโกะหยงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจะมีความเห็นประการใดจึงจะสะสางความแค้นในใจเราได้เล่า โกะหยงจึงว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่ท่านจะสู้รบกับเล่าปี่แล้วเปิดโอกาสให้โจโฉซ้ำเติมเอาต่อภายหลัง ข้าพเจ้าขอเสนอกลอุบาย ให้ท่านชิงนั่งบนภู แล้วยุยงให้เล่าปี่แค้นเคืองโจโฉแล้วสู้รบกัน หลังจากนั้นเราจึงค่อยซ้ำเติมเอา เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สอบถามโกะหยงว่าอุบาย ของท่านเป็นประการใด โกะหยงจึงว่าขอให้ท่านมีภูไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ ว่าบัดนี้เล่าปี่ได้แต่งงานเป็นน้องเขยท่าน แลเล่าปี่นั้นนับได้ว่าเป็นน้องของเล่าเปียว เล่าเปียวหาบุญไม่แล้วเมืองเกงจิวนั้นเป่ล้าอยู่ ขอให้ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเกงจิวสืบต่อจากเล่าเปียว บ้านเมือง แลราษฎรจะได้ความสุข

โกะหยงกล่าวสืบไปว่า โจโฉเห็นภูกันนี้แล้วก็จะอาศัยเมืองเกงจิว ด้วยโจโฉถือว่าเล่าจ้องได้ยกเมืองแก่โจโฉก่อนแล้วเล่าปี่กลับได้ไปโดยมิได้ลงทุนลงแรง โจโฉก็จะโกรธและขัดขวางไม่ให้แต่งตั้งเล่าปี่ ทางเล่าปี่เล่าก็

จะเห็นคุณท่านแล้ววางใจว่าสิ้นที่พยายาม ทแล้วเล่าปีก็จะโกรธโจโจ เห็นเล่าปีกับโจโจจะสู้รบกัน ฝ่ายไหนเพลี่ยงพล้ำเสียที เราค่อยขำดีเอาเห็นจะสำเร็จโดยง่าย

ขุนกวนและเตียวเจียวได้ฟังคำโกะหยงดังนั้นก็เห็นชอบพร้อมกัน แต่ขุนกวนยังกังวลด้วยคนซึ่งจะอาสาพาฎีกาไปเมืองหลวงจึงปรึกษากับโกะหยงว่าสมควรเป็นผู้ใด โกะหยงจึงว่าในเมืองลำซิ่นข้าพเจ้าเห็นแต่ฮิวทิมผู้เดียวเป็นบัณฑิตผู้คงแก่เรียน มีสติปัญญาหลักแหลม แล้ววาทศิลป์ก็เป็นเลิศ ทั้งยังคุ้นเคยสนิทสนมเป็นที่นับถือของโจโฉมาแต่ก่อนเห็นจะทำการ ให้สำเร็จได้ดังประสงค์ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งเตียวเจียวให้แต่งฎีกาตาม คำของโกะหยงทุกประการแล้วให้ทหารไปเชิญฮิวทิมมาพบ ขุนกวนมอบหมายหน้าที่และฎีกาแล้วฮิวทิมจึงคำนับลากลับออกไปจัดแจงข้าวของแล้วออกเดินทางไป

เมืองสุโต แต่พอไปถึงเมืองสุโตไม่พบโจโฉเนื่องจากโจโฉได้พาที่ปรึกษาขุนนาง และแม่ทัพนายกอง ทั้งปวงไปพักผ่อนที่ปราสาทนกยูงทองแดงซึ่งได้ก่อสร้างแต่เมื่อครั้งรบชนะอ้วนเสี้ยวในสงครามภาคเหนือที่เมืองเจียนกุน ฮิวทิมทราบความดังนั้นก็รีบเดินทางตามโจโฉไปที่เมืองเจียนกุน

ฝ่ายโจโฉตั้งแต่เสียที่แก่ความคิดขงเบ้งและจิวยี้แตกทัพเรือที่ สมรภูมิเซ็กเพ็ก สูญเสียทหารร่วมแปดสิบสามหมื่นจนต้องหนีกลับเมืองหลวงชนิดหัวซุกหัวซุนแล้ว มีความรู้สึกอับอายตลอดทั้งแก่ใจตนเองและบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง เคียดแค้นคิดจะยกกองทัพลงใต้แก่แค้นขุนกวนและเล่าปี่อยู่มิได้ขาด แต่ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า ขุนกวนและเล่าปี่ยังคงมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โจโฉก็พรั่นใจว่าจะทำการไม่สำเร็จจึงรั้งรออยู่ และหาความสบายใจมิได้

เย็นวันศุกร์ที่สิบห้า หลังจากขึ้นปีใหม่ได้สองเดือนเป็นเดือนห้า โจโฉได้ทราบรายงานว่าการก่อสร้างปราสาทนกยูงทองแดงทั้งของเดิม และที่ให้ก่อสร้างต่อเติมใหม่แล้วเสร็จสมบูรณ์ก็มีความยินดี จึงใคร่อยากเห็นความวิจิตรของปราสาทหลังนี้ ทั้งเห็นว่าเป็นเทศกาลหน้าร้อนจึงพาบรรดาที่ปรึกษา ขุนนางข้าราชการและแม่ทัพนายกอง ทั้งปวงไปพักผ่อนให้คลายความทุกข์ที่ปราสาทริมแม่น้ำเจียงโหเมือง เจียนกุน

อยู่มาวันหนึ่งโจโฉนั่งเสพสุราอยู่กับที่ปรึกษาซึ่งใกล้ชิดที่นอกชานหน้าห้องโถงใหญ่ของปราสาทหลังกลาง โดยมีขุนนางข้าราชการและทหารทั้งปวงนั่งกินโต๊ะเสพสุราที่ด้านนอก โจโฉนึกครึ้มใจใคร่ดูฝีมือทหารจึงให้เอาเสื้อคลุมสีแดงตัวโปรดไปแขวนไว้ที่กิ่งสนในสนามด้านหน้าสำหรับเป็นรางวัลเกียรติยศและให้เอาเป่า ไปปักไว้กลางสนามระยะห่างยี่สิบห้าวาแล้วให้แบ่งทหารเป็นสองพวก พวกหนึ่งเป็นทหารเครื่องอาภรณ์ของโจโฉ ที่เหลือออกนั้นเป็นอีกพวกหนึ่ง แล้วให้ประลองฝีมือกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

โฉมบุษย์สุดลึกลับ (ตอนที่ 314)

โจโฉกินโต๊ะเสพสุรากับที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการแล้วครึ้มใจใคร่เห็นฝีมือทหารจึงปักเป่าไว้กลางสนามระยะห่างยี่สิบห้าวา ให้ทหารพวกที่เป็นญาติและทหารพวกที่ไม่ใช่ญาติประลองฝีมือกัน โดยมีเสื้อคลุมสีแดงตัวโปรดของโจโฉเป็นรางวัลเกียรติยศ

เมื่อแบ่งทหารเป็นสองพวกดังนั้นก็ให้โจโฉสั่งให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นพวกละสี พวกที่เป็นญาติแต่งตัวด้วยชุดสีแดงทั้งเสื้อและหมวก พวกที่ไม่ใช่ญาติแต่งตัวด้วยชุดสีน้ำเงินทั้งเสื้อและหมวก ซึ่งได้กลายเป็นต้นแบบของการกำหนดสีในการแข่งขันชกมวยในกาลต่อมา ให้ฝ่ายที่เป็นต่อเป็นฝ่ายแดงอยู่มุมแดง ฝ่ายที่เป็นรองเป็นฝ่ายน้ำเงินอยู่มุมน้ำเงินในกาลต่อมา

พอทหารทั้งสองพวกแต่งตัวเสร็จ โจโฉจึงสั่งให้ทหารทั้งสองพวกออกไปยืนในสนามข้างหน้า ฝ่ายแดงอยู่ทางซ้าย ฝ่ายน้ำเงินอยู่ทางขวา แล้วประกาศกติกาว่าให้แต่ละฝ่ายขี่ม้ายิงเกาทัณฑ์ไปที่เป่า โดยให้ฝ่ายแดงยิงก่อน ใครยิงผิดเป่าให้ตีมน้ำเป่าจากหนึ่ง ใครยิงถูกเป่าได้แม่นยำที่สุดจะได้เสื้อคลุมเป็นรางวัลเกียรติยศ

บรรดาทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็โห่ร้องด้วยความสนุกสนาน โจโฉเองก็หัวเราะเป็นที่ครื้นเครงพอได้คลายความทุกข์ ทหารทั้งสองฝ่ายฟังกติกาแล้วจึงพากันขี่ม้าแล้วกลับม่ายืนมาเข้าแถวประจำที่ โจโฉฝ่ายแดงขี่ม้าออกไปวนข้างหน้าสามรอบแล้วเล็งเกาทัณฑ์ยิงไปที่เป่าถูกตรงใจดำ ทหารที่สนับสนุนฝ่ายแดงจึงพากันโห่ร้องดีใจ บุนเพ่งฝ่ายน้ำเงินขี่ม้าปราดออกไปข้างหน้าไม่พุดพลามทำเพลงก็नावเกาทัณฑ์ยิงไปถูกใจดำของเป่าอย่างแม่นยำ ทหารพวกฝ่ายน้ำเงินก็พากันโห่ร้องบ้าง

โจทองจากฝ่ายแดงไม่รอให้สิ้นเสียงโห่ร้องก็ชี้ออกไปข้างหน้ายิงเกาทัณฑ์เข้าเป้าตรงใจดำอีกคนหนึ่ง
เดียวคืบฝ่ายน้ำเงินรีบควม้อออกไปข้างหน้าแต่ไม่หันหน้าไปทางเป้ากลับใช้วิธีเอี้ยวตัวแล้วยิงเกาทัณฑ์ไปถูก
กลางใจดำของเป้า เสียงปรบมือโห่ร้องแสดงความชื่นชมจึงก้องกระหึ่ม

ในกลางใจดำของเป้าบัดนี้จึงมีดอกเกาทัณฑ์ปักติดอยู่ถึงสี่ดอกตรึงติดกันเป็นรูปสี่เหลี่ยม แสหัวเอียนญาติ
สนิทของโจโฉคนสำคัญเห็นดังนั้นจึงชี้ออกไปเอี้ยวตัวแบบเดียวคืบแล้วกล่าวขึ้น ด้วยเสียงอันดังว่า
ข้าพเจ้าจะยิงให้พิสดารกว่าทุกคนแล้วเหลียวหลังยิงเกาทัณฑ์ไปปักอยู่กลางเกาทัณฑ์ทั้งสี่ดอกนั้น

เสียงโห่ร้องปรบมือด้วยความชื่นชมจึงดังกึกก้องขึ้นอีกครั้งหนึ่งแสหัวเอียนเห็นว่าตัวยิงเข้าใจกลางดอก
เกาทัณฑ์ทั้งสี่ดอกแล้ว ย่อมไม่มีใครสามารถทำได้เสมอเหมือนอีกต่อไป จึงควม้อจะไปเอาเสื้อซึ่งแขวนกึ่ง
สนอนั้น

พลันมีเสียงร้องดังมาจากข้างขวาว่าข้าก่อน แล้วเสียงเกาทัณฑ์ ก็ฝ่าอากาศหวิวถูกกึ่งสนซึ่งแขวนเสื้อคลุม
ขาดลง กลายเป็นชีหลง ฝ่ายน้ำเงินหันหลังแล้วยิงเกาทัณฑ์ ในขณะที่แสหัวเอียนเหลียวหลังกลับมาดูนั้น ชี
หลงได้ควม้อมาข้างหน้าไปรับเอาเสื้อคลุมซึ่งกำลังร่วงลงเอาไว้ได้แล้วจะเข้าไปค้ำหน้าโจโฉ คนทั้งปวงก็โห่ร้อง
ปรบมือชื่นชมเสียงดังสนั่นว่าชีหลงมีฝีมือเกาทัณฑ์ที่ยอดเยี่ยม

ในพลันนั้นเคาทุได้ชี้ออกไปสกัดหน้าม้าชีหลงไว้แล้วว่า ท่านอย่าเพิ่งเอาเสื้อไปให้ข้าพเจ้าได้แสดงฝีมือ
ก่อน ชีหลงไม่ฟังคำจะเสียม้าไปหาโจโฉ เคาทุเห็นดังนั้นจึงชี้อ้อมเข้าประชิดตัวชีหลงแล้วจะชิงเอาเสื้อ ชี
หลงจึงเอาคันเกาทัณฑ์ตีเคาทุ

เคาทุเอามือรับคันเกาทัณฑ์ได้แล้วกระชากโดยแรงหวังจะให้ชีหลงพลัดตกลงจากหลังม้า ชีหลงไม่ทันระวังตัว
จึงถูกกระชากเสียวหลักพลัดตกลงจากหลังม้า ในขณะนั้นชีหลงจึงปล่อยมือจากคันเกาทัณฑ์เพื่อให้เคาทุพลัดตก
ลงจากหลังม้าบ้าง เคาทุกระชากเกาทัณฑ์ด้วยกำลังแรงพอชีหลงปล่อยมือเคาทุก็เสียวหลักตามแรงกระชาก
พลัดตกลงจากหลังม้าเช่นเดียวกัน

พอลุกขึ้นได้เคาทุก็วิ่งเข้าไปชิงเอาเสื้อจากชีหลง ต่างฝ่ายต่างแย่งชิงปลุกปล้ำกันจนเสื้อคลุมนั้นขาดออกเป็น
สองส่วน ต่างฝ่ายต่างเกิดโทสะจึงชกต่อยกันต่อหน้าโจโฉแลคนทั้งปวง

โจโฉเห็นเรื่องสนุกสนานกำลังผกผันกลายเป็นวิวาทจึงสั่งทหาร ให้เข้าไปแยกเคาทุและชีหลงออกจากกัน
แล้วเรียกมาที่ข้างหน้า สองนายทหารเห็นดังนั้นก็ได้คิดรู้สึกละอายใจแล้วก้มหน้านิ่ง

โจโฉเห็นสองนายทหารมีอาการสำนึกตัวจึงหัวเราะแล้วปลอบใจว่า พวกเราล้วนเป็นตายมาด้วยกันไฉนจะมาผิด
ใจกันด้วยเรื่องเสื้อผ้าเล่า สองนายทหารได้ยินคำโจโฉจึงกล่าวพร้อมกันว่าพวกเราสำนึกผิด ท่านอัศวินหา
เสนาบดีโปรดให้อภัย

โจโฉเห็นดังนั้นก็ยินดีสั่งให้เอาสุรามารินให้สองนายทหารและยกจอกดื่มพร้อมกัน คนทั้งนั้นก็พากันโห่ร้อง
ด้วยความยินดี โจโฉเข้าไปในปราสาทแล้วสั่งคนรับใช้ให้เอาเสื้อผ้าแพรพรรณเป็นอันมากมาแจกจ่ายแก่คนทั้ง
ปวงเป็นก่านัลขวัญแลกำลังใจ แล้วปรารภว่าเรามาที่ปราสาทหลังนี้มีความสุขเป็นอันมาก อันฝีมือทหารทั้งปวง
ในฝ่ายนี้ก็ไฉนเล่นได้ชมเล่นเป็นขวัญตาแล้ว บัดนี้เป็นเวลาเย็นจึงใคร่อยากฟังบทกวีอันไพเราะในฝ่ายขุนนาง ท่านทั้ง
ปวงล้วนชำนาญ การอักษรกลอนกาพย์ฉันจะให้แก่ละคนต่างแต่งก็จะแก่งแย่งเป็นวิวาทไปเปล่าๆ จึงคัดเลือก
เอาแต่เพียงสี่คนแล้วร่วมกันแต่งบทกวีให้เรารู้สึกหนอยหนึ่ง

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงคัดเลือกกองลอง จงฮิว อองซัน และตันหลิม รวมสี่คนซึ่ง
เป็นที่ยอมรับนับถือพร้อมกันว่ามีความรู้และชำนาญการกวีเป็นผู้แทน แล้วโจโฉจึงว่าอันการแต่งบทกวีแต่ผู้เดียว
นั้นเป็นเรื่องง่าย ด้วยสามารถเยื้องย้ายปลายพู่กันไปตามจินตนาการอันไร้ขอบเขตได้ตามใจปรารถนา ถึงมาตร
ว่าจะไพเราะและลึกซึ้งประการใดก็เพราะคนแต่คนเดียว เราจะให้พวกท่านร่วมกันแต่งคนละวรรครวมกันเข้าเป็น
บทเดียวกัน ให้สอดคล้องกลมกลืนทั้งวรรคพยัญชนะถูกต้องตามกฎเกณฑ์แห่งฉันทลักษณ์ ดังตามทั้ง
เบื้องต้น ท่ามกลางและที่สุด ซึ่งยากยิ่งยากกว่าการซึ่งจะแต่งแต่ผู้เดียวคนทั้งปวงได้ยินดังนั้นก็พากัน
สรรเสริญความคิดริเริ่มของโจโฉเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าผู้คงแก่เรียนทั้งสี่คนแต่งกวีคนละบท ส่วนฉบับสมบูรณ์ระบุว่าขุนนางทุกคนแต่งคนละบท ในขณะที่ฉบับภาษาจีนระบุว่าบัณฑิตทั้งสี่คนร่วมกันแต่ง แต่ความจริงก็คือบทกวีที่แต่งนั้นมีบทเดียว แม้ในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ก็บรรยายบทกวีซึ่งองหลง จงฮิว อองซัน และตันหลิมแต่งเพียงบทเดียวว่า "มหาอุปราชมีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก ทั้งน้ำใจก็เมตตาแก่ราษฎรทั้งปวง แล้วสร้างปราสาท ตำบลนี้สนุกตั้งเมืองสวรรค์หาผู้ใดเสมอมิได้ ควรที่มหาอุปราชจะได้สำเร็จราชการแผ่นดิน"

โจโฉรับบทกวีที่บัณฑิตผู้คงแก่เรียนทั้งสี่คนได้ร่วมกันแต่งมาอ่านดูแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก เพราะเป็นเนื้อความยกย่องสรรเสริญบุญบารมีและคุณการต่อบ้านเมืองและราษฎรเป็นล้นพ้น แต่โจโฉนั้นแม้รักคำชมตามวิธีแย่งปลุขณแต่ยึดมั่นในแนวทางการเมืองว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่ขึ้นทุกสิ่งและชี้ขาดความสำเร็จหรือล้มเหลวทั้งปวง มิใช่คนแบบนักการเมืองบางคนที่ชอบคำยอพอ คำลวงจนเหมือนกับคนไร้สติ ดังนั้น พอโจโฉเห็นเนื้อความที่ยกย่องให้ซึ่งราชสมบัติซึ่งขัดกับแนวทางการเมืองที่กำหนดแน่วแน่ว่าแต่ครั้งตั้งตัวว่าจะต้องครองอำนาจรัฐภายใต้พระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ จึงคิดยับยั้งแนวความคิดของบัณฑิตเหล่านั้นมิให้ขยายตัวลุกลามต่อไป

โจโฉคิดดังนั้นแล้วจึงว่า อันบทกวีที่พวกท่านร่วมรังสรรค์ขึ้นนี้เป็นที่ไพเราะเสนาะล้ำ แต่ความอันสรรเสริญนั้นเกินตัวเรานักรับไว้ มิใครจะได้แล้วโจโฉจึงพรรณนาความในใจอันจับใจขุนนางทั้งปวงว่า

"แต่ก่อนเราก็เป็นคนมีปัญญาน้อย ถือเอาความสัตย์แลกตัญญูเป็นที่ตั้ง มาเมื่อครั้งพระเจ้าเลนเต้ได้เสวยราชสมบัติ แผ่นดินเป็นจลาจลต่างๆ เราจึงปลุกเรือนอยู่นอกเมืองเจากันข้างทิศตะวันออกไกลเมืองทางहार้อยเส้น ครั้นเทศกาลร้อนแลฤดูฝนเราก็ดูชนบดธรรมเนียมต่างๆ ครั้นเทศกาลหนาวจึงไปเที่ยวไล่เนื้อ ในน้ำใจคิดว่าแผ่นดินเป็นสุข ราบคาบแล้วจะเข้าทำราชการเป็นขุนนาง ไม่รู้ว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้จะจำเพาะให้เราเป็นนายทหาร ฉะนั้น บัดนี้เรามีใจกตัญญูต่อพระมหาจักรีคิดจะปราบปรามให้แผ่นดินเป็นสุข ความชอบจะได้ปรากฏไปภายหน้าว่าเราได้เป็นนายทหารช่วยท่านบำรุงแผ่นดินครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็สมควรคิดอยู่แล้ว เราก็ได้คิดอ่านปราบปรามกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียเป็นอันมาก แต่ครั้งเดียวก็โกรโศกผาเหลือนั้นมาจนตรบเท่าทุกวันนี้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ตั้งให้เราเป็นมหาอุปราชใหญ่กว่าขุนนางทั้งปวงอยู่แล้ว เราจะได้คิดอ่านเอา ยศศักดิ์ให้ยิ่งกว่านี้หามิได้ แต่เราคิดอยู่ว่าได้ช่วยท่านบำรุงแผ่นดินแล้วก็จะทำให้ตลอด อนึ่งแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ถ้าหาเราไม่ก็จะมีผู้โง่หังตั้งตัวเป็นเจ้าทุกตำบล คนทั้งปวงซึ่งหาปัญญาไม่ได้คิดถึงคุณเรา เห็นว่าเราได้เป็นใหญ่ว่ากล่าวสั่งใตสิทธืษาด ก็คิดสงสัยเราเปล่าๆ หากต้องการไม ก็จะไม่แพ้ภัยตัวเอง ทุกวันนี้เราคิดตั้งใจทำราชการสนองพระคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้โดยสุจริต คิดวิตกอยู่ก็ว่าจะยกที่มหาอุปราชนี้ให้พระญาติพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็มิได้เห็นผู้ใดจะช่วยท่านบำรุงรักษาแผ่นดินได้ ครั้นเราจะขึ้นยกให้บัดนี้เล่าก็จะทำให้โลเลให้แผ่นดินเป็นอันตรราย นานไปภายหน้าตัวเราก็จะพลอยได้ความเดือดร้อนด้วย ซึ่งเราว่ากล่าวมาทั้งนี้ เป็นความจริง ไซ้จะว่าแต่ปากนั้นหามิได้ แต่ทว่าท่านทั้งปวงจะยังเห็นน้ำใจเราหรือ ก็จะแกล้งว่าเราเอาความดีมาเจรจา"

ความดังกล่าวเป็นที่จับใจของหม่อมราชวงศ์ คีตกฤทธิ์ปราโมช เป็นอันมากและได้ใช้เป็นเหตุผลข้ออ้างในการยกย่องโจโฉว่าเป็นนายกรัฐมนตรีที่สัตย์ซื่อและอุทิศตนเพื่อแผ่นดินและราษฎรอย่างแท้จริง ไม่เหมือนกับเล่าปี่ซึ่งตั้งตัวได้ดีเพราะหลอกลวงจ้อโกง หรือแม้แต่ขุนกวนก็ตั้งตัวเป็นใหญ่เพราะอาศัยบุญพ้อและบุญพีมิใช่เพราะฝีมือหรือสติปัญญาตัว ซึ่งถ้าหากพิเคราะห์เฉพาะแต่ถ้อยร้อยเจราจาของโจโฉดังกล่าวโดยไม่นำเอาการกระทำที่เป็นจริงของโจโฉขึ้นมาซึ่งนำหน้าพิจารณาด้วยแล้ว ถ้อยร้อยยาวาจาฉะนี้ก็เป็นดังที่หม่อมราชวงศ์ คีตกฤทธิ์ ปราโมช ได้วินิจฉัยมานั้น แต่ถ้ายกเอาการกระทำที่เป็นจริงขึ้นพิจารณาด้วยหัวใจที่เป็นธรรมก็จะแลเห็นเนื้อตัวและจิตใจของโจโฉ

ตามความเป็นจริงอันประจักษ์แล้วโดยลำดับมา อนึ่งเล่าถ้อยร้อยยาวาจาของโจโฉนั้นหากจะพิจารณาให้เที่ยงแล้วคำไหนจริงคำไหนเท็จก็สุดจะหยั่งดังเช่นที่โจโฉได้สนทนากับเขาฮิวเมื่อครั้งรบกับอ้วนเสี้ยว ก็ได้เห็นประจักษ์ชัดว่าคำที่จริงใจแน่แท้ถึงสามครั้งสามหนก็เป็นเพียงลมลวงเท่านั้น ช่างเหมือนดังที่สุนทรภู่ได้พรรณนาไว้ในคำสอนของพระฤาษีที่สอนสุดสาครว่า

"แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์
มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน"

บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการได้ฟังคำโจโฉดังนั้นจึงว่าท่านได้ทำนุบำรุงรักษาแผ่นดินเป็นอาณาประโยชน์แก่ราษฎรยิ่งกว่าเมื่อครั้งอื่นกับโจโฉสองขุนนางในประวัติศาสตร์ยังมีชีวิตอยู่มากนัก

ค่ายกองเอาแบบอย่างของยอดนักปกครองอันมีกิตติศัพท์ลือชาในประวัติศาสตร์มาเปรียบเทียบกับยังเทียบไม่ได้กับโจโฉนั้นด้านหนึ่งคล้ายกับยืนยันถึงความปรีชาสามารถของโจโฉก็จริง แต่ในอีกด้านหนึ่งกลับแสดงว่าบรรดาที่ปรึกษา ขุนนางข้าราชการเหล่านั้นไม่มีผู้ใดเชื่อถือถ้อยคำของโจโฉ ยังคงคิดว่าเป็นเรื่องที่โจโฉพูดเอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่เพื่อน โดยน้ำใจแต่ยังคงคิดอ่านจะแย่งเอาราชสมบัติของพระเจ้าเหี้ยนเต้จึงยกยอปอขึ้นซ้ำเข้าไปอีก

โจโฉได้ฟังคำยอแซ่กระหน่ำมาดังนั้นก็หัวเราะ "กำเริบน้ำใจ" ขอบอกขอบใจเป็นอันมาก สั่งทหารให้เอาสุรามารินจนเต็มจอกของทุกคน แล้วชวนดื่มพร้อมกันเป็นที่ครื้นเครงยิ่งนักโจโฉกำเริบด้วยฤทธิ์สุราดังนั้นอารมณ์สุนทรีย์ที่จะแต่งบทกวีสำนวนเหมือนคันทิลิหาค่าเดือนอ้ายในสงครามเช็กเพ็กแล้วฆ่าเล่าฮกก็หวนคืนมาสู่ห้วงความคิด จึงสั่งทหารให้เอากระดาษและพู่กันมาให้เพื่อจะแต่งบทกวีบ้าง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

อุบาย"สลับข่าวเป็นนาย" (ตอนที่ 315)

พอฝนหมึกเสร็จโจโฉก็หยิบพู่กันจะเขียนบทกวีด้วยใบหน้าที่ยิ้มย่องผ่องใสแต่งกล่าด้วยฤทธิ์สุรา ทหารรักษาการก็เข้ามารายงานว่าบัดนี้ขุนกวนไช้ให้ฮัวหิมถือฎีกามาถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่าขุนกวนกับเล่าปี่ได้เป็นดองกันแล้ว เล่าปี่ได้ครองเมืองเกงจิ๋วและหัวเมืองหลายตำบล จึงเสนอรบรบบังคับมณฑลให้ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว และฮัวหิมมาขอพบรอลงอยู่ที่ข้างนอก

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พู่กันซึ่งถืออยู่ในมือพลัดตกลงกับพื้นเทียหยกซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นดังนั้นจึงถามโจโฉว่าอันตัวท่านนี้ก็คุ้นเคยด้วยการสงคราม แม้นว่าดับขันธ์อันตรายอยู่ข้างหน้าก็ไม่เคย เห็นท่านตื่นตกใจ แล้วโจโฉจึงมาตกใจด้วยความเพียงเท่านี้

โจโฉจึงว่าท่านยังไม่รู้ความคิดเรา เล่าปี่อุปมาเหมือนมังกรอยู่ในหนอง แต่กำเนิดมายังไม่พบน้ำลึก บัดนี้ได้เมืองเกงจิ๋วมีกำลังมากขึ้น เหมือนมังกรออกได้ถึงทะเลใหญ่ นานไปเมื่อหน้าเห็นเรา จะกำจัดขัดสน เหตุฉะนั้นเราจึงตกใจ

โจโฉแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยเห็นผู้ใดในแผ่นดินว่าเป็นคู่แข่งนอกจากเล่าปี่ผู้เดียวเท่านั้น โจโฉหวาดระแวงเล่าปี่ตลอดมาจนกระทั่งเหตุการณ์วิจารณริบรุษ เล่าปี่ล่วงโจโฉว่าเป็นคนชั่วร้ายอ่อน ดกใจแม้กระทั่งเสียงฟ้าร้องถึงขนาดตะเกียบพลัดตกจากมือ จึงทำให้โจโฉคอยวางใจจนกระทั่งเล่าปี่หนีออกจากเมืองหลวงหลุดจากเงื้อมมือของโจโฉไปได้ เล่าปี่เมื่อยังไม่มีการก่อกวนของที่ปรึกษาและกำลังทหารเอกก็ยังเป็นที่หวาดระแวงถึงปานนี้ ดังนั้นในบัดนี้เมื่อเล่าปี่มีทั้งกำลังทหารเอกเพิ่มขึ้น มีดินแดนแลไพรพลเดิบใหญ่ขึ้น ที่สำคัญยังมียอดขุนพลคือของเบ้งอีกเล่าจึงยิ่งน่าหวาดหวั่นตกใจ โจโฉจึงอุปมาว่าเล่าปี่วันนี้เหมือนมังกรออกถึงทะเลใหญ่ยากจะกำจัดแล้วเทียหยกแจ้งในอุบายของขุนกวนจึงถามต่อไปว่าซึ่งขุนกวนให้ฮัวหิมนำฎีกามาถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ครั้งนี้ ท่านแจ้งหรือไม่ว่าเป็นอุบายหรือไม่ประการใด

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่าจะเป็นอุบายหรือไม่ เรามิได้แจ้ง หรือว่าท่านมีความเห็นว่าเป็นกลอุบายประการใด เทียหยกจึงว่าขุนกวนให้ฮัวหิมถือฎีกามาครั้งนี้เป็นแต่อุบายดอก แล้วว่าอุบายนี้ชื่อว่า ชิงนังบนภคยุดเลื้อยกัดกัน โจโฉจึงถามว่าท่านหมายความว่าประการใด

เทียหยกจึงอธิบายว่าขุนกวนแต่งฎีกาทั้งนี้หาได้มีน้ำใจสุจริตต่อเล่าปี่ไม่ กลับจะเปิดเผยว่าบัดนี้เล่าปี่และขุนกวนกินแหนงแคลงใจคิดล้างผลาญกันแล้ว ขุนกวนคิดจะยกไปตีเมืองเกงจิ๋วแต่เกรงว่าท่านจะยกไปตีเอาเมืองกังตั๋ง จึงทำฎีกาขอให้ทรงโปรดแต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋วเล่าปี่จะได้ตายใจ ตัวท่านเมื่อเห็นขุนกวนกับเล่าปี่ปรองดองกันก็จะพะวงไม่กล้ายกไปทำอันตรายเมืองกังตั๋ง ขุนกวนก็หมดความกังวลแล้วจะทำการกับเล่าปี่โดยถนัด

อนึ่งเล่าแก่นท่านขัดขวางไม่ให้พระเจ้าเหียนเต๋แต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่กับท่านก็จะพยายามต่อกันจนทวนก็จะสิ้นที่ระแวงว่าท่านกับเล่าปี่จะเกลี้ยกล่อมปรองดองกัน หรือหากเกิดสู้รบกันพลาดพลั้งลงประการใดขุนทวนก็จะคอยฆ่าเติมเอาในภายหลัง

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าแผนการดังที่นี้ร้ายกาจนัก ทำใจจนจักแก่กลอุบายนี้ได้ เทียหยกจึงว่าอันอุบายแก่กลนี้ย่อมมีอยู่ชื่อว่า อุบายสลับข่าวเข้าเป็นนาย โจโฉสงสัยจึงถามต่อไปว่าอุบายนี้เป็นฉันใด เทียหยกจึงว่าขุนทวนวางตัวเป็นนายใช้ท่านให้เป็นข่าวทำการตามแผนการอุบายที่วางไว้ ดังนั้นข้าพเจ้าจะวางกลอุบายให้ท่านกลับเป็นนาย ใช้ขุนทวนให้เป็นข่าวทำการตามแผนการอุบายที่วางไว้

แล้วเทียหยกจึงว่าขุนทวนเป็นใหญ่ในเมืองกังตั๋งทุกวันนี้ได้อาศัยความคิดของจิวยี่เป็นกำลัง ขอให้ท่านกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้ทรงแต่งตั้งจิวยี่เป็นเจ้าเมืองลำกุน ให้เทียเถาเป็นเจ้าเมืองกังแฮ แต่ไม่กราบทูลให้แต่งตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว ส่วนข้าพเจ้าให้ท่านเอาตัวไว้ทำการราชการในเมืองหลวงไม่ให้ส่งข่าวคราวเรื่องแต่งตั้งเล่าปี่กลับไปเมืองกังตั๋ง เล่าปี่กับขุนทวนก็จะยิ่งเคลงใจกัน จิวยี่ได้เป็นเจ้าเมืองลำกุน เทียเถาเป็นเจ้าเมืองกังแฮตามรับสั่งแต่เมื่อนั้นเล่าปี่ครองอยู่จิวยี่และเทียเถาไปครองไม่ได้ก็จะยกกองทัพไปตีเอา เล่าปี่และขุนทวนก็จะรบพุ่งกันขึ้น ท่านจึงค่อยคิดการฆ่าเติมเอาคงจะสำเร็จโดยง่าย

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงสรรเสริญความคิดแลสติปัญญาของเทียหยกเป็นอันมากและกล่าวว่าแผนการความคิดของท่านต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้าว่าแล้วโจโฉจึงสั่งทหารให้เชิญฮัวหิมเข้ามาพบบนปราสาทพอฮัวหิมคำนับคารวะตามธรรมเนียมแล้วจึงมอบฎีกาแก่โจโฉ โจโฉรับฎีกาแล้วจึงว่าวันนี้ท่านเดินทางมาเหนื่อยนักงานราชการจงพักไว้ก่อน แล้วให้ปุนบำเหน็จแก่ฮัวหิมเป็นอันมาก และสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงดูตามธรรมเนียม

วันรุ่งขึ้นโจโฉจึงยกทหารและพาฮัวหิมกลับไปเมืองสุโต ครั้นถึงเมืองหลวงแล้วโจโฉได้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบทูล ให้ทรงแต่งตั้งจิวยี่เป็นเจ้าเมืองลำกุน เทียเถาเป็นเจ้าเมืองกังแฮ และฮัวหิมเป็นขุนนางในเมืองหลวง พระเจ้าเหียนเต๋ก็ทรงโปรดเกล้า แต่งตั้งตามที่เสนอทุกประการ

เมื่อออกจากที่เฝ้าแล้วโจโฉได้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เชิญพระบรมราชโองการและตราตั้งไปให้จิวยี่และเทียเถา จิวยี่ทราบว่ามีพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋แต่งตั้ง ให้เป็นที่เจ้าเมืองลำกุนก็มีความยินดี แต่งการพิธีรับพระบรมราชโองการตามธรรมเนียมแล้วคิดจะออกไปครองเมืองลำกุนตามพระบรมราชโองการ โดยหารู้ไม่ว่า นี่คือการกลอุบายอันอำมหิตของโจโฉ จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปรายงานแก่ขุนทวนตามที่มิพระบรมราชโองการนั้น และขออาสายกไปตีเมืองเกงจิ๋วโดยให้ขุนทวนส่งโลซกให้ไปทวงเมืองเกงจิ๋วกับเล่าปี่อีกครั้งหนึ่งก่อน

ขุนทวนได้ทราบความตามหนังสือของจิวยี่แล้วจึงเรียกโลซก มาพบแล้วว่าเดิมทีนั้นท่านให้เล่าปี่ยึดเมืองเกงจิ๋วและยังเป็นนายประกันอีกเล่า บัดนี้ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะได้เมืองเกงจิ๋ว โลซกจึงว่าข้อสัญญาที่ให้ยืมเมืองเกงจิ๋วมีเงื่อนไขหลักฐานเป็นสำคัญอยู่ในหนังสือสัญญานั้นแล้ว

ขุนทวนได้ฟังดังนั้นก็แจ้งว่าโลซกจะคอยทำตามสัญญาขอให้เล่าปี่ตีเมืองเสฉวนได้ก่อนก็โกรธ ดว่าดใส่โลซกแล้วว่าท่านจะมัวยึดถือสัญญาบ้าง บอๆ นี่ได้อย่างไร นับแต่ทำสัญญาแล้วไม่เห็นว่าจะเล่าปี่ ขงเบ้ง จะได้คิดอ่านไปตีเมืองเสฉวน จะให้เราเอาเมืองเกงจิ๋วจนแก่จนตายหรือ โลซกเห็นขุนทวนโกรธก็เกรงความผิดจะเกิดกับตัวจึงรีบอาสาจะเดินทางไปเมืองเกงจิ๋วทวงเอาเมืองจากเล่าปี่และขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง ขุนทวนก็ค่อยคลายโทสะและสั่งให้โลซกรีบดำเนินการ โลซกจึงคำนับลาขุนทวนกลับไปจัดแจงการเดินทางไปเมืองเกงจิ๋ว

ฝ่ายเล่าปี่ภายหลังกลับจากเมืองกังตั๋งแล้วได้เร่งระดมของสมผู้คนเข้าเป็นทหารในกองทัพและฝึกหัดทหารให้ชำนาญการศึกทุกวันมิได้ขาด ให้เกณฑ์เสบียงอาหารไว้ตามคลัง ต่างๆ เป็นอันมาก เตรียมพร้อมที่จะทำการขยายอาณาตามแผนยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองต่อไป

วันหนึ่งขณะที่เล่าปี่กำลังปรึกษากับขงเบ้ง ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า ขุนทวนมอบหมายให้โลซกเดินทางพบ เล่าปี่จึงปรึกษาขงเบ้งว่าโลซกมาครั้งนี้มีเรื่องราวประการใดหรือ ขงเบ้งจึงว่า เดิมขุนทวนให้หนังสือไปถึงเมืองสุโต กราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋จะให้ตั้งท่านเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋วหวังจะให้โจโฉเกรงว่าขุนทวนกับท่านยังประนีประนอมใจกันอยู่ โจโฉรู้ถึงความคิดขุนทวน จึงกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ให้ตั้งจิวยี่เป็นเจ้าเมืองลำกุน เทียเถาเป็นเจ้าเมืองกังแฮ หวังจะให้จิวยี่กำเริบน้ำใจจะได้เป็นศึกรบพุ่งกับท่าน ภายหลังโจโฉจะได้คิดทำการถนัดแล้วขงเบ้งจึงว่าโลซกเดินทางมาเมืองเกงจิ๋วครั้งนี้คงเป็นขุนทวน และจิวยี่คิดอ่านให้โลซกมาทวงเมืองเกงจิ๋วเป็นมั่นคง

ขงเบ้งลำดับความแฉ่งแก่เล่าปี่ดังนี้ได้แสดงให้เห็นถึงงานราชการลับและข่าวกรองที่ทันการณ์ และมีประสิทธิภาพสูงจึงได้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องและประมาณสถานการณ์ได้กระจ่างถึงกลอุบายของทั้งฝ่ายขุนกวนและโจโฉ

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า เมื่อโลซกมาทวงเอาเมืองเกงจิ๋วตั้งนี้จะเจรจาโต้ตอบกับโลซกประการใด ขงเบ้งจึงว่าเมื่อโลซกทวงถามเมืองเกงจิ๋วเอาคืนท่านก็อย่าได้เจรจาโต้ตอบประการหนึ่งประการใด จงสร้างทำเป็นร้องไห้พิราพีไรให้เป็นที่ยังสสารไว้เป็นการแก้ข่าวเจ้าจะว่ากล่าวกับโลซกเอง ครั้นชักซ้อมกันเป็นอันดีแล้วเล่าปี่จึงให้ทหารไปเชิญโลซกเข้ามาพบที่ข้างในจวน ต่างคำนับหักท่ายกันตามธรรมเนียมแล้วเล่าปี่จึงเชิญโลซกให้นั่งที่โต๊ะนั่งเดียวกัน โลซกเห็นดังนั้นก็รีบปฏิเสธแล้วว่าตัวท่านเป็นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋ ทั้งยังเป็นน้องเขยของนายข้าพเจ้า การที่จะให้ข้าพเจ้านั่งร่วมที่เดียวกันนั้นไม่สมควร

เล่าปี่ได้ยินโลซกว่าดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าตัวท่านกับข้าพเจ้าไซ้จะเป็นคนอื่นไกล หากคนเคยสนิทสนมมีไมตรีเกื้อกูลกันมานานเข้าแล้ว ท่านอย่าได้ถือสาตามขนบธรรมเนียมเลย โลซกได้ฟังดังนั้นก็เกรงใจเล่าปี่ นั่งลงที่เก้าอี้ร่วมโต๊ะเดียวกันแล้วรีบชิงกล่าวว่าข้าพเจ้ามาเมืองเกงจิ๋วครั้งนี้ด้วยขุนกวนใช้ให้มาว่ากล่าวขอเมืองเกงจิ๋วคืนจากท่าน ตัวท่านกับขุนกวนก็เกี่ยวข้องเป็น พี่รียาแลน้องเขยกันแล้ว ขอบที่จะปรองดองอย่าให้ช่องขัดเคืองใจกัน ท่านจงเร่งคืนเมืองเกงจิ๋วแก่ขุนกวนเถิด ไมตรีก็จะมีสภาพสืบไป

เล่าปี่ได้ยินคำโลซกดังนั้นก็สร้างทำเป็นร้องไห้สะอึกสะอื้นเป็น ที่น่าเวทนา มิได้ว่ากล่าวประการใดแล้วชวนนางลงที่โต๊ะโลซกเห็นดังนั้นก็ตกใจไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องราวประการใดขึ้นกับเล่าปี่ จึงร้องให้อาตุรถึงป่านนั้น โลซกจึงตกตะลึงไป

ฝ่ายขงเบ้งยืนแอบฟังอยู่ด้านหลังจาก ได้ยินเสียงเล่าปี่ร้องไห้พิราพีไรดีกว่าบทที่ชักซ้อมกันไว้เห็นการสมคะเนแล้วจึงเดินออกมาปรารภกับโลซกว่าท่านเจรจากับเล่าปี่มานานแล้วยังไม่รู้ความ นายเรา ร้องไห้ดังนี้ท่านมีทราบหรือว่าเพราะด้วยเหตุใด

โลซกจึงว่าข้าพเจ้ามีทราบว่เล่าปี่นายท่านเศร้าโศกด้วยเรื่องใด ขงเบ้งจึงว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะกล่าวให้ท่านแฉ่งแล้วว่า เดิมเล่าปี่ให้หนังสือสัญญาไปแก่ขุนกวนว่าได้เมืองเสฉวนแล้วจะคืนเมือง เก่งจิ๋วให้ บัดนี้เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนนั้นก็ขึ้นชื่อวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ติดพันกันอยู่กับนายเรา ครั้นจะยกไปตีเมืองเสฉวนคนทั้งปวงก็จะครหาหนีไปได้ ครั้นจะนั่งอยู่ในเมืองเกงจิ๋วก็เกรงขุนกวนจะขัดเคือง ครั้นจะคืนเมืองเกงจิ๋วให้ก็ไม่มีที่อาศัย เหตุฉะนั้นนายเราจึงร้องไห้

โลซกเห็นเล่าปี่ร้องไห้พิราพีไรผิดไปจากที่เคยเป็นก็สงสาร ครั้นได้ฟังคำขงเบ้งลำดับเหตุแลผลถึงความที่เล่าปี่สิ้นทางจะไปนำใจโลซกก็เอียงเข้ามาแบกรับเอาภาระทุกขรอนของเล่าปี่ไปครองเสียเองโดยไม่รู้ตัว คิดอ่านหาทางออกให้แก่เล่าปี่ว่าเล่าปี่จะไปอาศัยเมืองใดได้แต่ไม่เห็นทางอื่น โลซกจึงคิดว่าเล่าปี่มาเดือรอนดังนี้เพราะโลซกเองไม่รักษาสัญญาทั้งเห็นว่าบัดนี้เล่าปี่และขุนกวนก็เป็นดองกัน การซึ่งน้องเขยจะขออาศัยเมืองของพี่เมียก็ชอบด้วยประเพณีอยู่แล้ว การเร่งรัดเอาแต่ตามใจของพี่เมียเสียอีกที่เห็นเป็นเรื่องไร้น้ำใจไมตรี โลซกคิดดังนั้นจึงปลอบใจเล่าปี่ว่าท่านอย่าเพิ่งทุกข์ร้อนวุ่นวายใจไปเลย จงปรึกษาหารือคิดอ่านกับขงเบ้งให้รอบคอบ ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าวก็ได้

ขงเบ้งฟังคำโลซกแล้วเห็นใจอ่อนเข้ามาในทางจึงรีบรับเอาว่าน้ำใจท่านมีความเมตตาต่อนายเรานักมิเสียทีที่นับถือเลย ขอท่านได้ทำคุณให้ตลอดช่วยว่ากล่าวกับขุนกวนให้งดเวลาไว้ตามสัญญานั้นเถิด

โลซกจึงว่าข้าพเจ้าจะกลับไปบอกแก่ขุนกวนตามคำท่าน แต่จะได้ผลประการใดข้าพเจ้าก็ทำได้เพียงเท่าประการนั้น แต่วิตกว่าถ้าขุนกวนไม่ยินยอมเล่าท่านจะคิดอ่านประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทย์าคม

อุบาย "ยืมทางตีเมือง" (ตอนที่ 316)

เทียหยกที่ปรึกษาของโจโฉแก่กลการเมือง "ซิงนังบนภู ดูเสือ กัดกัน" ของ เตียวเจียว และวางกลอุบาย "สลับบ่าวเป็นนาย" ให้ขุนกวนและเล่าปี่ผิดใจกัน แล้วจะเข้าเติมเอาในภายหลัง จิวยี่ไม่ทันกลการเมืองพอได้รับพระ

บรมราชโองการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองสำคัญก็ให้โลชกมาทวงเมืองเงงจิว แต่โลชกต้องกลของเบ้งกลายเป็นเห็นใจเล่าปี่ที่ถูกเร่งรัดเอาเมืองเงงจิวก่อนกำหนด

ครั้นขงเบ้งเห็นโลชกมีน้ำใจคิดช่วยเหลือเล่าปี่และจะไปว่ากล่าว กับขุนกวน ดังนั้นจึงว่าบัดนี้เล่าปี่นายเราก็คือเป็นน้องเขยของขุนกวน หากท่านว่ากล่าวด้วยเหตุและผลแลความเมืองข้างรักษาสันติใน ดินแดนภาคใต้แล้ว ขุนกวนนายท่านย่อมมีน้ำจิตเมตตาอนุเคราะห์แก่เล่าปี่เป็นมั่นคง ท่านจงเตรียมถ้อยคำว่ากล่าวกับขุนกวนให้จงดีเถิด

โลชกมีน้ำใจซื่อตรง เห็นว่าเล่าปี่กำลังตกทุกข์ได้ยาก ไม่มีที่จะอาศัย การจะทวงเอาเมืองเงงจิวจากเล่าปี่ก่อนกำหนดในสัญญาออกจะไม่เป็นธรรมแก่เล่าปี่ และในฐานะที่เล่าปี่เป็นน้องเขยของขุนกวน หากไม่มีถิ่นที่จะอาศัยก็จะได้รับความลำบากจึงมีน้ำใจสงสาร ทั้งในทางความเมื่อนั้น โลชกก็เห็นว่าความมีไมตรีระหว่างเล่าปี่กับขุนกวนจะปกป้องให้แดนกังตั๋งปลอดภัยสงคราม ดังนั้น โลชกจึงรับคำขงเบ้ง แล้วคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้งลงเรือกลับไปเมืองฉสองกุน

พอถึงเมืองฉสองกุน โลชกจึงเข้าไปหาจิวยี่และรายงานความซึ่งได้เจรจากับเล่าปี่ของเบ้ง ให้จิวยี่ฟังทุกประการ จิวยี่ได้ฟังรายงานจากโลชกแล้วก็โกรธโลชก กระทั่งเท้าแล้วตำหนิโลชกด้วยโทสะว่าตัวท่านเสียรู้ขงเบ้งอีกแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำเจรจาของเล่าปี่ ขงเบ้ง อยู่อีกหรือ อันเล่าปี่นั้นเจรจาเหมือนดังใจไม่ เมื่อครั้งเล่าปี่อาศัยอยู่กับเล่าเปียวก็คิดร้ายต่อเล่าเปียว จะชิงเอาเมืองเงงจิว เวลาบัดนี้เล่าปี่ก็คิดคิดมิดีร้ายกับเล่าเจี้ยงแห่งเมืองเสฉวนอยู่แล้ว แต่น้ำใจยังบิดพลิ้วไม่ยอมคืนเมืองเงงจิวแก่เรา ตัวท่านซึ่งเป็นนายประกันก็จะพลอยรับภาระผิดชอบด้วย

โลชกได้ฟังจิวยี่ต่อว่าดังนั้นก็เสียใจ มิรู้จะทำประการใดก็ก้มหน้าสลดนิ่งเฉยอยู่ จิวยี่เห็นดังนั้นจึงว่า แต่เอาเถิด ข้าพเจ้าได้รับคำว่าจะคิดอ่านช่วยท่านให้พ้นโทษ ท่านแะมาเมืองฉสองกุนแจ้งความให้ข้าพเจ้าทราบดังนี้ก็ดีแล้ว อย่าเพิ่งกลับไปเมืองลำชีรายงานแก่ขุนกวนเลย เพราะมันหากขุนกวนได้ฟังรายงานจากปากท่าน เห็นท่านจะไม่พ้นผิด ข้าพเจ้าได้คิดอุบายอย่างหนึ่งจะย่นกลของเบ้งแล้วชิงเอาเมืองเงงจิวให้จงได้ โลชกได้ฟังคำจิวยี่ที่ทุกซ่ร้อนด้วยหัวอกตัว โบกหน้าค่อย แหม่มขึ้น

แล้วถามว่ากลอุบายของท่านเป็นประการใด จิวยี่จึงว่าท่านจงกลับไปเมืองเงงจิวอีกครั้งหนึ่ง แล้วบอกเล่าปี่และขงเบ้งว่า "ซึ่งเล่าปี่ไม่ไปตีเมืองเสฉวน ด้วยเล่าเจี้ยงเป็นแชนเดียวกันกับเล่าปี่ กลัวคนทั้งปวงจะนิทานก็ชอบอยู่แล้ว บัดนี้ขุนกวนปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าจะยกไปรบเมืองเสฉวน ถ้าได้แล้วก็ยกให้เล่าปี่ จะขอเอาเมืองเงงจิวคืน"

โลชกได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่าจิวยี่คิดอ่านจะไปตีเมืองเสฉวนแทนเล่าปี่ ได้เมืองเสฉวนแล้วจึงค่อยแลกเอาเมืองเงงจิวคืน จึงท้วง ว่าการซึ่งท่านคิดอ่านจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวนนั้นเห็นจะสำเร็จได้โดยยาก เพราะเมืองเสฉวนเป็นทางไกลจากแดนเมืองกังตั๋ง ทั้งขัดสนทุรกันดารการลำเลียงเสบียงอาหารก็ยากลำบาก หากท่านยก ไปคงเสียที่แก่ข้าศึก

จิวยี่หัวเราะแล้วว่า น้ำใจโลชกท่านนี้ช่างซื่อเน่ ความซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปตีเมืองเสฉวนนั้นเป็นแต่กลอุบายเพื่อจะชิงเอาเมือง เงงจิวเท่านั้น จะยกไปทำการจริงนั้นหามิได้ เมื่อเรายกกองทัพจะไปตีเมืองเสฉวนนั้น จะต้องผ่านหน้าเมืองเงงจิว ครั้นไปถึงเมืองเงงจิวเราก็จะขอให้เล่าปี่ช่วยจัดเสบียงอาหาร เพราะเราไปทำการครั้งนี้เพื่อประโยชน์ของเล่าปี่ ฝ่ายเล่าปี่คิดเห็นแก่ไมตรีเชื่อว่าเราจะไปตีเมืองเงงจิวโดยจริงก็จะออกมาต้อนรับเลี้ยงดูและมอบเสบียงอาหารให้ เราจะอาศัยโอกาสนั้นจับเอาตัวเล่าปี่ฆ่าเสีย แล้วชิงเอาเมืองเงงจิวคงจะได้โดยง่าย จะได้ทั้งเมืองเงงจิว และได้แก่แค้น ขงเบ้งที่คิดอ่านหลอกลวงเรามา ทั้งตัวท่านเล่าก็จะพ้นความผิด ทั้งปวง

โลชกได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยกับแผนการความคิดของจิวยี่ คำนับลาจิวยี่กลับไปที่พัก พอรุ่งขึ้นโลชกก็ลงเรือเดินทางไปเมืองเงงจิวอีกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายเล่าปี่กำลังสนทนาปรึกษาคความอยู่กับขงเบ้ง ครั้นได้รับทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าโลชกจะมาขอพบอีกครั้งหนึ่งก็แปลกใจ เพราะโลชกเพิ่งอำลากลับไปเพียงวันเดียวเท่านั้น ไฉนจึงรีบร้อนย้อนกลับมาอีกเล่าปี่จึงปรึกษาด้วยขงเบ้งว่าโลชกเดินทางย้อนกลับมาทั้งนี้ท่านมีความคิดเห็นว่าเป็นเพราะเหตุอันใดหรือขงเบ้งจึงว่าเมื่อคำนวณดูระยะทางและวันเวลาที่โลชกเพิ่งอำลากลับไปแล้วหวนย้อนคืนมาบัดนี้ เห็นที่ว่าโลชกจะยังไม่ไปถึงขุนกวนที่เมืองลำชี

กรณีน่าจะเป็นว่าโลซกเดินทางกลับจากเมืองเกงจิวแล้วแวะไปหาจิวอี้ก่อน แล้วจิวอี้อาจคิดกลอุบายประการใดประการหนึ่งซึ่งหวังจะลวงท่านเป็นมั่นคงจึงได้ย้อนกลับมา ดังนั้นแม้โลซกจะเจรจาว่ากล่าวประการใดท่านอย่าเพิ่งรับคำ ให้ดูท่วงที สีหน้าของข้าพเจ้าก่อน แล้วค่อยว่ากล่าวสืบไป

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ผกศิริระรับคำ แล้วสั่งทหารให้ไปเชิญโลซกเข้ามาพบ โลซกเข้ามาคำนับเล่าปี ขงเบ้งตามธรรมเนียมแล้วจึงว่า "ข้าพเจ้ากลับไปเมืองกังตั๋งแจ้งความทุกซ່อนของท่านให้ขุนกวนฟิงทุกประการ ขุนกวนก็มีความยินดีสรรเสริญท่านว่ามีสติปัญญา รู้ผิดแลชอบ ขุนกวนจึงให้หาขุนนางทั้งปวงมาปรึกษา จะยกกองทัพ ไปช่วยตีเมืองเสฉวนให้ท่าน เมื่อได้เมืองเสฉวนแล้วจะได้ขอเมืองเกงจิวคืน ขุนนางทั้งปวงก็เห็นพร้อมกันสิ้น ขุนกวนจึงให้ข้าพเจ้ากลับมาหาท่านว่าเมื่อจะยกไปตีเมืองเสฉวนนั้นเป็นทางกันดาร แม้ขัดสนด้วยเสบียงอาหารสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ดี ให้ท่านอนุเคราะห์เป็นธุระด้วย"

เล่าปีได้ฟังคำโลซกก็ตระหนักว่าน่าจะเป็นกลอุบายของจิวอี้ดังที่ขงเบ้งได้คะเนการไว้ จึงขำเลื่องสายตามองหน้าขงเบ้ง เห็นขงเบ้งพยักหน้าเป็นที่ให้รับคำ เล่าปีเห็นสัญญาณดังนั้นจึงยกมือคำนับ โลซกแล้วกล่าวขอบคุณโลซกที่มีน้ำใจเมตตาช่วยเจรจาว่ากล่าวกับขุนกวนจนยอมยกกลับไปตีเมืองเสฉวนให้เสียเอง

ขงเบ้งจึงกล่าวหนุนขึ้นว่าขุนกวนนี้มีน้ำใจอารีต่อเล่าปีนายเราผู้เป็นน้องเขยนัก เมื่อเห็นน้องเขยได้ความเดือดร้อนไม่มีทีจะอาศัยก็มีน้ำใจแบกรับทุกซ່อนเอาเป็นภาระตัว ซึ่งขุนกวนต้องการเสบียงในการยกไปตีเมืองเสฉวนนั้นท่านอย่าได้วิตกเลย "แม้ขุนกวนจะยกกองทัพมาเมื่อใด เราจะยกครอบครัวออกไปคอยรับอยู่นอกเมือง" ให้ท่านกลับไปบอกขุนกวนให้วางใจเถิดว่าเล่าปีนายเราจะจัดเตรียมเสบียงแลอาหารไว้ให้พร้อม มิให้กองทัพเมืองกังตั๋งได้ความขัดสน

ถ้อยคำขงเบ้งซึ่งเจรจาว่ากล่าวกับโลซกดังนี้ โลซกมิได้สังเกตเห็นความนัยแห่งถ้อยคำที่ว่า "แม้ขุนกวนจะยกกองทัพมาเมื่อใด เราจะยกครอบครัวออกไปคอยรับอยู่นอกเมือง" ซึ่งเป็นนัยทำลาย อย่างตระหนักร่วมจะยกครอบครัวออกไปให้จิวอี้จับ อันสะท้อนถึงการอ่านเกมกลของจิวอี้กระจำงประดณั้วในฝ่ามือ เพราะที่ท่าของเล่าปี ขงเบ้ง สองนายและกุนซื่อคู่นี้สอดคล้องสอดรับประสานกันแนบเนียนจนหาพิรุณอันใดมิได้ โลซกได้ฟังคำเล่าปีและขงเบ้ง ดังนั้นก็ดีใจ สำคัญว่าเล่าปีและขงเบ้งหลงกลของจิวอี้ แล้วจะได้เมืองเกงจิวคืนโดยง่าย จึงกล่าวกับเล่าปีว่าตัวท่านกับขุนกวนนายข้าพเจ้าก็เป็นตอเดียวกัน การซึ่งพี่เมียห่วงหาอาทรน้องเขยแล้วช่วยรับภาระร้อนดังนี้ก็เป็นประเพณีที่ชอบอยู่แล้ว ท่านอย่าได้เกรงใจเลย

เล่าปีเห็นดังนั้นจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงโลซก ทำที่ว่าขอบคุณที่โลซกได้ช่วยเจรจาว่ากล่าวกับขุนกวน จนขุนกวนตกลงใจจะยกไปตีเมืองเสฉวนให้ บรรยาการแห่งไมตรีและปริตาดำเนินไปตามควรแล้ว โลซกจึงคำนับลาเล่าปีและขงเบ้งกลับไปเมืองฉสองกุน

เล่าปีในขณะที่ตอบถ้อยเจรจากับโลซกว่ายินดีที่ขุนกวนจะยกไปตีเมืองเสฉวนให้ก็หาได้รู้ความนัยแห่งความคิดของขงเบ้งไม่ จึงลั้งเลสงสัยอยู่ แต่กระนั้นก็เชื่อมั่นว่าขงเบ้งย่อมมีแผนการที่จะรับมือกับกลอุบายของจิวอี้โดยไม่พลาดพลั้ง จึงรับบทว่ากล่าวกับโลซกราวกับว่าได้กระจำงแจ้งในแผนการของขงเบ้งแล้ว ดังนั้น พอโลซกกลับออกไปเล่าปีจึงถามขงเบ้งว่า ความอันโลซกกล่าวนั้น ท่านมีความคิดเห็นเป็นประการใด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ จ้องหน้าเล่าปีแล้วว่า ครานี้จิวอี้ถึงที่ตายแล้ว อันความคิดจิวอี้ที่คิดกลอุบาย "ยืมทางตีเมือง" ลวงท่านว่าจะไปตีเมืองเสฉวนครั้งนี้ควรที่เป็นการคิดสำหรับลวงเด็กเลี้ยงโคไม่สมควรที่จะคิดอ่านมาลวงข้าพเจ้า

เล่าปีได้ฟังคำขงเบ้งซึ่งเป็นประหนึ่งคำพิพากษาลิขิตชีวิตของจิวอี้ว่าถึงที่ตายก็ประหลาดใจ จึงถามว่าจิวอี้มีความคิดอ่านทั้งนี้เป็นประการใด

ขงเบ้งจึงว่าความคิดของจิวอี้ครั้งนี้เหมือนกับครั้งเสียดก๊กที่พระเจ้าจันเสียนก่อกองคิดจะยกไปตีเมืองเค็กซึ่งต้องเดินทัพผ่านเมืองหงี ในครั้งนั้นพระเจ้าจันเสียนก่อกองได้ปรึกษาหาหรือที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าการซึ่งจะยกกองทัพไปตีเมืองเค็กนั้น เมื่อเดินทัพผ่านเมืองหงีอาจถูกกองทัพเมืองหงียกมาโจมตีก็จะเสียการไปจะคิดอ่านประการใด

ในครั้งนั้นขุนเชิงซึ่งเป็นขุนนางที่ปรึกษาได้กราบทูลเสนอว่า เจ้าเมืองหงีเป็นคนโลภในทรัพย์สินสมบัติ มิรู้จักผิดชอบชั่วดี ขอให้พระองค์แต่งของบรรณาการพร้อมด้วยแก้ววิเศษประจำเมืองเอาไว้มอบแก่เจ้าเมืองหงี เพื่อขอผ่านทางไปตีเมืองเค็ก เจ้าเมืองหงีเห็นทรัพย์สินสมบัติดังนั้นก็มีความโลภแล้วให้ผ่านทางได้โดยสะดวก พระองค์ก็จะตีเมืองเค็กได้โดยง่าย

พระเจ้าจันเขียนก่งสงสัยว่าจะสูญเสียแก้ววิเศษประจำเมืองจึงดิงว่า อันแก้ววิเศษสำหรับเมืองนี้เป็นของมีคุณค่าควรเมืองสืบทอดมาแต่ครั้งบรรพกาลหาค่ามิได้ การจะยกแก้ววิเศษนี้ให้แก่เจ้าเมืองหงีมีคุ้มค่างับค่าของเมืองเค็ก ดังนั้นแม้ว่าจะได้เมืองเค็กมาแต่กลับต้องสูญเสียแก้ววิเศษไป ไม่เพียงแต่จะไม่ได้กำไร แต่จะกลับขาดทุนเสียอีก

ขุนเชิงได้กราบทูลแก่ว่าการมอบแก้ววิเศษประจำเมืองดังนี้หาควรที่วิตกแต่ประการใดไม่ เพราะเป็นเพียงการย้ายสมบัติจากคลังหนึ่งไปอยู่อีกคลังหนึ่งเท่านั้น ก็แลเมื่อพระองค์ยกกองทัพไปตีได้เมืองเค็กแล้ว หวนย้อนยกมาตีเอาเมืองหงีก็จะได้โดยง่าย แก้ววิเศษประจำเมืองและเครื่องบรรณาการทั้งปวงก็จะกลับคืนสู่พระองค์ทั้งจะได้เมืองหงีเป็นกำไรอีกเล่า

ในครั้งนั้นหันแหล่งซึ่งเป็นที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งได้แย้งว่า แม้ว่าเจ้าเมืองหงีจะเป็นคนโลภแต่การจะดูหมิ่นเจ้าเมืองหงีนั้นไม่สมควร ด้วยก่งจี้ซึ่งเป็นกษัตริย์ของเจ้าเมืองหงีก็มีสติปัญญาหลักแหลม เห็นจะแจ้งกลอุบายในครั้งนี้ แล้วหัดทานเจ้าเมืองหงีมิให้ทานเดินทัพผ่านหรือแสวงลงให้ทานเดินทัพผ่านแล้วยกเข้าตีเอาในภายหลังก็จะเสียทีในการสงคราม จะเสียทั้งแก้ววิเศษและข้าวของบรรณาการทั้งปวง

ขุนเชิงได้แกว้ออันก่งจี้ก็แม้จะมีสติปัญญาหลักแหลมก็จริงอยู่ แต่กษัตริย์ผู้มีปัญญาเมื่ออยู่กับเจ้านายที่โง่เขลาแลโลกในทรัพย์สินสมบัติก็มิอาจเปล่งอำนาจภาพประกายแห่งปัญญาได้ เหมือนแก้วมณี อันวิเศษเมื่ออยู่กับไก่อีกไคร้ค่าจะนั้น ดังนั้นระหว่างทรัพย์สินสมบัติกับค่าหัวของกษัตริย์ เจ้าเมืองหงีย่อมรักทรัพย์สินสมบัติอันบรรณาการนั้นมากกว่า ทานอย่าได้ประมาทเลย

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ขัดแรวัดเค็ก (ตอนที่ 317)

ขงเบ้งยกเหตุการณ์ครั้งประวัติศาสตร์สมัยเลียดก๊กขึ้นเปรียบเทียบ กับกลอุบายของจิวยี่ โดยชี้ให้เห็นว่าแม้ว่าเจ้าเมืองหงีจะมีก่งจี้ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่มีสติปัญญาหลักแหลม แต่เจ้าเมืองหงีเป็นคนโลภโง่เขลาไม่รู้จักชั่วดี ถึงมีกษัตริย์ผู้มีปัญญาอยู่ข้างกายก็ไร้ค่าเหมือนกับไก่ได้พลอย ฉะนั้นขงเบ้งได้ยกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ครั้งนั้นเป็นอุทาหรณ์สืบไปว่า เมื่อพระเจ้าจันเขียนก่งได้ฟังคำขุนเชิงว่าไม่ต้องยาเกรงเจ้าเมืองหงีเพราะในที่สุดคงจะเห็นแก่ลาภสักการะไม่ฟังคำหัดทานของกษัตริย์ จึงเห็นชอบตามข้อเสนอของขุนเชิง แล้วให้แต่งเครื่องบรรณาการพร้อมทั้งแก้ววิเศษประจำเมืองส่งไปให้เจ้าเมืองหงีเพื่อเป็นค่าตอบแทนในการผ่านแดนไปตีเมืองเค็ก

เมื่อทูตเชิญของบรรณาการไปถึงเมืองหงี ก่งจี้ก็ทราบความก็ได้หัดทานกับเจ้าเมืองหงีว่า การขอข้ามทางผ่านแดนไปตีเมืองเค็กครั้งนี้เป็นกลอุบาย เพราะหากเมืองเค็กเสียแก่พระเจ้าจันเขียนก่งแล้ว เมืองหงีซึ่งอยู่ในระหว่างกลางก็จะตกอยู่ในอันตราย ถ้าหากท่านไม่ยินยอมพระเจ้าจันเขียนก่งก็จะยกกองทัพไปตีเมืองเค็กไม่ได้ トラบใดที่เมืองเค็กปลอดภัย เมืองหงีก็จะปลอดภัยด้วย เพราะถ้าพระเจ้าจันเขียนก่งยกมาตีเมืองหงีเมืองเค็กก็ต้องยกกองทัพมาช่วยเมืองหงี เมืองเราก็คงปลอดภัย พระเจ้าจันเขียนก่งแจ้งความทั้งนี้จึงทำอุบายข้ามทางผ่านไปตีเมืองเค็กก่อน จึงขอให้ท่านอย่ารับไมตรีของพระเจ้าจันเขียนก่ง หรือมิฉะนั้นก็ให้คิดอ่านซ่อนกลยอมรับเอาของทั้งนี้ไว้ แล้วแจ้งให้เจ้าเมืองเค็กทราบ ครั้นพระเจ้าจันเขียนก่งยกกองทัพมาจึงค่อยยกกองทัพกระหนาบเข้าโจมตีพร้อมกัน ก็จะรักษาเมืองไว้ให้ปลอดภัย ทั้งจะได้บรรณาการไว้เป็นสิทธิ

เจ้าเมืองหงีฟังคำหัดทานของก่งจี้แล้วให้รู้สึกขุ่นเคือง เพราะมีความพึงใจในแก้ววิเศษประจำเมืองที่พระเจ้าจันเขียนก่งส่งมาบรรณาการ จึงดิวาดใส่ก่งจี้และไม่ฟังคำหัดทานแต่ประการใด ก่งจี้ก็เกรงอาญาของเจ้าเมืองหงีได้ฟังดังนั้นจึงนิ่งเสีย เจ้าเมืองหงีจึงรับเครื่องบรรณาการและอนุญาตให้พระเจ้าจันเขียนก่งยกกองทัพผ่านแดนไปตีเมืองเค็ก

ครั้นพระเจ้าจันเขียนก่งยกไปตีเมืองเค็กได้แล้ว ก็ได้รวบรวมกำลังทหารของเมืองเค็กเข้าสมทบแล้วยกย้อนกลับมาตีเอาเมืองหงีได้ แก้ววิเศษประจำเมืองและของบรรณาการทั้งปวงจึงได้กลับคืนแก่พระเจ้าจันเขียนก่งสมดังแผนการที่ขุนเซ่งได้เสนอไว้นั้น

แล้วขุนเบ้งจึงว่า บัดนี้จิวอี้คิดกลอุบายว่าจะยกไปตีเมืองเสฉวน ให้เราหวังจะให้เราไว้ใจ แม้จิวอี้ยกกองทัพมาถึงหน้าเมืองเราแล้ว ถ้าท่านเอาเสบียงอาหารออกไปเลี้ยงทหารทั้งปวง จิวอี้ก็จะจับท่านฆ่าเสีย ซึ่งเอาเมืองเกงจิ๋วคืน

การที่ขุนเบ้งยกเรื่องราวครั้งประวัติศาสตร์สมัยเลียดก๊กขึ้นเทียบเคียงกับกลอุบายของจิวอี้ก็เพื่อเป็นทางให้เล่าปี่ได้เข้าใจสถานการณ์ และรายละเอียดของแผนการความคิดของจิวอี้โดยละเอียดประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งนั้นก็เพื่ออธิบายให้ประจักษ์ว่าการที่เจ้าเมืองหงีต้องเสียทีและเสียเมืองแก่พระเจ้าจันเขียนก่งในครั้งนั้น ทั้งๆ ที่มีก่งจี้ก่อกวนซื้อผู้มีสติปัญญาอยู่ข้างกาย ซึ่งเหมือนกับเล่าปี่ซึ่งเบ้งในบัดนี้ เป็นเพราะเจ้าเมืองหงีไม่เชื่อถ้อยวางใจขุนเซ่ง ผู้มีสติปัญญาจึงพลาดท่าเสียที กรณีจะต่างกับเล่าปี่ซึ่งวางใจเชื่อถ้อยของเบ้งอย่างเต็มที่ ความพลาดพลั้งดังนั้นก็ย่อมไม่เกิดซ้ำรอย เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามขุนเบ้งว่าก็แลเมื่อจิวอี้คิดกลอุบายดังนี้ ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะแก้ไขกลอุบายของจิวอี้ได้

ขุนเบ้งจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย อันการครั้งนี้เราจำต้องคิดไว้ให้พร้อมเหมือนขัดแรมดักเสือ เกี้ยวเหยื่อตกปลา จะนั่งไว้ต่อแลเห็นตัวเสือแลปลาผุดจึงจะจับทำการนั้นไม่ได้ อันจิวอี้ครั้งนี้เห็น จะแพ้ความคิดเรา ตระอมใจตายเป็นมั่นคง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นยังไม่สิ้นสงสัย ถามขุนเบ้งต่อไปว่าท่านมีความแน่ใจประการใดว่าจิวอี้ครั้งนี้ถึงที่ตายแล้ว ขุนเบ้งหัวเราะแล้วว่าอันคนซึ่งต้องพิฆาตกันนั้น หากไม่ทันรักษาให้หายสนิทแล้วพิฆาตกันท่ารีบขึ้นจะช้าแล้วช้าเล่าก็ได้เพียงสามครา จิวอี้บัดนี้พิฆาตกันท่ารีบถึงสามครั้งแล้วโชคดียังไม่ตาย แต่ครั้งนี้เมื่อจิวอี้เสียทีแก่ความคิดก็จะยิ่งตระอมใจหนักกว่าแต่ก่อน เห็นพิฆาตกันท่าจะรีบแล้วตระอมใจตายเป็นมั่นคง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ขุนเบ้งจึงให้ทหารไปเชิญลุงมาพบแล้วสั่งว่า การที่เราจะได้ทำกับจิวอินเห็นด้วยกันอยู่ก็ครั้งเดียวนี้ ขุนเบ้งได้ให้ความสำคัญแก่การแก้กลอุบายของจิวอินในครั้งนี้มากกว่าการคิดอ่านสู้รบปรบมือกับจิวอินทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะการครั้งนี้มีเป้าหมายสำคัญคือลอบบัญชีชื่อจิวอินออกจากบัญชีคน หมายถึงเอาจิวอินถึงตายให้จงได้ เพราะหากสิ้นจิวอินแล้วคนที่ตั้งตนเป็นหัวโจกทำให้ขุนกวนกับเล่าปี่ผัดใจกันก็จะสิ้นตาม เท่ากับการกำจัดชาวหนามที่เป็นอุปสรรคต่อยุทธศาสตร์สามก๊กของขุนเบ้งนั่นเอง ดังนั้นความตายของจิวอินจึงเป็นความปรารถนาอันสูงสุดของการแก้กลอุบายซึ่งขุนเบ้งได้กำหนดในครั้งนี้

ขุนเบ้งได้สั่งลุงต่อไปว่า ให้ท่านรับผิดชอบจัดแจงแต่งทหารพร้อมศาสตราวุธเต็มอัตราศึกขึ้นรักษาการณ์บนเชิงเนินเมืองเกงจิ๋วไว้ให้มั่นคง เมื่อจิวอินยกกองทัพมาถึงหน้าเมืองเกงจิ๋วแล้ว ให้ตอบโต้ ว่ากล่าวกับจิวอินตามความที่เราได้สั่งไว้อย่าให้ขาดตกบกพร่อง ว่าแล้วขุนเบ้งจึงเอียงหน้ากระซิบความที่จะให้ลุงได้ตอบกับจิวอิน จูล่งฟังคำกระซิบของขุนเบ้งจบความแล้วก็พยักหน้าเป็นเชิงรับคำ แล้วคำนับลาเล่าปี่และขุนเบ้งออกไปจัดแจงทหารตามที่ขุนเบ้งสั่งทุกประการ

เมื่อจูล่งออกไปแล้ว ขุนเบ้งจึงเขียนหนังสือลับขึ้นอีกฉบับหนึ่ง จำหน้าถึงจิวอินแล้วให้เรียกเล่าฮองและกวนเป้งเข้ามาพบ และสั่งว่าให้พวกท่านคุมทหารสามพันยกไปตั้งสกัดกองทัพจิวอินไว้ที่ต้นแม่น้ำซึ่งจะไปยังเมืองเสฉวน ถ้าจิวอินยกกองทัพไปถึงที่นั่นก็อย่าออกรบ ให้คงตั้งมั่นไว้แต่ในค่ายและให้ทหารเอาหนังสือลับของเราไปส่งแก่จิวอินให้จงได้ ว่าแล้วขุนเบ้งจึงมอบหนังสือลับที่มีถึงจิวอินนั้นให้แก่เล่าฮองและกวนเป้ง

สองนายทหารรับคำสั่งขุนเบ้งแล้วจึงคำนับลาเล่าปี่และขุนเบ้งออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปตั้งค่ายมั่นที่ต้นทางเหนือลำน้ำ ที่จะไปยังเมืองเสฉวนตั้งแต่วันนั้น

ครั้นสองนายทหารคำนับลาออกไปแล้ว ขุนเบ้งจึงให้หาทวนฉู่ เตียวหุย สองตงและอุยเอี้ยนเข้ามาพบ แล้วสั่งว่าเราจะแก้กลจิวอินเป็นการสำคัญ ให้พวกท่านทั้งสี่คนคุมทหารคนละสามพันยกไปซุ่ม อยู่ในป่าเป็นสี่ทาง ให้ทวนฉู่คุมทหารไปตั้งอยู่ทางด้านเมืองก่งเหลง ให้เตียวหุยคุมทหารไปตั้งอยู่ทางด้านเมืองจี้กู่ ให้สองตงคุมทหารไปตั้งอยู่ที่อ่าวก่งอัน และให้อุยเอี้ยนคุมทหารไปตั้งอยู่ทางด้านตำบล อี้เหลง ในระยะแต่ละทางห่างจากเมืองเกงจิ๋วร้อยเส้น

ขงเบ้งได้สั่งการต่อไปว่าให้พวกท่านติดตามความเคลื่อนไหวของ กองทัพจิวยี้ รอให้ยกมาถึงหน้าเมืองเกงจิ๋ว ก่อนก็ให้โอรสพร้อมกันว่าให้ช่วยกันจับตัวจิวยี้ แต่ว่าอย่ายกออกมารบ ให้ตั้งมั่นระวังป้องกันตัวไว้ไม่ให้จิวยี้ ยกเข้าตีเอาเมืองเท่านั้น

กวนอู เตียวหุย สองดงและอุยเอี้ยนรับคำสั่งขงเบ้งแล้วคำนับลาเล่าปี่และขงเบ้ง ออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกออกจากเมืองเกงจิ๋ว ตั้งแต่เวลานั้น

ฝ่ายโจชกครั้นเดินทางกลับจากเมืองเกงจิ๋วแล้ว ได้แล่นเรือตรง ไปเมืองฉสองกุ่มรับเข้าไปหาจิวยี้แล้วแจ้ง เนื้อความแก่จิวยี้ตามที่ได้อ่านกล่าวกับเล่าปี่และขงเบ้งทุกประการ จิวยี้ได้ฟังว่าเล่าปี่และขงเบ้งยินดีที่กองทัพ เมืองกังตั๋งจะยกไปตีเมืองเสฉวนให้เพื่อแลกกับเมืองเกงจิ๋วและจะมอบเสบียงอาหารให้ตามความประสงค์ก็มีความยินดียิ่งนัก ดบมือหัวเราะว่า เดินไปมาด้วยความดีใจแล้ว ขงเบ้งแพ้ความคิดเราแล้ว เราจะได้แก้ แค้นขงเบ้งครั้งนี้

จิวยี้สำคัญว่าความอันโจชกได้อ่านกล่าวกับเล่าปี่และขงเบ้งเป็นเรื่องจริง จึงคะเนการว่าขงเบ้งหลงกลแล้วดีอกดีใจโดยมิได้จำแนกกว่าความที่เล่าปี่และขงเบ้งเจรจาว่ากล่าวกับโจชกนั้นแม้จะเจรจาว่ากล่าวกันจริง แต่เนื้อความหาจริงไม่ หากได้ช้อนกลอุบายอำมหิตที่จะพิชิตจิวยี้ให้ถึงตายในครั้งนี้ สำคัญดังนี้แล้วจิวยี้จึงสั่งให้โจชกรับเดินทางไปเมืองลำชีรายงานความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ

ขุนกวนได้ทราบความก็เชื่อว่าเล่าปี่ ขงเบ้ง หลงกลอุบายของจิวยี้ เห็นที่จะได้เมืองเกงจิ๋วกลับคืนก็มีความยินดีสั่งให้เตียวเกียยกทหารจากเมืองลำชีไปช่วยจิวยี้ ณ เมืองฉสองกุ่มในทันที จิวยี้ทราบว่ายกมาช่วยก็มีความยินดี จัดแจงกองทัพได้ห้าหมื่นแล้วให้กำแหงเป็นกองทัพหน้า ให้ซีเซ้งและเตงสองเป็นปีกซ้ายและปีกขวา จิวยี้กับเตียวเกียเป็นกองทัพหลวง ให้เล่งทองและลิบองเป็นกองทัพหลัง ให้นายทหารทุกคนจัดแจงเตรียมการไว้ให้พร้อมครั้นวันฤกษ์ดีจิวยี้จึงสั่งให้กองทัพทุกกองลงเรือรบยกออกจากฐานทัพเมืองฉสองกุ่มตรงไปตีปากน้ำเมืองแสดเคาซึ่งเป็นเขตแดน ต่อแดนระหว่างดินแดนในยึดครองของเล่าปี่และแคว้นกังตั๋ง

ฝ่ายขงเบ้งครั้งจัดแจงทหารแล้วได้กำชับหน่วยสอดแนมให้ตรวจตราลาดตระเวนความเคลื่อนไหวของกองทัพเมืองกังตั๋ง ครั้นทราบข่าวว่าจิวยี้เคลื่อนกองทัพเรือจะยกไปที่เมืองแสดเคาจึงสั่งม้าเร็วให้ทหาร เมืองแสดเคา ระมัดระวังมิให้จิวยี้ตีเอาเมือง ให้บิณฑกพา ทหารรีบไปคอยต้อนรับจิวยี้ที่ปากอ่าวเมืองแสดเคา

ขงเบ้งได้กำชับสั่งบิณฑกว่า ถ้าจิวยี้จะถามถึงเรากับเล่าปี่ ท่านจงบอกว่าออกตั้งครัวคอยรับอยู่นอกเมืองเกงจิ๋วแล้ว ให้จิวยี้รีบยกมาเถิดคือกลอุบายอีกอย่างหนึ่งเพื่อล่อจิวยี้ไม่ให้ยกเข้าตีเมืองแสดเคา เพราะเมื่อจิวยี้เห็นว่าเล่าปี่ต้องกลก็จะรีบละเมืองแสดเคา เหม้ายึดเมือง เก่งจิ๋วเสียทีเดียว

บิณฑกรับคำสั่งของขงเบ้งแล้วจึงรีบพาทหารสองร้อยนายออกจาก เมืองเกงจิ๋วไปคอยท่ากองทัพจิวยี้อยู่ที่ปากอ่าวเมืองแสดเคา พอบิณฑกกลับออกไปขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า บัดนี้ได้จัดแจงการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านขึ้นไปตั้งประรำสังเวยการณ่อยุบนยอดเขาข้างเมืองเกงจิ๋วด้วยกันเถิด

เล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งก็สงสัยว่าเหตุไฉนจึงไม่ตั้งหลักร้อยอยู่ในเมืองเกงจิ๋ว กลับชวนออกไปสังเวยการณ่อยุบนยอดเขานอกเมือง จึงถามขงเบ้งว่าท่านคิดอ่านทั้งนี้เพราะเหตุใดหรือ ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าแกล้งกลอุบายของจิวยี้ครั้งนี้หวังมิให้เกิดการ สู้รบให้สูญเสียทหารของทั้งสองฝ่าย เป้าหมายอยู่ที่ชีวิตจิวยี้ผู้เดียวเท่านั้น การซึ่งท่านขึ้นไปสังเวยการณ่อยุบนยอดเขานี้แล้วคืออาวุธที่จะทำร้ายทำลายใจจิวยี้ให้สลายได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพาขงเบ้งและทหารพันหนึ่งขึ้นไปสังเวยการณ่อยุบนยอดเขาข้างเมืองเกงจิ๋ว แต่เพลานั้น ฝ่ายจิวยี้ยกกองทัพเรือออกจากเมืองฉสองกุ่ม แล่นเรือข้ามอ่าวด้วยความล้าพองใจว่าชีวิตเล่าปี่คงไม่ข้ามวันนี้ไปได้ ดังนั้นจิวยี้และแม่ทัพนายกองผู้ใหญ่ซึ่งใกล้ชิดจึงต่างรื่นเริงยินดีปรีดาโดยถ้วนหน้ากัน

พอกองทัพเมืองกังตั๋งยกมาถึงปากน้ำเมืองแสดเคา ขบวนเรือทั้งปวงก็เข้าจอดเทียบท่า บิณฑกได้พาทหารติดตามออกมาคอยที่ต้อนรับจิวยี้อยู่ที่หน้าท่า จิวยี้จึงให้ทหารขึ้นไปเชิญบิณฑกลงมาในเรือ ครั้นบิณฑกลงมาใน เรือของจิวยี้แล้ว ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียม บิณฑกจึงว่าซึ่งท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนครั้งนี้เล่าปี่ นายของข้าพเจ้ามีความยินดียิ่งนัก และนึกถึงคุณท่านเป็นอันมาก จึงได้พาครอบครัวออกไปตั้งโรงเลี้ยงคอยต้อนรับท่านและทหารเมืองกังตั๋งอยู่ที่ข้างนอกเมืองเกงจิ๋ว และให้ข้าพเจ้ามาคอยต้อนรับท่าน สั่งให้บอกท่านว่าให้รีบยกไปที่เมืองเกงจิ๋วเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายความตอนนี้ว่า เล่าปี่นายข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านยกกองทัพมาก็มีความยินดี ตระเตรียมการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว บัดนี้เล่าปี่ออกมาตั้งโรงเลี้ยงอยู่นอกเมือง จัดจอกสุราคอยท่าจะรินให้ท่านกิน จึงให้ข้าพเจ้ามาคอยรับท่าน ให้ท่านรับยกไปเกิดจิวอี้ได้ฟังคำบิดก็มั่นใจว่าครั้งนี้เล่าปี่ ขงเบ้ง หลงกลและพ่ายแพ้แก่ความคิดของตัวเองก็มีความยินดี สิ้นหาขุ่นขึ้นแจ่มใส แล้วว่าขุนกวนวาลีกว่าเล่าปี่เป็นน้องเขย ชัดสนด้วยที่อยู่อาศัยจึงให้เรายกกองทัพไปตีเอาเมืองเสฉวนให้กับเล่าปี่ การครั้งนี้จึงเป็นการของเล่าปี่นายท่านด้วย ท่านจงรีบลงหน้าไปบอกเล่าปี่เกิดว่าให้ตระเตรียม เสบียงไว้ให้พร้อม เราจะรีบยกตามไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

สันบุญจิวอี้ (ตอนที่ 318)

จิวอี้วางกลอุบายยืมทางตีเมืองเพื่อจะยึดเอาเมืองเกงจิ๋ว แต่ขงเบ้งกลับแก้กลอุบายของจิวอี้วางกลขัดขวางตีกลับเสียมือกับกองทัพของจิวอี้ที่กำลังยกมา แล้วพาเล่าปี่ขึ้นไปสังเกตการณ์บนยอดเขานอกเมือง และให้บิดอกออกไปรับหน้าจิวอี้ที่เมืองแฮเค้าเพื่อล่อเสียเข้าแล้ว

บิดกฟังคำจิวอี้ที่บอกให้บิดกรีบล่วงหน้ากลับไปแจ้งให้เล่าปี่จัดแจงเสบียงไว้ให้พร้อม และจิวอี้จะยกตามไป แล้วก็มีความยินดี จึงคำนับลาจิวอี้แล้วขึ้นจากเรือ พาทหารติดตามยกกลับเมืองเกงจิ๋วตามทางบก จิวอี้จึงให้กองทัพเรือเคลื่อนออกจากปากอ่าวเมืองแฮเค้าถึงปากอ่าวกึ่งอันหน้าเมืองเกงจิ๋ว เห็นที่ท่าเรือเรียบสงบไม่มีผู้คนหรือทหารเดินไปเดินมาแม้แต่สักคนเดียว จิวอี้ก็รู้สึกประหลาดใจจึงให้แล่นเรือเข้าไปตามลำน้ำใกล้กำแพงเมือง ก็ยังคงเห็นเหตุการณ์เรียบสงบ ไม่มีผู้คนหรือทหารเหมือนกับที่ปากอ่าวก็สงสัย จึงให้ทหารขึ้นจากเรือไปสอดแนมครู่หนึ่งทหารสอดแนมก็กลับมารายงานว่า ประตูเมืองเกงจิ๋วนั้นปิดอยู่ ไม่เห็นผู้คนแม้แต่สักคนเดียว บนเชิงเทินก็ไม่เห็นธงทิว หรือทหารรักษาการณ์ มีแต่ธงสีขาวปักอยู่สองอัน มิรู้ว่ามีความหมายประการใด

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงสั่งให้จอดเรือรบที่ชายฝั่งแล้วยกพลขึ้นบก ตัวจิวอี้ขึ้นขี่ม้าพาทหาร ขี้เซ่ง เตงฮอง และทหารสามพันยกเข้าไปที่หน้าเชิงเทิน ส่วนทหารที่เหลือให้ตั้งมั่นอยู่ที่ริมฝั่ง เมื่อจิวอี้พาทหารไปถึงประตูเมืองหน้าเชิงเทินจึงให้ทหารร้องเรียกว่าผู้ใดอยู่ในเมืองบ้าง ให้รีบเปิดประตูเมืองโดยไว มีทหารคนหนึ่งออกมายืนที่หน้าเชิงเทินแล้วร้องถามกลับลงมาว่า ท่านนี้ชื่อใดหรือ มีกิจธุระสิ่งใดจึงมาร้องเรียกให้เปิดประตูเมืองดังนี้

ทหารของจิวอี้ก็ร้องตอบไปว่า พวกเราเป็นทหารของเมืองกังตั๋ง จิวอี้เป็นแม่ทัพยกมาด้วยตนเอง ให้รีบเปิดประตูเมืองเถิด ในทันใดนั้นเสียงกลองรบก็ดังขึ้นทั้งสี่ด้านของกำแพงเมือง ธงทิวประจำกองทัพเล่าปี่สีเหลืองขอบสีแดงถูกชูขึ้นตามแนวกำแพง ทั้งสี่ด้าน จูล่งและทหารพร้อมอาวุธก็ลุกขึ้นประจำหน้าทับบนเชิงเทิน พร้อมกันจูล่งยืนอยู่บนเชิงเทินร้องตอบกลับไปตามที่ขงเบ้งได้กระซิบสั่งว่า จิวอี้ท่านยกกองทัพมาครั้งนี้จะไปตีที่แห่งไหนตำบลใดหรือ

จิวอี้เห็นจูล่งร้องถามมาดังนั้นจึงตอบไปว่า เราสัญญากับเล่าปี่นายท่านจะยกไปตีเมืองเสฉวนให้เล่าปี่แล้วจะคืนเอาเมืองเกงจิ๋ว ท่านไม่มีความหรืออย่างไร จูล่งแสวงหวัหระและกล่าวตอบตามที่ขงเบ้งกระซิบสั่งต่อไปว่า "ท่านคิดกลอุบายอย่างพระเจ้าจันเขียนก่งยืมทางเจ้าเมืองหงไ้ตีเมืองเค็กนั้นหรือ ขงเบ้งก็แจ้งอยู่แล้ว จึงให้เราคุมทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินคอยท่าท่านอยู่ ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองเสฉวนนั้นก็ให้รีบยกไปเถิด แม้เมืองเสฉวนเป็นอันตรายแล้ว เล่าปี่นายเราก็คงไม่พ้นความอาย เพราะเล่าเจี้ยงกับเล่าปี่เป็นเชื้อสายติดพันกันอยู่ จึงสั่งเราไว้ให้บอกท่านว่าแม้ท่านได้เมืองเสฉวนสมความคิดแล้ว เล่าปี่กับขงเบ้งก็จะคืนเมืองเกงจิ๋วให้ แล้วก็จะมีพาทหารอพยพไปอยู่ป่า ไม่คิดอ่านทำการสงครามสืบไปเลย"

ความลับอันขงเบ้งกระซิบสั่งจูล่งไว้อันได้ประจักษ์ในการโต้ตอบ ดังนั้นก็คือการบอกจิวอี้ให้แจ้งว่าอันความคิดซึ่งจิวอี้วางกลอุบายนั้นขงเบ้งกระจ่างแจ้งสิ้นแล้ว จึงท้าทายให้จิวอี้รีบยกไปตีเมืองเสฉวน มาตรามั่นสำเร็จสมปรารถนาเล่าปี่ก็จะมอบเมืองเกงจิ๋วให้ แล้วจะพาทหารไปอยู่ป่าไม่สู้หน้าผู้คนอีกต่อไป นี่คืออาวุธที่ร้ายแรงอีกชนิด หนึ่งในบรรดาอาวุธทั้งปวงโดยมีต้องอาศัยคมหมอกดาบ และนี่คือหนึ่งในห้าสุดยอดวิชาชั้นที่คือวิชาใช้วาจาเป็นอาวุธประหารศัตรูคน ซึ่งเกือบจะหายสาบสูญไปแล้วนั่นเอง

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่ากลอุบายซึ่งคิดจะจับเล่าปี่นั้นถูกขงเบ้งจับได้ไล่ทันและวางอุบายซ้อนกลลงมาถึงที่หน้าเมืองเกงจิ๋ว โดย ที่ได้จัดแจงทหารป้องกันรักษาเมืองไว้อย่างเข้มแข็งก็ตกใจ รีบควมม้าพาทหารถอยออกจากกำแพงเมืองจะกลับไปยังกองทัพเรือ

ในพลันนั้นได้ยินเสียงทหารเป็นอันมากโห่ร้องกองมาจากทั้งสี่ทิศ เป็นกองทหารของกวนอู เดียวหุย สองตง และอุยเอี้ยน ซึ่งขงเบ้ง ให้อีกไปตั้งขุมอยู่ในป่าร้องพร้อมกันดังลั่นมาว่าให้ช่วยกันจับจิวอี้ให้จงได้ จิวอี้ทั้งตกใจทั้งเสียใจที่เสียคิด เสียที่แก่ขงเบ้ง พิษเกาทัณฑ์ก็กำเรบขึ้น จิวอี้ร้องขึ้นได้คำหนึ่งก็พลัดตกลงจากหลังม้าลื่นสติสมประดี ทหารเมืองกังตั๋งเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบอุ้มจิวอี้พุงกลับไปลงเรือ และช่วยกันแก้ไข จิวอี้จนฟื้นขึ้น

พอจิวอี้ฟื้นขึ้นทหารก็ได้รายงานว่าได้ไปลาดตระเวนที่เชิงเขานอกเมืองเกงจิ๋ว เห็นเล่าปี่และขงเบ้งขึ้นไปนั่งเสพสุราอยู่บนยอดเขา ให้โห่ร้องเลื่องกล่อมเป็นที่สบายใจยิ่งนักกรวากับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น จิวอี้ได้ฟังก็ซึ่งแค้น คิดจะยกทหารบุกขึ้นไปบนยอดเขา จับเล่าปี่และขงเบ้งฆ่าเสียแต่ก็ได้คิดว่าอันตรายซึ่งเล่าปี่ ขงเบ้ง ขึ้นไปนั่งเสพสุราฟังดนตรีอยู่บนยอดเขาดังนี้ น่าจะมีกองทหารขุมคอยทำร้ายอยู่ และมีรู้ว่าจะวางกลอุบายประการใดไว้รับมือ อีก ทั้งคำจุล่งที่ปรามาสว่าหากจิวอี้ไปตีเมืองเสฉวนได้ เล่าปี่และขงเบ้งก็จะพาทหารหนีไปอยู่ปากหวนกองตั้งขึ้นในโสทรจิวอี้จึงมีมานะพลุ่งขึ้น กล่าวกับทหารทั้งปวงว่าเล่าปี่และขงเบ้งทำการทั้งนี้ดูหมิ่นเหยียดหยามปรามาสเรายิ่งนัก เยาะเย้ยว่าเราไม่สามารถตีเมืองเสฉวนได้

ดังนั้น เราจำจะยกไปตีเมืองเสฉวนให้เล่าปี่และขงเบ้งประจักษ์ในฝีมือของทหารเมืองกังตั๋ง พอจิวอี้กล่าวสิ้นคำทหารรักษาการณ์ก็มารายงานว่าบัดนี้ขุนกวน ได้ให้ขุนยี้ยกกองทัพเรือมาหนุน จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้ทหารไปเชิญขุนยี้มาที่เรือธงแล้วเล่าความทั้งปวงให้ขุนยี้ฟังจากนั้นจิวอี้จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพเรือไปตามแม่น้ำจะยกไปรบ เอาเมืองเสฉวนตามคำทำของจุล่ง

ครั้นกองทัพเรือเมืองกังตั๋งยกลงไปถึงตำบลปาชีวิตันแม่น้ำทางที่จะไปยังเมืองเสฉวน เห็นกองทัพเมืองเกงจิ๋วตั้งค่ายมั่นสกัดอยู่ แต่ไม่มีทีท่าว่าจะสู้รบ และทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานแก่จิวอี้ว่าบัดนี้ขงเบ้งให้เล่าสองและกวนเป๋งยกกองทัพมาตั้งสกัดไว้ข้างหน้า และให้ทหารถือหนังสือของขงเบ้งมามอบแก่ท่าน รายงานแล้วทหารนั้นก็ส่งหนังสือของขงเบ้งแก่จิวอี้

จิวอี้รับหนังสือของขงเบ้งแล้วเปิดออกอ่านดู เป็นเนื้อความว่า "ขงเบ้งอวยพรมาถึงจิวอี้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ในเมืองกังตั๋ง ด้วยข้าพเจ้าแตกจากท่านมาช้านาน ยังคิดถึงไมตรีท่านทุกวันมิได้ขาด บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน ก็คิดวิตกกังวล ท่านนัก ด้วยเมืองเสฉวนนั้นเสบียงอาหารแลไพร่พลก็มั่งคั่งบริบูรณ์อยู่ ถึงมาตรว่าเล่าเจี้ยงมีสติปัญญาน้อย ก็เห็นจะรักษาเมืองได้ แลท่านจะยกไปนั้นทางก็ไกล ถึงจะส่งเสบียงอาหารก็ขัดสน อนึ่งโจโจเจ้าเดิมแต่เสียทหารแปดสิบสามหมื่นครั้งนั้นก็คิดจะแก้แค้นอยู่มิได้ขาด แม้รู้ว่าคุณทั้งเมืองเสียจะนี้จะยกกองทัพมาตีเมืองกังตั๋ง ขุนกวนสุโจโจไม่ได้เมืองกังตั๋งก็จะเสียแก่โจโจเป็นมั่นคง ตัวข้าพเจ้ากับท่านก็มีไมตรีต่อกันอยู่ ครั้นจะนิ่งให้ท่านทำการผิดก็หาควรไม่ จึงช่วยเตือนสติท่าน"

น้ำเนื้อแห่งความตามหนังสือลับของขงเบ้งนี้ดูประหนึ่งเปี่ยมด้วย น้ำใจไมตรีเอื้ออาทรต่อจิวอี้ ชี้ให้เห็นถึงทางทั้งปวงว่าแม้เล่าเจี้ยงจะมีสติปัญญาน้อยแต่ก็จะรักษาเมืองเอาไว้ได้ จิวอี้จะไม่มีทางตีเมือง เสฉวนได้สำเร็จ เพราะเมืองเสฉวนเสบียงอาหารและไพร่พลก็พร้อมบริบูรณ์ จิวอี้ต้องเดินทัพแต่ทางไกลการขนส่งลำเลียงเสบียงอาหารก็ขัดสน ย่อมต้องเสียที่แก่เล่าเจี้ยงคนไร้ปัญญาเป็นมั่นคง การเดินทางเมืองเสฉวนจึงปิดตัน แม้ยังขึ้นตั้งด่านโจโจรู้ข่าวก็จะยกมาตี เมืองกังตั๋ง ขุนกวนยอมไม่อาจต่อสู้เพราะมิใช่คู่มือของโจโจ เมืองกังตั๋งก็จะเสียแก่โจโจอีก

จิวอี้ไม่มีทางอื่นใดนอกจากต้องยกทัพกลับเมืองกังตั๋ง เนื้อความอันปรากฏภายนอกเป็นดังนี้ แต่เนื้อความอันซ่อนอยู่ในนั้นเล่า... อ้ามหิตนิก เพราะการกลับคืนกังตั๋ง ในลักษณะเช่นนี้มีหรือคนตระหนง อย่างจิวอี้จะสามารถสู้หน้าใครได้ได้อีก เพราะความอัปยศอดสูที่จิวอี้เสียรู้เสียที่และเสียคิดฆ่าแล้วฆ่าเล่าได้บดขยี้สำนักที่ตระหนงในศักดิ์ศรีของชาติทหารจนวอดวายสิ้นแล้ว ที่ปากหน้ากริยาทัพจะยกไปตีเมืองเสฉวนนั้นก็ด้วยแรงมานะประการเดียวโดยหาความมั่นใจแม้แต่น้อยนิด ซึ่งจิวอี้ก็ประหวั่นพรั่นใจ ครั้นถูกขงเบ้งชี้แจงประหนึ่งว่าได้หยั่งเข้าไปถึงหัวใจลึกกรวกับว่านั่งอยู่ในหัวใจของจิวอี้เสียเอง หัวใจของจิวอี้จึงแตกสลาย ในบัดนั้น

จิวอี้อ่านหนังสือลับของขงเบ้งไปหน้าก็นิ้ว ตัวก็ขมวด ใจก็ยิ่งเคียดแค้น พิษเกาทัณฑ์ซึ่งกลุ้มรุมสมอยู่ในใจ และกำเรบต่อเนื่องถึง สามครั้งสี่คราก็กำเรบแรงขึ้นอีกคราหนึ่ง จิวอี้เขลงมาข้างหลังสองก้าวแล้วล้มลงสิ้นสติสมประดี

จิวี่ต้องศรแห่งวาทศิลป์อันเป็นสุดยอดวิชาของคนของชั้นที่ลุ่มลงท่ามกลางความตกตะลึงของบรรดาทหารทั้งปวง ทหารเมืองกังตั้งจึงช่วยกันแก้จิวี่ จนพ่ายแพ้แรกจิวี่จึงพินคินสติสมประตี่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จิวี่พินคินสติแล้วให้ปวดร้าวไปทั้งตัว โดยเฉพาะทั่วหัวอกนั้นประหนึ่งว่าคมเกาทัณฑ์นับหมื่นแสนแล่นเข้าเสียบแน่นอยู่ในอก จะหายใจก็มิคล่องจะกล่าวคำก็ไม่สะดวก ก็รู้สึกตัวว่าอาการครั้งนี้ผิดแต่ที่เคยเป็นมา เห็นชีวิตจะไม่รอดข้ามราตรีนี้อไปได้ จิวี่ก็ยังเสียใจหนัก คิดถึงการข้างเมืองกังตั้งแล้วให้วิตกกังวล มิรู้จะทำประการใด จิวี่ก็ร้องไห้

จิวี่รำลึกถึงขุนกวนเจ้านายซึ่งเป็นธงชัยแห่งความภักดีของตัวเอง ซึ่งอ่อนแก่ความสงครามนักก็ยิ่งวิตก รำลึกถึงเตียวเจียวเล่าก็เป็นพวกลัทธิยอมจำนน ยามอยู่ในวิกฤตก็คิดแต่จะยกเมืองให้เป็นสิทธิแก่คนอื่น ไม่อาจจวางใจให้เป็นหลักชัยแห่งกังตั้งได้ เห็นก็แต่โลซกซึ่งเป็นคนซื่อ แม้ว่าจะสติปัญญาด้านการสงครามยังอ่อนด้อย แต่สติปัญญาด้านความเมืองเรื่องรักษาเมืองกังตั้งไว้ให้เป็นสมบัติแก่ตระกูลขุนสืบทอดไปก็ยิ่งพอตั้งความหวังไว้ได้ จิวี่รำลึกดังนั้นจึงให้ทหารเอาหมึก พู่กัน และกระดาษมาเขียนหนังสือลับขึ้นฉบับหนึ่ง แล้วเรียกแม่ทัพนายกองผู้ใหญ่เข้ามาพร้อมกัน แล้วว่า "เราทำการทั้งนี้ตั้งใจจะทำนุบำรุงขุนกวนโดยสุจริต บัดนี้ความตายมาถึงตัวเราแล้ว ท่านทั้งปวงอยู่ข้างหลังจงช่วยกันทำนุ บำรุงนายเราให้สำเร็จตามที่เราคิดไว้จงได้"

จิวี่กล่าวความกระตือรือร้นเพราะแน่นขึ้นในอก จึงส่งหนังสือลับนั้นให้ทหารคนสนิทและสั่งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนโดยเพิ่มเติมว่า ท่านจงเอาหนังสือของเราไปมอบแก่ขุนกวนให้จงได้ แล้วบอกขุนกวนเถิดว่าจิวี่คนบุญน้อยไม่มีวาสนาได้มาพบขุนกวนอีกแล้ว จะขอคำนับอำลา ณ บัดนี้

พอทหารรับเอาหนังสือจากมือของจิวี่ พิชะเกาทัณฑ์ก็กำเรืบทลุ้มหัวใจขึ้นมาอีก จิวี่ก็สลบสิ้นสติไปอีกครึ่งหนึ่ง บรรดาทหารที่ดูอาการจิวี่อยู่นั้นจึงช่วยกันพยายามแก้ไขจนจิวี่ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

จิวี่ตื่นฟื้นขึ้นมา รู้สึกตัวว่านอนอยู่บนที่นอน รำลึกความก่อนสิ้นสติได้ก็ยิ่งเคียดแค้น แหงนหน้าดูฟ้าแล้วร้องว่า "เทียนกงแช่ย์ ฮ้อปัดแช่เหลียง" ซึ่งแปลความว่าฟ้าให้จิวี่มาเกิดแล้ว โฉนจึงให้ลูกเกิดเหลียงมาเกิดด้วยเล่า จิวี่ร้องอยู่ดังนี้สองสามครั้งด้วยความเคียด แค้นสุดขีด พิชะเกาทัณฑ์ก็กำเรืบทลุ้มเร้า จิวี่ก็สิ้นใจ ณ บัดนั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า "จิวี่แหงนหน้าขึ้นดูฟ้าแล้วร้องว่าเทพยดาองค์ใดหนอซึ่งให้เราเกิดมาแล้ว เหตุใดจึงให้ขงเบ้งเกิดมาด้วยเล่า" จิวี่ยอดวีรชนแห่งกังตั้งแม้ว่าจะมีความคิดจิตใจที่ไร้ความเชื่อตรงต่อผู้คนที่ทั้งปวง แต่น้ำใจจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายนั้นมีสักกฐลึหนึ่งที่จะอ่อนด้อยถอยค่า จวบจนเวลาวาระสุดท้ายแห่งชีวิตก็มีได้ครุ่น คิดถึงเรื่องอื่นหรือครอบครองตน คงกังวลคิดอ่านแต่จะสนองคุณผู้เป็นนาย แล้วใช้เวลาวาระที่เหลือยามจะสิ้นลมเขียนจดหมายลับไว้ให้ขุนกวน หวังให้เป็นเกราะคุ้มกันเมืองกังตั้งหลังแต่สิ้นชีวิตตัวให้รอดปลอดภัย ฉะนั้นจิวี่จึงนับเป็นแบบฉบับยอดวีรบุรุษผู้ภักดีคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ ขณะเมื่อจิวี่ถึงแก่ความตายนั้นอายุได้สามสิบหกปี และเป็นช่วงเวลาเดือนยี่ปลายเจียนอันศกปีที่สิบห้า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

หลังน้ำดาร์ร้อยพันธมิตร (ตอนที่ 319)

ปลายเจียนอันศกปีที่สิบห้าเดือนยี่ จิวี่พินคินจากพิชะเกาทัณฑ์เมื่อเวลาพ่ายแพ้แรกแห่งราตรี รู้ตัวว่าชีวิตจะไม่รอดแน่แล้ว จึงอาศัยเวลาที่เหลืออีกน้อยนิดคิดอ่านปกป้องคุ้มครองเมืองกังตั้งให้ปลอดภัย ทำหนังสือลับถึงขุนกวน แล้วร้องขึ้นด้วยความแค้นว่าฟ้าให้จิวี่มาเกิดแล้ว โฉนจึงให้ขงเบ้งมาเกิดด้วยเล่าอยู่หลายครั้ง และสิ้นใจในคำนั้น

มรณกรรมของจิวี่นำความโศกเศร้าเสียใจให้แก่กองทัพเมืองกังตั้งที่รั้งรออยู่ที่ตำบลปาชีวปลายแม่น้ำที่จะไปยังเมืองเสฉวน เสีย ร้องไห้อาดูรระงมไปทั่วทั้งกองทัพเรือ บรรดาแม่ทัพนายกองได้ปรึกษาหารือร่วมกันเห็นว่าจิวี่ผู้เป็นแม่ทัพใหญ่สนใจลงท่ามกลางศึกดังนี้ การที่จะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนก็ขัดสน ไม่อาจทำการรุดหน้าไปได้อีก เทียเถาซุนพลผู้ใหญ่จึงตัดสินใจให้เลิกทัพกลับเมืองกังตั้ง

กองทัพเรือของเมืองกังตั้งเคลื่อนกลับมาที่เมืองฉงชิ่งแล้วเทียเถาจึงให้ตั้งการพิธีศพของจิวี่ตามบรรดาศักริ และสั่งการให้ทหารสื่อสารรับนำหนังสือลับของจิวี่ไปรายงานให้ขุนกวนทราบในที่ ที่ ขุนกวนได้ทราบความว่าจิวี่ถึงแก่ความตายก็รำลึกถึงคุณงาม ความดีแต่หนหลัง และความใกล้ชิดสนิทสนมที่มั่นคงภักดีอุทิศตนเพื่อตระกูลขุนโดยที่ไม่เห็นแก่ความยากลำบาก ขุนกวนจึงอาลัย รักจิวี่แล้วร้องไห้เป็นอันมาก

พอสร้างจากโคกขุนกวนจึงเปิดหนังสือลับของจิวี่ออกอ่าน เป็นใจความว่าข้าพเจ้าจิวี่ผู้อภัพ ขอค่านับลามายังขุนกวนผู้เป็นนาย ด้วยว่าข้าพเจ้าได้อสาทำกลอุบายจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนเพื่อลงจับเล่าปี่แล้วคืนเอาเมืองเกงจิ๋วแก่ท่าน แต่การไม่สำเร็จเพราะเสียที่แก่ความคิดของขงเบ้ง อันตัวข้าพเจ้านั้นนับแต่ได้เข้ารับราชการกับขุนเช็กก็ได้ตั้งหน้าทำนุบำรุงเมืองก่อกองตั้งและเจ้านายในตระกูลขุนโดยไม่ได้คิดเห็นแก่ชีวิต แต่ความคิดแลสติปัญญาของข้าพเจ้านั้นสู้ขงเบ้งไม่ได้จึงเสียที่แก่ความคิดของขงเบ้งครั้งแล้วครั้งเล่า ได้ความอัปยศอดสูแก่ใจนัก ไม่อาจหักใจพบหน้าผู้คนได้อีกต่อไป ความป่วยปัจจุบันอันเกิดแต่พิษเกาทัณฑ์จึงกำเริบขึ้น ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่าไม่สามารถกลับมาค่านับลาท่านได้ถึงเมืองก่อกองตั้งจึงขอส่งความเป็นหนังสือมาค่านับลาแทนตัว เห็นทีชีวิตข้าพเจ้าจะไม่ข้ามราตรีนี้นี้ แต่ให้กังวลด้วยการเมืองก่อกองตั้ง หวังจะสนองคุณท่านให้ครองเมืองก่อกองตั้งสืบสานปณิธานของขุนเทียนและขุนเช็กไปชั่วกาลนาน

ด้วยแผ่นดินทุกวันนี้ยังไม่ราบคาบ โจโฉครองอำนาจในภาคเหนือ ยังมีน้ำใจพยายามคิดอ่านจะยกมาทำร้ายเมืองเราอยู่ ฝ่ายเล่าปี่อยู่ที่เมืองเกงจิ๋วก็เติบโตใหญ่แก่กล้าขึ้นทุกวัน นานไปจะเป็นอันตรายต่อเมืองก่อกองตั้งเรา การซึ่งจะกำจัดศัตรูให้ราบคาบเพื่อความสถิตสถาพรของตระกูลขุนและรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งยังไม่สำเร็จ แต่ข้าพเจ้าก็จำต้องถอนจากไป จึงแค้นใจยิ่งนัก ทอดสายตาดูขุนนางทั่วแคว้นแดนก่อกองตั้งแล้วไม่เห็นผู้ใดที่จะว่าราชการแทนที่ข้าพเจ้าได้ มีก็แต่โลซกผู้เดียวที่มีความจงรักภักดีต่อตระกูลขุนมั่นคงดุจภูเขาไถ่ชาน ทั้งมีสติปัญญาลึกซึ้งหลักแหลม สมควรที่จะรับหน้าที่ราชการแทนข้าพเจ้าได้ เหตุนี้หากมีท่านมีเมตตาข้าพเจ้าอยู่สืบไป ก็จงตั้งโลซกให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่แทนข้าพเจ้าด้วยเถิด

ขุนกวนอ่านหนังสือลับของจิวี่จบแล้วก็รำพึงว่า มาตรับว่า เรารวบรวมแผ่นดินได้สำเร็จ จิวี่ก็ควรแก่ตำแหน่งมหาอุปราช แต่เสียดายที่มายุตายเสียแต่ยังหนุ่ม ยากแล้วที่จะหาใครในแดนก่อกองตั้งนี้แทนตัวจิวี่ได้ ซึ่งจิวี่คิดอ่านฝากฝังโลซกให้ทำการแทนตำแหน่งตัวนั้นต้องด้วยความคิดของเรา

ขุนกวนดำริดังนั้นจึงมีคำสั่งแต่งตั้งให้โลซกเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แทนที่ของจิวี่ตั้งแต่บัดนั้น และสั่งให้แต่งการศพของจิวี่เสมอด้วยตำแหน่งมหาอุปราชของสองเต้ และเตรียมการที่จะไปเคารพศพของจิวี่ตามธรรมเนียมฝ่ายขงเบ้งและเล่าปี่ขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่ที่บนยอดเขา ครั้นเห็นจิวี่เสียที่แก่ความคิด ยกทหารถอยออกจากเมืองเกงจิ๋ว แล้วเคลื่อนกองทัพเรือจะไปตีเมืองเสฉวนขงเบ้งก็หัวเราะ แล้วว่าจิวี่ครั้งนี้เห็นทีจะไม่พ้นความตาย จากนั้นจึงชวนเล่าปี่และทหารทั้งปวงลงมาจากยอดเขากลับเข้าไปในเมืองเกงจิ๋ว

ในเวลาค่ำเล่าปี่ได้แต่งโต๊ะเลี้ยงขงเบ้ง และทหารทั้งปวงซึ่งมีความชอบ ในขณะที่ขงเบ้งกินโต๊ะเสพสุราสนทนากันอยู่นั้น พอพินยามแรกพลันเห็นดาวดวงหนึ่งสีแดงหม่นหมองริบหรี่ตกลงกลางขอบฟ้าทิศข้างเมืองก่อกองตั้ง ขงเบ้งก็ปรบมือหัวเราะแล้วบอกแก่เล่าปี่ว่า "จิวี่ตายวันนี้แล้ว"

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ท่านทราบข่าวคราวเกี่ยวกับกองทัพเรือของจิวี่ประการใดหรือ ขงเบ้งจึงว่า เมื่อสักครู่หนึ่งข้าพเจ้าสังเกตเห็นดาวดวงหนึ่งตกลงข้างทิศเมืองก่อกองตั้ง เห็นจิวี่จะสิ้นชีวิตในเวลานี้ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ประจักษ์ว่าจิวี่ได้คิดอ่านอุบาย ทำร้ายท่านและข้าพเจ้ามาหลายครั้ง และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่าง ขุนกวนกับเรามีอุปสรรค หากสิ้นจิวี่แล้วเห็นการศึกข้างเมืองก่อกองตั้งจะเบาบางลงเป็นแน่แท้

ในขณะที่สนทนากันอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าหน่วยสอดแนมที่ไปสืบราชการที่ตำบลปาซิวได้รายงานความเข้ามาว่าบัดนี้จิวี่ถึงแก่ความตาย และกองทัพเมืองก่อกองตั้งได้เลิกทัพกลับไปแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญความรู้ของขงเบ้งเป็นอันมาก แล้วถามว่าเมื่อจิวี่ตายแล้ว ท่านจะคิดเห็นเป็นประการใด ขงเบ้งจึงว่า เมื่อจิวี่ชีวิตหาไม่แล้ว ขุนกวนสมควรจะแต่งตั้งโลซกให้ดำรงตำแหน่งและหน้าที่แทนจิวี่ ว่าแล้วขงเบ้งจึงชวนเล่าปี่ ออกมาที่ด้านนอก แล้วขึ้นไปบนอากาศข้างตะวันตกตรงด้านเมืองจสองกุ่ม ซึ่งเห็นดาวรวมตัวกันอยู่กลุ่มใหญ่ มีดาวดวงหนึ่งสีน้ำเงิน แกมเหลืองสดใส่นัก ขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า "ข้าพเจ้าดูฤกษ์บนเห็นดาวไปประชุมกันอยู่ทิศตะวันออก จำข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมศพจิวี่ ณ เมืองก่อกองตั้ง จะได้สืบลေးดูผู้มีสติปัญญา จะได้เกลี้ยกล่อมมาช่วยทำราชการกับท่าน"

เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบท้วงว่าซึ่งท่านจะไปเมืองก่อกองตั้งนั้นไม่สมควร ด้วยเป็นที่รู้กันทั่วไปว่าจิวี่ได้คิดร้ายท่านเป็นหลายครั้ง และเสียที่แก่ความคิดท่านจึงถึงแก่ความตาย ความแค้นพยายามที่จะมีอยู่กับนายทหารเมืองก่อกองตั้งเป็นอันมาก หากท่านไปเคารพศพจิวี่ก็จะเป็นอันตรายจากน้ำมือของทหารก่อกองตั้งเป็นแน่แท้ ท่านอย่าไปเลย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า เมื่อครั้งที่จิวยี้ยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้ายังสืไปอยู่ท่ามกลางปากเสือแลปากหมึกก็ไม่มีอันตราย บัดนี้จิวยี้ตายแล้วจะมีผู้ใดเป็นที่เกรงกลัวอีกเล่า เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็จำนนด้วยเหตุผลและถ้อยคำ จึงว่าเมื่อท่าน มั่นใจดังนี้ก็สุดแท้แต่ใจท่านเถิด ขงเบ้งจึงว่าต่อวันรุ่งพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะข้ามอ่าวไปเมืองกังตั๋ง แล้วจะรีบกลับมา

ว่าแล้วขงเบ้งจึงคำนวณลาเล่าปี่กลับไปที่พัก และให้ทหารไปเชิญ จูล่งมาพบ ครั้นจูล่งคำนวณตามธรรมเนียมแล้ว ขงเบ้งจึงว่าในวันพรุ่งนี้เวลาเช้าเราจะไปเคารพศพจิวยี้ที่เมือง กังตั๋ง ให้ท่านจัดทหารห้าร้อยตามไปด้วย จูล่งรับคำขงเบ้งแล้วคำนวณลาออกมาจัดแจงเตรียมการทั้งปวง

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าขงเบ้งจึงพาจูล่งและทหารห้าร้อยลงเรือรบ พร้อมด้วยเครื่องเซ่นสังเวยศพจิวยี้ออกจากฐานทัพเรือเมืองเกงจิ๋วไปยังเมืองฉสองกุ่ม พอเรือเทียบท่าก็ได้ข่าวจากชาวเมืองว่าบัดนี้ขุนกวนได้แต่งตั้งให้โลซกเป็นขุนนางผู้ใหญ่ว่าราชการแทนจิวยี้แล้ว และเวลานี้โลซกได้มาเป็นแม่งานแต่งการศพของจิวยี้อยู่ที่เมืองฉสองกุ่มนี้

ฝ่ายโลซกได้รับคำสั่งจากขุนกวนให้มาแต่งการพิธีศพของจิวยี้อย่างสมเกียรติที่เมืองฉสองกุ่ม ครั้นได้ทราบข่าวว่าขงเบ้งเดินทางมาเคารพศพจิวยี้และกองเรือที่ขงเบ้งเดินทางมาใกล้จะเทียบท่า โลซกจึงลงมาจากท่าเรือคอยต้อนรับขงเบ้ง

พอเรือเทียบท่าขงเบ้งเห็นโลซกคอยต้อนรับอยู่ก็มีความยินดี ขึ้นจากเรือคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว โลซกจึงเชิญขงเบ้งขึ้นไปที่กองบัญชาการทหารซึ่งเป็นที่ตั้งการศพของจิวยี้ ขงเบ้งจึงสั่งให้จูล่งและทหารห้าร้อยเอาเครื่องเซ่นสังเวยแล้วตามไปที่กองบัญชาการทหาร

ฝ่ายแม่ทัพนายกองและบรรดาทหารเมืองกังตั๋งเห็นขงเบ้งซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้จิวยี้ถึงแก่ความตายเดินทางมาเคารพศพก็มีความโกรธแค้นเป็นอันมาก ต่างก็ดัดเขี้ยวเดี้ยวฟันคิดจะเข้าไปฆ่าขงเบ้งกันทุกคน แต่เห็นขงเบ้งเดินทางมาในฐานะทูตของเล่าปี่และยังมีจูล่งเป็นองครักษ์พิทักษ์อยู่อย่างใกล้ชิด ยังเข้าไปทำอันตรายไม่ได้ก็คอยที่กันอยู่

ขงเบ้งเข้าไปถึงศาลาบัญชาการทหารและให้แต่งเครื่องเซ่นสังเวยตั้งบูชาข้างหน้าศพของจิวยี้ แล้วร้องไห้โศกเศร้าอาลัยรักจิวยี้เป็นอันมาก ขงเบ้งไหว้ศพจิวยี้ตามธรรมเนียมแล้ว ร้องไห้คร่ำครวญรำพันว่าจิวยี้เอ๋ย ตัวข้าพเจ้านี้นับถือศรัทธาในความกล้าหาญแห่งความเป็นวีรชนของท่านนัก แม้เวลาที่รู้จักรวมการสงครามกับท่านในสงครามเซ็กเพ็กไม่นานนัก แต่ก็ได้ประจักษ์อย่างแจ่มแจ้งในความภักดีของท่านที่มีต่อแคว้นกังตั๋ง และขุนกวนว่าแน่นอนมั่นคงยิ่งกว่าภูเขาให้ชาน ภูเขานี้ของท่านยิ่งใหญ่หมายรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งถึงซึ่งสันติสุข สันติภาพ ท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข ภูเขานี้ตั้งนี้คือแบบอย่างของชายชาญทหารกล้าทั้งแผ่นดิน

ข้าพเจ้าเองก็จะจำเริญตามรอยปณิธานของท่าน เพียงชั่วสามเดือนที่ร่วมกันคิดอ่านด้านท่านโจโฉในสงครามเซ็กเพ็ก ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ถึงสติปัญญาความสามารถในการสงครามของท่านที่เลิศล้ำ ยากจะหาผู้บัญชาการทัพคนใดในประวัติศาสตร์เทียมเทียบได้ ท่านได้คิดอ่าน กลอุบายเป็นอันมาก และได้อาศัยกำลังทหารอันน้อยทำลายล้างกองทัพของศัตรูราชสมบัติซึ่งมีกำลังร่วมร้อยหมื่นให้พินาศย่อยยับไปได้ในค่าคั้นเดียว ความเป็นผู้นำที่องอาจกล้าหาญ และความเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของท่านได้รวมน้ำใจรักภักดีของบรรดาแม่ทัพนายกอง และทหารทุกคนของเมืองกังตั๋งให้เป็นหนึ่ง มีน้ำจิตสมานฉันท์พร้อมเพรียงกันต่อสู้กับศัตรูราชสมบัติโดยไม่ย่อท้อ เกียรติประวัติแห่งวีรกรรมของท่านจะดำรงคงอยู่คู่แม่น้ำแยงซีตราบนับพันปี

ขงเบ้งชำเลืองมองเห็นสายดาบบรรดาแม่ทัพนายกองที่แรกเริ่มดัดเขี้ยวเดี้ยวฟันชิงชิงใครกินเลือดกินเนื้อตัวเองได้อ่อนโยนลง จึงรำพันต่อไปว่าเล่าปี่นายข้าพเจ้าถูกศัตรูราชสมบัติเบียดเบียนรังแกข่มเหงจนไม่มีแผ่นดินจะอาศัย ก็ได้นำใจจากท่านร่วมเป็นพันธมิตรคิดอ่าน จึงทำให้เล่าปี่นายข้าพเจ้าค่อยมีความสุข คุณแก่ท่านจึงมีอยู่แก่เล่าปี่และข้าพเจ้าเป็นอันมาก เสรีศึกเซ็กเพ็กแล้วท่านยังเล็งการไกลไปเบื้องหน้า หวังสถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างขุนกวนและเล่าปี่นายข้าพเจ้าให้เป็นหนึ่ง จึงได้เสนอต่อขุนกวนให้ยกน้องสาวแก่เล่าปี่ ทำให้ความสัมพันธ์ "ขุน-เล่า" กลายเป็นพันธมิตรที่สนิทแนบแน่นยิ่งขึ้น นี่แล้วคือเกราะแก้วที่คุ้มกันแดนภาคใต้ให้รอดพ้นจากภัยคุกคามของโจโฉผู้เป็นศัตรูราชสมบัติ

เพียงเท่านั้นก็เป็นคุณแก่เล่าปี่หาที่สุดมิได้ ท่านยังได้เผ่นน้ำใจคิด ยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนให้แก่เล่าปี่อีก แต่อนาถหนอฟ้าดินสิ้นซึ่งความยุติธรรม จึงผลาญชีวิตท่านให้ดวงสิ้นเสียแต่ยังหนุ่ม สืบไปเบื้องหน้าจะหาผู้ใด

เล่าที่สืบสานปณิธานท่าน เพื่อทำให้ความสัมพันธ์ "ขุน-เล่า" ยั่งยืนสถาพรจนโจโฉผู้เป็นศัตรูราชสมบัติไม่อาจคิดอ่านอย่างกรายยกกองทัพลงใต้ได้อีกต่อไป จิวยี่เอ๋ย ดวงวิญญาณท่านอยู่แห่งไหน จงรับรู้เถิดว่าวันนี้ข้าพเจ้า จุกัดเหลียงขงเบ้งยังฝังใจจารึกจดจำคุณูปการของท่านที่มุ่งมั่นสร้างสันติภาพสันติสุขขึ้นในดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี หมายถึงบำรุงอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงให้มีความสุขไปตราบเท่าชีวิตจะหาไม่ และจะมุ่งมั่นสืบสานปณิธานของท่านปกป้องส่งเสริมความเป็นพันธมิตร "ขุน-เล่า" ต่อต้านโจโฉศัตรูราชสมบัติสืบไปมิให้ท่านผิดหวัง ท่านจงวางใจนอนหลับให้สนิทเถิด

ขงเบ้งร้องไห้คร่ำครวญรำพึงรำพันแล้วโศกศีรษะลงกับพื้นด้วย ความอาลัยรักจิวยี่อย่างสุดซึ้ง จนหน้าผากของขงเบ้งชำแดงห่อเลือดเป็นที่น่าเวทนาแก่บรรดาขุนนางข้าราชการและแม่ทัพนายกอง ของแคว้นก่อดังสินทุกตัวคน

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

ฝันในตาเสียนในดิน (ตอนที่ 320)

ขงเบ้งข้ามอ่าวไปเคารพศพจิวยี่ เช่นในห้วงให้คร่ำครวญถึงขนาดโศกศีรษะกับพื้นจนหน้าผากห่อเลือดเปื้อนที่เวหนานัก แต่เนื้อหาแห่งคำรำพันที่อาบเอิบด้วยการสดุดีคุณงามความดี และวีรกรรมของจิวยี่นั้นได้แฝงฝังไว้ด้วยกลยุทธ์สำคัญแห่งยุทธศาสตร์ สามก๊ก คือการย่ำแล้วย่ำเล่าให้บรรดาขุนนางข้าราชการเมืองก่อดังเข้าใจว่าปณิธานของจิวยี่คือการสถาปนาความเป็นพันธมิตรระหว่าง ขุนกวนกับเล่าปี่ให้มั่นคง

นั่นคือเนื้อหาสำคัญของกลยุทธ์ "เหนือรบโจโฉ ได้เป็นพันธมิตรขุนกวน" แห่งยุทธศาสตร์สามก๊กซึ่งขงเบ้งได้เสนอไว้แก่เล่าปี่ตั้งแต่ครั้งแรกที่พบ ณ เขาโจหลิงกั้ง เพราะหากมั่นคงกลยุทธ์ดังกล่าวยังมีอุปสรรคขวากหนามก็ไม่อาจย่างก้าวเข้าสู่ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สอง คือการยึดเมืองเสฉวนได้ และถ้าหากความเป็นพันธมิตรระหว่างเล่าปี่กับขุนกวนไม่แน่นแฟ้น การไปยึดเมืองเสฉวน ซึ่งเป็นหนทางไกลก็จะขัดสน เพราะเหนือก็ต้องระวังโจโฉ ใต้ก็ต้องห่วงขุนกวน

บรรดาแม่ทัพนายกองและเหล่าทหารเมืองก่อดังเคยฟังแต่ข่าวเล่าลือว่า ขงเบ้งกับจิวยี่เป็นอริขุนเคืองและจ้องจ้องล้างจ้องผลาญกัน แต่เป็นเพียงคำเล่าขานลือที่พูดกันปากต่อปาก มีแต่คนวงในไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ความจริงว่าสองยอดขุนพลต่างมุ่งล้างผลาญกัน โดยจิวยี่คิดผลาญขงเบ้งเพื่อความปลอดภัยของก่อดัง ในขณะที่ขงเบ้งก็ต้องการผลาญจิวยี่เพื่อกำจัดเสี้ยนหนามของกลยุทธ์ "เหนือรบโจโฉ ได้เป็นพันธมิตรขุนกวน" เพราะเหตุที่บรรดาแม่ทัพนายกองและเหล่าทหารเมืองก่อดังไม่ทราบความนัยที่แท้จริง ซึ่งเป็นความลับเฉพาะบุคคลสำคัญระดับ ขุนกวนและโจชก

ครั้นได้เห็นประจักษ์ถึงความผูกพันรักใคร่สนิทแน่นแฟ้นอันขงเบ้งได้กระทำไปปรากฏถึงความโศกเศร้าเสียใจอาลัยอาวรณ์ลึกซึ้งนัก ก็หวั่นไหวไปตามภาพซึ่งได้เห็น แล้วเกิดความสงสัยไม่แน่ใจว่าคำเล่าขานลือที่เคยสดับมา เห็นทว่าอะไรซึ่งความจริง จึงกระซิบกระซาบต่อกันว่าที่ภายนอกเล่าลือกันว่าขงเบ้งกับจิวยี่เป็น อริบาดหมางมุ่งล้างผลาญต่อกันนั้นไม่สมจริง หรือว่าเป็นการปล่อย ข่าวลวงของฝ่ายโจโฉให้เกิดความกินแหนงแคลงใจระหว่างกองทัพของขุนกวนและเล่าปี่ เพราะที่ทว่าจาอันขงเบ้งโศกเศร้าเสียใจอาลัยอาวรณ์นั้นได้ประจักษ์แก่ตาทุกคนเห็นได้ชัดว่าขงเบ้งมีน้ำใจรักซื่อตรงและผูกพันลึกซึ้งกับจิวยี่เป็นอันมาก

ดังนั้น น้ำใจแค้นเคืองที่กัดเคี้ยวเคี้ยวฟันใคร่สังหารขงเบ้งแต่ครั้งแรกที่ขึ้นจากท่าเรือมาที่ศาลาว่าราชการของบรรดาทหารเมืองก่อดังจึงเสื่อมคลาย กลายเป็นนึกสงสารขงเบ้งและคิดอ่านสนับสนุนให้ความสัมพันธ์ขุนกวนกับเล่าปี่แน่นแฟ้นตามปณิธานของจิวยี่ดังที่ขงเบ้งได้รำพันนั้น

แม้กระทั่งโจชกเห็นขงเบ้งโศกเศร้าเสียใจร้องไห้รำพันล่ำลึงนักก็พลอยสงสารแล้วร้องไห้ตาม และคิดว่าขงเบ้งนี้มีน้ำใจอารี มิได้ผูกพยาบาทต่อจิวยี่จริงๆ ที่จิวยี่คิดร้ายต่อขงเบ้งหลายครั้งหลายหน ขงเบ้งก็มีได้ผูกใจเจ็บ ยังเห็นแก่น้ำมิตรที่ร่วมการสงครามกันมา จิวยี่ต่างหากที่เป็นฝ่ายริษยาพยาบาทอาฆาตแค้นจนตัวตาย ทั้งเนื้อความที่ขงเบ้งพรรณนาปรารภนาให้ความเป็นพันธมิตรระหว่างขุนกวนกับเล่าปี่แน่นแฟ้นเป็นปรกการดำเนินการรุกรานของโจโฉก็ต้องด้วยน้ำใจของโจชกมาแต่เดิม โจชกจึงคิดว่าหลังสิ้นจิวยี่แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างขุนกวนกับเล่าปี่คงจะมั่นคงยิ่งขึ้น

ครั้นโจชกเห็นขงเบ้งเช่นในห้วงศพจิวยี่เสร็จพิธีแล้วจึงเชิญขงเบ้งไปกินโต๊ะ สองยอดขุนพลคือขงเบ้งซึ่งเป็นขุนชื่อของเล่าปี่ กับจิวยี่ซึ่งเป็น ขุนชื่อของขุนกวน แต่เดิมมาหาได้มีความขุนแค้นขัดเคืองต่อกันแม้แต่น้อย แต่

ต่างฝ่ายต่างต้องรักษาผลประโยชน์ของผู้เป็นนาย จึงบันดาลให้ต้องมาเข้าเกี่ยวข้องกัน แล้วทำศึกต่อกันจนล้มตายไปข้างหนึ่ง

ชั่วระยะเวลาตั้งแต่เดือนสิบเอ็ดแห่งเจียนอันศกปีที่สิบสาม ถึงเดือนยี่ปลายเจียนอันศกปีที่สิบห้าเป็นเวลาสองปีเศษ สองยอดขุนซื่อได้กระทำยุทธนาการต่อกันหลายครั้ง อันสมควรประมวลงขึ้น แสดงดังนี้ ครั้งแรก เป็นศึกทางการทูตเมื่อครั้งที่ขงเบ้งแรกเดินทางถึงกังตั๋ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะยุให้ขุนกวนทำสงครามกับโจโฉ แต่จิวยี้ต้องการให้ขงเบ้งร้องขอให้ขุนกวนช่วยเหลือเพื่อจะได้กุมเงื่อนไขให้เล่าปี่เป็นเพียงผู้อาศัย แต่ขงเบ้งวางอุบายยั่วยุให้จิวยี้โกรธ โดยปลอมโคลงของโจโฉที่ปราสาทนกยูงทองแดงริมแม่น้ำเจียงโหวาโจโฉยกกองทัพลงใต้เพียงเพื่อปรารภนาสองหญิงงาม ซึ่งคนหนึ่งเป็นภรรยา ของขุนเช็กและอีกคนหนึ่งเป็นภรรยาของจิวยี้ ทำให้จิวยี้แค้นโทสะต้องปราชัยในการทูต ประกาศสงครามกับโจโฉและร้องขอให้ขงเบ้งช่วยเหลือ แทนที่ขงเบ้งจะต้องเป็นฝ่ายขอความช่วยเหลือ

ครั้งที่สอง จิวยี้เริ่มหว่าดระวางว่าขงเบ้งจะเป็นอันตรายต่อเมืองกังตั๋งในวันหน้า จึงคิดอุบายยืมมือโจโฉฆ่าขงเบ้ง แต่งให้ขงเบ้งไปตีเสบียงของโจโฉ แต่ขงเบ้งแจ้งในอุบายแล้วย้อนกลยั่วยุจิวยี้ว่าถนัดเตรบทางทะเลไม่ถนัดรบทางบก จิวยี้ลู่แก่โทสะยกเลิกลำซ่งให้ขงเบ้งไปตีคลังเสบียง และจะไปตีคลังเสบียงเสียเอง จนขงเบ้งต้องเตือนสติให้จิวยี้เลิกความคิดที่จะไปตีเสบียงของโจโฉ

ครั้งที่สาม จิวยี้วางแผนให้ขงเบ้งทำทัณฑ์บนเพื่อทำลูกเกาทัณฑ์ สิบหมื่นให้ทันกำหนดในสามวัน แต่ขงเบ้งแจ้งในการอากาศว่าหมอกจะลงจัด จึงทำกลอุบายไปลวงเอาเกาทัณฑ์มาจากกองทัพของโจโฉได้ครบและทันตามจำนวนและเวลาที่กำหนด

ครั้งที่สี่ หลังจากเรียกกลมสลาดันได้ตามความประสงค์แล้ว จิวยี้ยิ่งเกรงความรู้ของขงเบ้งจึงคิดสังหาร และสั่งให้ซีเชง เองฮอง ไปสังหารขงเบ้งที่ลานพิธี แต่ขงเบ้งวางแผนหนีไว้ล่วงหน้าให้จูหล่งเอาเรือ มารับและข้ามอ่าวกลับไปเมืองกังแฮได้สำเร็จ

ครั้งที่ห้า เป็นศึกสามเส้าระหว่างขงเบ้ง จิวยี้ และโจหยิน ขิงหัวเมืองฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซี สามหัวเมืองเอกสี่หัวเมืองโท ขงเบ้งวางกลอุบายและซ่อนกลจิวยี้ปล่อยให้จิวยี้และโจหยินทำศึกกันจนอ่อนเปลี้ยสิ้นกำลังทั้งสองฝ่าย แล้วเข้ายึดเอาเมืองสำคัญ เมืองเกงจิวและเมืองชงหยงได้โดยง่าย หลังจากโจหยินและจิวยี้เลิกทัพกลับแล้ว ขงเบ้งจึงขยายอำนาจให้แก่เล่าปี่ยึดเอาเมืองเลงหลง เมืองบุหลง เมืองฮุยเอียงและเมืองเตียงสาได้สำเร็จ ทำให้พิฆาตเกาทัณฑ์กำเริบและจิวยี้ต้องอาเจียนเป็นโลหิตเป็นครั้งแรก

ครั้งที่หก เป็นศึกนางลงที่จิวยี้วางกลอุบายให้เล่าปี่มาแต่งงานด้วยน้องสาวขุนกวน แล้วจะจับเล่าปี่แลกเอาเมืองเกงจิวคืน แต่ขงเบ้งแก้กลอุบายโดยใช้หนังสือลับฉบับแรกกำหนดให้เล่าปี่และจูหล่ง เปิดโปงแผนร้ายของจิวยี้และขุนกวน ทำให้การลงมาแต่งงานกลายเป็นเรื่องจริง ผูกตองเล่าปี่และขุนกวนให้แน่นแฟ้นขึ้นอีกเปลาะหนึ่ง

ครั้งที่เจ็ด จิวยี้วางกลอุบายให้ขุนกวนปรนเปรอเล่าปี่ ใช้โลกธรรมทั้งสี่ผูกมัดเล่าปี่ให้ติดอยู่อยู่กับเมืองกังตั๋งไม่ยอมกลับเมืองเกงจิว แต่ขงเบ้งแก้กลอุบายโดยใช้หนังสือลับฉบับที่สองให้จูหล่งลวงเล่าปี่ว่าโจโฉยกมาตีเมืองเกงจิว จนเล่าปี่เกิดแรงมานะหลุดจากบ่วงโลกธรรม ขุนภรรยาหนีกลับไปเมืองเกงจิว

ครั้งที่แปด จิวยี้และขุนกวนวางแผนสกัดจับเล่าปี่ขณะหนีไปติดอยู่ที่ชายทะเลแดนเมืองฉสองกุ่มเพื่อจะข้ามอ่าวไปยังเมืองเกงจิว ใช้ทหารถึงสามกอง แต่ขงเบ้งใช้อุบายโดยหนังสือลับฉบับที่สามให้เล่าปี่บอกเล่าความจริงที่จิวยี้และขุนกวนวางกลอุบายลวงมาเมือง กังตั๋งเพื่อจะจับเอาเล่าปี่แลกเมืองเกงจิวคืน ทำให้นางซุนสุหยิน เสียใจที่ตกเป็นเหยื่อแล้วอาศัยศักดิ์ฐานะแห่งตระกูลขุนขัดขวางไม่ให้กองทหารเมืองกังตั๋งทำร้ายเล่าปี่และหนีลงเรือ ซึ่งขงเบ้งปลอมเป็นเรือพาณิชยามาคอยรับล่องกลับไปแดนเมืองเกงจิวได้

ครั้งที่เก้า จิวยี้ยกกองทัพเรือติดตามไล่ล่าเล่าปี่ แต่ขงเบ้งพาเล่าปี่หนีขึ้นไปบนเนินเขาสูงให้จิวยี้ยกกองทัพเข้าไปในจุดซุ่ม ซึ่งขงเบ้งได้สั่งให้กวนอู อูยเอี้ยน และสองตงคุมทหารซุ่มโจมตีกองทัพ ของจิวยี้ที่จะยกไล่ติดตามมา จนจิวยี้แค้นใจอาเจียนเป็นโลหิตครั้งที่สอง และยกทัพกลับไปเมืองกังตั๋ง

ครั้งที่สิบ จิวยี้วางกลอุบายว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนให้เล่าปี่แลกกับเมืองเกงจิวเพื่อจะลวงให้เล่าปี่ออกมาต้อนรับแล้วจับเล่าปี่ฆ่าเสีย แต่ขงเบ้งแจ้งในกลอุบายซ่อนกลจิวยี้ โดยเตรียมทหาร ป้องกันเมืองอย่าง

เข้มแข็ง และแสดงให้เห็นว่าแจ้งในกลของจิวี่ ทำให้จิวี่อาเจียนเป็นโลหิตด้วยพิษเกาทัณฑ์เป็นครั้งที่สาม และยังมีอายุให้จิวี่มีมานะจะยกไปตีเมืองเสฉวน

ครั้งที่สิบเอ็ด ขงเบ้งวางแผนพิฆาตสังหารจิวี่ด้วยสยดยวิทยาขั้นที่ แต่งหนังสือลับให้เล่าฮองและกวนเป๋งยกทหารไปตั้งสกัดกองทัพจิวี่ไว้ที่ต้นแม่น้ำตำบลปาชีทางจะไปเมืองเสฉวน โดยความในหนังสือลับนั้นได้ชี้ให้เห็นถึงทางตันที่จิวี่ไม่อาจเดินได้อีกต่อไปในทุกทาง ทำให้จิวี่แค้นเคืองถึงที่สุด และอาเจียนเป็นโลหิตสิ้นสติสมประดีเป็นครั้งที่สี่ แม้แก้ไขพื้นแล้วก็สุดแสนเศร้า ร่ำพึง เป็นถ้อยคำสุดท้ายว่าพาให้จิวี่มาเกิดแล้ว โฉนจึงให้ขงเบ้งมาเกิดด้วยเล่า และสิ้นใจตาย ณ ตำบลปาชีนั้น

ศึกสองขุนซื่อทั้งสิบเอ็ดครั้งเป็นทั้งศึกทางการทูต ศึกกลอุบาย ศึกแห่งภูมิปัญญา และศึกแห่งสยดยวิทยาอันลึกลับ ทำให้จิวี่ปราชัยครั้งแล้วครั้งเล่า ชัดช่องเคืองแค้นขุนโจและไร้ทางออกในทุกทางจนรากเลือดถึงแก่ความตาย หะแรนนั้นขงเบ้งหาได้คิดที่จะสังหารผลาญชีวิตจิวี่แต่ประการใดไม่ คงหวังเอาความร่วมมือร่วมใจเป็นพันธมิตรเพื่อต่อสู้กับโจโจ แต่ครั้นประจักษ์ว่าจิวี่มักซี้ระแวงและคิดอ่านทำร้ายทั้งเล่าปีและตัวขงเบ้งเองหลายครั้งหลายหน และประจักษ์ในจุดยืนทางการเมืองของจิวี่ว่าเป็นอันตรายและเป็นอุปสรรคต่อกลยุทธ์ "เหนือรบโจโจ ได้เป็นพันธมิตรขุนกวน" อันทำให้ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองไม่อาจก้าวต่อไปข้างหน้าได้ ดังนั้นในขณะที่ด้านหนึ่งจะต้องร่วมมือกันต่อต้านโจโจ อีกด้านหนึ่งต้องขยายกำลังของเล่าปีให้เติบโตใหญ่เข้มแข็ง ขงเบ้งจึงต้องคิดอ่านผลาญชีวิตจิวี่ให้จงได้

แม้ว่ายุทธนาการทั้งสิบเอ็ดครั้งจะมีได้รุนแรงเหมือนการศึกษาในสงครามเช็กเพ็ก เพราะมิได้มุ่งหมายทำลายชีวิตทหารเมืองกังตั๋ง ทั้งยังหวังสร้างความรู้สึกความเข้าใจที่ดีระหว่างกองทัพเล่าปีและขุนกวน แต่กลับโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งนัก เพราะมุ่งกระทำต่อการทำลายความคิดจิตใจของจิวี่ให้วอดเป็นจุนจนไม่อาจคิดรักษาชีวิตเอาไว้ได้

สิ้นจิวี่แล้วขงเบ้งยังคงเกรงว่าความรู้สึกของบรรดาแม่ทัพนายกองและทหารเมืองกังตั๋งยังฝังใจพยายามตลอดเล่าปี จึงสู้ขามอ่าวอาศัยพิธีเซ่นไหว้ศพจิวี่มาลบเลือนความรู้สึกเคืองแค้นพยายาม นั้นจนสลายไปสิ้น ก่อความรู้สึกนึกคิดที่จะร่วมเป็นพันธมิตรระหว่างขุนกวนกับเล่าปีไว้สืบไป ด้วยเข้าใจว่านี่แล้วคือปณิธานของ จิวี่ ซึ่งอาจถือได้ว่านี่คือมหายุทธนาการครั้งที่สิบสอง แต่เป็นการกระทำของขงเบ้งแต่ฝ่ายเดียวต่อร่างไร้วิญญาณของจิวี่ อันอุบายร้องให้หน้าศพนั้น โจโจเคยแสร้งร้องให้หน้าศพของ อ้วนเสี้ยว แต่ไม่ประสบความสำเร็จในการผูกความคิดจิตใจของคน แชอ้วนให้ภักดีต่อโจโจได้ จึงต้องทำสงครามกับลูกหลานสกุลอ้วนอีกหลายครั้ง จึงราบคาบ เล่าปีก็เคยร้องให้หน้าศพของเล่าเปียว และประสบความสำเร็จในการครองน้ำใจอาณาประชาราษฎรจนกิดดิศพลือเสื่อง

แต่ขงเบ้งร้องให้หน้าศพจิวี่ครั้งนี้เป่าหมายกลับมิใช่เพื่อสร้างความรักผูกพันหรือเกียติคุณใด ๆ สำหรับตัวหากอยู่ที่การลบเลือนความรู้สึกเจ็บแค้นพยายามในหัวใจของบรรดา แม่ทัพนายกองและทหารเมืองกังตั๋งให้สูญสิ้น แล้วหันมายึดมั่นในความเป็นพันธมิตรขุนกวน-เล่าปี ตามที่เข้าใจว่าเป็นปณิธานของจิวี่ ซึ่งนับว่าขงเบ้งประสบความสำเร็จครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่ง

อันฝุ่นในตา เลียนในดินนั้น แม้ว่าเป็นสิ่งเล็กน้อย แต่หากไม่กำจัดแล้วก็ไม่อาจมองเห็นการแผ่ขวางหน้าได้ ไม่อาจก้าวไปข้างหน้าได้ฉันใด เมื่อจิวี่เป็นอุปสรรคขัดขวางกลยุทธ์ "เหนือรบโจโจ ได้เป็นพันธมิตรขุนกวน" จึงไม่อาจไม่กำจัดฉันนั้น และถ้าหากกำจัดจิวี่เสียได้แต่ยังมีความอาฆาตพยายามในจิตใจบรรดาแม่ทัพนายกองและทหารเมืองกังตั๋งแล้ว ก็เท่ากับว่าฝุ่นในตาและเลี่ยนในดินยังไม่หมดไป เพราะน้ำใจพยายามของคนหมู่มากก็จะเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการดำเนินกลยุทธ์สำคัญแห่งยุทธศาสตร์สามก๊กต่อไปอีก

ดังนั้น ในปลายเจี้ยนอันศกปีที่สิบห้า เดือนยี่ จึงต้องถือว่าเป็น ระยะเวลาที่ขงเบ้งได้กำจัดเลี่ยนนามสำคัญของยุทธศาสตร์สามก๊ก ได้อย่างสิ้นเชิง

ครั้นกินโต๊ะกับโลซกและสนทนาวาดด้วยความร่วมมือเป็นพันธมิตรขุนกวนกับเล่าปีเป็นที่มั่นคงแล้วขงเบ้งจึงคำนับโลซกลากลับ โลซกก็ได้ออกมาส่งถึงหน้าประตูศาลาว่าราชการทหารเมื่อขงเบ้งออกมาจากศาลาว่าราชการทหารไปที่ท่าเรือและกำลังจะลงเรือ พลันรู้สึกตัวว่ามีคนมายุดชายแขนเสื้อไว้ และได้ยินเสียงหัวเราะมาจากข้างหลัง แล้วกล่าวความว่า "ท่านแก่ล้งท่ากลอุบาย ให้จิวี่มีความแค้นจนตายแล้ว มีหน้าข้ามมาแก่ล้งทำเป็นเช่น เสร้าไครร้องให้รักจิวี่อีกเล่า ทำการเยาะเย้ยดูถูกทั้งนี้เห็นว่าชาวบ้านกังตั๋งไม่มีผู้รู้เท่าท่านแล้วหรือ"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ผ้าชีริ้วหอทอง (ตอนที่ 321)**

ขงเบ้งเดินทางมาเคารพศพจิวยี่โดยมีเป้าหมายเพื่อถอดถอนความรู้สึกที่พยาบาทในใจของบรรดาแม่ทัพนายกองและทหารเมืองกังตั๋ง เพื่อทำให้ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองดำเนินไปอย่างราบรื่น โดยเชื่อว่าจะไม่มีผู้ใดรู้เท่าทัน

ครั้นได้ยินเสียงที่ดังตามหลังมาเปิดเผยแผนการความคิดจนกระจ่างแจ้งก็ตกใจ ขงเบ้งเหลียวหลังกลับมามองเห็นเป็นบั้งทองเพื่อนร่วมสำนักก็ค่อยคลายใจ จึงหัวเราะแล้วว่า ได้พบท่านวันนี้ก็ดีแล้ว เชิญลงไปสนทนากันในเรือก่อนเถิด ว่าแล้วขงเบ้งจึงจูงมือบั้งทองลงไปเรือ ได้ถามสารทุกข์สุกดิบและความเป็นไปที่บั้งทองได้มาอยู่แดนเมืองกังตั๋ง และเล่าความที่ได้ไปทำราชการอยู่กับเล่าปี่จนสิ้นแล้ว ขงเบ้งจึงชวนบั้งทองให้ไปทำราชการอยู่กับเล่าปี่ เพื่อกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ อันสืบไป

บั้งทองก็ว่าเมื่อมีท่านอยู่ผู้หนึ่งแล้วการจะกอบกู้แผ่นดินของเล่าปี่ย่อมสำเร็จได้ดังปรารถนา หากจำเป็นที่ตัวเราจะต้องไปร่วมให้มากคนไม่ และตั้งใจไว้ว่าจะตั้งหลักปักฐานอยู่ที่เมืองกังตั๋งนี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่าบั้งทองมีความปรารถนาจะรับราชการอยู่ด้วยขุนกวน หรือมิฉะนั้นก็ยังคงต้องการแสวงหาเจ้านายอยู่ จึงว่าตัวท่านนั้นมีสติปัญญาเป็นอันมาก เกิดมาเป็นกุนซื่อของแผ่นดิน ซึ่งจะร่อนเร่พเนจรอยู่ดังนี้หาไม่คุ้มค่าคุ้มกับที่ได้เกิดมาเป็นคนไม่ ตัวท่านก็ย่อมต้องแสวงหานายที่พอใจ แต่เมื่อในวันนี้ท่านยังไม่ปลงใจไปอยู่ด้วยเล่าปี่ก็ช่างเถิด แต่ถ้าวันใดขัดสนไม่เห็นคนผู้ใดจะเป็นนายใช้สอย ก็จงตัดสินใจไปร่วมงานกับข้าพเจ้าทำการกับเล่าปี่

ว่าแล้วขงเบ้งจึงเขียนหนังสือฉบับหนึ่งปิดผนึกมอบแก่บั้งทอง แล้วว่าถ้าขุนกวนมิได้เอาท่านไว้ทำราชการ ไม่สมควรคิดประการใดแล้ว ก็เชิญท่านไป ณ เมืองเกงจิ๋ว ช่วยกันทำราชการ ท่านบำรุงเล่าปี่เกิดเบื้องหน้าไปเล่าปี่ก็จะได้เป็นใหญ่ ไม่เสียที่ท่านได้เรียนความรู้มาด้วยกัน ถ้าท่านไปข้าพเจ้ามิได้อยู่ ก็ให้เอาหนังสือนี้ออกไปให้เล่าปี่เถิด

บั้งทองรับหนังสือมาจากขงเบ้งแล้วว่า ความปรารถนาดีของท่านซาบซึ้งแก่ใจข้าพเจ้านัก ถ้าหากเมื่อหน้าสืบไปขัดสนประการใดแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปหาเล่าปี่ตามคำท่าน แล้วบั้งทองจึงคำนับลาขงเบ้งขึ้นมาจากเรือ ขงเบ้งจึงให้ออกเรือล่องกลับไปเมืองเกงจิ๋ว

ทางด้านเมืองกังตั๋งเมื่อได้ตั้งการพิธีศพจิวยี่ตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงให้โลชนกนำศพไปที่ตำบลลูบาวซึ่งเป็นบ้านเกิดของจิวยี่ โดยขุนกวนคุมขบวนเช่นไหว้จากเมืองลำซี้ไปคอยต้อนรับศพด้วยตัวเอง

ครั้นศพจิวยี่มาถึงที่สุสาน ขุนกวนจึงให้แต่งการพิธีเช่นไหว้ศพเป็นครั้งสุดท้าย แล้วร้องไห้อาลัยรักจิวยี่เป็นอันมาก หลังจากฝังศพจิวยี่ตามบรรดาศักดิ์แล้ว ขุนกวนจึงเอาตัวจิวยุนและจิวยิน บุตรทั้งสองของจิวยี่กลับไปเลี้ยงชุบอุปถัมภ์ไว้ที่เมืองลำซี้

อยู่มาวันหนึ่งโลชนกจึงไปหาขุนกวนที่เมืองลำซี้ แล้วเสนอแก่ขุนกวนว่า ซึ่งท่านได้แต่งตั้งให้ข้าพเจ้าว่าราชการแทนที่จิวยี่นั้น คุณแม่แก่ข้าพเจ้าหาที่สุดมิได้ แต่ตัวข้าพเจ้านี้มีสติปัญญาน้อยจะคิดอ่าน ช่วยราชการท่านไม่ได้ตลอดรอดฝั่ง ข้าพเจ้ารู้จักบัณฑิตผู้มีความสามารถล้ำเลิศอยู่ผู้หนึ่งมีชื่อว่าบั้งทอง เป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกันกับขงเบ้ง ซึ่งทั้งจิวยี่และขงเบ้งต่างนับถือสติปัญญาความคิดของบั้งทองเป็นอันมาก

ขุนกวนจึงถามว่าบั้งทองผู้นี้มีพื้นเพอยู่แห่งหนตำบลใด และบัดนี้อยู่ที่ไหนเล่า โลชนกจึงรายงานว่าจำเดิมมาบั้งทองมีเคหสถานอยู่ที่แดนเมืองชงหยง ครั้นโจโฉกรีธาทัพลงใต้ ราษฎรต่างอพยพหลบหนีภัย บั้งทองก็ได้อพยพมาอยู่ที่แดนกังตั๋ง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงว่าอันนามบั้งทองผู้นี้ เราก็คเคยได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือว่ามีสติปัญญามาช้านานแล้ว แต่ไม่เคยได้พบพาน รู้จักหน้าคำตามาก่อนเลย ท่านจงไปเชิญมาพบเรารู้จักหน้ากันเถิด โลชนกได้ยินขุนกวน

อนุญาตและใครพบบังทองก็มีความยินดี จึงค่านับลาขุนกวนแล้วออกเดินทางไปหาบังทอง เชิญเข้ามาพบกับขุนกวน

โลซกพาบังทองเข้ามาค่านับขุนกวนตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวน จ้องมองบุคลิกหน้าตากริยาท่าทางของบังทอง เห็นตัวใหญ่ จมูกโตง หน้าดำ หนวดสั้น รูปร่างวิปริตนัก ก็ไม่พอใจ เพราะเพียงเท่ารูปลักษณะอันเป็นนรลักษณ์ที่ปรากฏแต่ครั้งแรกที่ได้พบก็ไม่สบอารมณ์ ความรู้สึก ทำให้ความศรัทธาในกิตติศัพท์ของนามบังทองที่เคยได้ยินมาถูกลบเลือนไปจนสิ้น

อันวิสัยคนเราบางทีก็คล้ายกับมีสันนิบาตที่ประหลาด กับบางคนที่มีแต่พบเพียงครั้งแรกก็อาจมีความรู้สึกพึงใจไว้ใจ วางใจ กระทั่ง มีความรักสมครสมาน รวากับว่ารู้จักมานานปี จะทำการสิ่งใดก็ต้องใจไปสิ้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้พูดจากันแม้แต่สักคำเดียว แต่กับบางคนเพียงครั้งแรกที่พบก็รู้สึกขัดใจ หมั่นไส้ ชิงชัง รังเกียจ ไม่อยากข้องแวะเกี่ยวข้องกับ ข้างถึงขนาดอยากเข่นฆ่าให้อาสาญ ปรากฏการณ์ดังนี้หา เหตุผลต้นปลายมิได้ โบราณจึงเรียกโดยนิยามว่าเป็นแต่บุพเพสันนิบาต คือการได้ร่วมชาติกันมาแต่ก่อนว่าเป็นมิตรหรือศัตรู หรือคู่รักคู่แค้นประการใด

เมื่อขุนกวนไม่พึงใจบังทองตั้งแต่ครั้งแรกเห็น อากัปกิริยาท่าทาง ก็ส่อไปตามความรู้สึกนึกคิด เอ่ยวาจาได้ถามบังทองแบบเสียไม่ได้ว่า อันวิชาความรู้ที่ท่านได้เล่าเรียนมานั้น มีสิ่งใดเป็นหลักเป็นฐาน หรืออุดมการณ์ที่ยึดมั่นบ้าง

บังทองเห็นอาการขุนกวนดังนั้นก็ไม่ต้องใจ อันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองตามกฎธรรมชาติที่ว่า กริยาย่อมเท่ากับปฏิกิริยา ดังนั้นจึงตอบแบบหยิ่งผยองว่าสรรพสิ่งใดๆ ในโลกล้วนผันแปร การจะยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใดเป็นหลักเป็นฐานนั้นไม่สมควรจะทำการสิ่งใดยอม ต้องผันแปรไปตามสถานการณ์จึงจะควร

ขุนกวนได้ฟังคำบังทองตอบแบบยอกย้อนจึงถามต่อไปว่า ซึ่งปัญญาวิชาการอันท่านได้ร่ำเรียนมานี้ หากเปรียบเทียบกับจิวอี้แล้วใครจะเหนือล้ำกว่ากัน

ขุนกวนตั้งแต่กำเนิดเกิดมาไม่เคยเห็นผู้ใดมีสติปัญญาเลิศล้ำเสมอด้วยจิวอี้ แม้ในคราวสงครามเช็กเพ็กซึ่งโจโฉรื้อราทัพอันมีกิตติศัพท์กว่าร้อยหมื่นลงแดนใต้ จิวอี้ซึ่งมีทหารน้อยกว่ามากก็สามารถคิดอ่านการสงครามเอาชนะชนะแก่โจโฉได้ จึงมั่นใจว่าในแผ่นดินนี้นอกจากขงเบ้งแล้วย่อมไม่มีผู้ใดมีสติปัญญาล้ำเลิศกว่าจิวอี้ จึงตั้งคำถามหวังเอาสติปัญญาของจิวอี้เป็นหลัก เพื่อให้บังทองเปรียบเทียบตัวเองกับจิวอี้ ว่ายังห่างชั้นกับจิวอี้สักเพียงไหน

แต่บังทองได้ฟังคำขุนกวนแล้วดีสีหน้าเฉยเมย เชิดหน้าขึ้นมองเบื้องบน แล้วว่าอันสติปัญญาความรู้ของจิวอี้ นั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นมีสิ่งใดเป็นสำคัญ อันปัญญาวิทยาคุณซึ่งข้าพเจ้าร่ำเรียนมาผิดแผกแตกต่างจากจิวอี้เป็นอันมากเปรียบเทียบกันไม่ได้

ขุนกวนได้ฟังคำบังทองดังนั้นก็ไม่พอใจ สำคัญความซึ่งบังทอง กล่าวว่าเป็นถ้อยคำหลบลู่จิวอี้ซึ่งเป็นผู้ที่ขุนกวนนับถือ และเห็นว่าถ้อยคำบังทองเป็นแต่คำโอ้อวดที่หามูลความจริงมิได้ แต่ขุนกวนก็ยังคงรักษามารยาท ข่มความรู้สึกไว้แล้วกล่าวกับบังทองว่า เมื่อท่านมีสติปัญญาดังนี้ก็จงกลับไปก่อนเถิดวันเวลาข้างหน้าหากมีราชการข้าพเจ้าก็จะเชิญท่านมาปรึกษา บังทองได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าขุนกวนดัดไมตรี จึงค่านับลาแล้วเดิน ทอดใจใหญ่กลับออกไป

โลซกนั่งฟังคำเจรจาว่ากล่าวโต้ตอบระหว่างขุนกวนกับบังทองก็ไม่สบายใจ ครั้นบังทองค่านับลากลับไปแล้ว โลซกจึงถามขุนกวนว่าเหตุใดท่านจึงไม่เชิญบังทองเข้ารับราชการด้วยเมืองกังตั้งเล่า

ขุนกวนจึงว่า เราพิเคราะห์ดูรูปร่างก็ไม่สมที่ว่ามีสติปัญญา แล้วพูดจาหลุ่มพหลาม ถึงเอาไว้ก็ไม่เห็นจะได้ราชการ โลซกได้ฟังคำขุนกวนเห็นพิจารณาคุณค่าคนแต่รูปลักษณะภายนอก จึงท้วงว่าเมื่อครั้งสงครามเช็กเพ็กนั้น บังทองได้ช่วยจิวอี้คิดอ่านวางแผนลวงให้โจโฉเอาเรือรบทั้งปวงผูกติดกันเป็นแพขนาน ทำให้จิวอี้สามารถเอาเพลิงเผากองทัพเรือของโจโฉให้พินาศอวตวายสิ้น โจโฉจึงพ่ายแพ้ในสงครามเช็กเพ็ก ความชอบในการสงครามครั้งนี้ของบังทองเพียงประการเดียวก็มีคุณค่าควรที่ท่านจะเชิญไว้รับราชการแล้ว ขอท่านได้ทบทวนใคร่ครวญจงดี

ขุนกวนได้ยื่นคำโลขยกยกย่องบังทองดั่งนั้นก็ยิ่งขัดใจ เกียงว่า โจโฉทำการครั้งนั้นเป็นความคิดของโจโฉเอง จะเป็นความคิดบังทองนั้นหาไม่ เราไม่ชอบใจ ไม่เอาไว้แล้ว

ขุนกวนยกเหตุผลโต้แย้งโลซกพอเป็นพิธี แต่ที่ตัดบทว่าไม่ชอบใจจึงไม่เอาไว้ใช้ในราชการนั้นเป็นคำขาด และเป็นเหตุผลหลักในการตัดสินใจของขุนกวน โลซกเห็นดั่งนั้นก็สิ้นปัญญาที่จะว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมขุนกวนต่อไป จึงคำนับลาขุนกวนแล้วตามไปหาบังทอง

ครั้นพบบังทองแล้ว โลซกจึงว่าข้าพเจ้าได้ช่วยเจรจาว่ากล่าวกับขุนกวนให้เชิญท่านเข้าทำราชการกับเมืองกังตั๋ง ได้ยกเหตุผลเป็นอันมาก แต่ขุนกวนไม่ฟังคำ ดั่งนั้นท่านจงรักษาตัวไว้คอยท่าโอกาส ที่จะมาใหม่ ข้าพเจ้าจะช่วยเจรจาว่ากล่าวอีกครั้งหนึ่ง

บังทองได้ฟังดั่งนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ ก้มหน้านิ่งแต่มิได้พูดจาว่ากล่าวประการใด

โลซกเห็นอาการบังทองดั่งนั้นก็สังหรณ์ว่าบังทองจะไม่อยู่ในแดนกังตั๋งสืบไป จึงถามว่าอาการของท่านทั้งนี้ เหมือนหนึ่งว่าท่านจะเดินทางจากแดนกังตั๋งไปเมืองอื่น ซึ่งก็ควรแก่ท่าน ก็แล้วตัวท่านนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก ให้พิเคราะห์ดูจงควรคิดว่าจะไปบ้านเมืองใด จึงจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน แล้ววานช่วยแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ

บังทองได้ฟังดั่งนั้นก็ใคร่ลองใจโลซกจึงบอกว่าข้าพเจ้าคิดว่าจะเดินทางไปเมืองหลวงขอทำราชการด้วยโจโฉ ท่านจะเห็นประการใด โลซกได้ฟังดั่งนั้นก็ตกใจ รีบท้วงว่า ท่านมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดแล้ว ซึ่งจะไปอยู่ด้วยโจโฉนั้นเหมือนอยู่ในที่มืดที่ลับไม่สมควร ขอท่านไป ณ เมืองเกงจิว อยู่ด้วยเล่าปี่ เห็นจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน โลซกประจักษ์แล้วซึ่งสติปัญญาความสามารถของบังทองจึงคิดว่าหากบังทองไปอยู่ด้วยโจโฉ เมืองกังตั๋งก็จักเป็นอันตราย ดั่งนั้นหากไม่บอกทางออกอื่นใด บังทองไปอยู่ด้วยโจโฉแล้วจะแก้ไขก็ขัดสน โลซกจึงจำใจต้องแนะนำให้บังทองไปอยู่ด้วยเล่าปี่ เพราะเห็นว่าเล่าปี่นั้นไม่ว่าประการใดก็ไม่เป็นภัยแก่เมืองกังตั๋ง

บังทองได้ฟังดั่งนั้นจึงว่า ที่แจ้งแก่ท่านว่าข้าพเจ้าจะไปอยู่ด้วยโจโฉนั้น เป็นแต่ลองน้ำใจท่าน น้ำใสใจจริงของข้าพเจ้าก็เหมือนดั่งหนึ่งคำท่านแนะนำ โลซกได้ฟังดั่งนั้นก็ยินดี จึงเขียนหนังสือฝากฝังบังทองถึงเล่าปี่ฉบับหนึ่ง มอบแก่บังทองแล้วว่า ขอท่านจงไปท่านบำรุงเล่าปี่ ช่วยเจรจาว่ากล่าวอย่าให้เล่าปี่กับขุนกวนผิดใจกัน แล้วจะได้ร่วมกันคิดอ่านกำจัดโจโฉเสีย เมื่อไปถึงเล่าปี่แล้วท่านจงเอาหนังสือฉบับนี้ให้เล่าปี่ เล่าปี่ก็จะรับท่านไว้ในราชการ

โลซกมอบหนังสือให้แก่บังทองแล้ว จึงคำนับลาบังทองกลับไป บังทองก็จัดแจงข้าวของแล้วลงเรือข้ามไปยังแดนเมืองเกงจิว

ในขณะนั้นขงเบ้งออกจากเมืองเกงจิวไปตรวจราชการยังเมืองเลงเหลง เมืองบุเหลง เมืองสุยเอี้ยงและเมืองเตยงสา ดั่งนั้นเมื่อบังทองไปถึงเมืองเกงจิวแล้วไม่พบขงเบ้งจึงไปหาเล่าปี่ที่จวน แล้วบอกแก่นายประดูว่าบังทองมาแต่เมืองกังตั๋งจะมาขอพบเล่าปี่

เล่าปี่เคยได้ยินแต่นามสกลและสองซุ่ว่ามีสติปัญญาสามารถรอบรู้แผ่นดินได้สำเร็จ โดยที่ไม่รู้วาทสองซุ่คือผู้ใด ดั่งนั้นเมื่อนายประดูเข้ามารายงานว่ามีชายแปลกหน้าชื่อว่าบังทองมาขอพบ เล่าปี่จึงให้เชิญแขกแปลกหน้าเข้ามาพบที่ห้องรับรอง

เล่าปี่เห็นแขกแปลกหน้าเดินเข้ามาแล้วยืนนิ่งเฉยโดยมิได้คำนับก็มิได้คำนับตอบตามอย่างธรรมเนียม ทั้งได้พิเคราะห์ดูรูปนรลักษณ์ของบังทองแล้ว เห็นรูปร่างวีรปรีดิ์ จึงไม่ชอบใจ ไม่เลื่อมใสศรัทธา แต่กล่าวด้วยมารยาทว่าเสียดายที่ท่านเดินทางมาแต่ไกล แต่เราไม่มีมีธุระสิ่งใดที่จะว่ากล่าวด้วยท่าน

บังทองเห็นอาการปรีชาของเล่าปี่มิได้เชื่อถือศรัทธาไว้วางใจ ก็รู้สึกน้อยใจ แต่ด้วยความตระหนงในปัญญาวิทยาคุณของตน จึงไม่เอาหนังสือฝากฝังของขงเบ้งและโลซกให้แก่เล่าปี่ และกล่าวตอบไปตามทางมารยาทว่า ได้ยินลือว่าอาพาพะเจ้าเห็นแต่เกลี้ยกล่อมผู้มีสติปัญญาแลทหาร ข้าพเจ้าจึงอุตสาห์มาหาท่าน บังทองหรือสองซุ่ผู้มีปัญญาวิทยาคุณอันเป็นเลิศในแผ่นดิน แต่มีนรลักษณ์ที่รูปชั่วตัวดำอัปลักษณ์ ดูภายนอกใครเห็นก็น่าหมั่นไส้ จึงคล้ายดั่งผ้าขี้ริ้วที่ห่อทอง ดั่งนั้นผ้าขี้ริ้วจึงปิดบังคุณค่าแห่งทองนั้นไว้จนสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม**คำเด่นนอกในแก้ว (ตอนที่ 322)**

บังทองผู้มีสมญานามว่า สองหู-หงส์ลำพอง เป็นผู้มีสติปัญญาระดับเดียวกับ สกหลง-ลูกัดเหลียง-ซงเบ้ง แต่ด้วยความรูปชั่วตัวดำ จึงไม่เป็นที่ต้องใจคนในครั้งแรกที่ได้พบเห็น บังทองตั้งใจจะทำราชการกับซุนกวน แต่เมื่อซุนกวนปฏิเสธโดยไม่ใยดีจึงมาที่เมืองเกงจิ๋ว ก็พบกับสถานการณ์อย่างเดียวกัน

คือเล่าปี่ไม่ต้องใจบังทอง เพราะไม่รู้ว่าบังทองคือคนคนเดียวกับสองหู เล่าปี่ได้ยินคำบังทองแม้รู้ว่าน่าเสียใจด้วยความน้อยใจ แต่มิได้ใส่ใจ คงกล่าวสลับไปว่าอันเมืองเกงจิ๋วทุกวันนี้ก็สงบราบคาบดีแล้ว ไม่มีหน้าที่ราชการอื่นใดว่าง แต่เอาเถิดเมื่อท่านมากหน้า มาถึงเมืองเกงจิ๋วแล้ว ข้าพเจ้าจะให้ท่านไปเป็นนายอำเภออยู่ที่เมืองลอยเอี๋ยงข้างทิศอีสานของเมืองเกงจิ๋วนี้ ถ้าเมื่อใดมีราชการตำแหน่งงานที่ดีกว่านี้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะจัดแจงให้ตามความเหมาะสม

เล่าปี่หาตำแหน่งแหล่งที่ให้บังทองแบบเสียมิได้เพราะเมืองลอยเอี๋ยงนั้นเป็นเมืองเล็ก ไม่มีขุนนางผู้ใดอยากไปอยู่ คนที่ไปอยู่แล้วก็ชวนขายขอยกย้ายไปอยู่เสียที่อื่น ดังนั้นตำแหน่งนายอำเภอเมืองนี้จึงว่างอยู่ช้านาน บังทองเป็นชาวแดนซงหยงมาแต่ก่อน รู้จักเมืองลอยเอี๋ยงเป็นอย่างดี ได้ฟังคำเล่าปี่มอบหมายหน้าที่ดังนั้นก็รู้ว่าเล่าปี่ดูหมิ่น ไม่เห็นสติปัญญาของตัวเองอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย ครั้นจะเจรจาว่ากล่าวสาแดงสติปัญญาให้ปรากฏก็ใช่ที่ จึงจำใจรับตำแหน่งแล้วลาเล่าปี่ไปอยู่ที่เมืองลอยเอี๋ยง

บังทองมารับตำแหน่งที่เมืองลอยเอี๋ยงแล้วก็ประชดประชันการมอบหมายใช้คนของเล่าปี่ด้วยการไม่ออกว่าราชการ ในแต่ละวันเอาแต่นอนและเสพสุรา จนราชการเมืองลอยเอี๋ยง ต้องหยุดชะงักกัน ชาวเมืองมีความขัดข้องในการติดต่อราชการ ทั้งได้รับความเดือดร้อนจากการที่กำนันผู้ใหญ่บ้านก่อการกำเริบจ้อราษฎรบังหลวง รีดนาทาเร้นราษฎร จึงพากันไปร้องเรียนต่อเล่าปี่ที่เมืองเกงจิ๋ว ว่านายอำเภอคนใหม่ซึ่งตั้งไปว่าราชการเมืองลอยเอี๋ยงนั้นไม่เอาใจใส่ในหน้าที่ราชการ ตั้งแต่ไปรับตำแหน่งยังไม่เคยปฏิบัติหน้าที่เลยแม้แต่สักอย่างเดียว เอาแต่เสพสุราแล้วก็นอน ดื่นขึ้นก็เสพสุราแล้วก็นอนเป็นเช่นนี้อยู่รำไป ชาวเมืองมีรู้ที่จะทำประการใด จึงมาร้องเรียนให้เล่าปี่บำบัดความทุกข์ร้อน

เล่าปี่ทราบความตามรายงานก็โกรธบังทองที่ทำให้ราชการผันแปรเสียไป จึงสั่งให้เดี๋ยหุยไปสืบความ และถ้าบังทองมีความผิดก็ให้จับตัวมาลงโทษที่เมืองเกงจิ๋ว

เล่าปี่สั่งเดี๋ยหุยยังไม่ทันสิ้นคำก็ได้สติยังคิดว่าน้องสุดท้องแห่งคำสาบานสวนท้อเป็นคนมุทะลุหุนหันพลันแล่น หากให้เดี๋ยหุยไปแต่เพียงลำพังก็อาจเกิดความร้ายโดยไม่คาดคิดขึ้นได้ พอยังคิดดังนี้เล่าปี่จึงสั่งให้ซุนเขียนร่วมเดินทางไปกับเดี๋ยหุย หากมีปัญหาสิ่งไรจะได้ช่วยกันแก้ไขไปตามสถานการณ์

เดี๋ยหุยและซุนเขียนรับคำสั่งเล่าปี่แล้วพาทหารรีบยกไปยังเมืองลอยเอี๋ยง พอเข้าใกล้เขตเมืองบรรดาขุนนางข้าราชการ และชาวเมืองทราบความจึงพากันยกขบวนออกมาต้อนรับเดี๋ยหุยและซุนเขียนที่นอกเมือง เดี๋ยหุยเห็นบรรดาขุนนางข้าราชการและชาวเมืองมาต้อนรับก็มีความยินดี ทอดตาไปในหมู่คนเหล่านั้นกลับไม่เห็นเจ้าเมืองก็ประหลาดใจ จึงถามกรมเมืองว่าเจ้าเมืองไปอยู่เสียที่ใดจึงไม่ออกมาต้อนรับเรา

เจ้าหน้าที่กรมเมืองและขุนนางข้าราชการได้ฟังคำถามเดี๋ยหุยก็พากันนิ่งเงียบ แต่ราษฎรได้ร้องบอกเดี๋ยหุยว่าเจ้าเมืองจะมาต้อนรับท่านกระไรได้ เพราะยังเมาสุรานอนหลับอยู่ที่ว่าการอำเภอ เดี๋ยหุยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้ไปจับตัวบังทอง ฝ่ายซุนเขียนได้ยินเดี๋ยหุยมีคำสั่งดังนั้นก็ท้วงว่าท่านอย่าเพ่อหุนหันพลันแล่นดูหมิ่นบังทองก่อน ขอบที่เราจะเข้าไปในเมืองแล้วไต่ถามความให้กระจ่าง รู้ผิดและชอบแล้วจึงค่อยตัดสินใจในภายหลังจึงจะควร

เดี๋ยหุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบจึงพากันยกขบวนไปที่ว่าการอำเภอ แต่ไม่เห็นบังทอง จึงให้เจ้าหน้าที่ไปตามบังทองออกมาพบเจ้าหน้าที่เข้าไปตามบังทองที่ห้องนายอำเภอเห็นเมาสุรานอนหลับอยู่ จึงช่วยกันพยุงบังทองออกมาตรงที่ว่าการบังทองออกมานั่งแล้วก็มิได้คำนับผู้ใด แสร้งจ้วเจียสะลึมสะลือทำที่เป็นเมาสุรายังไม่สร่าง

เดี๋ยหุยเห็นบังทองเมาสุรา ลักษณะไม่ได้สติดังนั้นก็โกรธ จึงต่อว่าบังทองด้วยเสียงอันดังว่า พี่เรคิดว่าท่านเป็นคนดีจึงให้มาเป็นเจ้าเมือง เหตุใดมากินสุราแล้วละราชการบ้านเมืองเสีย

บังทองได้ฟังคำเดียวหุยกั้หัวเราะแล้วแย้งว่าซึ่งท่านกล่าวหาว่าเราเมาสุรา ละราชการนั้น มีความเสียหายประการใด เดียวหุยกั้จึงว่าท่านมาว่าราชการที่เมืองนี้นับร้อยวันแล้ว เอาแต่เสพสุราและนอน มิได้ว่าราชการ ตัดสินความวิวาทของราษฎร จนราษฎรเดือดร้อนแล้วไปร้องเรียนกับพี่เราที่เมืองเกงจิว ดังนั้นเจอนี้ยังจะมาเถียงว่าไม่มีความเสียหายอีกเล่า

บังทองจึงว่า เราเห็นเมืองก็น้อย ราชการก็น้อย ยากอะไร กับจะตัดสินเนื้อความเพียงนี้ เชิญท่านนั่งอยู่สักครู่หนึ่งเถิด ข้าพเจ้าจะตัดสินเนื้อความของราษฎรให้ฟัง

ว่าแล้วบังทองจึงสั่งเจ้าหน้าที่ให้ไปเอาสำนวนคดีความที่ราษฎร กล่าวหาร้องเรียนทั้งปวงร้อยกว่าคดีเข้ามาที่ว่าราชการ ในขณะนั้นเดียวหุยกั้และขุนเขียนต่างรู้สึกประหลาดใจว่าคนเมาสุราแทบไม่ได้สติดังนี้เจอนี้ถ้อยคำเจรจาจึงจะฉฉฉฉ และจะตัดสินการพิพาทบาดหมางของราษฎรได้อย่างไร จึงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจว่า หรือว่าคนผู้นี้จะมีโชคพาลสันดานหยาบที่เอาแต่นอนและเสพสุรา แต่อาจเป็นมหาบัณฑิตที่สร้างคิดกลอุบายประชดประชันประการหนึ่งประการใดอยู่เป็นแม่นมั่น

เดียวหุยกั้คำนึงดังนั้นแล้วก็หวนย้อนไปรำลึกถึงขงเบ้งซึ่งมีลักษณะทำท่ายทระนงไม่ต่างกัน รำลึกดังนั้นเดียวหุยกั้ก็พรั่นใจ นั่งคอยท่าด้วยอาการอันสงบ ผิดแต่แรกที่พบหน้ากับบังทอง อีกครู่หนึ่งเจ้าหน้าที่ก็เอาสำนวนความและคู่กรณีพิพาทเข้ามาพร้อมกันในห้องโถงของที่ว่าการอำเภอเมืองลอยเอี๊ยง

เจ้าหน้าที่ได้อ่านสำนวนความซึ่งราษฎรได้ร้องเรียนกำนันตำบลหนึ่งซึ่งรืดนาทาเร้นเอาทรัพย์สินของราษฎรจนร่ำรวยผิดปกติ บังทองสอบถามกำนันก็อ้างว่ามีฐานะยากจน บังทองจึงสั่งให้คนไปค้นบ้านคนใช้ คนสวนและบริวารซึ่งอยู่ในบริเวณบ้านของกำนันก็ค้นพบทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก บังทองได้สวนคนใช้ คนสวน และบริวารแล้วยอมรับว่าเป็นทรัพย์สินของกำนันมาฝากฝังไว้ กำนันจึงต้องยอมจำนนต่อพยานหลักฐาน บังทองจึงตัดสินให้ถอดกำนันออกจากตำแหน่งและริบทรัพย์สินเป็นของหลวง

บังทองได้ให้เจ้าหน้าที่กรมการอำเภออ่านสำนวนความที่พิพาทต่อเนื่องกันไป ปากก็ชักใช้ไต่สวนคู่กรณีและพยาน มือก็จดคำบันทึก เสร็จแล้วก็ตัดสินอย่างแคล่วคล่องว่องไว ไม่ถึงชั่วยาม สำนวนความ พิพาททั้งหลายก็ถูกตัดสินเสร็จสิ้นเป็นที่ชื่นชมพอใจของคนทั้งปวง

บรรดาชาวเมืองที่มายืนดูเหตุการณ์ เห็นบังทองว่าราชการแคล่วคล่องว่องไวเฉียบขาดเที่ยงธรรมดังนั้นต่างพากันสรรเสริญความคิดสติปัญญาของบังทองเป็นอันมาก ในขณะที่เดียวหุยกั้และขุนเขียนต่างก็ตกตะลึง เพราะปรากฏการณ์ดังนี้ไหนเลยจะเป็นเรื่องของคนหยาบช้าโง่เขลาเบาปัญญามิได้ราชการ และเห็นว่านี่คืออาการของผู้เรืองปัญญาแบบเดียวกับขงเบ้งนั่นเอง เดียวหุยกั้หัน มามองหน้าขุนเขียนด้วยท่าที่อันเลื่อมใส ขณะที่ในใจก็รำพึงว่าโชคดีที่ขุนเขียนท่านว่าขานท้วงติงมิให้เราวู่วาม มิฉะนั้นก็จะเสียการล่วงเกินผู้มีปัญญาเป็นแน่แท้

บังทองเห็นเดียวหุยกั้และขุนเขียนต่างตกตะลึงนี้อยู่จึงสาทิบว่า ที่ท่านว่าเราละราชการเสีย นั่น คือการอันใดเล่าก็ว่ามาเถิด เดียวหุยกั้ในบัดนี้มองข้ามความเป็นคนขี้เมาและความรูปชั่ว ตัวดำของบังทองไปแล้ว เห็นแต่ข้างในที่ผ่องแผ้วเรื่องด้วยปัญญานภาพ กิริยาท่าทีก็อ่อนลงเป็นนอบน้อมและตอบบังทองว่า การอันข้าพเจ้าเดินทางมากก็มีแต่เพียงเท่านี้ ไม่มีสิ่งใดติดขัดข้องใจอีกแล้ว

บังทองจึงกล่าวสลับไปว่า เนื้อความเพียงเท่านี้ไยจึงต้องรบกวนใจให้ท่านต้องมาถึงเมืองลอยเอี๊ยง อยว่ว่าแต่ความเพียงเท่านี้เลยถึงราชการโจ่งกับขุนกวนก็ดี เหมือนเราจับหนังสือขูไว้บนฝ่ามือ ถ้าเปิดพลิกดูเมื่อใดก็จะเห็นแจ้งสิ้น

เดียวหุยกั้ได้ฟังคำบังทองเป็นความใหญ่ แต่เป็นความซึ่งกล่าวด้วยความมั่นใจของอาจกล้าหาญในลักษณะการอย่างเดียวกับที่เคยเห็นจากขงเบ้ง ความที่ยังสงสัยเลใจสงสัยก็คลายไปสิ้น เดียวหุยกั้ตกใจต่อถ้อยคำของบังทองมองข้ามความรูปชั่วตัวดำ เห็นถึงข้างใน ที่ผ่องใสแจ่มของนพคุณ แล้วจึงลุกออกจากเก้าอี้มายืนที่ตรงหน้าบังทอง กระทำคารวะคำนับบังทองแล้วว่า เล่าปีกับข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าท่านมีสติปัญญาถึงเพียงนี้ คิดว่าท่านละราชการเสียจริง จึงใช้ข้าพเจ้ามาฟังดู จะได้ช่วยท่านบำรุงท่าน ข้าพเจ้าจะเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งให้เล่าปีฟัง

บังทองได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ไม่ตอบถ้อยคำเดียวหุยกั้แต่ล้วงเอาหนังสือของโลหกถึงเล่าปีส่งให้แก่ขุนเขียน ขุนเขียนเห็นหนังสือก็ประหลาดใจจึงเปิดผนึกออกอ่านดู และอ่านให้เดียวหุยกั้ฟัง เดียวหุยกั้ได้ฟังความใน

หนังสือแนะนำตัวของโลซกก็ยิ่งมั่นใจในตัวบังทอง รีบถามขึ้นอย่างนอบน้อมว่าเมื่อครั้งที่ท่านพบกับเล่าปี่ที่ข้าพเจ้านั้นเป็นในเจ้านั้นจึงไม่เอาหนังสือของโลซกให้แก่เล่าปี่ที่ข้าพเจ้าเล่า

เดียวหุยกถามความโดยที่หาได้รู้ความไม่ว่าในตัวบังทองขณะนี้ยังมีหนังสือแนะนำตัวของขงเบ้งอยู่อีกฉบับหนึ่งซึ่งบังทองยังคงปิดงำไว้

บังทองได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เมื่อแรกพบนั้นเล่าปี่ยังหารู้ว่าข้าพเจ้าตัวชั่วไม่ ครั้นจะให้ดูหนังสือนั้น ก็เหมือนข้าพเจ้าแกล้งขอหนังสือมาเป็นนายหน้าให้ผู้อื่นช่วยสรรเสริญ ข้าพเจ้าจึงมิให้ดู ถ้อยคำบังทองดังนี้ราวกับมองเห็นเหตุการณ์ที่เป็นไปในปัจจุบันที่บรรดานักวิ่งเต้นขอตำแหน่งแห่งที่ทั้งหลายล้วนแสวงหาผู้แนะนำฝากฝังเพื่อให้ได้ตำแหน่งแหล่งที่ที่สูงขึ้น โดยมีได้คำนึงถึงความดีความชอบในราชการของตัว หวังเอาแต่ความใกล้ชิดฝากฝังของผู้อื่นเป็นสรณะในการทำราชการ จึงทำให้บ้านเมืองวิปริตผันแปรไปได้ถึงเพียงนี้

อันตัวบังทองนั้นแม้จะมีผู้ยกย่องสรรเสริญแนะนำแต่ก็หาได้ตีคุณค่าของการฝากฝังแนะนำของผู้อื่นเป็นสรณะไม่ ยังคงยึดมั่นสติปัญญาความสามารถแห่งตัวเป็นที่ตั้ง ครั้นเห็นประจักษ์แล้วจึงแสดงหนังสือแนะนำตัว

เดียวหุยกเห็นดังนั้นจึงกล่าวกับขุนเขียนว่าโชคดีที่ท่านท้วงติง มิให้ข้าพเจ้ารู้วาม มิฉะนั้นราชการที่เล่าปี่ที่ข้าพเจ้าใช้สอยมาก็จะเสียการไป เดียวหุยกกล่าวดังนั้นแล้วจึงแจ้งแก่บังทองว่าท่านจงรื้อรออยู่ที่เมืองนี้ก่อน ข้าพเจ้าและขุนเขียนจะรีบไปรายงานให้เล่าปี่ทราบ

เดียวหุยกและขุนเขียนคำนับลาบังทองแล้วรีบเดินทางกลับไปเมืองเกงจิว และรายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่ทราบ พร้อมกับ ส่งหนังสือของโลซกให้เล่าปี่

เล่าปี่รับหนังสือของโลซกมาอ่านดูมีความว่า บังทองคนนี้ได้รู้เรียนความรู้วิชาการเป็นอันมาก แล้วก็มีสติปัญญาควรที่จะเป็นที่ปรึกษาท่านได้ แม้จะดูแต่ลักษณะรูปร่างภายนอกก็เห็นว่าไม่สมที่จะว่ามีความรู้วิชาการดี ข้าพเจ้าเสียตายบังทอง กลัวบังทองไปอยู่ด้วยผู้อื่นเสีย ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือให้บังทองมาหาท่านเล่าปี่มิได้รู้ความนัยว่าสองซุ้เรื่องปัญญาระดับเดียวกับสกลหองคือบังทองผู้นี้ รูปนรลักษณ์ที่รูปชั่วตัวดำและวิปริตของ บังทองยังติดตาติดใจเล่าปี่อยู่ แม้ได้ฟังความจากเดียวหุยก ขุนเขียน และทราบความจากหนังสือของโลซกแล้วก็ยังลังเลสงสัยว่าบังทองจะเป็นคนมีสติปัญญาความสามารถจริงละหรือ

ในขณะที่เล่าปี่ตรึกอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้ขงเบ้งได้กลับจากการไปตรวจราชการมาถึงเมืองเกงจิวแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ชมิขม้นออกไปรับขงเบ้งถึงนอกประตูจวน พอเห็นหน้าเล่าปี่ ขงเบ้งได้ถามว่า บังทองมาอยู่นั้นเขาได้ความสบายอยู่หรือ

พลันที่ขงเบ้งกลับจากตรวจราชการสี่หัวเมืองถึงเมืองเกงจิวก็สอบถามข่าวสารจากทหารซึ่งสนทว่าบังทองมาพบเล่าปี่แล้วหรือหาไม่ ครั้นได้ทราบว่างบังทองมาพบเล่าปี่แล้วก็มีความยินดี ดังนั้นคำถามแรกที่ขงเบ้งถามเล่าปี่ทันทีที่พบจึงเป็นการถามเรื่องบังทองเล่าปี่ฟังคำถามของขงเบ้งก็ตระหนักว่าที่ลังเลสงสัยบังทองนั้นเป็นการผิดถนัด เพราะหากบังทองมิใช่ผู้เรื่องปัญญา ไหนเลย ขงเบ้งจะให้ความสำคัญถึงเพียงนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

พื้นพระบรมราชโองการเลียด (ตอนที่ 323)

เล่าปี่จึงเกี่ยวจรูปลักษณ์อันวิปริตของบังทองเพราะไม่แจ้งว่าแท้จริงแล้วบังทองก็คือสองซุ้ หนึ่งในสองของคู่เรื่องปัญญาเป็นเลิศ ในแผ่นดินระดับเดียวกับสกลหองหรือขงเบ้ง จึงให้บังทองไปครองเมืองเล็ก ครั้นได้ฟังความจากเดียวหุยก ขุนเขียน และการสอบถาม ของขงเบ้งก็ไดคิดว่าได้ผิดพลาดไปแล้ว แต่เล่าปี่ยังคงตอบขงเบ้งไปตามความจริงว่า บังทองได้มาหาและได้แต่งตั้งให้ไปเป็นเจ้าเมืองลอยเอี้ยง แต่บังทองเอาแต่นอนและเสพสุรา ละทิ้งหน้าที่ราชการ จึงให้เดียวหุยก และขุนเขียนไปสืบความเพ่งกลับมาบัดนี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า บังทองคนนี้ได้เรียนวิชาการ มีสติปัญญาเป็นอันมาก ความรู้เขานั้นดีกว่าข้าพเจ้าสิบส่วนอีก ข้าพเจ้าได้ให้หนังสือมากับบังทองฉบับหนึ่ง ท่านได้เห็นแล้วหรือ เล่าปี่จึงตอบว่าหนังสือของท่านข้าพเจ้ายังไม่ได้เห็น เห็นก็แต่หนังสือของโลซกซึ่งฝากฝังบังทอง และบังทองเพ่งมอมแก่ขุนเขียนมาในวันนี้

ขงเบ้งจึงว่าซึ่งท่านตั้งให้บังทองเป็นเจ้าเมืองลอยเอียงอันเป็นหัวเมืองเล็ก ไม่สมกับสติปัญญาของบังทอง ดังนั้นบังทองคงจะคิดว่าท่านมองไม่เห็นผู้มีสติปัญญา หรือแสร้งดูหมิ่นให้ได้อัปยศ จึงประชดประชันละราชการเสีย เอาแต่นอนและเสพสุราหวังให้ความปรากฏแก่ท่าน

เล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็เสียใจที่ปราชญ์เมตตต่อบังทอง จึงว่ายังโชคดีที่เดียวหุยออกไปสืบราชการแล้ว ประจักษ์ซึ่งสติปัญญาของบังทองจึงกลับมาบอกกล่าวให้ข้าพเจ้าทราบ มิฉะนั้นก็จะเสียคนดีผู้มีปัญญาไปคนหนึ่ง เล่าปี่กล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งเดียวหุยให้รีบไปเมืองลอยเอียงเชิญบังทองมาที่เมืองเกงจิ๋ว

ครั้นทราบว่าเดียวหุยพาบังทองมาถึงเมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่ และขงเบ้ง จึงออกไปต้อนรับบังทองถึงหน้าประตูเมือง คำนับทักทายกันตามธรรมเนียม แล้วเล่าปี่จึงกล่าวขอภัยแก่บังทองว่าข้าพเจ้าใจเบาไม่รู้เลยว่าท่านมีสติปัญญา ให้ท่านไปอยู่เมืองน้อยนั้นข้าพเจ้าขอภัยแก่ท่านเถิด

บังทองเห็นเล่าปี่อ่อนน้อมถ่อมตนและมีอัธยาศัยอันงามก็มีความเมตตารักเล่าปี่เป็นอันมาก จากนั้นเล่าปี่และขงเบ้งจึงพาบังทอง มาที่ศาลาว่าราชการเมืองเกงจิ๋ว แล้วเชิญนั่งสนทนากัน บังทองจึงเอาหนังสือของขงเบ้งที่ฝากฝังมายังเล่าปี่ออกมามอบ เล่าปี่รับมาอ่านดูมีความว่า สองซุซุชื่อว่าบังทองมาถึงวันไร ก็ให้เล่าปี่เลี้ยงรักษาไว้จะได้ช่วยราชการ

เล่าปี่พอรู้ว่าบังทองกับสองซุซุคือคนคนเดียวกันก็มีความยินดียิ่งนัก ลูกขึ้นคำนับบังทองแล้วว่าขอภัยท่านเกิดข้าพเจ้าไม่รู้ ว่า สองซุซุคือบังทองท่าน เมื่อทราบความดังนี้จึงหวนรำลึกถึงคำของสุมาเต็กโชที่ได้บอกกล่าวไว้แต่กาลก่อนว่า ถ้ามันได้สกลหรือ สองซุซุแต่ผู้ใดคนหนึ่งก็จะสามารถปราบปรามศัตรูแผ่นดินได้ราบคาบ และรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งได้สำเร็จดังปรารถนา เป็นบุญของข้าพเจ้านักแล้วที่บัดนี้ทั้งสกลและสองซุซุได้มาอยู่ปราชการด้วยข้าพเจ้าพร้อมหน้ากัน เห็นแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้จะสงบราบคาบเป็นสุขก็แต่ครั้งนี้ พระราชวงศ์อันก็จะมั่นคงสถาพรสืบไป

ขงเบ้งเห็นเล่าปี่นอบน้อมต่อบังทองดังนั้นก็มีความยินดี ต่างคนต่างหัวเราะยิ้มแยมแจ่มใส

เจี้ยนอันศกปีที่สิบหก เดือนเจ็ด เล่าปี่มีคำสั่งแต่งตั้งให้บังทองเป็นรองเสนาธิการใหญ่ในตำแหน่งขุนซื้อ ทั่วราชการบ้านเมืองทั้งฝ่ายนุ่และฝ่ายบู๊ร่วมกับขงเบ้งทางด้านเมืองหลวง

ครั้นบังทองได้มารับราชการอยู่กับเล่าปี่ และเล่าปี่ตั้งให้เป็นเจ้าเมืองลอยเอียงแล้ว หน่วยสอดแนมจึงนำความไปรายงานให้โจโฉทราบ แล้วว่าบัดนี้เล่าปี่ได้ของสมผู้คนและเสบียง อาหารไว้เป็นอันมาก มีอาการส่อเด่วว่าจะร่วมมือกับขุนกวนยกกองทัพมาตีเมืองสุโต โจโฉได้ฟังรายงานดังนั้นจึงเชิญที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางข้าราชการทั้งปวงมาปรึกษาว่าจะยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองทางภาคใต้อีกครั้งหนึ่ง

ขุนฮิวที่ปรึกษาฟังปรารภของโจโฉแล้วจึงสนับสนุนว่า เมืองกังต้งบัดนี้จวนเจี้ยพังตาย แม่ทัพนายกองยังไม่ปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ชอบที่จะยกกองทัพไปตีเมืองกังต้งเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย แม่นตีได้เมืองกังต้งแล้วจึงค่อยรวบรวมกำลังทหารยกกองทัพไปตีเล่าปี่ต่อไป

โจโฉจึงปรารภต่อไปว่า การซึ่งจะยกกองทัพหลวงลงภาคใต้อีกครั้งหนึ่งนั้นยังคงหวั่นวิตกว่ามาแต่เจ้าเมืองเสเหลียงจะฉวยโอกาสยกกองทัพมาตีเมืองสุโต เพราะเมื่อครั้งที่เรายกกองทัพไปปราบหัวเมืองฝ่ายใต้ที่สมรภูมิเช็กเพ็กนั้น ก็มีข่าวคราวปรากฏครั้งหนึ่งแล้วว่ามาแต่เจ้าเมืองเสเหลียงจะยกกองทัพมาตีเอาเมืองสุโต ดังนั้นก่อนจะยกกองทัพลงใต้จึงขอที่จะจัดแจงป้องกันมิให้มาแต่ยกมารุกรานได้ จึงจะทำการปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ได้โดยสะดวก

โจโฉปรารภความเกี่ยวกับข่าวลือในครั้งสงครามเช็กเพ็กว่า มาแต่จะยกกองทัพมาตีเมืองหลวง แสดงให้เห็นว่าข้อมูลข่าวสารการทหารของโจโฉมิได้แม่นยำแต่ประการใด เพราะข่าวลือในครั้งนั้นเป็นเรื่องที่ซี้ซิกชาวซันตามแผนการความคิดของบังทอง เพื่อช่วยเหลื ซี้ซี้ให้ปลอดภัยจากการปราชัยในสงครามเช็กเพ็ก ทำให้เกิดข่าวลือขึ้นในกองทัพโจโฉแล้วซี้ซี้ฉวยโอกาสนั้นอาสายกทหารกลับไปเมืองหลวงเพื่อป้องกันเมืองสุโต

ขุนฮิวได้ฟังคำปรารภของโจโฉดังนั้นจึงเสนอต่อไปว่า ข้าพเจ้าขอเสนอกลอุบายอย่างหนึ่งให้ท่านมีพระบรมราชโองการของพระเจ้า เหี้ยนเต้ แต่งตั้งให้มาแต่เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่ตำแหน่งพระยาปราบหัวเมืองฝ่ายใต้ แล้วให้เรียกตัวมาแต่เข้ามาเมืองหลวงเพื่อมอบหมายให้เป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองกังต้ง ครั้นมาแต่รับพระ

บรมราชโองการแล้วคงจะมาเมืองหลวงตามรับสั่งให้ท่านจับม้าแท่งฆ่าเสีย หลังจากนั้นจึงค่อยยกกองทัพไปตีเมืองกัณฑ์ก็จะสิ้นที่กังวล

โจโฉได้ฟังข้อเสนอของขุนอิ้วก็เห็นชอบ จึงให้แต่งเป็นพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหี้ยนเต้ตามความคิดของขุนอิ้วและให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการปลอมนั้นไปมอบแก่ม้าแท่งที่เมืองเสเหลียงม้าแท่งได้รับพระบรมราชโองการแล้วก็หวั่นใจว่าจะเป็นกลอุบาย จึงให้เรียกม้าเจียว ม้าอิ้ว ม้าเทียด ผู้เป็นบุตร และม้าตายผู้เป็นหลานมาปรึกษาว่า จำเดิมมาตั้งสินได้รับพระบรมราชโองการเล็ดของพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้คิดอ่านกับขุนนางผู้รักดีกำจัดโจโฉผู้เป็นศัตรูราชสมบัติเสีย เรากับเล่าปี่จึงได้เข้าร่วมขบวนการกับตั้งสิน แต่ต่อมาโจโฉจับความได้จึงประหารตั้งสินสิ้นทั้งครอบครัว เหลือแต่เราและเล่าปี่หนีรอดออกมาได้ บัดนี้เราได้ข่าวว่าเล่าปี่ได้ตั้งตัวเป็นใหญ่ที่เมืองเกโจว เราก็คิดที่จะไปหาเพื่อสืบสานปณิธานแต่ครั้งนั้น แล้วร่วมกันกำจัดศัตรูราชสมบัติให้จงได้ แต่ครั้งนี้กลับมีพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหี้ยนเต้เลื่อนตำแหน่งหน้าที่แก่เราแล้วเรียกตัวเข้าเมืองหลวงจะให้เป็นแม่ทัพไปตีเมืองกัณฑ์ จึงหวั่นเกรงว่าจะเป็นกลอุบายของโจโฉ พวกเราจะมีความเห็นเป็นประการใด

ม้าเจียวผู้บุตรจึงว่า เมื่อมีพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหี้ยนเต้เรียกบิดาเข้าเมืองหลวง แม้นไม่ไปตามรับสั่งก็จะถูกครหาว่าเป็นกบฏ ความผิดก็จะตกแก่บิดาในภายหลัง ดังนั้นขอที่บิดาจะได้เดินทางไปเมืองหลวงตามรับสั่งแต่ให้ระมัดระวังตัวให้จงหนัก หากได้ช่องทำการก็ให้ประหารโจโฉเสียตามพระบรมราชโองการเล็ดของพระเจ้าเหี้ยนเต้

ม้าตายผู้หลานจึงท้วงว่าโจโฉเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย การที่มีพระบรมราชโองการมาถึงท่านในครั้งนี้ก็อาจเป็นอุบายของโจโฉปลอมแปลงพระบรมราชโองการ พอท่านเข้าไปในเมืองหลวงโจโฉก็จะคิดอ่านทำร้ายท่าน ฉะนั้นท่านอย่าได้เดินทางเข้าเมืองหลวงเลย

ม้าเจียวจึงว่า คำม้าตายนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย ขอที่บิดาจะถือพระบรมราชโองการเป็นสำคัญ และอย่าได้ประหวั่นพรั่นใจ ข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารเป็นกองทัพหน้าไปตีเมืองสุโตแล้ว จะยกเข้าตีเมืองโดยมิให้โจโฉหันตั้งตัวก็จะได้โดยง่าย จับโจโฉประหารเสียได้แล้วแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็จะเป็นสุขสืบไป สมดังปณิธานที่บิดาและพรรคพวกได้กระทำสัตย์ไว้ต่อกัน

ม้าแท่งได้ฟังดังนั้นจึงว่า การครั้งนี้อย่าได้คิดการดีและการร้ายจนเกินสมควร เราตัดสินใจที่จะไปเมืองหลวงตามรับสั่งแต่จะระมัดระวังตัวให้จงดี ทางด้านเมืองเสเหลียงนี้ให้ม้าเจียวและหันซุย ผู้เป็นสหายของเราอยู่ดูแลรักษาเมือง ตัวเรากับม้าอิ้ว ม้าเทียด และม้าตายจะคุมทหารยกไปเมืองหลวง หากมีรับสั่งจริงก็จะทำการตามพระบรมราชโองการ แต่ถ้าหากเป็นอุบายของโจโฉก็คงป้องกันรักษาตัวได้ แม้โจโฉจะคิดร้ายต่อเรา แต่เมื่อมีกำลังป้องกันรักษาเมืองเสเหลียงอยู่คงจะไม่กล้าทำอันตราย

เจี้ยนอันศกปีที่สิบหก เดือนสี่ ม้าแท่งรับพระบรมราชโองการปลอมแล้ว จึงจัดทหารให้ม้าเจียวและหันซุยอยู่รักษาเมือง ให้ม้าอิ้ว ม้าเทียดเป็นกองทัพหน้า ม้าตายเป็นกองทัพหลัง ตัวม้าแท่งเป็นกองทัพหลวงคุมทหารห้าพันยกออกจากเมืองเสเหลียงไปเมืองสุโต ครั้นยกไปถึงใกล้เมืองสุโตระยะสองร้อยเส้น ม้าแท่งจึงให้ปลงทัพอยู่ที่นอกเมือง

ฝ่ายโจโฉตั้งแต่ให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการไปมอบแก่ม้าแท่งแล้ว ก็ให้ทหารสอดแนมคอยติดตามความเคลื่อนไหวทางการ ทหารด้านเมืองเสเหลียง ครั้นทราบว่ามีม้าแท่งยกกองทัพมาตั้งอยู่นอกเมืองจึงส่งอุยภัยขุนนางฝ่ายพิธีการทูตให้ออกไปหาม้าแท่ง ให้แจ้งแก่ม้าแท่งว่าซึ่งม้าแท่งยกกองทัพเป็นจำนวนมากมาเมืองหลวงครั้งนี้ จะเอากองทัพเข้ามาในพระนครนั้นมิได้เป็นการผิดกฎหมายแต่อย่างใด ให้ม้าแท่งปลงทัพไว้ที่นอกเมือง ให้เข้ามาก็แต่ตัวม้าแท่งและทหารผู้ใหญ่เพื่อเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ตามประเพณี และแจ้งด้วยว่าซึ่งม้าแท่งยกทหารมาเป็นอันมาก แม้นหากเสบียงอาหารขาดแคลนขัดสนก็อย่าได้กังวล ในวันพรุ่งนี้ทางเมืองหลวงจะจัดส่งเสบียงออกไปให้

อุยภัยรับคำสั่งโจโฉแล้วจึงคำนับลาออกไปหาม้าแท่งที่ค่ายทหารนอกเมือง เมื่อได้คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วอุยภัยจึงแจ้งความตามที่โจโฉสั่งมาแก่ม้าแท่งทุกประการ ม้าแท่งจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราอุยภัย ในขณะที่ยสนทนากันนั้น อุยภัยดื่มสุราเป็นอันมากจึงล้าพองใจ เผลอตัวกล่าวกับม้าแท่งว่า บิดาเราชื่ออุยอ้วนตายเสียเมื่อครั้งลิงอุยภัยยกเข้ามาทำร้ายถึงวังพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้งนั้นใจข้าพเจ้ายิ่งหาหายแค้นไม่ บัดนี้มาพบอัยศัตรูราชสมบัติอีกเล่า

ม้าเท้งได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าผู้ใดคือศัตรูราชสมบัติ อุกฤษณ์จึงว่าโจโฉนั่นแหละคือศัตรูราชสมบัติของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตัวท่านไม่แจ้ง หรือจึงแสวงมาถามข้าพเจ้า ม้าเท้งได้ยินดังนั้นก็หวั่นว่าจะเป็นอุบายของอุกฤษณ์มาลวงเอาความลับจึงแกล้งทำเป็นตกใจ แล้วถามว่าโจโฉท่านจึงกล่าวหาว่าโจโฉเป็นศัตรูราชสมบัติ ท่านกล่าวความทั้งนี้หากความรั่วไหลไปถึงหู ของโจโฉแล้วท่านก็จะไม่พ้นจากความตาย

อุกฤษณ์ฟังคำถามม้าเท้งแล้วจึงวาดกลับไปที่ว่าท่านลืมไปแล้วหรือเมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้เขียนพระอักษรออกมาด้วยพระโลหิตครั้งนั้น เราเป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้เป็นข้าโจโฉ ท่านอย่ากินแหนงเราเลย การสั่งใดเราจะช่วยท่านคิด ม้าเท้งได้ฟังคำอุกฤษณ์หนักแน่นก็เชื่อว่าเป็นความจริง ที่กลางแควลงใจอุกฤษณ์ก็คลายลง จึงเล่าความหลังแต่ครั้งที่ได้ร่วมกับตั้งสินลงชื่อเข้าร่วมขบวนการกำจัดศัตรูราชสมบัติ พิทักษ์ราชวงศ์ฮั่น ให้อุกฤษณ์ฟังทุกประการ

อุกฤษณ์ได้ฟังความดังนั้นก็มีความยินดี เอียงหน้ามากระซิบที่ข้างหูของม้าเท้งว่าอันโจโฉจะให้หาท่านให้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นไม่จริง ถ้าเข้าไปแล้วเขาจะจับฆ่าเสีย ท่านเร่งคิดแก้ไขจงดี ม้าเท้งได้ฟังก็ตกใจ จึงถามอุกฤษณ์ว่าท่านอยู่ในเมืองหลวงโจโฉ คิดอ่านประการใด ท่านคงพอทราบความ เมื่อเป็นดังนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำประการใด

อุกฤษณ์จึงว่าซึ่งโจโฉให้หาท่านเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้น ท่านอย่าพอเข้าไปเฝ้า จงตอบไปว่าท่านเดินทางมาแต่เมืองไกลแล้วไม่ค่อยสบายจะขอผ่อนเวลาอยู่ที่นอกเมืองสักสองสามวันก่อน หายป่วยแล้วจึงจะเข้าไปเฝ้า

ในวันพรุ่งนี้โจโฉคงเอาเสบียงมาส่งให้ตามสัญญาถ้าร้ายก็จะออกมาเยือนท่านตามธรรมเนียม หากมันโจโฉออกมาเองท่านจงคิดอ่านจับตัวโจโฉแล้วฆ่าเสีย ม้าเท้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เห็นเป็นโอกาสอันงามที่จะได้สืบสานปณิธานสนองพระบรมราชโองการโลหิต จึงว่าท่านจงเตรียมการข้างในเมืองให้พร้อมเถิด การข้างนอกเมืองนี้ข้าพเจ้าจะเตรียมการให้พร้อม มันโจโฉออกมาตามคำท่านคงจะไม่รอดชีวิต กลับไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

หญิงโจด ชายซัว (ตอนที่ 324)

ม้าเท้งยกกองทัพมาแต่เมืองเสเหลียงโดยถือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ และได้ระมัดระวังตนทั้งในด้านการเตรียมการที่เมืองเสเหลียงและในการซึ่งยกมาเมืองหลวง แต่ครั้งนี้ได้พบกับอุกฤษณ์ขุนนางฝ่ายพิชิตการทูตก็หลวมตัว แทนที่จะมุ่งหมายเพียงระมัดระวังตนกลับร่วมกันวางแผนลอบสังหารโจโฉ โดยอุกฤษณ์เตรียมการด้านในเมือง ลวงให้โจโฉยกออกมาที่กองทัพม้าเท้ง แล้วม้าเท้งจะได้จับโจโฉฆ่าเสีย

ครั้นตกลงแบ่งหน้าที่กันแล้วอุกฤษณ์จึงคำนับลาม้าเท้งกลับเข้าไปในเมืองและรายงานความแก่โจโฉตามที่ไดตกลงกับม้าเท้งว่า ม้าเท้งเพิ่งเดินทางมาถึงเมืองหลวงเป็นระยะทางไกลไม่ค่อยสบายจึงขอเลื่อนการเข้าเฝ้าออกไปจนกว่าจะหาย และขอให้ทางเมืองหลวงช่วยส่งเสบียงไปให้ด้วย รายงานความแล้วอุกฤษณ์ก็คำนับลาโจโฉกลับไปบ้าน

ครั้นกลับไปถึงบ้านอุกฤษณ์ค่อยสร้างเม้าจึงระลึกได้ว่าแผนการซึ่งคิดอ่านกับม้าเท้งนั้นใหญ่หลวงนัก หากพลาดพลั้งประการใดก็อาจรับโทษถึงตาย ความรักตัวกลัวตายและเสียตายศดักดีอัครฐาน ตลอดจนเมียน้อยเมียหลวงและความสุขทั้งปวงของขุนนางแห่งราชสำนักก็กลุ้มรุมเข้าสู่ห้วงแห่งความคิด อุกฤษณ์ยิ่งคิดก็ยิ่งวิตกกังวลจนเกิดอาการเครียดหงุดหงิดจนเห็นได้ชัดเจน

อาการอันบังเกิดแก่อุกฤษณ์ตั้งนี้เป็นที่สังเกตของเมียหลวงและเมียน้อยซึ่งอยู่ร่วมเรือนเดียวกัน นางเมียหลวงห้วงสามจึงได้ถามว่าท่านออกไปหาม้าเท้ง กลับมาแล้วไม่พองแผ่วสดใสดังเดิม ปรากฏชัดซึ่งความหม่นหมองทุกซอรอนตั้งนี้ท่านพินิจเหตุประการใด

อุกฤษณ์ฟังคำเมียหลวงที่ห้วงในสุขภาพของตนแล้วนิ่งเฉยไม่ตอบคำ เมียหลวงก็ยังห้วงถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงสองสามครั้งอุกฤษณ์ก็ไม่ยอมพูดจา กลับหาว่าภรรยาหลวงกล่าววาทะมากความให้ได้รำคาญ จึงลุกออกไปเดินที่ข้างนอก

ในขณะที่เมียหลวงถามหาเหตุแห่งความทุกข์ร้อนของสามีอยู่นั้น นางลิซุนเอียงซึ่งเป็นภริยาน้อยมีความสงสัยในอาการของสามีได้ยื่น แอบฟังอยู่ที่หลังฉาก ครั้นเห็นอุยกุ่ยไม่ตอบถ้อยคำประการใดนางก็ยิ่งสงสัย ครุ่นคิดว่าน่าจะมีเรื่องราวใดเกิดขึ้นเป็นแน่แท้และเรื่องราวครั้งนี้เห็นที่จะเป็นเรื่องราวมากกว่าจะเป็นเรื่องดี

อันนางลิซุนเอียงซึ่งเป็นเมียน้อยของอุยกุ่ยนั้นเป็นบุตรธิดาของนาง ในวัยเจริญพันธุ์ อายุเพียงยี่สิบห้าปีมีความปรารถนาารมณ์แรงด้วยเพลิงแห่งราคะ อุยกุ่ยพึงใจในรูปโฉมอันหวานหยาดเยิ้ม จึงซื้อหาจากบิดามารดาของนางโดยนางหาได้มีความรักใคร่ผูกพันในตัวอุยกุ่ยแต่ประการใดไม่ อุยกุ่ยเป็นขุนนางผู้ใหญ่สูงด้วยวัยและวุฒิทั้งมีภรรยาถึงสองคน ดังนั้นการปรนเปรอนางผู้เป็นเมียน้อยจึงอึดเอิบก็แต่ด้านทรัพย์สินสิ่งศฤงคารและบริวารข้าทาสคอยเอาใจ

แต่ในด้านการสวนตัวอันเกี่ยวกับกลเกมกลับแร้นแค้นขาดแคลนนัก ดังนั้นนางเมียน้อยผู้พร้อมด้วยความสาว ความสวยจึงคล้ายดั่งผืนแผ่นดินอันแล้งแต่กระแหง ย่อมปรารถนาพระพิรุณให้โปรยปรายหยาดฟ้ามาประทานความชุ่มชื้นตามกฎความสมดุลแห่งธรรมชาติ

แลในเรือนของอุยกุ่ยนั้นนางผู้เป็นเมียหลวง ได้รับเอาน้องชายร่วมอุทรชื่อเปี้ยวเต็กมาอุปการะให้อยู่ร่วมในอาณานิเวศน์ไว้ด้วยกัน เปี้ยวเต็กนั้นรูปกายล่ำสันหน้าตาดุสง่าโอโง่ง เปี้ยวเต็กล่วงวัยสามสิบแล้วยังคงครองตัวเป็นโสด ครั้นเช้าสายบ่ายเย็นได้เห็นได้สบตานางเมียน้อยนานวันเข้า ต่างฝ่ายจึงต่างพึงใจแล้วก่อเกิดเป็นปวงสวาทตริงแน่นเข้าทุกที ในที่สุดกำแพงแห่งประเพณีก็พ่ายแพ้แก่ฤทธิ์มนต์พิศواس น้องชายของเมียหลวงและเมียน้อยจึงลงหลักปักฐานกันภายในรั้วบ้านของอุยกุ่ยนั่นเอง

แผ่นดินอันแห้งแต่กระแหงได้หยาดฝนโปรยปรายก็ชุ่มชื้นเรีงร่า นางลิซุนเอียงจึงติดใจไหลหลงขุ่นมนั้มนลิ้มผิวเผิน แล้วหันใจว่า วันใดอุยกุ่ยทราบความอันลามกแล้ว วันนั้นความสุขของนางก็จะถูกทำลายลง ดังนั้นนางเมียน้อยจึงจ้องคอยหาโอกาสกำจัดผิวเผินให้พ้นทาง เมื่อนางเมียน้อยรู้สึกนึกคิดเช่นนี้ เปี้ยวเต็กก็มีความรู้สึกนึกคิดเป็นอย่างเดียวกันหาไม่แล้วไหนเลยหญิงโง่ดชยชั่วคู่นี้จะรวมหัวเป็นผิวเมียกันเช่นนั้นได้

นางลิซุนเอียงคะเนเห็นเป็นการณข้างร้าย อาจใช้เป็นโอกาสกำจัดผิวเผินของตัวได้ จึงลอบออกไปหาซุ้รักแล้วเล่าความทั้งปวงให้เปี้ยวเต็กฟัง เปี้ยวเต็กฟังความจากผู้เป็นคู่พิศวาสก็เห็นการณอันลึกลับมีความ นัยอยู่แต่ไม่รู้ว่าเป็นความประการใด จึงบอกซุ้รักว่าความครั้งนี้มีเรื่องลับเป็นกลนัยสมดังความสงสัยของเจ้า จึงชอบที่จะสอบความให้สิ้น กระแสก่อนจึงค่อยคิดอ่านสืบไป

ว่าแล้วเปี้ยวเต็กจึงสอนนางผู้เป็นคู่สวาทว่าให้เจ้าเข้าไปลอบประโลมใจอุยกุ่ยให้เป็นที่สบายคลายวิตกกอน แล้วจึงประหละถาม ความนัย ได้เนื้อความอันใดแล้วรีบมาแจ้งให้เราทราบในพลัน นางเมียสาวรู้คำกลจากซุ้รักแล้วรีบกลับไปทีเรือน ค่ำลงก็บำรุงกายประทีนตัวด้วยแป้งหอมเสื่อผ้าแพรพรรณอันย้วยวนตาคอยที่อยู่ ครู่หนึ่งอุยกุ่ยก็มาหา นางลิซุนเอียงก็เฝ้าสรวลารินให้อุยกุ่ยดื่มและเอาใจปรนนิบัติจนอุยกุ่ยค่อยคลายความทุกข์และมีที่ทาสาวาญขึ้นแล้วจึงเร่งคะยั้นคะยอริสรสาให้ดื่มอีกหลายจอก

ครั้นเห็นอุยกุ่ยกำลังเพลินด้วยเนื้อหนังอันนวลแน่น นางลิซุนเอียงจึงแสวงถามอุยกุ่ยว่า เล่าปีเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ ตั้งใจทำราชการทำนุบำรุงแผ่นดินโดยสุจริต ข้างโจโลเป็นคนหยาบช้า ทำการหาตรงต่อแผ่นดินไม่ ตัวท่านก็มีสติปัญญาอยู่ เหตุใดจึงมาอยู่ด้วยโจโลซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติ

อุยกุ่ยกำลังเพลินอารมณ์ด้วยสุราและสตรีสาวพราวเสน่ห์ มิได้เฉลียวใจว่าโจโลนางเมียสาวที่ไม่เคยสนใจความบ้านการเมืองกลับได้ถามเรื่องอันคอขาดบาดตายในยามนี้ จึงไร้ที่ระแวงระวังตัว คิดแต่จะเอาใจให้สมกับที่นางได้ปรอปรน จึงหลงตกลงในกลแห่งสตรีพลั้งปากบอกว่า ตัวเจ้าเป็นหญิงยังรู้จักผิดและชอบ ตัวข้าเป็นชายก็รู้ถือว่าโจโลเป็นศัตรูราชสมบัติ แต่มาวิตกว่าความคิดซึ่งจะท้าวโจโลนั้นกลัวจะไม่สำเร็จ นางลิซุนเอียงเห็นการสมดังที่คาดคะเนจึงแสร้งออกอ้อนถามอุยกุ่ยต่อไปว่าตัวท่านมีสติปัญญาความรู้คิดอ่านลึกซึ้งย่อมสำเร็จสมดังปรารถนาอันแน่มมั่น เพราะเหตุนั้นหากท่านคิดอ่านประการใดก็จงบอกให้ข้าพเจ้าให้รับรู้ปัญญาท่านประดับความคิดอันน้อยของข้าพเจ้าด้วยเถิด

อุยกุ่ยได้ยินความอันระรื่นโสดปลุกเร้าความภาคภูมิใจ ระคนด้วยฤทธิ์แรงสุราจึงหัวเราะร่า และบอกความซึ่งร่วมคิดกับมาแห่งลวง โจโลให้ออกไปนอกเมืองแล้วให้มาแห่งจับโจโลฆ่าเสียให้นางเมียเจ้าเสน่ห์ทราบทุกประการ

นางลิซุนเอียงทราบความนัยแล้วมีความยินดีที่การครองชีพนับแต่นี้จะสดใสไร้ขวากหนามและไม่ต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ อีกต่อไป จึงรินสุราให้อุยกุยกัดื่มอีกหลายจอกจน อุยกุยกัเมาสุราแล้วหลับไหลไป

นางผูนอกใจผู้เห็นอุยกุยกัหลับก็แกล้งเรียกให้ดื่มสุราอีกจอกหนึ่ง ครั้นเห็นแน่จึงไม่ตอบคำมีแต่เสียงกรนค่อยๆ ดังขึ้นแทนก็รู้ว่าอุยกุยกัเมาสุราหลับไหลไม่ได้สติจึงรีบลุกออกจากห้องลอบไปหาเบ๊ยวเด็ก แล้วแจ้งความซึ่งอุยกุยกัและมาแห่งได้คบคิดกันนั้นให้ข้าราชการทุกประการ

เบ๊ยวเด็กได้ฟังความตลอดแล้วก็หัวเราะอย่างมั่นใจว่าครานี้อุยกุยกัขุนนางเฒ่าคงไม่พ้นความตาย เราสองคนจะได้ครองสุขกันโดยไม่ต้องหวงเกรงผู้ใดอีกต่อไป ว่าแล้วเบ๊ยวเด็กจึงโอบเอาตัวเมียของอุยกุยกัมาแนบไว้กับอก แล้วบอกว่าเจ้าจงทำตัวให้เป็นปกติ ว่าเป็นพระที่เรารักษาการเรื่องราวให้แยบยลเอง เบ๊ยวเด็กจูบลาอุยกุยกัแล้วรีบออกจากบ้านไปที่จวนของโจโจแต่เวลานั้น

ครั้นโจโจได้ทราบความจากทหารรักษาการณ์ว่ามีคนมาแต่เรือนของอุยกุยกัด้วยเรื่องลับแลร่อนเกี่ยวกับมาแห่ง จึงให้ทหารพาเบ๊ยวเด็กเข้าไปพบ ครั้นทราบความแล้วโจโจจึงให้ทหารอารักขาเบ๊ยวเด็กกันไว้เป็นพยานและกักไว้ข้างในจวน และสั่งทหารให้ไปจับอุยกุยกัพร้อมด้วย บุตรภรรยามาซึ่งไว้ตั้งแต่คืนวันนั้น

จากนั้นโจโจจึงเรียก โจทอง เคาทู ชีหลง และเส้าหัวเอียนเข้ามาพบที่จวน แจ้งความซึ่งอุยกุยกัและมาแห่งคบคิดกันนั้นให้สैनายทหารฟังทุกประการแล้วสั่งว่า พรุ่งนี้เวลาเช้าท่านแต่งตัวให้เหมือนเรา เอาธงแดงสำคัญของเราหน้าไปแล้วให้เคาทูเป็นปีกขวา ให้เส้าหัวเอียนเป็นปีกซ้าย โจทองเป็นกองหลวง ชีหลงเป็นกองหนุน ยกออกไปตั้งท้องสนามนอกเมืองให้ท่าอาการเหมือนเราจะยกไป มาแห่งไม่ทันรู้จะสำคัญว่าเรายกออกไปก็จะเข้ามาตามสัญญาณอุยกุยกั ท่านจึงจุดประทัดสัญญาณให้ทหารยิงเกาทัณฑ์ล่อมาแห่งไว้จับมาให้ได้

โจโจได้ทราบความลับของแผนสังหารแล้วคิดอ่านซ่อนกลอุยกุยกัและมาแห่ง แต่การซึ่งกักขังเบ๊ยวเด็กไว้เป็นพยาน และสั่งการให้ทหารพยายามล้อมจับเป็นมาแห่งนั้นเป็นแผนการความคิดกำจัดศัตรูทางการเมืองให้สิ้นซาก เพราะวิสัยของโจโจมากด้วยความหวาดระแวงจึงคิดว่าแผนการลอบสังหาร

ครั้งนี้มิใช่แค่อุยกุยกัและมาแห่งเท่านั้น น่าจะมีขุนนางข้าราชการอื่นร่วมคบคิดอีก เพราะตัวมาแห่งนั้นก็เคยร่วมอยู่ในขบวนการเดียวกันกับดั่งสินและเล่าปีแล้วซู่ซ่งพระบรมราชโองการเล็ดของพระเจ้าเทียนเต๋ระดมผู้จงรักภักดีต่อราชสำนักเข้าเป็นพวก ในครั้งนั้นแม้จะได้กำจัดศัตรูทางการเมืองไปจำนวนหนึ่งแล้ว แต่รากเหง้าของขบวนการยังคงอยู่คือเล่าปีและมาแห่ง ดังนั้นวันเวลาหลายปีที่ผ่านมาขบวนการดังกล่าวก็อาจขยายตัวเติบโตขึ้นมาอีก การได้เบาะแสในครั้งนี้จึงเป็นที่ที่จะกวาดล้างศัตรูทางการเมืองครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

ดังนั้นเพื่อสืบสาวความให้ถึงตัวผู้ร่วมขบวนการจึงต้องจับเป็นมาแห่ง ในขณะที่อุยกุยกัถูกควบคุมตัวเอาไว้แล้ว การกระทำของโจโจดังนี้อุปมาดังคนเคยถูกงูกัด พอเห็นเชือกกระแวงว่าเป็นงูอยู่รำไป โจโจถูกดั่งสินก่อตั้งขบวนการล้มล้างมาครั้งหนึ่งแล้ว มาครั้งนี้ทั้งๆ ที่ความจริงไม่ได้มีขบวนการเหมือน เมื่อครั้งดั่งสินเพราะเป็นแค่อุยกุยกัเมาสุราแล้วคะนองปากวางแผนการ กับมาแห่งโดยบังเอิญเท่านั้น แต่โจโจก็ไม่วายที่จะคิดและจัดการอย่างเดียวกับเมื่อครั้งดั่งสินนั้น

โจทองและนายทหารซึ่งรับคำสั่งจากโจโจได้คำนับลากลับออกไปจัดแจงตามคำสั่งตั้งแต่กลางดึกของคืนนั้น

ครั้นรุ่งขึ้นมาแห่งจึงจัดแจงทหารเตรียมพร้อมไว้ตามที่ใดตกลงกับอุยกุยกั พอตกสายทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้ในเมืองหลวงกำลังจัดแจงทหารจะยกออกมานอกเมือง เห็นธงประจำตัวโจโจเตรียมพร้อมอยู่ด้วย มาแห่งได้ทราบรายงานก็สำคัญว่าโจโจหลงกลอุบายของอุยกุยกัจะพาทหารคุมเสบียงมาส่งก็มีความยินดี จึงพาม้าฮิวและม้าเทียตผู้เป็นบุตรยกทหารออกจากค่ายไปที่ประตูเมืองสุโด้

พอมาแห่งยกทหารเข้าไปใกล้ประตูเมืองเห็นธงแดงสำคัญประจำตำแหน่งอัศวินหาเสนาบดีแห่งราชสำนักขึ้นโบกสะบัดอยู่ท่ามกลางขบวนธงแดงเป็นอันมากแห่หน้าหน้ากองทหารออกจากประตูเมืองเคลื่อนตรงมาก็มีความยินดี สำคัญว่าโจโจคุมทหารออกมาเอง การซึ่งคิดไว้นั้นก็จะสำเร็จเป็นมั่นคง จึงเร่งม้าออกนำหน้าทหารและสั่งให้จูโจมจับตัวโจโจให้จงได้

ครั้นมาแห่งนำทหารเข้าไปใกล้กองทหารที่ยกออกจากเมืองมาในระยะร่อยวาลันเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น ขบวนธงแดงซึ่งแห่หน้าทหารได้แปรขบวนเคลื่อนออกไปที่ข้างทางทั้งสองด้าน มาแห่งเห็นเหตุการณ์แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วคาดไม่ถึงดังนั้นก็ตกใจวิ่งมาหยุดอยู่กับที่ กองทหารซึ่งตามมาก็พากันชะงักเสียขบวน

ไปในทันทีพอขบวนธงแดงแยกออกไปทั้งสองข้างทางม้าเท้งจึงเห็นกองทัพม้ารุดจู่โจมออกมาเป็นสี่กอง โจหองคุมทหารอยู่ข้างหน้า เคาทง ซิหลง แสหัวเอียน คุมทหารม้าแยกเป็นสามทางออกไปทางด้านข้างทั้งสองข้าง และอีกกองหนึ่งรุดไปสกัดทางข้างหลังและล้อมเข้ามาเป็นสี่ทิศทาง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

จุดชนวนสงครามภาคพายัพ (ตอนที่ 325)

ม้าเท้งแหมยกองทัพม้ามาจากเมืองเสเหลียงด้วยความระมัดระวังตน เพราะแคลงใจโจโจว่าหมายรับสั่งเรียกตัวเข้าเมืองหลวงครั้งนี้อาจเป็นอุบายก็ตาม แต่ก็เผอเรอหลงเชื่อกลอุบายของอุยกุยคนแปลกหน้า โดยหารู้ไม่ว่าอุยกุยมีปัญหาลามกภายในเรือน จึงหลวมตัวยกทหารไปที่ประตูเมืองตามแผนการของอุยกุยจนตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโจ

กองทัพของม้าเท้งตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารโจโจทั้งสี่ด้านภายในพริบตาจึงพากันแตกตื่นตกใจอลหม่าน ม้าเท้งชักม้ากลับจะตีฝ่าออกมาทางด้านหลังก็เห็นทหาร โจโจล้อมอยู่อย่างหนาแน่น ไม่ทันที่จะสั่งการประการใดท่าเกาทัณฑ์ก็ถูกยิงมาทั้งสี่ทิศ

ม้าเท้งใช้ทวนปิดเกาทัณฑ์อยู่บนหลังม้าเป็นพัลวัน แต่ม้าเทียต ปิดเกาทัณฑ์ไม่ทันจึงถูกท่าเกาทัณฑ์พลัดตกลงจากหลังมาถึงแก่ความตาย ทหารของม้าเท้งจะตีฝ่าออกไปทางไหนก็ไม่ได้ จึงถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ตกลงจากหลังมาถึงแก่ความตายราวกับใบไม้ร่วง

ทหารโจโจระดมยิงเกาทัณฑ์และตีวงรัดแคบเข้าไป ทหารม้าเท้งก็เหลือน้อยตัวลงทุกที พวกที่กลัวความตายจึงยอมจำนน เหลือม้าเท้งกับม้าฮิวอยู่ท่ามกลางวงล้อมและถูกเกาทัณฑ์พลัดตกลงจากหลังม้าทั้งสองคน ทหารโจโจจึงรวมกันเข้าจับตัวม้าเท้งและม้าฮิวได้แล้วมัดกลับเข้าไปในเมือง

ครั้นโจโจเห็นม้าเท้งและม้าฮิวถูกควบคุมตัวเข้ามาก็ยินดี จึงสั่งให้ทหารคุมตัวอุยกุยออกมาพร้อมหน้ากัน แล้วถามว่าเหตุใดจนพวกเจ้าจึงคิดร้ายต่อเรา อุยกุยและม้าเท้งต่างปฏิเสธว่าไม่ได้คิดร้าย อุยกุยนั้นอ้างว่าไม่ทราบความแต่ประการใด ในขณะที่ม้าเท้งอ้างว่ายกทหารมาตามหมายรับสั่งแล้วถูกรุมล้อมโดยไม่รู้ตัว จึงไม่มีความผิด

โจโจได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้คุมตัวเบี่ยวเต็กออกมาเผชิญหน้า กับอุยกุยแล้วถามอุยกุยว่าเจ้ารู้จักคนผู้นี้หรือไม่ อุยกุยเห็นเบี่ยวเต็กก็ประหลาดใจ แต่ไม่ทราบความนัยว่าเบี่ยวเต็กนำความลับมาบอกโจโจจนความแตกฉานแล้ว จึงรับว่ารู้จัก กับเบี่ยวเต็กเป็นอย่างดี เพราะเป็นน้องของภรรยาหลวง

โจโจจึงสั่งให้เบี่ยวเต็กให้การไปตามจริงว่าม้าเท้งกับอุยกุยได้คบคิดกันประการใด เบี่ยวเต็กรับคำสั่งโจโจแล้วจึงให้การไปตามความจริงทุกประการ ม้าเท้งได้ฟังดังนั้นก็มองหน้าอุยกุยแต่อุยกุยนั้นมัดใจแต่ยังฝันใจปฏิเสธต่อไปว่าคำอันเบี่ยวเต็กกล่าวเป็นความเท็จทั้งสิ้น เพราะในชั่วสามวันมานี้ อุยกุยไม่เคยพบหน้าหรือพูดจากับเบี่ยวเต็กแม้แต่สักคำเดียว กรณีเป็นเรื่องที่เบี่ยวเต็กเสกสรรปั้นแต่งขึ้นเอง

โจโจจึงไต่สวนเบี่ยวเต็กต่อไปว่า ความซึ่งเจ้าให้การนี้เจ้ารู้เห็นมาจากที่ใด เบี่ยวเต็กจึงว่าความอันข้าพเจ้าให้การนี้นางลิซุนเอียงผู้เป็นภรรยาของอุยกุยเป็นผู้นำความมาบอกเล่า โจโจจึงสรุปความตามที่เบี่ยวเต็กยืนยันให้การว่าเมื่อประกอบกับพฤติการณ์ที่ม้าเท้งยกกำลังทหารเข้ามาที่ประตูเมืองโดยมิได้นัดหมายก่อนคือการคบคิดกัน

ม้าเท้งอารมณ์ร้อน รู้ว่าตกที่นั่งลำบากเพราะเหตุแต่อุยกุยประมาทพลาดพลั้งดังนั้นจึงดาอุยกุยด้วยเสียงอันดังว่า ไอ้คนหลงทำให้เสียการของกูไป ถึงตัวกูจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต แต่มาคิดน้อยใจว่าจะล้างศัตรูราชสมบัติเสีย ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขก็ไม่สมความคิด

อุยกุยฟังคำด่าม้าเท้งแล้วจึงดาเบี่ยวเต็กว่าเป็นคนนอกคตญู ไม่รู้คุณตัวที่ได้อุปการะเลี้ยงดูอยู่ในบ้าน และสาปแช่งให้เบี่ยวเต็กต้องตายโหงตามไปด้วย

โจโลจึงชักใช้ไล่เสียงต่อไปว่ายังมีผู้ใดรู้เห็นเป็นใจคบคิดอีกหรือไม่ ถ้าให้การตามความเป็นจริงก็จะเว้นโทษตายให้ อุกฤษณ์นางใจเสาะ แม้คิดจะเอาตัวรอดแต่มีรูจะขัดทอดผู้ใดเพราะความอันเป็นไปทั้งนี้มิได้เกิดแต่การคบคิดกับคนอื่น หากเกิดแต่การเมาสุรา แล้วพลั้งปากคิดการใหญ่เกินตัวเท่านั้น จึงได้แต่นั่งร้องไห้เสียตายชีวิตอยู่ในที่นั้น

ส่วนม้าแท่งมีน้ำใจเป็นชาติทหาร และความจริงก็ได้สมรู้ร่วมคิดกับผู้อื่น และเห็นว่าโจโลมีพยาบาทตัวมาแต่ครั้งตั้งสิน ถึงจะแก้ตัวอ่อนวอนประการใดย่อมไร้ผล ดังนั้นม้าแท่งจึงได้แต่ด่าว่าอุกฤษณ์ และโจโลเป็นอันมาก โจโลเห็นว่าการไต่สวนทวนคดีความสิ้นกระแสฟุ้งได้ชัดว่าม้าแท่ง และอุกฤษณ์คบคิดกันวางแผนสังหาร จึงสั่งให้ทหารคุมตัวม้าแท่ง ม้าฮิว และอุกฤษณ์เอาไปประหาร ม้าแท่งนั้นมิได้หวั่นเกรงต่ออาญา ยังคงด่าว่าโจโลว่าเป็นศัตรูราชสมบัติไม่ขาดคำ จนกระทั่งเพชฌฆาต ลงดาบประหาร

หลังจากสั่งประหารม้าแท่ง ม้าฮิวและอุกฤษณ์แล้ว โจโลจึงหันมากล่าวกับเปี้ยวเด็กว่าตัวเจ้าทำความชอบไว้แก่เราเป็นอันมาก จึงสามารถกำจัดศัตรูผู้กบฏได้สำเร็จในครั้งนี้ ดังนั้นเราจะปูนบำเหน็จ เจ้าให้สมควรแก่ความชอบ หากเจ้าปรารถนาตำแหน่งขุนนางหรือทรัพย์สินสิ่งใด เราจะเต็มใจปูนบำเหน็จให้แก่เจ้าดังปรารถนา

เปี้ยวเด็กได้ฟังดังนั้นจึงคำนับโจโลแล้วว่า ซึ่งข้าพเจ้านำความกลับมาบอกกล่าวแก่ท่านนี้หาได้มีจิตคิดหวังลาภยศหรือตำแหน่งประการใดไม่ จะขอแค่เพียงนางลิซุนเอียงผู้เป็นภรรยาของอุกฤษณ์มาเป็นภรรยา ขอให้ท่านอัครมหาเสนาบดีได้อนุญาต

โจโลได้ฟังดังนั้นก็งุนงง จึงว่าเกิดเป็นชายควรมุ่งหมายสตรีที่ชื่อตรงจงรักภักดีต่อสามีไว้เป็นคู่ อันนางลิซุนเอียงผู้นี้เป็นหญิงโหดชั่ว ไม่รู้คุณของสามีที่เลี้ยงดูอุปถัมภ์ พิเศษเจ้าก็ตายเพราะ ปากนางกาลสินี ซึ่งเจ้าจะเลี้ยงหญิงกาลสินีเป็นภรรยานั้นไม่สมควร เราคิดที่จะประหารนางมารกาลสินีเสียด้วยซ้ำ

เปี้ยวเด็กได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ กลัวโจโลจะสั่งประหารนาง ลิซุนเอียงจึงว่าข้าพเจ้าทำความชอบไว้แก่ท่านครั้งนี้ปรารถนาแค่เพียงนางลิซุนเอียงเท่านั้น เพราะนางผู้นี้เป็นภรรยาของอุกฤษณ์ ได้รับความทรมานเนื่องแต่อุกฤษณ์ไร้ซึ่งความสามารถ ข้าพเจ้ามีความสงสารจึงผูกสมัครสมานได้เสียเป็นเมียผัวกันมา ขอท่านได้เห็นแก่ความชอบแล้วอนุญาตให้เราสองได้ครองคู่กันดังปรารถนานั้นเถิด

โจโลฟังเปี้ยวเด็กสิ้นคำก็โกรธจนตัวสั่น แล้วว่า ตัวเป็นน้องภรรยาเขา บังอาจทำชู้กับภรรยาของพี่ชาย แล้วคิดอ่านล้างชีวิตเขาเสียด้วยประสังศหญิงผู้เดียว ตัวเป็นคนมิได้มีสัตย์กตัญญู ถ้าเราไม่เอาโทษบัดนี้ คนทั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่างสืบไป

โจโลกล่าวด้วยโทสะดังนั้นแล้ว จึงสั่งทหารให้คุมตัวเปี้ยวเด็กเอาไปประหาร และให้ทหารไปคุมตัวนางลิซุนเอียงและพรรคพวกพี่น้อง ตลอดจนพรรคพวกพี่น้องของอุกฤษณ์และครอบครัวเอาไปประหารเสียทั้งสิ้น โจโลนี้ นับว่าเป็นคนแปลกประหลาด หากเป็นคนสัตย์ซื่อกตัญญู ถึงแม้เป็นเชลยศึกก็มักอภัยโทษแล้วเกลี้ยกล่อมไว้ใช้สอยในราชการ แต่ถ้าหากเป็นคนอกตัญญูไม่รู้คุณคนไม่ว่าคนใกล้หรือคนไกล หากประสบพบแล้วก็จะบังเกิดโทสะและมักจะสั่งประหารสิ้น

ท่าทั้งสองอย่างนี้ได้กลายเป็นบุคลิกประจำตัวของโจโลอยู่ตลอดชีวิต มาครั้งนี้ในตอนแรกโจโลเห็นความชอบของเปี้ยวเด็กที่นำความกลับมาแจ้งทำให้สามารถกำจัดศัตรูทางการเมืองได้สำเร็จ และคิดจะบำเหน็จความชอบแก่เปี้ยวเด็ก แต่ครั้นความปรากฏว่าเปี้ยวเด็กนำความกลับมาบอกมิใช่ความปรารถนาความปลอดภัยให้แก่ตัวของโจโล แต่เป็นเรื่องที่ต้องการยืมนำมือของโจโลประหารชีวิตของอุกฤษณ์เพื่อชิงเอานางลิซุนเอียงชู้รักมาครอง โจโลจึงลบเลือนความชอบของเปี้ยวเด็กจนหมดสิ้นและบังเกิดโทสะขึ้นแทนที่ แล้วสั่งประหารชีวิตเสียทั้งครอบครัว

ครั้นกำจัดศัตรูทางการเมืองได้แล้ว โจโลจึงให้เกลี้ยกล่อมบรรดาทหารม้าเมืองเสเหลียงที่ถูกจับเป็นเชลยให้เข้ารับราชการในเมืองหลวง ด้วยพึงใจในความเก่งกล้าสามารถในการรบของทหารม้าเมืองเสเหลียงมาแต่ก่อน ทหารม้าจำนวนหนึ่งที่ยินยอมพร้อมใจเข้าสวามิภักดิ์ โจโลก็ให้จัดสังกัดเข้าประจำกองทัพของเมืองหลวง พวกที่ไม่ยอมสวามิภักดิ์ โจโลก็สั่งประหารชีวิตจนหมดสิ้น

ในขณะที่โจโลกำลังเกลี้ยกล่อมทหารเมืองเสเหลียงอยู่นั้น หน่วยสอดแนมได้รายงานว่ากองทัพของม้าแท่งที่ยกมาเมืองหลวงครั้งนี้เป็นกองทัพหน้าและกองทัพหลวง ส่วนกองทัพหลังของม้าตายยังตามมาไม่ถึง โจโล

ทราบความดังนั้นก็สั่งให้มีหนังสือไปยังนายด่านทุกตำบล ให้เข้มงวดกวดขันมิให้ม้าย้ายยกกองทัพล่วงเขตแดนเข้ามาได้ และให้สกัดจับม้าย้ายส่งเข้าเมืองหลวง ผู้ใดจับม้าย้ายได้จะให้น้ำเงินความชอบเป็นพิเศษ

ฝ่ายม้าย้ายยกกองทัพหลังตามกองทัพมาทั้งมาในระหว่าง ไม่ทันกับกองทัพของมาทั้ง ครั้นยกกองทัพถึงแดนเมืองสุโขทัยก็สวนกับทหารของมาทั้งที่รอดตายออกมาจากวงล้อมแล้วหนีกลับตามเส้นทางที่ยกมา จึงทราบวาม่าทั้ง ม้ายัว เสียทีแก่โจโจแล้วก็ตกใจ

ม้าย้ายเห็นว่ากำลังทหารของกองทัพหลังมีจำนวนน้อย ไม่พอแก่การยกเข้าโจมตีเมืองหลวง ทั้งเห็นว่ามาทั้งผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ถูกจับกุมแล้วคงจะไม่รอดชีวิต จึงรีบยกกองทัพกลับเมืองเสเหลียง แต่ตามระหว่างทางได้ทราบวาม่าทั้งได้สั่งให้นายด่านทุกตำบลสกัดจับ จึงปลอมแปลงตัวเป็นพ่อค้าและอาศัยเวลากลางคืนเล็ดลอดหนีกลับไปเมืองเสเหลียง

โจโจคิดอ่านกำจัดมาทั้งเพื่อจะยกกองทัพลงได้ แต่หาคิดไม่ว่า การสังหารมาทั้งเสียในครั้งนี้ได้ก่อชนวนสงครามภาคพายัพขึ้นโดยไม่รู้ตัว เพราะแต่เดิมมาแม้มาทั้งจะได้คบคิดกับตั้งสินบนองพระบรมราชโองการเล็ดของพระเจ้าเหียนเต้ แต่เมื่อตั้งสินถูกประหารชีวิตแล้ว มาทั้งก็ยังครองเมืองเสเหลียงอย่างสงบสันติ

เพราะแม้จะชิงชิงเคียดแค้นโจโจสักเพียงไรก็ยังเกรงโจโจซึ่งเป็นอัครมหาเสนาบดีทำการในพระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ว่ามีอำนาจโดยชอบธรรมและชอบด้วยกฎหมาย ทั้งกำลังทหารของเมืองหลวงนั้นเล่าก็มีเป็นจำนวนมาก ถึงหากจะยกกองทัพมาก็ขัดสน เหตุนี้จึงทำให้ สถานการณ์ระหว่างเมืองหลวงกับเมืองเสเหลียงแห่งภาคพายัพสงบสันติตลอดมา

แต่ด้วยกลุ่บายทางรัฐประศาสนศาสตร์อันแปลกประหลาดของโจโจจึงแทนที่จะทำให้ภาคพายัพสงบสันติ กลับถูกจุดเป็นชนวนสงครามขึ้น เพราะการสังหารมาทั้งในครั้งนี้ได้ผูกพยาบาท อาฆาตแค้นให้กับมาเฉียวผู้เป็นบุตร และชาวเมืองเสเหลียงซึ่งมีกองกำลังทหารมาอันเข้มแข็งเกรียงไกรให้ยกมาล้างแค้น ดังนั้นในพลันที่คมดาบของเพชรฆาตตัดศีรษะมาทั้ง จึงเท่ากับว่าชนวนสงครามภาคพายัพได้ระเบิดขึ้นแล้ว

ฝ่ายโจโจหลังจากกำจัดเสี้ยนหนามทางการเมืองคือมาทั้งได้สำเร็จแล้ว ก็คิดอ่านจะยกกองทัพบุกภาคใต้อีกครั้งหนึ่งเพื่อกำจัดเล่าปีและขุนกวน ซึ่งเป็นเสี้ยนหนามทางการเมืองในภาคใต้ให้จงได้

ดาร์ดังนั้นโจโจจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วปรารภว่าบัดนี้เรากำจัดมาทั้งได้สำเร็จแล้ว จึงหมดกังวลว่าเมืองเสเหลียงจะยกกองทัพมาโจมตีเมืองสุโขทัย ดังนั้นเราจึงปรารภนาที่จะยกกองทัพลงภาคใต้อีกครั้งหนึ่งเพื่อกำจัดเล่าปีและขุนกวนให้จงได้ ท่านทั้งหลายจะมีความเห็นเป็นประการใด

ยังไม่ทันที่ผู้ใดจะได้ออกความเห็น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามา รายงานความแก่โจโจว่าหน่วยสอดแนมได้เดินทางกลับมาจากเมือง เก่งจิว รายงานความให้ทราบวาม่าทั้งเล่าปีได้จัดแจงของสุ่มผู้คนและเสบียงอาหารเป็นอันมาก มีกิตติศัพท์เล่าปีว่าเล่าปีเตรียมการทั้งนี้เพื่อจะยกไปตีเมืองเสฉวน

โจโจได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าอันเมืองเสฉวนนี้เป็นเมืองใหญ่ มีหัวเมืองใหญ่น้อยขึ้นต่อเป็นจำนวนมาก เเสบียงอาหารแลผู้คนก็สมบูรณ์ แต่เล่าเจี้ยงผู้เป็นเจ้าเมืองนั้นเป็นคนโลเลไร้สติปัญญา หากเล่าปียกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนแล้วเห็นจะได้เมืองเสฉวนโดยง่าย และถ้าหากเล่าปีตีเมืองเสฉวนได้แล้ว เล่าปีก็จะเติบโตใหญ่กล้าแข็งขึ้นยากที่จะกำจัดได้อีกต่อไป ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

ต้นกุ่มซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ฟังคำโจโจดังนั้นจึงว่า ซึ่งเล่าปีคิดอ่านจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนนั้นท่านอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้ามีกลอุบายที่จะสกัดกั้นไม่ให้เล่าปียกไปตีเมืองเสฉวนได้สำเร็จ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรืองวิทย์าคม

อุบาย "ยืมทางตีเมือง" (ตอนที่ 326)

โจโจกำจัดมาทั้งศัตรูทางการเมืองแห่งภาคพายัพสำเร็จแล้ว ก็ดาร์ที่จะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง แต่พอทราบวาม่าทั้งกำลังของสุ่ม ทหารเตรียมการจะยกไปตีเมืองเสฉวนก็ตกใจ เกรงว่าหากเล่าปีตีเมืองเสฉวนแล้วก็จะเติบโตใหญ่แข็งแกร่งยากที่จะกำจัด จึงวิตกเป็นอันมาก

ครั้นโจโลได้ฟังคำตันกั๋วว่า มีแผนการอุบายที่จะหยุดยั้งไม่ให้ เล่าปี่ยกไปตีเมืองเสฉวนก็มีความสนใจ จึงถามตันกั๋วที่ปรึกษาว่าซึ่งท่านว่ามีแผนอุบายที่จะยับยั้งเล่าปี่ไม่ให้ยกไปตีเมืองเสฉวนได้นั้น ความคิดอ่านของท่านเป็นประการใด

ตันกั๋วจึงว่าอุบายนี้มีชื่อว่า **ปิดฟ้าข้ามเรือ** และกล่าวสืบไปว่าซึ่งท่านอัศวมหาเสนาบดีวิคดด้วยการยกกองทัพลงใต้ นั้น เนื่องมาแต่เหตุที่เล่าปี่และขุนกวนยังปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ บัดนี้เล่าปี่กำลังช่องสุขผู้คนจะยกไปตีเมืองเสฉวน ดังนั้นเล่าปี่จึงต้องถือเอาเป้าหมายการยึดเมืองเสฉวนเป็นสำคัญกว่าการคิดป้องกันช่วยเหลือขุนกวน เหตุนี้จึงให้ท่านจัดกองทัพยกไปหนุนเดียวเดียวที่เมืองหับป้าแล้วให้ยกไปตีเมืองกังตั๋ง เมื่อขุนกวนทราบข่าวศึกก็จะแจ้งให้เล่าปี่ยกกองทัพมาช่วย เล่าปี่กำลังจะยกไปตีเมือง เสฉวนก็จะไม่ยกกองทัพไปช่วยขุนกวนรบกับเดียวเดียว ท่านก็จะได้เมืองกังตั๋งโดยง่าย และเมื่อได้เมืองกังตั๋งแล้วจึงค่อยกำจัดเล่าปี่ต่อไป

หรือถ้ามันไม่สมปรารถนา ขุนกวนกับเล่าปี่ก็จะผัดใจกันเพราะเกิดศึกข้างเมืองกังตั๋งแล้ว เล่าปี่ซึ่งเป็นน้องเขยไม่ยอมช่วยเหลือ ขุนกวนก็จะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว เล่าปี่ก็จะหวงหน้าพะวงหลัง ไม่อาจยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนได้ แลเมื่อเล่าปี่และขุนกวนผัดใจทำสงครามกันแล้ว ท่านค่อยซ้ำเติมเอาต่อภายหลังก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจโลได้ฟังดังนั้นจึงว่า อุบายของท่านครั้งนี้ลึกซึ้งหลักแหลมนัก ต้องด้วยความคิดของเราทุกประการ ว่าแล้วโจโลจึงสั่งให้เกณฑ์ทหารสิบหมื่นยกล่วงหน้าไปสมทบกับกองทัพของเดียวเดียวที่เมืองหับป้า เมื่อกองทัพทั้งสองบรรจบกันแล้ว ให้เดียวเดียวจัดแจงเสบียงอาหารและกองทัพไว้ให้พร้อม โจโลจะยกกองทัพหนุนไปในภายหลัง เมื่อพร้อมกันแล้วก็จะยกไปตีเมืองกังตั๋ง

ทหารทั้งปวงได้ฟังคำสั่งของโจโลก็ค่านับลาออกไปจัดแจงแต่งกองทัพยกไปเมืองหับป้าแต่เวลานั้น ครั้นเดียวเดียวทราบคำสั่งของโจโลก็ให้เกณฑ์เสบียงและเตรียมกองทัพพร้อมไว้รอคอยกองทัพหลวงของโจโลที่จะยกมาสมทบในภายหลัง

พอกองทัพจากเมืองหลวงยกไปสมทบกับกองทัพเมืองหับป้า ขุนกวนก็ได้ข่าวศึกจึงให้เรียกประชุมที่ปรึกษา ขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วแจ้งข่าวศึกให้ทราบว่บัดนี้โจโลกำลังเตรียมกองทัพจะยกมาตีเมืองกังตั๋ง และกองทัพส่วนหน้าได้ยกมาสมทบกับกองทัพของเดียวเดียวที่เมืองหับป้าแล้ว เราจะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองประการใด

เดียวเดียวซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ได้เสนอว่ากองทัพโจโลยกมาครั้งนี้ไซ้แต่จะเตือตรอนเฉพาะเมืองกังตั๋งก็หาไม่ เห็นเล่าปี่จะต้องวิคดด้วยกองทัพโจโลซึ่งยกมาครั้งนี้ด้วยเช่นเดียวกัน แลบัดนี้เล่าปี่เกี่ยวดองเป็นน้องเขยท่าน จึงขอให้ท่านแจ้งไปยังโลซกให้แต่งหนังสือถึงเล่าปี่ ขอให้เล่าปี่ยกกองทัพเมืองเกงจิวมาช่วยตีกระหนาบกองทัพของโจโลเห็นจะป้องกันรักษาเมืองกังตั๋งไว้ให้ปลอดภัยได้

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำเดียวเดียวแล้วก็เห็นชอบและสนับสนุนความคิดของเดียวเดียว ขุนกวนเห็นบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมีความเห็นต้องกันดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไปแจ้งแก่โลซกที่เมืองจสองกุนตามคำของเดียวเดียวทุกประการ

ครั้นโลซกทราบความตามคำสั่งของขุนกวนแล้วจึงทำหนังสือให้ทหารถือลงเรือข้ามอ่าวไปที่เมืองเกงจิว มอบหนังสือนั้นแก่เล่าปี่

ฝ่ายเล่าปี่เมื่อได้ทราบความตามหนังสือของโลซกแล้ว จึงเชิญที่ปรึกษาและแม่ทัพทั้งปวงมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด แต่ปรากฏว่าในขณะที่นั้นขงเบ้งออกไปตรวจราชการที่เมืองลำกุน จึงคิดอ่านกันว่าหนังสือของโลซกครั้งนี้มีความศึกแยบยล สมควรต้องฟังคำขงเบ้งก่อน เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงให้ทหารไปเชิญตัวขงเบ้งกลับมาจากเมืองลำกุน

เมื่อขงเบ้งกลับมาถึงเมืองเกงจิวแล้ว เล่าปี่จึงเอาหนังสือของโลซกให้ขงเบ้งอ่านดู พอขงเบ้งอ่านหนังสือนั้นตลอดก็หัวเราะ แล้วว่าข้าพเจ้าจะคิดอุบายอย่างหนึ่งมิให้เมืองกังตั๋งเป็นอันตรายและมีให้เป็นภาระแก่ท่านต้องยกทหารไปช่วยเมืองกังตั๋ง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด ขงเบ้งจึงว่าอุบายนี้มีชื่อว่า **ตีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า** แล้วว่าแผ่นดินเมื่อครั้งเสียดก๊กเจ้าเมืองเว่ยกรีธาทัพไปตีเมืองเจ้า ครั้นเจ้าเมืองเจ้าทราบความศึกจึงทำหนังสือไปถึงเจ้าเมืองฉีให้ยกกองทัพ ไปช่วยเมืองเจ้ารบกับเมืองเว่ย ในครั้งนั้นขุนซื่อของเจ้าเมืองฉีได้เสนอว่าถ้าหากยกกองทัพไปช่วยเมืองเจ้ารบกับเมืองเว่ยแล้วก็จะได้ยากแก่ทหาร และเมื่อเกิดสงครามก็จะสูญเสียกำลังทหารเป็นอันมาก การที่เมืองเว่ยยกกองทัพไปตีเมืองเจ้า กำลังทหารที่รักษาเมืองเว่ยเบาบางอยู่

ดังนั้นจึงขอที่จะยกไปตีเมืองเว่ย เมื่อเจ้าเมืองเว่ยทราบว่ามีเมืองเว่ยถูกเมืองฉียกมาทำร้ายก็ต้องถอนทัพกลับจากเมืองเจ้า เมืองเจ้าก็จะปลอดภัย เมื่อกองทัพเมืองเว่ยเริ่มถอยทัพจากเมืองเจ้า เราจึงค่อยถอยทัพกลับเท่ากันเป็นการช่วยเมืองเจ้าโดยตรง เจ้าเมืองฉีเห็นชอบด้วยอุบายดังกล่าว จึงยกกองทัพจะไปตีเมืองเว่ย พอเจ้าเมืองเว่ยทราบว่ามีเมืองฉียกกองทัพจะไปตีเมืองเว่ยก็ตกใจ จึงเลิกทัพกลับจากเมืองเจ้า เมืองเจ้าจึงพ้นอันตราย เมืองฉีก็ยกทัพกลับโดยไม่เสียทหารแม้แต่สักคนเดียว

เล่าปีฟังคำขงเบ้งก็ผงกศีรษะเป็นทีเห็นด้วย ขงเบ้งจึงแจ้งแก่ทูตเมืองกังตั๋งว่าให้กลับไปบอกโลซกเถิดว่าอย่าได้วิตกเลย ให้ขุนกวนและชาวเมืองกังตั๋งนอนหลับตาให้เป็นสุขเถิด แม้กองทัพโจโฉยกมาถึงเมืองกังตั๋งเมื่อใด เราจะรับอาสาเป็นธุระเอง

ทูตเมืองกังตั๋งได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็มีความยินดี คำนับลาเล่าปีและขงเบ้งกลับไปแจ้งแก่โลซกตามที่ขงเบ้งได้แจ้งมานั้นทุกประการ

ครั้นโลซกทราบว่าเล่าปีรับเป็นธุระป้องกันรักษาเมืองกังตั๋งก็มีความยินดี จึงทำหนังสือรายงานให้ขุนกวนทราบทุกประการ พอทูตกลับออกไปแล้ว เล่าปีจึงถามขงเบ้งว่าอันอุบาย ตีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า ของท่านนั้นจะทำการใด เพราะบัดนี้โจโฉได้ส่งกองทัพหน้าถึงสิบหมื่นยกล่วงหน้าไปสมทบกับเตียวเลี้ยวที่เมืองหับป้าแล้วตัวโจโฉอยู่ที่เมืองหลวงก็กำลังเกณฑ์ทหารอีกสามสิบหมื่น รวมกับทหารเมืองหับป้าและที่ยกไปล่วงหน้าก็มีกำลังถึงห้าสิบหมื่น ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะทำให้กองทัพโจโฉเลิกทัพจากเมืองกังตั๋งได้

ขงเบ้งจึงว่าแต่ไหนแต่ไรมาโจโฉเกรงกองทัพภาคพายัพของม้าเต๋งจะยกมาทำอันตรายต่อเมืองหลวง ดังนั้นจะทำการศึกประการใด จึงให้หัวหน้าพะวงหลัง แลบัดนี้โจโฉส่งทหารม้าเต๋งเสียแล้ว แต่ม้าเต๋งผู้บุตรม้าเต๋งยังคงครองอำนาจเป็นใหญ่อยู่ในเมืองเสเหลียง ม้าเต๋งมีความพยาบาทโจโฉเป็นอันมาก คิดจะยกกองทัพไปล้างแค้นอยู่ทุกเมื่อเชียว ดังนั้นจึงขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงม้าเต๋งให้เร่งยกกองทัพไปตีเมืองสุโต ม้าเต๋งมีความแค้นอยู่ ครั้นได้แรงหนุนจากท่านเห็นจะยกกองทัพไปตีเมืองสุโตเป็นมั่นคง เมื่อกองทัพเมืองเสเหลียงยกไปตีเมืองหลวง ไหนเลยโจโฉจะมีแกล้งยกไปตีเมืองกังตั๋งได้ มีแต่ต้องคิดป้องกันรักษาเมืองหลวงไว้ให้ปลอดภัย ตั้ร้ายก็จะเรียกทหารซึ่งยกไปเมืองหับป้ากลับมาช่วยป้องกันเมืองหลวง เมืองกังตั๋งก็จะเป็นอันตราย เมืองเราก็จะไม่ต้องเปลืองกำลังทหารในการสู้รบกับโจโฉ

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงให้แต่งหนังสือตามคำของขงเบ้งและให้ทหารสื่อสารถือหนังสือรีบเดินทางไปเมืองเสเหลียงเพื่อมอบแก่ม้าเต๋ง ในคำคืนของวันที่โจโฉส่งประหารชีวิตม้าเต๋งนั้นม้าเต๋งอยู่ที่เมืองเสเหลียงให้มีความวิตกกังวลด้วยบิดา เพราะตลอดทั้งวันให้เขมนัยนัยดาจนไม่เป็นปกติสุข ม้าเต๋งครุ่นคิดกังวลอยู่จนตึกจึงค่อยหลับสนิท

ในขณะหลับสนิทก็ฝันเป็นความฝันว่า ม้าเต๋งเดินทางเข้าไปในป่า ปะหน้ากับเสือฝูงหนึ่งคร่ายนักร ฝูงเสือเห็นม้าเต๋งก็รีเข้ามารุมกัด ม้าเต๋งพยายามต่อสู้เอาตัวรอด ปลูกปล้าอยู่กับเสือจนเหนื่อยอ่อน และตกใจตื่นขึ้น ม้าเต๋งเห็นเป็นนิมิตผิดประหลาด ดังนั้นพอรุ่งขึ้นม้าเต๋งจึงเรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าความซึ่งฝันดังนี้จะร้ายดีประการใด

บังเด็กซึ่งเป็นทหารเอกของม้าเต๋งและมีความรู้วิชาการพยากรณ์โชคกลางและนิมิตทั้งปวง ครั้นได้ฟังคำปรึกษาของม้าเต๋ง แล้วจึงว่าซึ่งความฝันท่านครั้งนี้ร้ายแรงนัก เห็นที่บิดาท่านซึ่งยกกองทัพไปเมืองหลวงจะได้รับอันตรายเป็นมั่นคง

ม้าเต๋งได้ฟังคำบังเด็กก็ตกใจจะลี้ภัยอยู่ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าม้าเต๋งซึ่งไปทัพด้วยม้าเต๋งกลับมาถึงเมืองเสเหลียงแล้ว ม้าเต๋งก็ยิ่งประหวั่นใจ ครุ่นนึกม้าเต๋งก็เดินร้องไห้เข้ามาถึงที่ปรึกษา แล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงให้ม้าเต๋งฟัง แล้วว่าตัวข้าพเจ้ายกกองทัพตามไปภายหลัง สวนกับทหารของม้าเต๋งที่แตกหนีกลับมาจึงได้ทราบความและรีบยกทัพกลับ

แต่ตลอดทางก็ถูกทหารเมืองหลวงไล่ล่าจนต้องปลอมเป็นพ่อค้ารับหินมาทั้งกลางวันและกลางคืน จึงรอดตัวมาถึงเมืองเสเหลียงได้ มาเฉียวพอฟังว่ามาเถียดถูกเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตาย ส่วนมาเถังและมาฮิวถูกทหารโจโจจับได้และถูกประหารชีวิตแล้วก็เสียใจร้องไห้จนสลบอยู่กับที่วาระการนั้น

ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ช่วยกันแก้ไขมาเฉียวให้ฟื้นคืนสติ พอได้สติมาเฉียวก็โกรธแค้นโจโจ กัดเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวอาฆาตว่าชีวิตนี้จะไม่ขออยู่ร่วมฟ้ากับโจโจเป็นอันขาด จะยกกองทัพเมืองเสเหลียงไปกำจัดโจโจแล้วจะแลเนื้อออกเป็นชิ้นๆ มิให้ กากินแค้นคอย

มาเฉียวพอลงความพยายาบทต่อโจโจสิ้นคาลง ทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่าบัดนี้เล่าปีได้ให้ทหารถือหนังสือมามอบให้ท่าน และส่งหนังสือของเล่าปีให้แก่มาเฉียว

มาเฉียวรับหนังสือของเล่าปีแล้วเปิดออกอ่านดูมีความว่า หนังสือเล่าปีอวยพรมาถึงมาเฉียว ด้วยโจโจเป็นอุปราชอยู่ในเมือง สุโต คิดทำการหยาบฆ่าต่างๆ จนพระเจ้าเหียนเต๋ทรงพระอักษรด้วยพระโลหิตให้ตั้งสินนั้น บิดาเจ้ากับเราก็ดำเนินคิดกันว่าจะทำการกำจัดโจโจให้ได้ บัดนี้เราแจ้งว่าบิดาเจ้าทำการเสียที่แก่โจโจ จนสิ้นชีวิตก็มีความน้อยใจนัก ตัวเจ้าก็เป็นชาติทหาร เห็นจะมีใจเจ็บแค้นแทนบิดาอยู่ แม้เจ้าจะยกกองทัพไปตีเมืองสุโตแก่แค้นเมื่อใด เราจะยกกองทัพเมืองเกงจิวไปช่วยกันคิดอ่านกำจัดโจโจเสียให้จงได้ จะได้ทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋ให้เป็นสุข

โจโจสังหารมาเถังด้วยหวังจะกำจัดศัตรูทางการเมือง โดยหารู้ไม่ว่าการสังหารมาเถังในครั้งนี้คือการจุดชนวนสงครามขึ้นในภาคพายัพ ทำให้ภาคพายัพซึ่งสงบสันติมายาวนานต้องคุกรุ่นด้วยเพลิงสงคราม แล้วกลายเป็นศึกใหญ่ติดพันจนโจโจไม่สามารถยกกองทัพหลวงลงไปตีเมืองกังต้งได้อีก

มาเฉียวเต็มไปด้วยใจอาฆาตพยายาบทโจโจ และคิดอ่านจะยกกองทัพไปตีเมืองสุโตอยู่แล้ว พอได้อ่านหนังสือของเล่าปีก็เหมือนกองเพลิงถูกราดด้วยน้ำมันซ้ำอีก เพลิงแห่งโทสะและความอาฆาตในใจของมาเฉียวจึงโชติช่วงแรงกล้า แปรเปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นกำลัง ตัดสินใจทำสงครามกับโจโจตั้งแต่นั้น

เมื่อตัดสินใจทำสงครามกับโจโจแล้ว มาเฉียวจึงแต่งหนังสือตอบเล่าปีว่า ซึ่งท่านอามิ้นำใจเจ็บร้อนด้วยบิดาข้าพเจ้านั้น คุณมีแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ตัวข้าพเจ้ามีความเคียดแค้นพยายาบทศัตรูราชสมบัติผู้สังหารบิดาเป็นที่ยิ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปตีเมืองสุโต จับโจโจฆ่าเสียให้จงได้

มาเฉียวแต่งหนังสือเสร็จแล้วจึงมอบหนังสือนั้นแก่ทูตเมืองเกงจิว แล้วสั่งการให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงจัดแจงกองทัพเตรียมจะยกกองทัพไปตีเมืองสุโต

ระหว่างที่มาเฉียวกำลังจัดแจงทหารอยู่นั้น ทหารคนสนิทได้เข้ามารายงานว่าห็นซุสหายสนิทของมาเถังซึ่งมาเฉียวนับถือว่าเป็นอาให้ทหารมาเชิญไปพบที่จวน มาเฉียวทราบความก็ประหลาดใจจึงรีบไปหาห็นซุส เมื่อคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ห็นซุสจึงส่งหนังสือฉบับหนึ่งให้แก่มาเฉียว แล้วว่าโจโจให้ทูตมีหนังสือนี้มาถึงเราให้วางแผนจับตัวเจ้าและพี่น้องส่งไปให้แก่โจโจที่เมืองหลวง แล้วจะตั้งให้เราเป็นเจ้าเมืองเสเหลียง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ระบิดศึกภาคพายัพ (ตอนที่ 327)

โจโจดำเนินอุบาย ปิดฟ้าข้ามเรือ จะยกกองทัพไปตีเมืองกังต้ง แต่ขงเบ้งแก้กลอุบายของโจโจด้วยอุบายตีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า ให้เล่าปีมีหนังสือไปยุมาเฉียวผู้บุตรของมาเถังให้ยกกองทัพเมืองเสเหลียงมาตีเมืองสุโต จึงทำให้โจโจไม่สามารถยกกองทัพลงภาคใต้ได้ ตามที่ได้ตั้งความปรารถนาไว้แต่เดิมเพื่อที่จะกำจัดศัตรูทางภาคพายัพให้สิ้นซาก โจโจจึงมีหนังสือถึงห็นซุสผู้เป็นสหายสนิทของมาเถังให้จับมาเฉียวและพี่น้องมามอบที่เมืองหลวง โดยจะปูนบำเหน็จตั้งห็นซุสให้เป็นเจ้าเมืองเสเหลียงตอบแทน แต่ห็นซุสมีความซื่อสัตย์ต่อมาเถังผู้เป็นสหาย พอได้รับหนังสือของโจโจก็ให้ทหารไปเชิญตัวมาเฉียวมาพบ แล้วแจ้งความตามหนังสือของโจโจให้มาเฉียวทราบความทุกประการ

ม้าเจียวอ่านความตามหนังสือของโจโจและฟังคำหั้นชุยแล้วก็ร้องไห้ ด้วยตระหนักในน้ำใจของหั้นชุยที่ยึดมั่นสัตย์ซื่อต่อม้าแท่งผู้บิดาจึงเมตตาต่อตัวและพี่น้อง ไม่ทำตามหนังสือของโจโจ และยังนำความลับมาบอกกล่าวให้ทราบอีก

ม้าเจียวก็ลงกราบหั้นชุยแล้วว่า ท่านกับบิดาข้าพเจ้าก็เป็นสหายรักใคร่กันนัก บัดนี้โจโจก็ฆ่าบิดาของข้าพเจ้าเสียแล้ว ซึ่งเหตุทั้งนี้ท่านจงเห็นแก่บิดาข้าพเจ้าเถิด

หั้นชุยเห็นม้าเจียวร้องไห้เป็นที่เวทนาดังนั้นก็สงสาร ก้มตัวพุงม้าเจียวให้ลุกขึ้นนั่งที่โต๊ะเดียวกัน แล้วว่าบิดาเจ้ากับตัวเราเป็นสหายสนิทใคร่กันดั่งพี่น้องร่วมอุทร ซึ่งโจโจคิดร้ายสังหารบิดาเจ้าเสียนั้นเราก็คงมีความเจ็บแค้นเป็นอันมาก ดังนั้นวันใดที่เจ้ายกกองทัพเมืองเสเหลียงไปล้างแค้นโจโจตัวเราก็คงขอตามไปในกองทัพ จะได้ช่วยกันคิดอ่านกำจัดโจโจเสียให้จงได้

ม้าเจียวได้ฟังคำหั้นชุยดังนั้นก็มีความยินดี ลุกขึ้นคำนับหั้นชุยด้วยน้ำตา หั้นชุยก็ยังมิเข้าใจเวทนาสงสาร บอกให้ม้าเจียวนั่งลงในที่เดิม และสั่งทหารให้ไปคุมตัวทูตของโจโจมาพบ แล้วว่าตัวเรากับม้าแท่งเป็นสหายสนิท มีน้ำจิตซื่อตรงเป็นหนึ่งเดียวกัน โจโจคนใจชั่ววางแผนสังหารสหายเราแล้ว ยังยุยงเราให้ทำชั่วทำร้ายบุตรหลานครอบครัวของสหายเราอีกเล่า ความคิดและการกระทำดังนี้อัปยศนัก เราจะละธรรมเนียมการทูตเพื่ออนุชาคุณของสหาย และเพื่อให้ปรากฏไปในเบื้องหน้าว่าตัวเราไม่ยอมจำนนต่อคนชั่วโดยเด็ดขาด ว่าแล้วหั้นชุยจึงสั่งทหารให้เอาตัวทูตของโจโจไปตัดศีรษะเช่นวิญญูณของม้าแท่งต่อหน้าม้าเจียวที่หน้าจวนนั้น

พอตัดศีรษะทูตของโจโจแล้วม้าเจียวจึงว่าบัดนี้ข้าพเจ้าได้จัดแจงแต่งกองทัพจะยกไปตีเมืองสุโต จึงขอเชิญท่านอาออกไปตรวจพลสักครั้งหนึ่งก่อน ได้ฤกษ์ดีแล้วจะได้กรีธาทัพไปกำจัดโจโจให้หายแค้น หั้นชุยมีน้ำใจสงสารม้าเจียวบุตรของสหายรัก จึงรับคำออกไป ตรวจตรากองทัพซึ่งจัดแจงไว้นั้น แล้วลาม้าเจียวกลับมาที่จวน

พอถึงวันฤกษ์ดีม้าเจียวและหั้นชุยก็จัดแจงแต่งกองทัพเป็นสองกอง กองหนึ่งหั้นชุยเป็นแม่ทัพ มีนายทหารเอกแปดคนคือเฮาซวน เทียนหวิน ลิข่า เตียวเหง เลียงหิน เซงหี เป๋ออน และเลียวฉิว คุมทหารยี่สิบหมื่น ส่วนม้าเจียว ม้าตายและบังเด็กคุมทหารอีกยี่สิบหมื่นเป็นอีกกองหนึ่ง แล้วยกออกจากเมืองเสเหลียงจะไปตีเมืองสุโตตามเส้นทางเมืองเตียงอัน ซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าที่ตั้งโต๊ะได้สร้างขึ้นเมื่อครั้งย้ายเมืองหลวงจากเมืองลกเอียง

พอกองทัพเมืองเสเหลียงยกล่วงเข้าเขตแดนเมืองเตียงอัน จงฮิวซึ่งเป็นเจ้าเมืองก็ได้ทราบข่าวศึกจึงให้ม้าเร็วถือหนังสือรายงานความศึกไปแจ้งแก่โจโจที่เมืองสุโต และยกทหารออกไปตั้งค่ายป้องกันเมืองเตียงอันที่นอกกำแพงเมือง

จงฮิวพอตั้งค่ายเสร็จ ม้าตายซึ่งคุมทหารห้าพันในกองทัพของม้าเจียวก็ยกมาถึง จงฮิวจึงคุมทหารออกไปทำรบกับม้าตายทั้งสอง ฝ่ายต่อสู้กันได้ไม่ถึงเพลงจงฮิวสู้กำลังม้าตายไม่ได้จึงควมม้าหนีจะกลับเข้าเมืองเตียงอัน ทหารของจงฮิวก็แตกตื่น ถูกทหารของม้าตาย ฆ่าฟันล้มตายลงเป็นอันมาก มีเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่หนีตามจงฮิวกลับเข้าไปในเมืองได้ทัน

เมื่อจงฮิวกลับมาถึงเมืองแล้วก็ไม่มีจิตใจที่จะสู้รบกับกองทัพเมืองเสเหลียง ได้แต่สั่งทหารให้กวาดขันรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองไว้ให้มั่นคง ม้าตายยกไปทำรบหลายครั้งจงฮิวก็สงบนิ่งอยู่แต่ในเมือง

พอม้าเจียวและหั้นชุยยกทหารตามม้าตายมาหั้นก็ให้ทหารตั้งค่ายรายล้อมเมืองเตียงอันทุกด้าน และให้ทหารออกไปทำรบกับจงฮิวทุกวัน ถึงสิบวันก็ปรากฏว่าจงฮิวไม่ยอมออกมารบ ม้าเจียวเห็นดังนั้นจึงปรึกษาด้วยหั้นชุย บังเด็ก และม้าตายว่าจงฮิวไม่ยอมออกรบ ได้แต่รักษาตัวป้องกันเมืองเป็นสามารถอยู่ดังนี้ ทำใจจึงจะตีเมืองเตียงอันได้สำเร็จ

บังเด็กนายทหารฝ่ายเสนาธิการจึงว่า เมืองเตียงอันนี้เป็นเมืองใหญ่ ค่ายคูประตูหอรบก็มั่นคง เป็นเมืองพระเจ้าเหียนเต๋ตั้งอยู่ก่อน เราจะมานั่งล้อมอยู่จะนั้นก็ป่วยการไพร่พลนัก อนึ่งแม่โจโจยกกองทัพมาหั้นตั้งรบกระหนาบเราเข้า เราจะมีขัดสนเสียหรือ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายอย่างหนึ่งให้ได้เมืองเตียงอันโดยง่าย ม้าเจียว หั้นชุย ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงถามบังเด็กว่าความคิดอุบายของท่านเป็นประการใด

บังเด็กจึงว่าอันเมืองเตียงอันนี้ค่ายคูประตูหอรบก็แข็งแรงแน่นหนา จะเข้าตีซึ่งหน้าเห็นขัดสนนัก จำจะต้องดี ให้แตกมาจากในเมือง แล้วกระหนาบตีจากภายนอกก็ได้เมืองเตียงอันโดยง่าย

มาเดี๋ยวจึงว่าจะทำประการใดจึงจะสำเร็จดังความคิดท่าน บังเด็กจึงกล่าวสืบไปว่า เมืองเตียงอันว่างศึก สงครามมาช้านาน ดังนั้นจึงมิได้มีการซ่อมแซมเสีย กองทัพของเราล้อมเมืองเตียงอันไว้สิบวันแล้ว เสรียงอาหารในเมืองก็ขาดแคลนอยู่ ชาวเมืองได้รับความลำบากนัก แต่ที่ยังป้องกันรักษาเมืองอยู่ได้ก็ด้วยความหวัง ประการเดียวว่าโจโฉจะยกกองทัพมาช่วย ดังนั้นจึงขอให้ท่านถอยทัพออกไปชุมนุมอยู่ที่ไกลเมือง เมื่อชาวเมือง เห็นว่ากองทัพซึ่งยกมาล้อมเล็กทัพกลับไปแล้ว ก็จะเปิดประตูออกมาหาเสบียงและอาหาร ข้าพเจ้าและทหารจะ ปลอมตัวเป็นชาวเมืองเข้าไปปะปนอยู่ภายในเมือง แล้วจะจุดเพลิงเป็นสัญญาณขึ้น ข้าพเจ้าผู้รักษาประตูเมือง และเปิดประตูเมืองรับกองทัพท่านให้ท่านยกกองทัพเข้าไปในเมือง ก็จะได้โดยสะดวก

มาเดี๋ยวและหันซุยได้ฟังแผนการของบังเด็กก็เห็นชอบ ครั้นเวลาค่ำลงก็ออกคำสั่งให้ทหารถอยทัพยกออกไป ชุมนุมอยู่ในป่าไกลจาก ตัวเมืองสามร้อยเส้น ให้เก็บธงทิวและช่องกลองไว้อย่างมิดชิด พอรุ่งขึ้นเข้าทหารและ ชาวเมืองเห็นกองทัพซึ่งล้อมเมืองอยู่ได้หายไปจนหมดสิ้นก็สำคัญว่ากองทัพเมืองเสเหลียงเล็กทัพกลับไป แล้ว จึงนำความไปรายงานให้จงฮิวเจ้าเมืองทราบ

จงฮิวทราบความแล้วยังแคลงใจสงสัยว่าโจโฉยกมาเพียงสิบกว่าวันแล้วเล็กทัพกลับไป จึงให้หน่วย สอดแนมออกไปลาดตระเวนก็ไม่พบทหารเมืองเสเหลียง จึงวางใจและสั่งให้เปิดประตูเมืองให้ชาวเมือง ออกไปหาน้ำ แลเสบียงอาหาร

เมืองเตียงอันนี้มีชัยภูมิตั้งอยู่ในที่แล้งประกอบด้วยดินทราย จึงขาดแคลนน้ำดื่ม น้ำใช้ แม้จะขุดบ่อลึกสักเพียง ไหนก็ได้แต่เห็นและทราย ดังนั้นเมื่อชาวเมืองขาดแคลนน้ำจึงได้รับความทรมานนัก พอทราบข่าวเจ้าเมืองสั่งให้ เปิดประตูเมืองจึงพากันแก่งแย่งออกไปหาน้ำและเสบียงอาหารที่นอกเมือง ขบวนการเสี่ยงน้ำจากนอกเมือง เนืองแน่นชนิดตั้งแต่เช้าจรดเย็น

บังเด็กและทหารในสังกัดได้ปลอมตัวเป็นชาวเมือง แล้วแทรกซึมเข้ามาในเมืองพร้อมกับชาวเมืองที่ออกไป ล่าเสี่ยงน้ำแลอาหารนั้น บังเด็กค่อยๆ ให้ทหารแทรกซึมปลอมเข้าไปในเมืองถึงสามวันจึงหมด และได้ให้ ทหารคนสนิทกลับไปส่งข่าวให้มาเดี่ยวทราบ และนัดหมาย ให้ยกกองทัพเข้าตีเมืองในค่ำวันนี้ โดยบังเด็กจะ จุดเพลิงสัญญาณขึ้นภายในเมืองเป็นสำคัญ

มาเดี่ยวและหันซุยทราบความตามที่บังเด็กแจ้งไปแล้ว จึงเคลื่อนกองทัพออกมาล้อมเมืองไว้ดังเดิม จงฮิวเห็น กองทัพเมืองเสเหลียงยกมาอีกครั้งหนึ่งก็ตกใจ สั่งให้ทหารปิดประตูเมืองและขึ้นรักษาเชิงเทินกำแพงเมืองไว้ ให้มั่นคง

ในคืนวันนั้นบังเด็กและทหารซึ่งได้ลักลอบเข้ามาในเมืองได้ประสานงานเตรียมการไว้พร้อมสรรพ ครั้นได้เวลา ยามสามบังเด็กจึง ให้ทหารจุดเพลิงขึ้นในเมืองด้านทิศตะวันตก

พอเพลิงติดขึ้นจงจินนายทหารผู้รักษาเชิงเทินด้านตะวันตกและเป็นน้องของจงฮิวเห็นเหตุการณ์จึงพาทหารมา ดับเพลิง บังเด็กควบคุมการจุดเพลิงอยู่เห็นดังนั้นจึงขี่ม้าออกไปสกัดหน้าจงจิน แล้วตวาดว่าตัวเรานี้คือบังเด็ก เป็นทหารเมืองเสเหลียง เข้ามายึดเมืองเตียงอันไว้ได้แล้ว เจ้าไม่ทราบหรือ จงจินเห็นดังนั้นก็ตกใจเพราะ ไม่ได้คาดคิดว่าทหารเมืองเสเหลียง จะแปลกปลอมเข้ามาอยู่ในเมือง ไม่เห็นที่จะตอบโต้ประการใดบังเด็ก ก็ ชักม้าปราดเข้ามา เอาดาบฟันจงจินตกม้าตาย

บังเด็กจึงสั่งทหารที่เตรียมการไว้พร้อมให้จู่โจมไปที่ประตูเมืองพร้อมกัน ช่วยกันเปิดประตูเมืองออกเพื่อ ต้อนรับกองทัพเมืองเสเหลียง ในขณะนั้นมาเดี่ยวและหันซุยคุมกองทัพเตรียมพร้อมอยู่นอกเมือง พอได้ เห็นเพลิงลุกขึ้นภายในเมืองตามสัญญาณที่บังเด็กแจ้งมาก็มีความยินดี สั่งทหารทุกหน่วยให้ยกเข้าตีเมือง พร้อมกัน

ทหารเมืองเสเหลียงทุกกองได้โหมร้องตีช่องกลองกองสนั่นท่ามกลางความมืดของราตรี แล้วพากันกรูเข้าไปที่ เชิงเทิน เห็นประตูเมืองเปิดออกทั้งสี่ด้านก็พากันเข้าไปในเมือง แล้วขึ้นไปบนเชิงเทินและกำแพงเมือง ข้าพเจ้า ทหารของจงฮิวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายจวงฮิวรักษาการอยู่ที่เชิงเทียนด้านตะวันออก เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นที่แนวกำแพงเมืองด้านตะวันตกแล้วได้ยินเสียงทหารเมืองเสเหลียงโห่ร้องรุกเข้ามาในเมืองราวกับคลื่นในพระมหาสมุทรก็ตกใจ รีบพาทหารที่สนิทหนีออกไปทางประตูลับ แล้วยกไปตั้งอยู่ที่ด้านดงก่วน เมื่อจวงฮิวยกไปถึงด้านดงก่วนแล้ว จึงให้ทหารรีบเดินสารไปแจ้งเนื้อความให้โจโจทราบว่ามีกบฏที่เมืองเสเหลียงยึดเมืองเตียงอันได้แล้ว ตัวจวงฮิวและทหารจำนวนน้อยหนีรอดออกมาได้และมาตั้งหลักอยู่ที่ด้านดงก่วน ขอให้โจโจรีบยกกองทัพจากเมืองหลวงมาช่วยโดยเร็ว มิฉะนั้นก็อาจรักษาด่านดงก่วนไว้ไม่ได้

ทางด้านม้าเฉียวและหั่นซุยครั้นยึดเมืองเตียงอันได้แล้ว ได้จับทหารของจวงฮิวซึ่งอยู่รักษาเมืองและหนีไม่ทันไว้ได้เป็นจำนวนมาก และจัดสังกัต์ให้อยู่ในกองทัพเมืองเสเหลียงทำหน้าที่เป็นพลม้าเลี้ยงแล้วให้อาหารพียงสิ่งสิ้นที่ยึดได้จากในเมืองปุนบำเหน็จแก่ทหารเป็นบำเหน็จความชอบโดยถ้วนหน้ากัน

ทางฝ่ายโจโจจัดแจงแต่งกองทัพสามสิบหมื่นเตรียมจะยกกองทัพหลวงไปสมทบกับเตียวเลี้ยวที่เมืองหับป่า เพื่อยกไปตีเมืองกั๋งเต๋ง ในขณะที่เตรียมกองทัพอยู่นั้นก็ได้รับรายงานจากจวงฮิวที่แจ้งมาในครั้งแรกว่ากองทัพม้าเมืองเสเหลียงยกมาตีเมืองเตียงอัน จึงต้องเปลี่ยนแผนการจากเดิมที่จะยกไปตีเมืองกั๋งเต๋งเป็นเตรียมการที่จะยกไปป้องกันเมืองเตียงอัน แต่ไม่ทันที่โจโจจะยกไปก็ได้รับรายงานจากจวงฮิวอีกว่าเมืองเตียงอันเสียแก่ม้าเฉียวแล้ว ตัวจวงฮิวเองได้หนีไปตั้งหลักอยู่ที่ด้านดงก่วน

โจโจได้ทราบรายงานดังนั้นก็ตกใจ เรียกประชุมบรรดา ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแล้วปรารภว่า เดิมทีนั้นเราคิดจะยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งเต๋ง แต่บัดนี้กองทัพเมืองเสเหลียงยกมารุกรานเมืองเรา จำที่จะต้องกำจัดม้าเฉียวให้ราบคาบก่อน แล้วจึงค่อยยกไปตีเมืองกั๋งเต๋งและเมืองเกงจิวบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ตึกภาคพายัพจึงระเบิดขึ้นด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ศึกชิงด้านดงก่วน (ตอนที่ 328)

โจโจสั่งทหารม้าแห่งแล้วยังชักจูงให้หั่นซุยผู้เป็นสหายสนิทของม้าเท้งจี้บ ม้าเฉียวและพี่น้องมาบอบที่เมืองหลวง แล้วจะตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเสเหลียง แต่หั่นซุยมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อมิตรจึงไม่ยอมปฏิบัติตาม และแจ้งความให้ม้าเฉียวทราบ ม้าเฉียวซึ่งมีความพยายามโจโจคิดล้างแค้นอยู่แล้ว

ครั้นได้รับหนังสือจากเล่าปี่ก็ยกกองทัพจะมาตีเมืองสุโต ระหว่างเดินทัพก็ยึดเมืองเตียงอันได้สำเร็จ โจโจจึงต้องตัดสินใจยกกองทัพออกจากเมืองหลวงเพื่อป้องกันด้านดงก่วนมิให้กองทัพม้าเฉียวยกล่วงเข้ามายังเมืองหลวงได้ ดังนั้นความปรารถนาที่จะยกกองทัพลงใต้กำจัดเล่าปี่และขุนกวนจึงต้องเลิกล้มไปโดยปริยาย

เพื่อให้ทันกับสถานการณ์ที่เร่งรัดให้กองทัพเมืองหลวงยกไปช่วยป้องกันรักษาด้านดงก่วน โจโจจึงตั้งให้โจหองเป็นแม่ทัพหน้า ให้ชีหลงเป็นปลัดทัพ คุมทหารม้าหมื่นหนึ่งยกออกจากเมืองสุโตไปช่วยจวงฮิวป้องกันรักษาด้านดงก่วน และกำชับว่าให้ร่วมกันคิดอ่านรักษาด้านดงก่วนไว้ให้ได้ในสิบวัน รอกองทัพหลวงของโจโจซึ่งจะยกตามไปในภายหลัง

เพราะถ้าหากเสียด้านดงก่วนแล้วกองทัพเมือง เสเหลียงก็จะยกล่วงเขตแดนเมืองหลวงได้โดยสะดวก ดังนั้นหากรักษาด้านดงก่วนไม่ได้ภายในสิบวัน ทั้งโจหองและชีหลงก็ต้องรับโทษ แต่ถ้าหากพ้นสิบวันแล้วโจโจยังยกตามไปไม่ทัน แม้หากจะเสียด้านดงก่วนก็จะมีแต่ความผิด

โจหองและชีหลงรับคำสั่งโจโจแล้ว คำนับลาออกไปจัดแจงทหารหมื่นหนึ่งแล้วรีบยกไปด้านดงก่วนตั้งวันนั้นพอโจหองออกไปแล้ว โจหยินจึงตั้งโจโจว่าอันโจหองนั้นเป็นนายทหารหนุ่มเบาความนึก ทั้งความสามารถ สงคราม แม้มีชีหลงตามไปด้วยแต่เกรงว่าชีหลงจะไม่อาจหัดทานความตรู้นของโจหองได้ก็จะเสียการของท่านไป หากเสียด้านดงก่วนแล้วแม้ท่านยกตามไปก็จะได้ยากลำบาก

โจโจได้ฟังคำดังแล้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงว่า คำท่านที่ว่ามานั้นชอบแล้ว ดังนั้นจึงให้ท่านคุมทหารอีกหมื่นหนึ่งรีบยกตามโจหองไป หากพลาดพลั้งประการใดก็จะได้ป้องกันด้านดงก่วนไว้ได้ทัน โจหยินคำนับลาโจโจแล้วจัดแจงทหารรีบยกตามโจหองไป

ฝ่ายม้าเฉียวและหันซุยกัณฑ์ยึดเมืองเตียงฮันไว้ได้แล้ว แต่งทหารซึ่งวางใจรักษาเมือง แล้วเคลื่อนกองทัพเข้าประชิดด่านดงกวน ตั้งค่ายล้อมด่านดงกวนไว้อย่างแน่นหนา

ทางด้านจงฮูรักษาด่านดงกวนอยู่ พอได้กำลังหนุนจากโจหลอง และซืหลงก็มีความยินดี แต่ไม่ทันข้ามคืนก็ทราบข่าวจากหน่วยลาดตระเวนว่ากองทัพเมืองเสเหลียงกำลังเคลื่อนตรงมาที่ด่านดงกวน จึงสั่งทหารให้ป้องกันรักษาด่าน ระแວดระวังทุกเวลา ม้าเฉียวตั้งค่ายรายล้อมด่านแล้วไม่เห็นข้างในด้านยกทหารออกมาสู้รบ จึงให้ทหารออกไปท้าทายให้ข้างในด้านยกทหารออกมารบกัน แต่ข้างในด้านยึดมั่นในคำสั่งของโจโจ มุ่งรักษาด่านให้ได้ในสิบวัน จึงไม่ยอมออกรบด้วย

ม้าเฉียวจึงให้ทหารออกไปดำปรางมาสโจโจเป็นหยาบเข้าตั้งแต่โคตรปู พ่อ มาจนถึงตัวโจโจว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ ข่มเหงยาเอยพระเจ้าเหี้ยนเต้ เบียดเบียนอาณาประชาราษฎร์ สร้างความทุกข์ร้อนให้เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน

โจหลองเป็นเชื้อสายที่สนิทของโจโจ ได้ฟังคำด่าล่ำเลิกถึงสามชั่วโคตรก็โกรธม้าเฉียว ฮึดฮัดจะยกทหารออกไปรบกับทหารเมืองเสเหลียง แต่ซืหลงซึ่งเป็นผู้ใหญ่ได้ทัดทานไว้ว่าท่านอัศวมหาเสนาบดี มีคำสั่งให้ป้องกันรักษาด่านไว้ให้ได้ในสิบวันมิฉะนั้นจะเป็นโทษสถานหนัก ซึ่งทหารม้าเฉียวออกมากันดำหยาบเข้าดังนี้ เป็นเพียงกลศึกอันต่ำต้อย เพื่อทำให้ท่านมีโทษแล้วยกออกไปสู้รบ ทหารเมืองเสเหลียงมากกว่าเราแลเป็นทหารมากกล้าแข็งนัก หากออกจากด่านไปสู้รบแล้วอาจจะเสียที่แก่ข้าศึก ด่านดงกวนก็จะอันตรายท่าน จงอดกลั้นจำทนไว้ชั่วคราวก่อน รอท่านอัศวมหาเสนาบดียกกองทัพหลวงมาแล้วจึงค่อยคิดการสืบไป

โจหลองได้ฟังคำทัดทานของซืหลงก็ได้คิด แต่ความโกรธยังหนักอยู่จึงฮึดฮัด เดินวนไปเวียนมาภายในด่าน

ทางฝ่ายม้าเฉียวเห็นข้างในด้านไม่ยกออกมารบก็เกณฑ์ทหารออกเป็นสามผลัด ให้ผลัดกันไปร้อมดำปรางมาสโจโจเป็นหยาบเข้าทั้งวันทั้งคืน โจหลองทราบคำด่าอันหยาบเข้าของทหารเมืองเสเหลียงก็โกรธ คิดจะยกทหารออกไปรบด้วยเมืองเสเหลียงอีกแต่ซืหลงก็ทัดทานไว้เหมือนดังเดิม จนเวลาล่วงไปถึงเก้าวันโจหลองทนฟังคำด่าของทหารเมืองเสเหลียงต่อไปไม่ได้จึงฮึดฮัดจะยกทหารออกไปนอกด่าน แต่ซืหลงก็ยังคงทัดทานไว้อีก

แล้วว่าท่านอดทนมาได้ถึงเก้าวันเหตุใด จะอดทนอีกสักวันหนึ่งไม่ได้เล่า โจหลองได้ฟังคำทัดทานดังนั้นก็เกรงใจซืหลงจึงถอยกลับมาตั้งที่เก่าอีก ซืหลงเห็นโจหลองมีที่ท่าฟังคำทัดทานก็วางใจ จึงกลับออกไปตรวจสอบคลังเสบียงอาหาร แต่พอซืหลงกลับออกไปโจหลองก็ขึ้นไปบนเชิงเทินหน้าประตูด่าน เห็นทหารม้าเฉียวพวกหนึ่งยืนร้อมดำว่าปรางมาสโจโจด้วยคำอันหยาบเข้าลามก ส่วนพวกอีกสองผลัดนอนเล่นอยู่ตามราวป่า ราวกับว่าทหารในด้านไม่มีนัยาที่จะออกสู้รบก็ยิ่งโกรธ ทั้งคิดว่าทหารเมืองเสเหลียงจัดผลัดวนเวียนมาด่าว่าตั้งนี้ถึงเก้าวันแล้ว ในด้านไม่ออกไปรบด้วยจึงตั้งอยู่ในความประมาท ดังนั้น ถ้าหากยกทหารออกโจมตีคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจหลองคิดดังนั้นแล้วจึงออกมาจัดแจงทหารสามพัน สั่งให้นายประตูด่านเปิดประตูแล้วยกออกนอกด่าน ตรงเข้าโจมตีทหารของม้าเฉียว ทหารของม้าเฉียวเห็นกองทัพในด้านเปิดประตูยกออกมา ก็พากันวิ่งหนี พวกที่นอนเล่นอยู่ตามราวป่าก็พากันวิ่งหนีเข้าไปในป่า โจหลองไม่มีความนัยว่ากองทัพเมืองเสเหลียงคิดอ่านวางแผนประการใดก็พาทหารไล่ตามทหารเมืองเสเหลียงไป

ซืหลงตรวจตราเสบียงอาหารอยู่ภายในด่าน ได้ยินเสียงฮือฮ้าง ก็สงสัยจึงวิ่งออกไปไต่ถาม พอได้ทราบความว่าโจหลองยกทหารออกไปนอกด่านก็ตกใจ สั่งจงฮูให้คุมทหารยกตามโจหลองไป ซืหลงและจงฮูคุมทหารไล่ตามโจหลองพอทันกับออกโจหลองให้รีบยกกลับเข้าไปในด่าน แต่ไม่ทันที่โจหลองจะว่าประการใด เสียงประหัดสัญญาณก็ดังขึ้นทั้งสี่ด้าน ปรากฏกองทัพม้าเมืองเสเหลียง ยกออกมาจากแนวป่า มีธงประจำตัวนายทัพว่าม้าเฉียว ซืหลงเห็นดังนั้นก็ตกใจ เหลียวกลับมาทางด้านก็เห็นกองทัพม้าเมือง เสเหลียงอีกกองหนึ่งยกออกจากปามาสกัดทางกลับเข้าด่าน มีธงประจำตัวนายทัพว่าม้าตาย

โจหลอง ซืหลง และจงฮู เห็นดังนั้นก็ตกใจ รู้ว่าต้องกล่อกกองทัพเมืองเสเหลียง ซืหลงเป็นนายทหารผู้ใหญ่มีประสบการณ์ ตรงองการณ์แล้วร้องบอกทหารทั้งปวงให้ตีฝ่ากลับเข้าไปในด่านให้จงได้ และรีบควมมานำหน้าทหารเตรียมจะตีฝ่ากองทัพของม้าตายเพื่อจะเข้าไปในด่าน

พอโจทอง ชีหลง และจวงฮิว ยกมาใกล้กองทัพของม้าตาย พลันประหัตถ์สัญญาณก็ตั้งขึ้นอีกชุดใหญ่ปรากฏทหารม้าเมืองเสเหลียง อีกกองหนึ่งยกออกมาจากราวป่าอีกข้างหนึ่งของกองทัพม้าตาย ปรากฏธงประจำตัวนายทัพว่าบังเด็กก็ยิ่งตกใจ เกรงว่าจะตีฝ่าเข้าไปในด้านไม่ได้

ในทันใดนั้นกองทัพของเมืองเสเหลียงทั้งสามกองได้จู่โจมเข้ามาพร้อมกันทั้งสามทาง ทหารทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นขุลมจนถึงขั้นประจัญบาน ทหารของโจทองได้บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจทองและชีหลงตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมและเห็นทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากเห็นจะด้านทานไว้มิได้ ก็ข้าเลื่องมองช่องทางที่จะตีฝ่าหนีกลับไปทางเมืองหลวง พอสบช่องโอกาสทั้งโจทองและชีหลงก็ตีฝ่าทหารของเมืองเสเหลียงกลับไปทางด่านเมืองสุโต บังเด็กเห็นดังนั้นก็ไล่ตามตีจนพ้นเขตด่านดงก่วน เห็นโจทอง และชีหลงพาทหารหนีไปไกลแล้วจึงยกทหารมาสมทบกับม้าเฉียว

กองทัพเมืองเสเหลียงได้ชัยชนะอย่างงดงาม จึงพากันยกเข้าไปตั้งอยู่ในด่านดงก่วน เตรียมการที่จะเคลื่อนทัพไปตีเมืองสุโตต่อไป

ฝ่ายโจทองและชีหลงพาทหารหนีกองทัพเมืองเสเหลียงพ้นเขตด่านดงก่วนแล้วค่อยชะลอฝีเท้ามาลง ครู่หนึ่งก็สวนกับกองทัพของโจหยินซึ่งยกตามมา จึงรายงานความซึ่งเสียด่านดงก่วนให้โจหยินทราบทุกประการ

โจหยินครั้นทราบว่ายเสียด่านจึงว่าแก่โจทองและชีหลงว่า ท่านเสียทีมาครั้งนี้มีความผิดนัก ด้วยท่านอัครมหาเสนาบดีได้กำชับเป็นสำคัญว่าให้รักษาด่านไว้ให้ได้ในสิบวัน ตัวเรกริ่งใจอยู่จึงถือคำสั่งของโจโฉยกตามมา แต่เมื่อเสียด่านเสียการไปดังนี้แล้วซึ่งจะเดินทัพต่อไปข้างหน้าเห็นจะขัดสนนัก ขอบที่จะยกกองทัพกลับไปรายงานให้ท่านอัครมหาเสนาบดีทราบเสียก่อน

ปรึกษาเห็นพ้องต้องกันแล้วโจหยิน โจทอง ชีหลง และจวงฮิว จึงพากันยกทหารกลับมาทางเมืองหลวง ครั้นเดินทัพกลับได้หนึ่งวันก็สวนกับกองทัพหลวงของโจโฉซึ่งยกตามมา สैनายทหารแม่โจประหัตถ์พริ้งแต่ก็จำต้องเข้าไปรายงานความทั้งปวงให้โจโฉทราบ

โจโฉทราบความว่ายเสียด่านดงก่วนก็โกรธ ดวดโจทองว่า เมื่อเราจะให้ด้วยทหารมานั้นก็ได้กำชับไว้ว่าให้ตั้งมั่นรักษาด่านไว้อย่าให้เป็นอันตรายในสิบวัน เหตุใดจึงถึงด่านดงก่วนเสียให้ข้าศึกได้ใจ โจทองได้ฟังคำโจโฉด้วยน้ำเสียงอันดุดันก็ตกใจกลัว รีบแก้ตัวว่าซึ่งจะละเมิดคำกำชับของท่านนั้นหามิได้ ข้าพเจ้าตั้งใจมั่นจะรักษาด่านไว้ได้ในสิบวัน แต่ม้าเฉียวให้ทหารมาลัดเปลี่ยนเวียนกันดาโคตรเหง้าตระกูล โจ และตัวท่านถึงสามชั่วโคตรด้วยถ้อยคำหยาบชਾਲามกนัก ข้าพเจ้าเคยดัดแคลนกลันโทสะไม่ได้จึงยกกองทัพออกไปรบกับม้าเฉียว ถึงกระนั้นก็น่าคิดว่าได้ทำการพลาดพลั้งเสียการของท่านไป ผิดโทษประการใดก็สุดแท้แต่จะโปรดเถิด

โจโฉได้ฟังคำโจทองผู้ญาติกล่าวคำเจ็ดด้วยความรู้สึกสำนึกผิดชอบก็สงสาร จึงหันมาทางชีหลงแล้วต่อว่าชีหลงว่า เราเห็นอยู่ว่าโจทองเป็นหนุ่มอ่อนแก่ความนัก เกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงให้ท่านซึ่งเป็นนายทหารผู้ใหญ่ มีประสบการณ์ในสงครามตามมาในกองทัพด้วย หวังจะได้ช่วยแนะนำท้วงติงดัดเตือนในสิ่งที่ชอบที่ควร ลีกลับละเลยปล่อยให้โจทองทำการโดยวู่วามจนเสียด่านแก่ข้าศึก หาขอบไม่

ชีหลงได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ กล่าวชี้แจงไปตามความเป็นจริงว่าข้าพเจ้าได้ยึดถือคำกำชับของท่านเป็นสำคัญทุกเมื่อเชิ่วัน ครั้นม้าเฉียวให้ทหารมาด่าว่าปรามาสท่านและโคตรตระกูล โจทองก็โกรธแค้น จะยกออกไปรบเป็นหลายครั้ง ข้าพเจ้าก็ได้ท้วงติงและโจทองก็เชื่อฟังทุกครั้งไป แลเกิดเหตุขึ้นทั้งนี้เพราะในครั้งสุดท้ายข้าพเจ้าออกไปตรวจตราเสบียงอาหาร ไม่รู้ว่าโจทองจะขึ้นไปบนเชิงเทียน แล้วลู่แก่โทสะยกทหารออกไปนอกด่าน เมื่อทราบความแล้วเกรงว่าโจทองจะเสียที่จึงรีบยกทหารตามไปเพื่อป้องกันแก้ไขโจทองมิให้เป็นอันตรายจึงเสียการดังนี้ ผิดโทษประการใดข้าพเจ้าขออภัยต่อท่านด้วย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าความผิดไม่ได้อยู่ที่ชีหลง แต่เป็นเรื่องที่โจทอง วู่วามลู่แก่โทสะจึงเสียด่านดงก่วนแก่ข้าศึก จึงสั่งทหารให้คุมตัวโจทองเอาไปประหารตามพระอัยการศึก บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันคุกเข่าอ้อนวอน ขอให้โจโฉเว้นโทษไว้ชีวิตโจทองสักครั้งหนึ่ง ด้วยเป็นหน้าศึกไม่ควรที่จะประหารชีวิตนายทหาร จะทำให้เสียขวัญกำลังใจและฤกษ์ชัยในการสงคราม

โจโฉได้ฟังคำทวงของเหล่าแม่ทัพนายกองก็เกรงใจ ทั้งน้ำใจก็เมตตาโจทองผู้เป็นญาติผู้หนึ่งเป็นทุนเดิม จึงยกโทษให้โจทองแต่ให้ทำหนังสือภาคทัณฑ์ไว้ว่า เมื่อหน้าหากทำผิดก็พร้อมที่จะรับโทษประหาร แล้วโจโฉจึงออกคำสั่งให้กองทัพทั้งปวงยกไปที่ด่านดงก่วน ครั้นใกล้ด่านดงก่วนระยะยี่สิบเส้นโจหยินจึงขี่ม้าเข้าไป

ปรึกษากับโจโจว่า บัดนี้ข้าศึกตั้งอยู่ในด้านเป็นที่มั่นคงอยู่ ฝ่ายเราเพิ่งเคลื่อนไหว ท้าพมาถึงยังไม่แจ้งความศึกว่า กองทัพเมืองเสเหลียงจะคิดอ่านกลอุบายประการใด หากยกกองทัพลงไปประชิดด่านก็อาจเสียที่แก่ข้าศึก จึงขอให้ยกกองทัพไว้ที่นี้ก่อน เมื่อแจ้งสภาพการศึกกระจ่างแล้วจึงค่อยคิดการสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิทยาคม

มากคนก็มากทอง (ตอนที่ 329)

ศึกภาคพายัพพระเบิดขึ้นกองทัพเมืองเสเหลียงก็บุกเข้ายึดเมืองเตียงอันซึ่งเป็นเมืองหลวงเก่าครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้แรกเสวยราชย์ได้สำเร็จ และกรีธาทัพเข้าตีด่านดงก่วนซึ่งเป็นด่านหน้าสำคัญ ที่จะยกเข้าเมืองหลวงในการศึกยกที่สองกองทัพเมืองเสเหลียงก็ยึดด่านดงก่วนได้สำเร็จอีก

โจโจเคลื่อนกองทัพหลวงมาใกล้ด่านดงก่วนยี่สิบเส้น ครั้นได้ฟังความคิดของโจหยินที่มีให้ตัวนกหว่งเข้าประชิดด่านก็เห็นชอบ จึงสั่งให้ตั้งค่ายลงเป็นสามค่าย ทางด้านขวาให้โจหยินเป็นผู้รักษาค่าย ทางด้านซ้ายให้แฮหัวเอียนเป็นผู้รักษาค่าย ส่วนค่ายหลวงอยู่ตรงกลางนั้นโจโจเป็นผู้บัญชาการด้วยตนเอง และสั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมพร้อมที่จะทำศึกกับทหารเมืองเสเหลียง

ครั้นวันรุ่งขึ้นม้าเจียวก็ยกทหารม้าเมืองเสเหลียงออกจากด่านดงก่วน ตรงมาที่ค่ายของโจโจ ทางด้านโจโจก็ยกทหารออกไปเผชิญหน้ากับกองทัพเมืองเสเหลียง ต่างฝ่ายต่างตั้งขบวนทหารเป็นแถวหน้ากระดานเวียนลานรบไว้ตรงกลาง

โจโจและม้าเจียวต่างออกไปยืนม้าอยู่ข้างหน้าทหาร โจโจเห็นม้าเจียว ห่มเกราะเงิน ใส่หมวกขาว ขี่ม้าถือทวน ออกมายืนหน้าทหาร รูปร่างคมสัน ไล่ล่าย เหวกลม หน้าขาว ปากแดง สมควรเป็นทหารเอก และเห็นทหารเมืองเสเหลียงล้วนกำยำล่ำสัน แข็งแรงผิดกว่าคนในภาคกลาง และเห็นข้างม้าเจียวนั้นมีบังเด็กยืนมาเป็นสง่าอยู่ข้างขวาและม้าดำยืนม้าอยู่ข้างซ้ายน่าเกรงขามนัก โจโจจึงคำนึงขึ้นในใจว่าม้าเจียวนี้ไม่เสียที่เป็นลูกชาติทหาร มีบุคลิก กล้าหาญในการสงครามยิ่งนัก

โจโจคำนึงดังนี้แล้วจึงขี่ม้าออกไปข้างหน้ากลางลานรบ แล้วกล่าวกับม้าเจียวว่าตัวท่านนี้ก็เป็นบุตรขุนนาง มีความรักดีต่อแผ่นดินมาแต่ก่อน เหตุไฉนจึงคิดการเป็นกบฏยกกองทัพมารุกรานแผ่นดิน ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ม้าเจียวได้ฟังคำโจโจก็โกรธ ความแค้นที่โจโจสังหารบิดาพลุ่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง จึงกล่าวตอบโจโจว่า ไอ้โจโจศัตรูราชสมบัติ มึงทำการหยาบขาดหมิ่นพระเจ้าเหี้ยนเต้ โทษมึงก็ผิดเป็นอันมาก ควรจะสับให้ละเอียดเหมือนสับสุกรทำบะอ่วนจึงจะชอบ แล้วมึงฆ่าบิดากับน้องกูเสีย กูก็มีความแค้นนัก จะจับตัวมึงเคียวเนื้อสุบเลือดกินเสียทั้งเป็นให้จงได้

ม้าเจียวกล่าวขาดคำก็ไม่พูดพ้อทำเพลงอีกต่อไป กระตุ้นม้าพุ่งปราดออกไปที่โจโจ อีกมีนายทหารเอกเห็นดังนั้นก็ขับม้าออกไปขวางหน้าสกัดไม่ให้ม้าเจียวบุกเข้าถึงตัวโจโจ ทั้งสองฝ่ายรบกันได้เพียงยี่สิบเพลง อีกมีสู้ไม่ได้จึงควมม้าหนีออกจากลานรบ โจโจเห็นท่าไม่คอยดีจึงขับม้าถอยกลับมาอยู่ในแถวทหาร

ม้าเจียวเห็นอีกมีขี่ม้าหนีจึงขี่ม้าไล่ตามไป ลิกองนายทหารรองของโจโจเกรงว่าอีกมีจะเสียที่แก่ม้าเจียวจึงขี่ม้าออกไปสกัดหน้าม้าเจียวไว้ ม้าเจียวเห็นลิกองขี่ม้าออกมาสกัดก็ควมม้าตรงเข้าไปหาลิกอง ฟาดทวนเข้าใส่ลิกองอย่างไม่มียั้งมือ ลิกองรับมือม้าเจียวได้แค่เก้าเพลงก็ถูกม้าเจียวเอาทวนแทงตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

พอสังหารลิกองแล้วม้าเจียวจึงขี่ม้ากลับมาที่ลานรบ แล้วออกคำสั่งให้กองทัพเมืองเสเหลียงระดมโจมตี กองทัพของโจโจในทันที กองทัพเมืองเสเหลียงได้ฟังคำสั่งให้รุกเข้าตี ต่างก็พุ่งม้าจู่โจมเข้าไปถึงกองทัพโจโจอย่างเดือดร้อน เพียงพริบตาเดียวกองทัพม้าเมืองเสเหลียงก็ตีทะลุเข้าไปถึงกลางกองทัพของโจโจ ฆ่าฟันทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

โจโจเห็นทหารแตกตื่นวิ่งหนีอลหม่านก็ตกใจ รีบขี่ม้าพาทหารถอยกลับไปทางค่าย ม้าเจียวเห็นโจโจปลีกตัวหนีจึงสั่งทหารให้จับโจโจให้จงได้ บรรดาทหารเมืองเสเหลียงเห็นดังนั้นจึงร้องบอกต่อๆ กันตามคำสั่งของม้าเจียว แล้วพากันไล่ตามโจโจไปอย่างรวดเร็ว

โจโจหนีปะปนเข้ามาในหมู่ทหารแล้ว แต่ได้ยินเสียงทหารเมืองเสเหลียงร้องไล่หลังดังมาว่า คนที่ใส่เกราะสีแดงคือโจโจ ให้จับตัวให้จงได้ โจโจเกรงว่าจะเป็นเป้าในการไล่ล่าจึงรีบถอดเกราะออกจากตัว แล้วรีบหนีต่อไป ได้ยินเสียงม้าเจียวร้องส่งทหารตามมาอีกว่า คนหนวดยาวที่หนีอยู่ท่ามกลางหมู่มารนั่นแหละคือโจโจ ให้จับตัวให้จงได้ โจโจก็ตกใจ คิดว่าหนวดเป็นเป้าสายตาของข้าศึกจึงเอากระบี่ตัดหนวดทิ้งแล้วหนีต่อไป

เสียงทหารที่ไล่หลังมายังคงร้องบอกต่อกันว่า ให้จับทหารที่หนวดสั้นเพิ่งตัดใหม่ให้จงได้นั้นแหละคือตัวโจโจ โจโจได้ยินเสียงดังนั้นก็ตกใจ รีบฉีกผ้าชายธงมาห่อคางไว้ ไม่ให้หนวดซึ่งตัดใหม่ตกเป็นที่สังเกตอีกต่อไป ม้าเจียวคุมทหารมาไล่ตามกองทหารโจโจไปติดๆ โจโจได้ยินเสียงไล่หลังมาก็เหลียวหลังกลับมาดู เห็นม้าเจียวขี่ม้าไล่กระชั้นเข้ามาก็ตกใจ ขณะนั้นม้าโจโจสะดุ้งตัวเองชะงักลง โจโจจึงพลัดตกลงจากหลังม้า พลุกซันได้เห็นม้าเจียวขี่ม้าตรงรี่เข้ามา โจโจจึงวิ่งเข้าไปที่ชายป่า ม้าเจียวเห็นโจโจหนีอยู่โดดเดี่ยวแต่ผู้เดียวและจนตรอกดังนั้นจึงกระด้นม้าวิ่งเข้าไปหา พอได้ระยะก็เอาทวนแทง โจโจเห็นม้าเจียวพุ่งมาแทงทวนมาดังนั้นจึงวิ่งหลบไปด้านหลังต้นไม้ ทวนของม้าเจียวจึงพลาดเสียปักอยู่ที่ต้นไม้

โจโจฉวยโอกาสนั้นวิ่งหนีเข้าไปในป่า ลัดเลาะไปทางค่าย ในขณะที่ม้าเจียวขี่ม้ากลับมาชักเอาทวนซึ่งเสียปักอยู่ที่ต้นไม้ ออกแล้วไล่ตามโจโจไป พอใกล้จะถึงค่ายก็จวนเจียนจะถึงตัวโจโจ ในทันใดนั้นได้ยินเสียงทหารโจโจร้องทวาดตึงสนั่นว่า ท่านอัศวินหาเสนาบดอย่าได้ตกใจ ในพลันนั้นเสียงทวนก็ฝ่าอากาศหวีดหวิวมา ม้าเจียวจึงจำต้องชะงักม้า เอาทวนปิดทวนที่แทงมานั้น กลายเป็นโจทงชกม้าเข้าสัดม้าเจียวไว้มิให้ไล่ตามโจโจไป โจโจจึงรีบหนีกลับเข้าไปในค่าย

โจทงรบกับม้าเจียวได้ห้าสิบเพลงก็อ่อนกำลังลง พอดีแสหัวเอียนพาทหารซึ่งแตกหนีตามมาทัน เห็นโจทงอ่อนแรงลงเกรงว่าจะเสียที่จึงขี่ม้าเข้าช่วยโจทงรบกับม้าเจียว

ม้าเจียวไล่ตามโจโจด้วยความเร็วจึงล้าหน้าทหารเมืองเสเหลียงทั้งปวง ครั้นตกอยู่ในท่ามกลางการรบกระหนาบของโจทง และแสหัวเอียนก็เกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงชักม้าปลีกตัวออกจากที่รบ แล้วกลับไปที่ด่านดงกวน

โจทงและแสหัวเอียนเห็นดังนั้นก็ไม่กล้าไล่ตามไป เพราะทหารเมืองเสเหลียงยังคับคั่งและชุมนุมอยู่ ประกอบทั้งเป็นห่วงว่าโจโจจะบาดเจ็บหรือเป็นอันตรายจึงรีบพากันเข้าไปในค่าย

พอดกพายทหารของโจโจก็ยกกลับเข้าค่ายจนหมดสิ้น ในขณะที่ทหารเมืองเสเหลียงก็ยกกลับเข้าไปในด่านเช่นเดียวกัน โจโจเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษากองทัพเมืองเสเหลียงฮึกหัวเหิมหาญนักแต่ยกมาด้วยเส้นทางไกล ในไม่ช้าคงจะขาดเสบียงอาหารลง เราค่อยยกกองทัพออกโจมตีคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย บรรดาทั้งนั้นแล้วจึงส่งทหารทั้งปวงให้ตั้งมั่นรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง ไม่ให้ออกรบกับข้าศึก หากผู้ใดไม่ฟังคำสั่งก็ให้ตัดศีรษะเสีย

วันรุ่งขึ้นม้าเจียวก็ยกทหารมาทาบที่หน้าค่ายของโจโจอีก แต่ทหารของโจโจก็ตั้งมั่นอยู่ในค่ายไม่ยอมออกรบ ม้าเจียวเห็นดังนั้นจึงจัดทหารออกเป็นสามผลัด ยกมาด่าที่หน้าค่ายโจโจทั้งวันทั้งคืน หวังจะยั่วทหารโจโจให้โกรธแล้วยกออกมาต่อสู้กัน

ทหารของโจโจได้ฟังคำด่าของทหารม้าเจียว ทั้งเยาะเย้ยถากถาง ประหนึ่งไร้ซึ่งศักดิ์ศรีของชายชาติทหารก็โกรธ คิดจะยกออกไปรบกับทหารเมืองเสเหลียง แต่บรรดาแม่ทัพนายกองได้กำชับห้ามปรามไว้ ม้าเจียวให้ทหารเมืองเสเหลียงด่าว่าปราชญ์โจโจอยู่หลายวัน ความโกรธแค้นได้ลุกลามจากทหารชั้นผู้น้อยไปจนถึงบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง จึงปรึกษากันว่าจะยกกองทัพออกไปรบกับม้าเจียว

โจโจทราบความก็ออกมาห้ามปรามว่า เราได้สั่งห้ามไว้เป็นเชิงขัน ห้ามมิให้ยกทหารออกไปสู้รบกับทหารเมืองเสเหลียง จะปราชญ์ไปไยกับคำด่าว่าปราชญ์เพียงเท่านี้ การซึ่งทหารเมืองเสเหลียงยกมาด่าว่าเป็นเพียงกลอุบายตื้นๆ หวังจะยั่วให้กองทัพเราออกไปสู้รบด้วย หากเรายกออกไปก็เท่ากับแพ้กิตาของม้าเจียว ดังนั้นจึงกำชับเป็นเด็ดขาดห้ามมิให้ทหารผู้ใดออกไปรบ แม้นใครไม่ฟังคำเราจะตัดศีรษะเสียตามพระอัยการศึก

แล้วโจโจจึงกล่าวสืบไปว่าเรามีแผนการอุบายที่จะรับมือกับม้าเจียวอยู่แล้วอย่าได้วิตกวุ่นวายไป ให้ทหารทั้งปวงรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง บรรดาทหารทั้งปวงได้ฟังคำโจโจดังนั้นก็มีความคิดท้อถอย แต่เกรงอาญาโจโจ ไม่มีผู้ใดกล้าหักท้วงทัดทานประการใด ครั้นโจโจลกลับมาเข้าไปข้างในก็ซบซิบกันว่าโจโจบัดนี้เปลี่ยนแปลงไป

เป็นอันมาก การฝึกแต่ก่อนนี้ไม่เคยมีสักครั้งหนึ่งที่จะย่อท้อต่อข้าศึก มีแต่จะออกหน้าด้วยความกล้าหาญไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด หรือว่าแพ้ทางเกรงกลัวมาเฉียว

บรรดาทหารทั้งปวงได้แต่ซบซิบนินทาแต่มีกล้าที่จะยกออกไปรบเพราะเกรงอาญาของโจโจ ซึ่งรู้ดีกันทั่วทุกตัวคนว่าเข้มนวดเด็ดขาดนัก จนล่วงพ้นไปอีกสามวันหน่วยลาดตระเวนของโจโจเห็นกองทัพเมืองเสเหลียงยกเพิ่มเติมมาอีกสองหมื่นก็พรั่นใจ จึงนำความไปรายงานให้โจโจทราบ

โจโจพอทราบรายงานก็ตรึกการว่า แต่เมืองเสเหลียงจะมาถึงด่านดงก่วนก็เป็นทางไกลขัดสนกันดารนัก มาเฉียวมีกำลังกล้าหาญ เข้มแข็งก็จริง แต่เป็นเด็กหนุ่ม ความคิดน้อย ยังหาเคยทำการใหญ่ไม่ แล้วก็ยังไม่ชำนาญที่จะผ่อนปรนเอาใจทหารทั้งปวง นานไปเสบียงอาหารขัดสนลง เห็นทหารทั้งปวงจะเอาใจออกหากินเราก็คงได้ทำการถนัด

โจโจตรองการดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับทหารทั้งปวงว่า ซึ่งกองทัพเมืองเสเหลียงยกเพิ่มเติมมาอีกสองหมื่นนั้นอย่าได้วิตกไปเลย เพราะกองทัพเมืองเสเหลียงซึ่งเพิ่มมาอีกสองหมื่นนั้นในจะมาแต่ตัวก็หาไม่ หากเอापากเอาท้องติดมาด้วย เมื่อรวมกับทหารที่ยกมาก่อน แล้วก็ยิ่งเพิ่มกำลังปากกำลังท้องให้มากขึ้น อันหนทางแต่เมือง เสเหลียงมาถึงด่านดงก่วนนี้เป็นระยะทางไกลทุรกันดารนัก ที่ไหนกองทัพเมืองเสเหลียงจะล่าเสี้ยงเสบียงอาหารมาได้ทัน อีกไม่กี่วันก็จะพากันอดอยากแล้วระส่ำระสายขึ้น เราก็คงทำการได้ถนัดเป็นมั่นคง

ทหารทั้งปวงได้ฟังคำโจโจดังนั้น ใจหนึ่งก็ยังคงประหวั่นพรั่นพรึง อีกใจหนึ่งก็คิดเห็นคล้อยตามกับความคิดของโจโจ แต่ก็ไม่มีผู้ใดท้วงติงประการใด

ครั้นวันรุ่งขึ้นหน่วยสอดแนมก็เข้ามารายงานอีกว่าวันนี้มีกองทหารเมืองเสเหลียงยกเพิ่มเติมมาอีกเป็นจำนวนมาก ท่านจะคิดอ่านประการใด โจโจได้ฟังดังนั้นก็ปรบมือหัวเราะแล้วว่า มาเฉียวครั้งนี้คงจะปราชัยสถานเดียวเท่านั้น เราต่างหากซึ่งจะเป็นฝ่ายชนะโดยไม่ต้องสงสัย โจโจกล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งให้กองทหารทั้งสามค่ายแต่งโต๊ะเลี้ยงทหารทั้งปวงเพื่อฉลองชัยล่วงหน้า

บรรดาทหารทั้งปวงต่างงงงงสงสัย เพราะไม่มีผู้ใดรู้ว่าโจโจจะคิดอ่านประการใด แต่หวั่นใจว่าที่โจโจทำการทั้งนี้เพียงเพื่อปลอบประโลมใจไม่ให้กองทัพย่อท้อถอย ก็พากันอมยิ้มเป็นทีว่ารู้ความคิดของโจโจ โจโจสังเกตอากัปกิริยาของทหารก็รู้ที่ จึงแสร้งว่าการศึกถึงวันนี้เรายังไม่มีแผนการอย่างอื่น นอกจากตั้งรับอยู่ในค่ายรอให้มาเฉียว ลี้ก่าสั่งไปเอง ถ้าผู้ใดมีแผนการความคิดที่จะเอาชัยชนะกองทัพเมือง เสเหลียงได้ก็ให้เสนอมายาได้เกรงใจ

ซิวหลงได้ฟังดังนั้นจึงเสนอว่า ซึ่งท่านอัครมหาเสนาบดีอาศัยยุทธวิธีตั้งรับนั้นชอบด้วยกระบวนศึกแล้ว บัดนี้มาเฉียวได้ชัยชนะมาโดยลำดับและได้ทหารมาเพิ่มเติมย่อมมีน้ำใจกำเริบ คิดแต่จะสู้รบทางด้านหน้าหาได้คิดระวังหลังด้านไม่ จึงขอให้ท่านแต่งทหาร ยกอ้อมไปทางด้านหลังด่าน ตีกระหนาบมาแล้วให้ทหารทั้งสามค่ายตีกระหนาบไปพร้อมกัน เห็นมาเฉียวจะพะว้าพะวังหวนหน้าพะวงหลังคงจะเสียทีแล้วท่านจะตีด้านใต้โดยง่าย

โจโจได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าความคิดซิวหลงท่านแม่อูเข้าทำแต่ยังตื่นเขินเกินไปนักสู้แผนการความคิดของเราไม่ได้ มีความลึกซึ้งกว่าแผนการของท่านมากนัก

สามก๊กฉบับคนขายชาดี: เรื่องวิหยาคม

กลศึกริมฝั่งน้ำ (ตอนที่ 330)

ปลายเจี้ยนอันศกปีที่สิบหก เดือนสิบเอ็ด อย่างเข้าฤดูหนาว กองทัพโจโจยังคงเผชิญหน้าอยู่กับกองทัพของมาเฉียวที่ด่านดงก่วน โจโจได้แต่ให้ทหารตั้งมั่นอยู่ในค่าย ไม่ออกรบกับกองทัพเมืองเสเหลียง จนทำให้ขวัญของทหารเริ่มท้อถอย แต่ทุกครั้งที่ทราบข่าวว่าทหารเมืองเสเหลียงมาเพิ่มเติมโจโจกลับมีความยินดี เป็นที่ประหลาดใจของบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง

โจโจไม่ยอมรับแผนการของซิวหลงที่ให้แบ่งทหารเป็นสองกอง ตั้งมั่นอยู่ที่หน้าด่านกองหนึ่ง และยกอ้อมไปทางด้านหลังด่านอีกกองหนึ่ง แล้วค่อยยกเข้าโจมตีพร้อมกัน อ้างว่าแม่เป็นแผนการที่ดีแต่เป็นแผนการที่ตื่นเขิน ตัวโจโจเองมีแผนการที่ลึกซึ้งกว่า ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าซึ่งท่านว่ามีแผนการที่ลึกซึ้งกว่านั้นเป็นประการใด

โจโจหัวเราะแล้วถามกลับมว่า ซึ่งเราหัวเราะในทุกครั้งที่ทราบ ข่าวว่ากองทัพเมืองเสเหลียงหนุนมาเพิ่มเติม นั้น พวกท่านทราบหรือไม่ว่ามีเหตุผลประการใด

นายทหารทั้งปวงตอบว่าไม่ทราบ โจโจจึงว่าเหตุที่เราตั้งรอกไม่ยก ออกรบด้วยกองทัพเมืองเสเหลียงก็เพราะว่า กองทัพเมืองเสเหลียงนั้นเป็นกองทัพม้า ยกมายึดด่านดงกวนได้โดยรวดเร็ว ดังนั้นกองทัพ ทหารราบซึ่งเดินเท้าจึงยังตามมาไม่ทัน หากเรายกออกไปทำศึกด้วยม้าเฉียว ครั้นถูกทหารเมืองเสเหลียงยกเพิ่มเติมมา เราก็จะ ตกอยู่ระหว่างศึกกระหนาบ ไม่อาจทำการได้โดยสะดวก เราตั้งรอกอยู่ถึงบัดนี้ คะเนว่ากองทัพเมืองเสเหลียงยก มาที่ด่านดงกวนถวนสิ้นแล้ว ดังนั้นจึงเป็นการอันสมควรที่จะเปิดศึกใหญ่ให้แตกหักกันต่อไป

บรรดาทหารทั้งปวงได้ฟังโจโจดังนั้นก็สิ้นที่สงสัยว่าเหตุใดโจโจจึงตั้งรอกแล้วก่อให้เกิดความเข้าใจผิดว่ามีความคิดเกรงกลัวม้าเฉียว จึงถามต่อไปว่าเมื่อกองทัพเมืองเสเหลียงหนุนเนื่องมาพร้อมกันดังนี้แล้ว ท่านจะทำการประการใด

โจโจยังคงไม่ตอบคำ กลับกล่าวสืบไปว่าอันด่านดงกวนนี้เป็นด่านปราการสำคัญขวางกั้นการสัญจรไปมา ค้าขายระหว่างภาคกลางกับภาคพายัพ เมื่อครั้งสงครามเช็กเพ็กเราได้ให้ซีซียกมาป้องกันรักษาเมืองฮูโต และให้มาตั้งอยู่ที่ด่านดงกวนนี้ ครั้นเรากลับถึงเมืองหลวงแล้วกองทัพเมืองเสเหลียงมิได้ยกมา ซีซียจึงขอกลับไป เมืองหลวงรักษาฐานของมารดา การซึ่งเสียด่านดงกวนแก่ม้าเฉียว ทำให้กองทัพเมืองเสเหลียงสามารถเข้า ตั้งมั่นอยู่ในด่าน ในขณะที่กองทัพของเราต้องตั้งอยู่นอกด่าน บัดนี้ฤดูหนาวย่างกรายเข้ามาแล้ว หากไม่รีบทำการศึกให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดก็จะเกิดความยากลำบากแก่ทหาร

โจโจกล่าวต่อไปว่า ด่านดงกวนนี้ตั้งอยู่บนค้งน้ำในระหว่างชอกเขาตามสภาพที่เป็นไปแห่งภูมิประเทศ การสัญจรไปมาค้าขายระหว่างภาคกลางกับภาคพายัพล้วนต้องผ่านทางด่านนี้ ไม่ว่าจะเป็น ทางบกหรือทางน้ำ แลทางน้ำนั้นก็มีแม่น้ำอุยโหอยู่ทางด้านตะวันออกของด่าน ทอดไหลจากภาคพายัพไปทางทิศภาคเนย์ ทางด้าน ตะวันตกของด่านเป็นทิวเขาสูงตระหง่านคดปราการป้องกันข้าศึก ทางทิศพายัพเป็นทุ่งราบแห่งแล้งทุรกันดาร ไปจนถึงเมืองเตียงอันและเมืองเสเหลียง บางแห่งก็เป็นทะเลทราย ส่วนทางทิศภาคเนย์ของด่านเป็น ทุ่งราบที่อุดมสมบูรณ์ไปจนถึงภาคกลาง

แลสองฟากของแม่น้ำอุยโหนั้นมีที่ราบริมฝั่งทั้งสองข้าง พันที่ราบไปเป็นป่าแลเขาขอบกลอยู่ ประตูด่านมีอยู่ สามด้านคือประตูด่านทิศภาคเนย์สำหรับตรวจตราผู้คนเดินทางมาแต่เมืองหลวง อันเราเห็นอยู่แต่ไกลนั้น ประตูด่านทิศพายัพสำหรับตรวจตราผู้คนเดินทางมาแต่เมืองเตียงอันและภาคพายัพอยู่ทางอีกด้านหนึ่งของ ค่ายเรา ส่วนประตูทางด้านตะวันออกอยู่ทางด้านแม่น้ำอุยโหสำหรับตรวจตราเก็บภาษีที่ผ่านเข้าออกโดยทาง เรือ

เพราะเหตุที่กองทัพเมืองเสเหลียงยึดด่านดงกวนไว้ได้จึงรับศึกด้านหน้าที่เรายกมาแต่เมืองหลวงเพียงด้าน เดียว แม้จะขาดความระมัดระวังทางด้านหลังอยู่ แต่การซึ่งจะแยกกองทัพออกเป็นสองกองกระหนาบตีหน้า หลังพร้อมกันนั้นเห็นขัดสน เพราะทั้งด้านหน้าแลด้านหลังของด่านล้วนมีปราการเชิงเทินแข็งแรง ในขณะที่ ทางข้างด่านด้านแม่น้ำอุยโหนั้นเปราะบางอยู่ความคิดของเรานั้นจะแบ่งทหารให้รักษาค่ายทั้งสามค่ายนี้ไว้แต่ น้อย

เพียงเพื่อตั้งยันกองทัพเมืองเสเหลียงไม่ให้ยกล่วงเข้าแดนภาคกลางได้เท่านั้น ส่วนทหารที่เหลือให้แบ่งเป็น สองกอง กองหนึ่งให้ยกข้ามแม่น้ำอุยโหบุกเข้าตีทางประตูด่านด้านแม่น้ำ อีกกองหนึ่งยกอ้อมข้ามแม่น้ำอุยโห บุกเข้าตีทางประตูด่านด้านหลัง กองทัพเมืองเสเหลียงถูกโจมตีพร้อมกันทั้งสามด้านก็จะละล้าละลังมีที่ จะ ป้องกันจุดหนักเบาประการใด เห็นจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญแผนการความคิดของโจโจเป็นอันมาก โจโจเห็นทหารทั้งปวงเห็นชอบ พร้อมกันก็มีความยินดี จึงสั่งให้โจหยินคุมทหารรักษาค่ายทั้งสามที่ยันหน้าด่านเมืองดงกวน ไว้แต่ไม่ให้ออก รบ ให้ซีซียหลงกับโจเหลงคุมทหารสี่พันลอบยกข้าม แม่น้ำอุยโหอ้อมป่าเขาแล้วไปซุ่มคอยทำอยู่ในป่าตรงหน้า น้ำ ซึ่งจะข้ามมาประตูด่านด้านที่ติดแม่น้ำ แต่ให้คอยที่กองทัพโจโจยกเข้าโจมตีก่อนจึงค่อยยกข้ามน้ำไป ส่วนโจ โจจะคุมทหารที่เหลือยกอ้อมค้งน้ำ และยกข้ามน้ำเข้าตีทางประตูด่านด้านหลัง

ครั้นวันรุ่งขึ้นโจโฉและซีหลงก็ยกทหารข้ามแม่น้ำอุยโห้ไปทางด้านตะวันออก และยกอ้อมป่าเขาขึ้นไปทางด้านพายัพ พอถึงซอกเขาที่จะออกมาทางท่าหน้าตรงข้ามประตูด้านริมแม่น้ำ ซีหลงกับโจหลง ก็คุมทหารสี่พันแยกชุมนุมอยู่ในป่า ส่วนโจโฉก็ยกทหารอ้อมไปยังคูกน้ำตรงที่ข้ามไปยังทางด้านหลังด่าน

กองทหารของโจโฉและซีหลงต่างตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำ แล้วเกณฑ์ระดมเรือเพื่อเตรียมยกทหารข้ามแม่น้ำตามแผนการ

ฝ่ายม้าเจียวครั้นได้ทราบความเคลื่อนไหวของกองทัพโจโฉดังนั้นจึงปรึกษาด้วยหันทูว่าโจโฉยกพลข้ามแม่น้ำอุยโห้ไปตั้งอยู่เป็นสองด้าน เห็นทีเตรียมกำลังยกเข้าตีด้านทางด้านแม่น้ำและทางด้านหลังเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าคิดที่จะยกกองทัพข้ามแม่น้ำไปตีกองทัพโจโฉให้แตกพ่ายไปจงได้

หันทูจึงว่าเวลานี้กองทัพโจโฉทั้งสองกองได้ยกไปตั้งมั่นที่ริมแม่น้ำอุยโห้ทั้งสองด้าน หากท่านยกข้ามน้ำไปแล้วกองทัพโจโฉยกมาสกัดโจมตีท่านก็จะเสียทีแก่ข้าศึก เพราะทหารที่ไปถึงฝั่งน้ำได้นั้นมีน้อยตัวนัก และทหารโจโฉซึ่งอยู่บนฝั่งตั้งมั่นคงอยู่ก็สามารถใช้เกาทัณฑ์ระดมยิง เห็นจะไม่ได้ชัยชนะ

ม้าเจียวจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ความคิดของท่านอาจจะเห็นเป็นประการใด หันทูจึงว่าอันพิชัยสงครามว่าด้วยการทำสงครามข้ามแม่น้ำนั้นเจ้าไม่รู้เลยหรือ ม้าเจียวจึงตอบว่าพิชัยสงครามประการนี้เป็นประการใด ข้าพเจ้าไม่รู้เลย

หันทูจึงว่าโจโฉยกทหารข้ามแม่น้ำไปตั้งอยู่เป็นสองกองก็เพราะแจ้งอยู่ในพิชัยสงครามว่าเมื่อยกทหารข้ามน้ำมาก็อาจถูกเจ้ายกไปโจมตี เหตุนี้จึงแบ่งทหารเป็นสองกอง จะได้ร่วมกันกระหนาบเพื่อจะยกข้ามน้ำมาในทางได้ โจโฉคิดอ่านระวางด้านหน้าดังนี้เราจึงชอบที่จะคิดซ้อนย้อนความคิดของโจโฉจึงจะเอาชัยชนะได้โดยง่าย

ม้าเจียวจึงว่าท่านามีแผนการประการใดจงว่าให้แจ้งเถิด หันทูจึงว่าอันแม่น้ำอุยโห้นั้นคูกน้ำทางทิศพายัพบางตอนยังตื้นเขินอยู่ แต่โจโฉไม่รู้ภูมิประเทศอันชอบกลนี้ ดังนั้นแทนที่เจ้าจะยกกองทัพไปปะทะซึ่งหน้า ก็ให้เจ้าลอบยกทหารข้ามแม่น้ำอุยโห้ในตอนที่ตื้นเขินให้แล้วเสร็จในค่ำคืนนี้ แล้วยกอ้อมไปชุมนุมอยู่ในป่าด้านหลังทหารของโจโฉ รอให้ทหารโจโฉข้ามน้ำสักครึ่งหนึ่งก่อนแล้วเจ้าจึงค่อยยกโจมตี ทหารโจโฉส่วนหนึ่งข้ามแม่น้ำแล้ว ส่วนหนึ่งกำลังข้ามแม่น้ำอยู่ ส่วนหนึ่งอยู่บนฝั่งนำช่วยเหลือเกื้อกูลกันไม่ได้ ทั้งกำลังบนฝั่งก็เหลือน้อย แลโจโฉนั้นระวางอยู่บนฝั่งเบื้องหน้า ประมาทไม่ระมัดระวังทางด้านหลัง เมื่อเจ้ายกทหารออกโจมตีคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ม้าเจียวได้ฟังแผนการความคิดของหันทูดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารหน่วยสอดแนมให้ติดตามความเคลื่อนไหวของทหารโจโฉอย่างใกล้ชิดว่าจะยกกองทัพข้ามแม่น้ำอุยโห้เมื่อใด พอค่าลงม้าเจียวก็ยกกำลังทหารม้าออกจากประตูด้านทางด้านพายัพย้อนไปทางต้นน้ำที่ตื้นเขิน แล้วข้ามต้นน้ำอุยโห้ ไปทางอีกฟากหนึ่ง และยกอ้อมย้อนลงมาในเขตป่าเขาทางด้านหลังจุดที่กองทหารของโจโฉตั้งอยู่นั้น

ครั้นวันรุ่งขึ้นพอแสงพระอาทิตย์ในต้นฤดูหนาวเริ่มสาดแสง โจโฉและซีหลงจึงต่างจัดแจงทหารเป็นสามกอง ให้กองแรกลงเรือข้ามฟากไปก่อน อีกสองกองตั้งมั่นอยู่บนฝั่ง เตรียมพร้อมที่จะยกตามไป พอกองแรกขึ้นฝั่งโจโฉก็สั่งให้กองที่สองลงเรือเตรียมทยอยข้ามฟากตามกองแรกไป พอกองที่สองลงเรือล่องออกจากฝั่ง โจโฉยังคงคุมทหารกองที่สามเตรียมจะยกข้ามฟากต่อไป พลันเสียงประทัดสัญญาณก็ดังก้องขึ้นในป่าด้านหลัง ทหารม้าของเมืองเสเหลียงภายใต้ธงสำคัญประจำตัวม้าเจียวก็ยกออกจากกราวป่า จู่โจมตรงมาที่ริมฝั่งน้ำซึ่งโจโฉนั่งบัญชาการอยู่

โจโฉได้ยินเสียงทหารม้าเจียวโห่ร้องก้องดังสนั่นลั่นแนวป่าก็ตกใจมิรู้ที่จะทำประการใดเพราะทหารบนฝั่งก็เหลือน้อย เห็นจะต้านทานกองทัพม้าเจียวไม่ได้ และทหารจำนวนมากก็ยังไม่ทันลงเรือ ในขณะที่โจโฉลาละลึงอยู่นั้น เคาทูนายทหารเอกของโจโฉซึ่งเตรียมเรือคอยรับโจโฉอยู่ที่ริมแม่น้ำ เห็นดังนั้นจึงกระโจนขึ้นบนฝั่ง อุ้มโจโฉแล้วกระโจนลงมาในเรือ และถอยเรือออกจากฝั่ง

กองทหารม้าเจียวได้รุกรบโจมตีทหารโจโฉที่อยู่บนฝั่งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เพียงครู่เดียวก็ตีตะลุยมาถึงฝั่งน้ำ เคาทูเพิ่งถอยเรือพาโจโฉออกจากฝั่งก็ถูกทหารที่อยู่บนฝั่งแย่งชิงกันลงเรือ บ้างก็ว่ายน้ำจะตามมาขึ้นเรือทำให้เรือเสียหลัก เคาทูเห็นดังนั้นจึงเอากระบี่ฟันทหารซึ่งแย่งชิงกันจะขึ้นเรือและที่เกาะแคมเรืออยู่บาดเจ็บล้มตายจนหมดสิ้น แล้วเร่งแจวเรือให้ห่างออกจากฝั่ง

ม้าเดี๋ยวมุดมทหารม้ามายังริมฝั่งเห็นโจโจอยู่ในเรือไม้ไกลจากฝั่งเท่าใดนัก จึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่เรือของโจโจ และเรืออื่นๆ ซึ่งกำลังลอยห่างออกจากฝั่ง ถูกทหารโจโจมาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เคาทุเกรงเกาทัณฑ์จะถูกโจโจจึงเอามือซ้ายถืออานม้าคอยปิดป้องมิให้เกาทัณฑ์เข้ามาใกล้ตัวโจโจได้ ในมือขวาก็ใช้ถ่อรับคำเรือให้ล่องไปกลางแม่น้ำ สองขาก็นับทางเสือเรือเป็นขลุมน ในขณะทีโจโจก็ก้มตัวลงกับกราบเรือที่ระหว่างขาของเคาทุนั้น

บรรดาทหารของโจโจกองแรกและทหารของซิวหลงพอสวมปากไปถึงฝั่งเห็นม้าเดี๋ยวกองทัพเข้าโจมตี ทหารกองที่สามก็รู้ว่าต้องกลของข้าศึก จึงพากันลงเรือมาสมทบกับกองเรือกองที่สองและกองเรือของโจโจที่อยู่ในแม่น้ำนั้น ม้าเดี๋ยวเห็นทหารโจโจที่รอดตายต่างอยู่ในเรือ จึงสั่งทหารให้เลียบไปตามริมฝั่งแม่น้ำแล้วใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงไปยังกองเรือของทหารโจโจเป็นท่าฝน ทหารของโจโจจะขึ้นฝั่งทางด้านม้าเดี๋ยวไม่ได้ เพราะกองทัพม้าเดี๋ยวกเลียบแม่น้ำไล่ยิงเกาทัณฑ์แน่นขนัดอยู่ ครั้นจะยกขึ้นฝั่งทางด้านซึ่งตั้งค่ายอยู่ก็เกรงว่ากองทัพเมืองเสเหลียง ที่ในด่านจะยกออกมาโจมตี จึงพากันล่องเรือตามลำน้ำอุยโหลจนพ้นค่ายทั้งสามไปทางปลายน้ำด้านที่จะไปยังเมืองอุยหล่า

ฝ่ายเตงสุยเจ้าเมืองอุยหล่าครั้นทราบข่าวว่าโจโจเสียทีแก่ข้าศึก ก็ยกทหารออกมาอยู่ที่ริมฝั่งน้ำเพื่อเตรียมรับโจโจขึ้นฝั่ง แต่เห็นว่ากองทัพม้าเดี๋ยวจะยกข้ามแม่น้ำตามมาจึงคิดว่า ทหารม้าเดี๋ยวกมาแต่เมืองเสเหลียงก็ช้านาน อุดเสบียงอาหารสดคาวอยู่ กระนั้นเลยเพื่อมิให้กองทัพม้าเดี๋ยวกตามมา เราจะเอาม้า แพะ และแกะเข้าล่อ ทหารเมืองเสเหลียงซึ่งอดอาหารเนื้อสัตว์มาช้านานก็จะสาละวนแย่งชิงม้า แพะ และแกะนั้น เราก็จะช่วยโจโจเข้าไปในเมืองอุยหล่าได้สำเร็จ

เตงสุยคิดดังนั้นแล้วจึงเกณฑ์เอาม้า แพะ และแกะเป็นอันมาก เอามาปล่อยไว้ที่ริมฝั่งน้ำ พอกองเรือของโจโจล่องมาถึง เห็นเตงสุย เจ้าเมืองอุยหล่าซึ่งขึ้นต่อเมืองหลวงมาคอยท่ารอรับอยู่ก็มีความยินดี เตงสุยคำนับโจโจแล้วจึงเชิญให้โจโจเข้าไปในเมืองอุยหล่า

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

แผนการ ยันหน้า ดีหลัง (ตอนที่ 331)

โจโจเสียทีแก่กลศึกข้ามแม่น้ำของหั่นซุย ถูกม้าเดี๋ยวกกองทัพมาดลบหลังโจมตีจนต้องหนีลงเรือล่องย้อนกลับมาทางปลายน้ำ พอลี้แค้นเมืองอุยหล่าเตงสุยซึ่งเป็นเจ้าเมืองก็พาทหารมารอรับและเชิญเข้าไปในเมือง ในขณะที่ม้าเดี๋ยวกคุมทหารเตรียมจะข้ามฝั่งยกตามมา

โจโจจึงว่ากับเตงสุยว่าซึ่งจะให้เราเข้าไปอยู่ในเมืองอุยหล่านั้นไม่ชอบด้วยเป็นเมืองเล็ก และอยู่ด้านหลังแนวรบจะได้ยากแก่ทหาร และชาวเมือง เราจะยกทหารไปสมทบที่ค่ายด้านหน้าด่าน แล้วให้ท่านคอยตามไป ว่าแล้วโจโจจึงยกทหารทั้งปวงที่หนีข้ามน้ำมาได้กลับไปที่ค่ายหน้าด่านดงกวน

ฝ่ายม้าเดี๋ยวมุดมทหารม้ามายังริมฝั่งน้ำ แล้วเกณฑ์เรือยกข้าม แม่น้ำอุยโหลเพื่อจะไล่ตามตีโจโจต่อไป แต่พอข้ามถึงฝั่งน้ำเห็นฝูงม้า แพะ และแกะเป็นอันมาก ทหารเมืองเสเหลียงเนื่องจากมาการสงครามช้านานขาดอาหารเนื้อสดจึงอดอยาก ครั้นเห็นดังนั้นก็ชวนกับจับม้า แพะ และแกะเพื่อจะเอาไปทำเป็นอาหาร ต่างคนต่างสาละวนจับม้า แพะ และแกะอยู่ จึงไม่เป็นอันติดตามกองทัพโจโจ

ม้าเดี๋ยวเห็นทหารขลุมนดังนั้นก็รั้งม้าไว้คอยท่า ครั้นเห็นว่าตาม โจโจไปไม่ทันแล้วก็รอให้ทหารจับม้า แพะ และแกะจนหมดสิ้น แล้วยกกองทัพกลับเข้าไปในด่าน

ฝ่ายโจโจครั้นกลับไปถึงค่ายแล้วเห็นเคาทุถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ ติดอยู่ตามเสื้อเกราะทั่วทั้งตัวจึงสรรเสริญเคาทุว่า เราทำการสงคราม ครั้นนี้คาดคิดไม่ถึงว่าจะเสียทีแก่เด็กไม่สิ้นกลินน่านม ยังดีที่ได้เคาทุช่วยชีวิตไว้หาไม่แล้วเราก็คงตายอยู่ที่เขตด่านดงกวนนี้ ว่าแล้วโจโจจึงลุกไปปลดเกาทัณฑ์ออกจากเสื้อเกราะของเคาทุ

เคาทุจึงว่าความชอบข้าพเจ้านั้นเพียงประมาณดอก ซึ่งกองทัพ ม้าเจียวไม่ไล่ติดตามมานี้เพราะเหตุที่เต่งสุยเจ้าเมืองอุยหล่าทำกลอุบายปล่อยฝูงสัตว์ล่อทหารเมืองเสเหลียงไว้ ความชอบของเต่งสุยจึงมีเป็นอันมาก ในขณะนั้นเต่งสุยได้ตามมาที่ค่ายแล้วเข้าไปคำนับโจโจ โจโจรับคำนับแล้วว่าซึ่งท่านคิดอ่านช่วยชีวิตเราครั้งนี้มีคุณแก่เราเป็นอันมาก ความชอบของท่านใหญ่หลวงนัก ว่าแล้วโจโจจึงแต่งตั้งให้เต่งสุย เป็นขุนนางในตำแหน่งที่ปรึกษาของผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

เต่งสุยคำนับขอบคุณโจโจแล้วว่า กองทัพเมืองเสเหลียงยกกลับเข้าไปในด่านแล้วย่อมกำเริบด้วยชัยชนะในวันนี้ เห็นที่จะยกมาทำศึกอีกในวันพรุ่งนี้ ท่านจะคิดอ่านประการใดก็จงจัดแจงให้พร้อมเถิด โจโจจึงว่าค่าเดือนของเจ้าต้องด้วยความคิดเรา เจ้าจงกลับไปรักษาเมืองอุยหล่าก่อนเถิด การทางนี้ไว้เป็นธุระของเราจะจัดการเอง เต่งสุยได้ฟังดังนั้นจึงคำนับโจโจแล้วลากลับไปเมืองอุยหล่า

พอเต่งสุยกลับไปแล้ว โจโจจึงว่าการศึกครั้งนี้เราประมาทแก่ความคิดของม้าเจียวจึงเสียทีไป แต่แผนการความคิดนั้นยังถูกต้อง ดังนั้นจึงให้โจหยินรักษาค่ายไว้ตามเดิม ทหารนอกนั้นเราจะยกข้าม ฝากไปตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโหอีกครึ่งหนึ่ง และให้จัดแจงยกไปแต่ในตอนหัวค่ำ ม้าเจียวไม่ทันคิดว่าเราจะยกเข้าไปตามทางเดิมเราก็จะตั้งค่ายมั่นทำการทั้งสองด้านสืบไป

พอค่าลงโจโจก็ยกทหารข้ามแม่น้ำอุยโหอ้อมไปทางด้านหลังด่านอีกครั้งหนึ่ง แล้วยกข้ามแม่น้ำไปเตรียมตั้งค่ายอยู่ทางด้านหลังด่าน ทางฝ่ายม้าเจียวไม่ทันคิดว่าโจโจจะยกย้อนรอยมาตามเดิมก็ไม่ทันระวังตัว พอพ่ายามแรกของคืนวันนั้นโจโจก็ยกทหารไปตั้งมั่นอยู่ทางด้านหลังด่านดงกวน แล้วให้ทหารชุดสนามเพลารอบค่าย เป็นคูกว้างสองวา ลึกสองวา ให้ปึกขวกแหลมไว้ในคูโดยทั่วไป บนปากคูให้เอาไม้ปิดแล้วเกลียดินกลบไว้มิให้เห็นร่องรอย แล้วให้ปึกธงทิวไว้โดยรอบค่าย

กองทัพโจโจจัดแจงแต่งค่ายอุยโหซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังด่านดงกวนเสร็จสิ้นก่อนสว่างก็พักพลนคอยที่ โจโจได้กำชับทหารทั้งปวงว่า ในวันพรุ่งนี้ตีรายม้าเจียวก็จะยกมาโจมตี เราจะได้แก่แค้น ตอบแทนม้าเจียวบ้าง พอฟ้าใกล้สว่างทหารสอดแนมของด่านดงกวนทราบข่าวซึ่งโจโจ ยกทหารอ้อมไปตั้งอยู่ทางด้านหลังด่าน จึงเข้าไปรายงานความให้ห็นชวยทราบ

พอตกสายม้าเจียวก็เข้ามาพบห็นชวย แล้วเล่าความซึ่งได้ทำศึก กับโจโจให้ห็นชวยฟังทุกประการ และว่าข้าพเจ้าไปทำการครั้งนี้มีชัยชนะแทบจะจับตัวโจโจได้ มีทหารคนหนึ่งรูปร่างล่ำสัน สามารถ อุ่มลงเรือหนีไปได้ ห็นชวยจึงว่า อ้วนเสียเคยมียอดทหารเอกอยู่สองคน คือจันเหลียง และขุนทิว ซึ่งถูกกวนอูสังหารเสียทั้งสองคน โจโจนั้นก็มียอดทหารอยู่สองคนเช่นเดียวกัน คนหนึ่งชื่อเตียนอุย อีกคนหนึ่ง ชื่อเคาทุ แต่เตียนอุยนั้นถูกฆ่าตายเสียแล้ว ทหารของโจโจคนที่เจ้ากล่าวถึงเห็นจะเป็นเคาทุเป็นแน่แท้

ม้าเจียวจึงถามว่า ข้าพเจ้าเห็นแต่กำลังของเคาทุแต่ยังไม่เห็นฝีมือสู้รบว่าเป็นประการใด ห็นชวยจึงตอบว่าเคาทุคนนี้มีกำลังแลฝีมือดีกว่าทหารทั้งปวง เหมือนหนึ่งเสืออันร้าย เจ้าพบมันเข้าจะรบพุ่งอย่าประมาท ระวังจงดี ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นจึงว่ากิตติศัพท์ของเคาทุนี้ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินมาแต่ก่อน เพิ่งได้มาเห็นตัวจริงในวันนี้ก็เห็นจะจริงตามคำท่าน ว่าแล้วโจโจปราชัยครั้งนี้แล้ว ท่านอาคิดว่าโจโจจะคิดอ่านประการใดสืบไป

ห็นชวยจึงแจ้งความที่ได้รับรายงานจากทหารลาดตระเวนว่า ในตอนกลางคืนโจโจได้ยกทหารข้ามแม่น้ำมาตั้งค่ายอยู่ทางด้านหลังด่าน หากนานเกินไปก็จะขยายกำลังและสร้างค่ายได้มั่นคงยิ่งขึ้น หากโจโจตั้งค่ายมั่นลงทางด้านหลังด่านแล้ว การล่าเสียดินแดนของเราก็จะขัดสน ฉะนั้นชอบที่เจ้าจะยกไปตีโจโจเสียก่อนอย่าให้ห็นได้ตั้งตัว

ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงว่าซึ่งโจโจตั้งค่ายไว้ทางหน้าด่านสามค่ายนั้นเห็นจะเป็นเพียงกลลวง เพื่อตั้งย่นกองทัพของเราไว้เท่านั้น คงจะไม่ยกเข้าตีด้านทางด้านหน้า กองทัพโจโจที่ยกมาตั้งทางด้านหลังด่านนั้นแหละที่เป็นอันตรายต่อกองทัพของเรา เหตุนี้จึงชอบที่จะระดมกำลังตีกองทัพของโจโจทางด้านหลังด่านให้แตกพ่ายไปให้จงได้

ว่าแล้วม้าเจียวจึงพาห็นชวยและบังเต็กคุมทหารห้าหมื่นยกออกจากประตูด้านทางด้านหลังตรงไปที่ค่ายของโจโจ โดยให้ห็นชวยและบังเต็กเป็นกองทัพหน้า ส่วนม้าเจียวเป็นกองทัพหลวงยกตามไป

ฝ่ายโจโจครั้นได้รับรายงานจากทหารสอดแนมว่ากองทัพเมืองเสเหลียงกำลังยกมาโจมตี ก็จัดทหารพันหนึ่งให้ยกออกไปนอกสนามเพลารอบ แล้วสั่งว่าให้ล่อทหารม้าเจียวข้ามสนามเพลามาให้จงได้ ทหาร เหล่านั้นรับ

คำสั่งแล้วก็ยกออกไปตั้งอยู่นอกสนามเพละเป็นแถวเรียงหน้ากระดาน พอทหารนั้นออกไป โจโจจึงสั่งทหารทั้งปวงให้เตรียมเกาทัณฑ์ พร้อมอยู่ในค่าย เมื่อใดที่กองทัพเมืองเสเหลียงถล่มลงในสนามเพละก็ให้ช่วยกันระดมยิงเกาทัณฑ์ เห็นจะจับตัวมาได้โดยง่าย และให้ทหารทั้งปวงสงบเสียงถ้อยคำเพื่อลวงให้ทหารเมืองเสเหลียง ถลาล้าเข้ามาในแนวสนามเพละ

ฝ่ายหั้นซุยและบังเด็กคุมกองทัพหน้าเข้าไปใกล้ค่ายของโจโจ เห็นค่ายนั้นสงบอยู่มีแต่ทหารจำนวนน้อยยกออกมาตั้งอยู่นอกค่าย จึงสั่งทหารให้บุกเข้าโจมตี บังเด็กขี่ม้าหน้าทหารตรงไปที่กองทหารของโจโจซึ่งตั้งอยู่นอกค่ายนั้น

ทหารกองล่อของโจโจทำที่เป็นฮึดฮัดจะต่อสู้ด้วยกองทัพม้าเมืองเสเหลียง ฝ่ายกองทัพม้าเมืองเสเหลียงเห็นทหารโจโจมีจำนวนน้อยก็เร่งฝีเท้าเข้ามาโจมตี พอเข้าไปใกล้กองล่อของโจโจก็ทำที่แตกหนีเข้าไปในค่าย บังเด็กและทหารเมืองเสเหลียงไม่รู้จักยกพลไล่ตามไป ทั้งมาทั้งคนไม่ทันสังเกตว่ามีสนามเพละขวางกั้นอยู่ จึงตกลงไปในหลุม ถูกขวากเสียบแทงบาดเจ็บล้มตายเกือบพันคน

ตัวบังเด็กนั้นตกลงไปในคูแต่เสื้อเกราะคุ้มครองตัวอยู่ขวากแหลม จึงไม่สามารถกระคายผิวของบังเด็ก พอได้สติ บังเด็กจึงกระโจนขึ้นมาจากคูสนามเพละ เห็นโจเอ่งทหารโจโจคุมทหารออกจากค่ายสู่โจม ตรงมาบังเด็กคว้ากระบี่ปรีเข้าไปฟันโจเอ่งตม้วยตายแล้วยึดเอาม้าของโจเอ่งมาขี่ และถอยกลับไปสมทบกับกองทัพของหั้นซุย

โจโจเห็นทหารเมืองเสเหลียงเสียที่จึงสั่งให้ทหารยกออกจากค่ายเข้าโจมตี กองทัพของหั้นซุยไม่ทันตั้งตัวก็แตกถอยกลับไปทางด้านหลัง พอมาเฉี่ยวยกกองทัพหลวงตามมาก็หนีหนีขึ้นขึ้นไปแก่เอาหั้นซุยและบังเด็กออกมาได้ ทหารทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารถ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนเวลาเที่ยงวันต่างฝ่าย จึงต่างถอยกลับเข้าที่ตั้ง

เมื่อมาเฉี่ยวกลับเข้าด่านดงกวนได้แล้ว จึงปรึกษากับหั้นซุยว่าซึ่งโจโจมาตั้งสกัดไว้หลังด่านดังนี้ การล่าเสียงเสียงอาหารของเราย่อมขัดสนหากนานวันไปก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ขอบที่จะทำศึกแตกหักเสียโดยไวหั้นซุยจึงถามว่าเจ้าจะคิดอ่านแผนการประการใด มาเฉี่ยวจึงว่าในคืนวันนี้ข้าพเจ้าคิดจะยกกองทัพออกไปล้นค่ายโจโจ ฝ่ายโจโจเห็นว่าได้ชัยชนะในวันนี้คงจะตั้งอยู่ในความประมาท เห็นจะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

หั้นซุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ มาเฉี่ยวคำนับลาหั้นซุยแล้ว กลับออกไปจัดแจงทหาร พอค่ำลงมาเฉี่ยวก็คุมทหารเป็นกองทัพหน้า ให้บังเด็กและมาตายเป็นกองทัพลอง ส่วนหั้นซุยให้คุมทหารเป็นกองทัพนุและลาดตระเวนป้องกันรักษาด่านไปในตัว

ทางฝ่ายโจโจทำศึกเสียที่แก่มาเฉี่ยวตลอดมา เพิ่งได้ชัยชนะในการรบวันนี้ ทหารทั้งปวงต่างมีความยินดีโดยถ้วนหน้ากัน แต่โจโจนั้นมีความชำนาญในการศึก ตรึกการณแล้วเห็นว่ากองทัพเมืองเสเหลียงคงคิดจะยกทัพเมืองหลวงได้ชัยชนะแล้วก็จะประมาทแล้วยกกองทัพมาปล้นค่าย จึงเรียกเคาทุและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาสั่งว่า เราได้ชัยชนะแก่กองทัพเมืองเสเหลียงในวันนี้อย่าเพ่งยินดีในชัยชนะนั้นเลย เพราะค่ำวันนี้กองทัพเมืองเสเหลียงอาจยกมาปล้นค่าย ดังนั้นจึงต้องระมัดระวังอย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาท

ว่าแล้วโจโจจึงสั่งเคาทุให้แต่งทหารออกไปชุมนุมอยู่นอกค่ายทั้งสี่ด้าน ถ้าหากมาเฉี่ยวยกกองทัพมาปล้นค่ายก็ให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น ให้เคาทุยกกองทัพพร้อมตีกระหนาบเข้ามา เห็นจะจับตัวมาเฉี่ยวได้ในครั้งนี้ พอค่ำลงเคาทุก็ยกทหารออกไปชุมนุมอยู่ที่ป่าด้านนอกค่ายทั้งสี่ด้าน ตามคำสั่งของโจโจ

ฝ่ายกองทัพมาเฉี่ยวเคลื่อนกำลังออกจากด่านเพื่อจะไปปล้นค่ายของโจโจ พอเข้าไปใกล้ค่ายของโจโจจึงให้ยิงกองทัพไว้ในระยะห่างห้าเส้น และให้เซงหีจคุมทหารสามพันยกล่วงหน้าไปสอดแนมว่าในค่ายของโจโจจะเตรียมการป้องกันประการใด

เซงหีจรับคำสั่งแล้วคุมทหารยกไปถึงหน้าค่ายโจโจ เห็นเจียบส่งดอยู่ มิได้มีการเตรียมตัวป้องกันระมัดระวังรักษาค่ายก็มีความยินดี เซงหีจจึงให้ทหารสามสิบคนข้ามสนามเพละไปก่อน เปิดประตูค่าย ได้แล้วให้ทหารซึ่งตามไปนั้นเร่งยกเข้าโจมตี

พอเซงหีจข้ามสนามเพละไปใกล้ประตูค่าย พลันประทัดสัญญาณก็ดังสนั่นทำลายความเจียบไปสิ้น บรรดาทหารของโจโจที่ชุมนุม อยู่ด้านนอกค่ายทั้งสี่ด้านก็ยกล้อมกระหนาบเข้ามา ในขณะที่ภายใน ค่ายก็จุดไฟสว่าง

ขึ้น เชนหงีเห็นดังนั้นก็ตกใจคิดจะถอยกลับมาทางด้านหลัง เห็นแสหัวเอียนซีมาพา ทหารมาสกัดไว้ก็เตรียมจะตีฝ่าออกไป แต่ไม่ทันสิ้นเพลงรบแสหัวเอียนก็เอาทวนแทงเชนหงีตกม้าตาย

ทหารของเชนหงีที่ยกตามมาเห็นดังนั้นก็ตกใจ พวกกันตีฝ่าย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม ทางฝ่ายม้าเจียวและบังเต็กยกทหารตามมา เห็นกองทหารของเชนหงีถูกโจมตีดังนั้นจึงสั่งให้กองทัพหน้าแยกเป็นสามกอง บุกตีโอบกองทหารของโจโฉซึ่งล้อมทหารของเชนหงีอยู่นั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

กลสร้างค่ายน้ำแข็ง (ตอนที่ 332)

เรียนอันศกปีที่สิบหก เดือนอ้าย เป็นเทศกาลฤดูหนาว ลมหนาวแผ่ปกคลุมทั่วทั้งประเทศจีน ยามใดที่ลมหนาวพัดกล้าน้ำก็กลายเป็นน้ำแข็ง กองทัพของเมืองหลวงและกองทัพเมืองเสเหลียง ต่างได้ยากลำบากและทุกข์ทรมานนัก แต่ทั้งสองฝ่ายคล้ายประหนึ่ง เลือดบ้าสงครามเข้าตา ลืมความยากลำบากไปสิ้น ยังคงตั้งหน้าโรมรันพันธุกันไม่ยอมเลิก

กองทัพของม้าเจียวและบังเต็กยกตามกองทหารของเชนหงีเพื่อปล้นค่ายของโจโฉ ครั้นเห็นกองทหารของเชนหงีซึ่งเป็นกองหน้า เสียที่แก่ข้าศึกถูกกองทหารของโจโฉเข้าล้อมไว้ ม้าเจียวและบังเต็กจึงแยกทหารเป็นสามกองเข้าตีกองทหารของโจโฉ ทหารของทั้งสองฝ่ายตะลุมบอนกันเป็นขุละมุน จนล้าลงทั้งสองฝ่ายจึงแยกกันกลับเข้าค่าย

กองทัพเมืองเสเหลียงเป็นกองทัพม้าแข็งแกร่งยิ่งนัก ดังนั้นแม้จะลำบากด้วยความหนาวแต่ยังคงกล้าแกร่ง ผิดจากทหารของเมืองหลวงได้รับทุกขเวทนาจากความหนาวก็เสียขวัญ โจโฉจึงสั่งให้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย ในขณะที่กองทัพเมืองเสเหลียงพยายามยกเข้าปล้นค่ายทุกวัน

สภาพที่ฝ่ายหนึ่งเข้าตีและอีกฝ่ายหนึ่งตั้งรับดำเนินไปท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บ โจโฉเห็นว่าหากเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไปก็จะเสียที่แก่ข้าศึก จึงสั่งทหารให้ทำสะพานข้ามแม่น้ำอุยโห่ไปยังอีกฟากหนึ่ง และให้ทำสะพานจากอีกฟากหนึ่งทอดกลับมายังค่ายของโจโฉ เพื่อให้หวังให้ทหารทั้งสองกองสามารถเชื่อมโยงเกื้อหนุนช่วยเหลือกันได้ และเพราะเหตุที่สงครามดำเนินไปนานวันแล้วค่ายของโจโฉจึงทรุดโทรมลง ดังนั้นโจโฉจึงสั่งให้เอาเกวียนและรถม้าเข้าไปเสริมแทน รั้วค่ายเพื่อป้องกันข้าศึก

ม้าเจียวเห็นฝ่ายโจโฉทำสะพานข้ามแม่น้ำเชื่อมโยงกับค่ายของ โจโฉเพื่อให้หนุนช่วยกันได้โดยสะดวกและซ่อมแซมรั้วค่ายดังนั้น จึงปรึกษาด้วยแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าค่ายของกองทัพเมืองหลวงในบัดนี้ชำรุดทรุดโทรมถึงขนาดแล้วจึงต้องทำการดังนี้ เราคิดที่จะเผาสถานและค่ายของโจโฉเสียให้สิ้น ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำปรึกษาก็เห็นด้วย ม้าเจียว จึงสั่งให้ทหารทุกคนเตรียมคบเพลิงคนละอัน และให้เตรียมพร้อมเพื่อจะยกไปเผาสถานและค่ายของโจโฉในเวลากลางคืน พอค่ำลงในขณะที่ทหารเมืองหลวงกำลังพักผ่อนนอนหลับ ลมหนาว กองทัพเมืองเสเหลียงก็ลอบยกออกจากด้านเป็นสามกอง สองกองแรกเข้าวางเพลิงเผาสถานทั้งสองแห่ง ส่วนอีกกองหนึ่งม้าเจียวคุมทหารไปด้วยตนเองบุกเข้าเผาปล้นค่ายของโจโฉ

แสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นที่สะพานทั้งสองแห่ง เสียงทหารเมืองเสเหลียงโห่ร้องกองกระหึ่มท่ามกลางลมหนาว และยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายของโจโฉดุจห่าฝน แล้วตีหักฝาประตูค่ายได้สำเร็จทหารม้าเมืองเสเหลียงดีเข้าไปในค่ายของโจโฉและฆ่าฟันทหาร เมืองหลวงขาดเสบียงล้มตายเป็นอันมาก พวกที่เหลือก็พากันแตกตื่นตกใจระส่ำระสายไปคนละทิศละทาง

โจโฉและนายทหารเห็นจะตั้งรับกองทัพม้าเมืองเสเหลียงไม่ได้ จึงพาทหารหนีไปทางทิศใต้ระยะทางห้าสิบเส้นก็ขมขมพลอยอยู่ ณ ที่นั้น ฝ่ายม้าเจียวและห็นชวยครั้นวางเพลิงเผาสถานข้ามแม่น้ำทั้งสองแห่งและยึดค่ายทหารโจโฉได้แล้ว จึงคุมทหารมาตั้งอยู่ที่ค่าย เดิมของโจโฉที่ริมแม่น้ำอุยโห่อีกแห่งหนึ่ง

โจโฉพาทหารแตกหนีไปขมขมพลอยอยู่ทางทิศใต้ของค่ายริมแม่น้ำอุยโห่ระยะห้าสิบเส้น พอใกล้สว่างก็รวบรวมพลได้จึงคิดจะยกทหารมาตั้งมั่นอยู่ที่ค่ายเดิม แต่หน่วยสอดแนมได้รายงานมาว่า ซึ่งจะยกไปตั้งค่ายในที่เดิมนั้น

เห็นจะขัดสน ด้วยทหารม้าเมืองเสเหลียงได้ยึดครองค่ายเก่าไว้แล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ ครั้นคิดจะตัดไม้ตั้งค่ายใหม่ในที่ซึ่งชุมนุมพลอยู่นั้นก็ขัดสนนัก ด้วยระยะทางไกลจากป่าและอากาศก็หนาวเหน็บ โจโฉจึงสั่งทหารให้ขุดดินทำเป็นกำแพงค่ายชั่วคราวแต่เนื่องจากสภาพพื้นที่เป็นดินปนทราย พอขุดดินก่อพันหัวเขากำแพงก็พังทลายลงมา โจโฉให้ท้อแท้ใจเป็นอันมาก จึงสั่งทหารให้เรียงรายเป็นค่ายมนุษย์ตั้งมั่นอยู่ในที่เดิม

ในตอนบ่ายของวันนั้นทหารรักษาการณ์ได้รายงานโจโฉว่ามีชายชราผู้หนึ่งมาขอพบบอกว่ามีแผนการสำคัญ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ หวนรำลึกถึงเหตุการณ์ที่พบชายชราเมื่อครั้งที่รบกับอ้วนเสี้ยว แล้วบอกว่าโจโฉเป็นผู้มีวาสนาที่ตั้งดาราออกยามหลายสิบปีจึงสั่งทหารให้รับไปเชิญชายชราเข้ามาพบ

ครู่หนึ่งโจโฉก็เห็นทหารพาชายชราผู้หนึ่งรูปร่างผอมสูง อายุราวแปดสิบห้าปี แต่งกายด้วยชุดนักพรตในลัทธิเต๋า สวมหมวกฟาง ไรผมขาวโพลน ดวงตามีประกายสดใส ริมฝีปากแดง ก็รู้สึกเลื่อมใส จึงลุกออกไปต้อนรับ คำนับชายชราแล้วว่าท่านมาเยือนข้าพเจ้าในวันนี้เป็นวาสนาของข้าพเจ้าที่จะได้รู้จักท่าน แต่ไม่ทราบ ว่าท่านมีกิจธุระประการใดจะใช้สอยข้าพเจ้าหรือ ชายชรานั้นรับคำนับโจโฉแล้วว่า ตัวเรามาหาท่านบัดนี้หาได้มีการสวนตัวประการใดไม่ แต่มาด้วยการของแผ่นดิน ด้วยได้เห็นทหารเมืองหลวงต้องทุกข์ยากทรมานด้วยลมหนาวเป็นที่เวทนาจึงมีน้ำใจเมตตาบอกแผนการสำคัญให้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าท่านผู้เฒ่ามีน้ำใจเมตตา ดังนี้เป็นที่ซาบซึ้งใจแก่ข้าพเจ้านัก อันการศึกษาระหว่างกองทัพเมืองหลวงกับกองทัพเมืองเสเหลียงติดพันกันมาช้านานแล้ว บัดนี้กองทัพ เมืองหลวงเสียที่ไม่มีความที่จะอาศัย ท่านมีแผนการประการใดหรือผู้เฒ่าจึงว่าซึ่งท่านให้ทหารตั้งชุมนุมระมัดระวังเป็นค่ายมนุษย์นั้น จะตั้งรับได้ก็แต่วันสองวัน หากเนินข้าไปลมหนาวพัดจัดมาเห็นจะเสียที่แก่ข้าศึก ไฉนท่านจึงไม่คิดอ่านขุดดินพูนให้สูงทำเป็นค่ายเล่า

โจโฉจึงว่าข้าพเจ้าได้คิดขุดดินทำค่ายแล้ว แต่พื้นดินแถบนี้เป็นดินปนทราย พอก่อสูงระดับหัวเขาก็คือเป็นอันพังทลายลง ท่านจะมีแผนการทำค่ายดินด้วยวิธีการใดหรือ ผู้เฒ่าจึงว่าซึ่งท่านให้ทหารขุดดินทำเป็นค่ายนั้นตัวเรารู้เห็นอยู่ แต่ช่วงเวลาที่ท่านทำนั้นไม่ต้องด้วยฤดูกาลจึงพังทลายลง ก่อนรุ่งสว่างวันนี้เราสังเกตเห็นดาวสิงห์โคมี่สีฟ้าหม่น บ่งบอกว่าคืนวันนี้องายมสองจะมีลมอุดรพัดจัดมา ความหนาวเย็นจะแผ่เยือกทั่วทั้งปริมณฑล น้ำจะกลายเป็นน้ำแข็ง ดังนั้นให้ท่านสั่งทหารเตรียม ขุดดินทำค่ายไว้ให้พร้อม พอลมหนาวจากทิศอุดรพัดมาจึงให้ทหารไปตักน้ำมาราดที่พูนดินไว้นั้น น้ำจะกลายเป็นน้ำแข็งเกาะกำแพงดินกลายเป็นค่ายน้ำแข็ง และจากวันนี้อย่างใดเดือนหนึ่งอากาศจะหนาวจัด ชอบที่ท่านจะต้องเผด็จศึกเสียโดยไว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ลูกชั้นคำนับชายชราแล้วว่าแผนการความคิดของท่านครั้งนี้เป็นคุณแก่กองทัพเมืองหลวงยิ่งนัก หากไม่ได้ความคิดของผู้เฒ่าแล้ว เห็นทีกองทัพเมืองหลวงคงจะพราดเป็นแน่แท้ ข้าพเจ้าจะทำตามคำท่าน แล้วว่าพระคุณท่านครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก แต่บัดนี้ขัดสนด้วยเงินทอง จึงขอมอบหมวกเกราะทองคำของข้าพเจ้าให้ท่านไว้เป็นการตอบแทนพระคุณ ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งทหารให้เอาหมวกเกราะทองคำจะมอบให้แก่ผู้เฒ่า

ชายชราได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งข้าพเจ้ามาบอกความลับแห่งฟ้าให้ท่านทราบดังนี้ไซะจะมีใจปรารถนาสิ่งตอบแทนประการใด อันหมวกเกราะนี้เป็นของสำหรับยศของท่าน จงเอาไว้ใช้ในราชการเถิด กล่าวแล้วผู้เฒ่าจึงคำนับลาโจโฉกลับออกไป

โจโฉรับคำนับชายชราแล้วเดินมาส่งชายชรานั้น แล้วเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองเข้ามาสั่งการว่าในค่ำวันนี้ให้จัดทหารสองหมื่นขุดดินพูนเป็นค่ายสูงเสมอหัวเข่า และให้ทหารอีกหมื่นหนึ่งคอยเตรียมตักน้ำมาราดที่เนินดินเมื่อน้ำเกาะตัวเป็นน้ำแข็งแล้วจึงค่อยก่อให้สูงขึ้นทำเป็นค่ายให้สำเร็จแต่คืนนี้

พอคาลงทหารโจโฉสองหมื่นคนก็ระดมกันขุดดินทำเป็นค่ายโดยรอบสูงระดับหัวเข่าแล้วคอยที่ลมอุดร พอใกล้ยามสองลมหนาวเยือกก็พัดมา ทหารโจโฉอีกหมื่นหนึ่งก็ตักน้ำมาราดที่เนินดินนั้น ครั้นน้ำจับตัวเป็นน้ำแข็งเกาะเนินดินแข็งแตรดีแล้ว ทหารอีกกองหนึ่งก็ขุดดินพูนทับให้สูงขึ้นที่จะตอกจนกระทั่งเป็นกำแพงน้ำแข็งสูงถึงสามศอกเศษ กว้างสองศอก พอพระอาทิตย์ทอหาบขอบฟ้าค่ายน้ำแข็งที่ทหารโจโฉได้ก่อสร้างขึ้นก็แล้วเสร็จครั้นฟ้าสว่างโจโฉได้ขี่ม้าออกตรวจตราค่ายที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ เห็นเป็นค่ายน้ำแข็งแปลกประหลาดตา งดงามนักก็มีความยินดี จึงปรารภว่ากลสร้างค่ายน้ำแข็งครั้งนี้ไม่เคยได้ยินได้เห็นมาแต่ก่อน นี่เป็นเพราะเทพยดาเมตตาแก่เราจึงมาบอกกลให้ เห็นที่ม้าเฒ่าจะเกรงแล้วระยอต่อความคิดในครั้งนี้

ฝ่ายม้าเดี๋ยวครั้งยึดค่ายเก่าของโจโจได้แล้วก็ให้ทหารยกเข้าพักในค่าย และซ่อมแซมค่ายจนแข็งแรงตามเดิม แล้วเรียกแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าโจโจแตกทัพถอยไปในระยะห้าสิบเส้นจะคิดอ่านประการใด หันซุยจึงว่าโจโจแตกไปครั้งนี้เป็นฤดูหนาวจัด เห็นจะตั้งค่ายไม่ได้ทันในเวลาสามวัน หน่วยสอดแนมได้แจ้งว่าโจโจให้ทหารตั้งกระโจมทำเป็นค่าย ทหารของโจโจก็จะได้รับความลำบากเพราะความหนาวเป็นอันมาก เราปล่อยให้ทหารของโจโจทนความหนาวอีกสองวันจนสิ้นเรี่ยวแรงแล้วก็ไปโจมตีคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ม้าเดี๋ยวได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ทหารพักผ่อนอ้อมแรง เตรียมมบจุโจมกองทัพโจโจในอีกสองวันข้างหน้า ครั้นถึงวันกำหนดเวลาเข้า ม้าเดี๋ยวจึงยกทหารไปที่ค่ายโจโจ ฝ่ายโจโจรู้ว่าม้าเดี๋ยวกองทัพมาก็พาเคาทุ และทหารออกไปยืนม้าอยู่หน้าค่าย ม้าเดี๋ยวเห็นค่ายของโจโจเป็นค่ายน้ำแข็งก็รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก ตะลึงงันว่าโจโจจะสามารถสร้างค่ายน้ำแข็งสำเร็จได้ในเวลาอันรวดเร็ว โดยเฉพาะวิธีสร้างค่ายน้ำแข็งนั้นไม่เคยปรากฏมาก่อน โจโจคิดอ่านประการใดจึงสามารถสร้างค่ายน้ำแข็งขึ้นมาได้ ม้าเดี๋ยว ยืนม้าตะลึงสนเท่ห์อยู่ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงทหารโจโจร้องมาว่า ขอเชิญม้าเดี๋ยวออกมาเจรจากับท่านอัศวินหาเสนาบดี

ม้าเดี๋ยวได้ยินเสียงก็หายตะลึง เห็นโจโจขี่ม้าออกมายืนอยู่หน้าทหารจึงขับม้าออกไปเผชิญหน้ากับโจโจ พอโจโจเห็นม้าเดี๋ยวขับม้าออกมาตรงหน้าจึงแกล้งเยาะเย้ยว่าท่านเห็นฝีมือเราหรือไม่ คิดว่าเผาค่ายเราเสียได้ แล้วจะไม่มีค่ายอยู่หรือ แต่ทำครู่เดียวก็ได้ตั้งเพทยดามานถมิดให้ ซึ่งท่านจะต่อสู้ในที่โน้นจะมีชัยชนะแก่เราจริงแค่ไหนเสียเถิด

ม้าเดี๋ยวได้ฟังคำเยาะเย้ยของโจโจก็โกรธ ขับม้าออกไปคิดจะจับตัวโจโจ ในทันใดนั้นเห็นเคาทุกระดุนม้าออกมายืนม้าอยู่ด้านหลังของโจโจถือทวนกลิ้งดาเขม้นอยู่ม้าเดี๋ยวก็ตกใจ คิดว่าหรือทหารผู้นี้คือเคาทุซึ่งมีกิตติศัพท์ฝีมือลือเลื่องนัก จึงชะงักม้าไว้แล้วถามโจโจว่า ทหารที่อยู่ข้างหลังท่านนี้มีชื่อใด

เคาทุได้ยินม้าเดี๋ยวถามดังนั้นก็ตอบกลับไ้ว่า ตัวเรานี้มีชื่อว่าเคาทุ ท่านถามหาชื่อเราด้วยประสงค์สิ่งใดหรือ ม้าเดี๋ยวเคยได้ยินกิตติศัพท์เคาทุว่ามีฝีมือเข้มแข็งแกร่งกล้านักก็ขยาดอยู่ ครั้นปะหน้าดาดันนักก็พรั่นใจ จึงชักม้ากลับไปค่ายเสียต่อๆ บรรดาทหารเมืองเสเหลียงเห็นดังนั้นก็พากันยกตามม้าเดี๋ยวกลับไป โจโจเห็นม้าเดี๋ยวพาทหารกลับไปค่ายโดยไม่พูดจาประการใดก็ไม่สั่งให้ทหารไล่ติดตามโจมตีเพราะเห็นว่าทหารเมืองหลวงอ่อนล้าอดโรยนัก จึงสั่งทหารให้กลับเข้าค่าย แล้วกล่าวกับเคาทุว่าม้าเดี๋ยวปะหน้าท่านแล้วรู้สึกกลัวท่านจึงพาทหารกลับเข้าค่าย ว่าแล้วโจโจก็หัวเราะ

เคาทุได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่า เวลาวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าขออาสาออกรบกับม้าเดี๋ยวและจะจับตัวม้าเดี๋ยวมาให้ท่านให้จงได้ โจโจจึงว่าท่านอย่าเพอประมาทฝีมือม้าเดี๋ยวก่อน ด้วยม้าเดี๋ยวผู้นี้มีฝีมือรวดเร็วกล้าแข็งยิ่งนัก เคาทุจึงว่าถึงมาตรแม้นม้าเดี๋ยวจะมีฝีมือลือเลื่องประการใด ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าจะจับม้าเดี๋ยวมามอบแก่ท่านจงได้ หากแม้นเสียที่แก่ม้าเดี๋ยว ข้าพเจ้าขอยอมตายในสนามรบให้เป็นเกียรติแก่ชีวิต ไม่ขอกลับมาพบหน้าท่านอีก ขอท่านจงอนุญาตให้ข้าพเจ้าออกรบด้วยม้าเดี๋ยวเถิด

โจโจเห็นเคาทุยืนยันแข็งแรงดังนั้นก็มีความยินดี อนุญาตให้เคาทุออกรบด้วยม้าเดี๋ยวในวันรุ่งขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายของเล่าปี่ (ตอนที่ 333)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบหก ปลายเดือนอ้าย กองทัพเมืองหลวงและกองทัพเมืองเสเหลียงยังคงสู้รบติดพันกันท่ามกลางความหนาวเหน็บ ถึงขนาดน้ำกลายเป็นน้ำแข็ง ในขณะที่ยุทธโศภนต่างๆ ร้อยหรือลง และกำลังทหารของทั้งสองฝ่ายก็ลดน้อยถอยลงโดยลำดับ ดังนั้นเมื่อเคาทุอาสาออกรบด้วยกำลังฝีมือทหารเอกโจโจจึงอนุญาต

เคาทุได้รับอนุญาตจากโจโจแล้วคำนับลาออกไป แต่งหนังสือทำม้าเดี๋ยวให้ออกมารบกันด้วยฝีมือทหารเอกให้ประจักษ์แก่ดาทหารทั้งปวงโดยธรรมยุทธ์ในวันพรุ่งนี้เวลาเช้า หากแม้นม้าเดี๋ยวเกรงกลัวต่อฝีมือไม่กล้าออกมาสู้ก็จงรับยอมจำนนแล้วออกมาขอขมาต่อโจโจก็จะเว้นโทษตายให้

เคาทุแต่งหนังสือเสร็จแล้วจึงให้ทหารถือหนังสือไปให้แก่ม้าเดี๋ยวที่ค่ายตั้งแต่เวลาคืนนั้น ม้าเดี๋ยวรับหนังสือเคาทุมาอ่านทราบความแล้วก็โกรธ และว่าเคาทุหนังสือมาทำเราดังนี้หมิ่นน้ำใจเรานัก หรือวันนี้เห็นว่าเราไม่ยกทหารเข้าโจมตีแล้วสำคัญผิดคิดว่าเราเกรงกลัวต่อฝีมือ ในวันพรุ่งนี้เราจะจับเป็นเคาทุให้จงได้

พอรุ่งขึ้นเข้าทหารของทั้งสองฝ่ายต่างยกออกมาตั้งขบวนเผชิญหน้ากัน มีลานรบตรงกลางสำหรับการต่อสู้กันด้วยฝีมือทหารเอก เคาทูชี้มาเคียงคู่กับโจโลออกมายืนอยู่หน้าแถวทหารฝ่าย เมืองหลวง ในขณะที่ม้าเจียวและหันซุยชี้มาเคียงคู่กันยืนมาอยู่หน้า กองทหารของเมืองเสเหลียง พอทหารทั้งสองฝ่ายลั่นกลองรบ ม้าเจียวจึงปรี่มาออกไปกลางลานรบขบวนขึ้นเหนือศีรษะแล้วร้องว่าตัวเรามาเจียวอยู่ที่นี้แล้ว ขอเชิญเคาทูออกมาต่อสู้กันให้ประจักษ์ต่อสายตาบรรดาทหารทั้งปวง

เคาทูได้ฟังดังนั้นก็ชี้มาออกไปในลานรบ แล้วว่าตัวเราเคาทูอยู่ที่นี้แล้ว โจโลเป็นห่วงเคาทูจึงร้องตามหลังมาว่า ม้าเจียวผู้นี้มีกำลังฝีมือเข้มแข็งนักเหมือนกับลิโป้ เคาทูท่านอย่าได้ประมาทเป็นอันขาด

โจโลพูดพลั้งเสียงสองยอดทหารเสือก็ชักม้าปราดเข้าหากัน ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าเป็นสามารรถ จนเพลงรบผ่านไปไ้ร้อยเพลงก็ยังไม่แพ้ชนะแก่กัน แต่มาที่ทั้งสองฝ่ายชื้อออกรบอ่อนกำลังลง ทั้งม้าเจียวและเคาทูล้วนเชี่ยวชาญเชิงรบบนหลังม้ารู้ท่วงท่าอย่างเดียวกันจึงต่างปลื้มมากกลับเข้าหาพวก เปลี่ยนมาซึ่งขึ้นใหม่ กลองรบเปลี่ยนจากเพลงรบเป็นเพลงเรึงชัยให้สองยอดทหารเสือเปลี่ยนมาจนเสร็จแล้ว จึงเริ่มบรรเลงเพลงรบอีกครั้งหนึ่ง ม้าเจียว เปลี่ยนมาเสร็จแล้วชักม้าออกไปกลางลานรบก่อน แต่เคาทูนั้นมีความรู้สึกโกรธแค้นที่ไม่อาจเอาชนะม้าเจียวได้ในร้อยเพลง นึกถึงคำสัญญาที่ให้ไว้กับโจโลก็มึนมานะ จึงถอดเสื้อเกราะออกทิ้งลงที่พื้น แล้วคิดว่าหากมันเราไม่อาจจับม้าเจียวได้ก็ให้ตายเสียในสนามรบนี้

เคาทูถอดเกราะทิ้งแล้วจึงชี้มาเข้าประจ้วกับทวนของม้าเจียวท่ามกลางเสียงกลองลั่นเพลงรบ เป็นที่บันเทิงรื่นเริงใจแก่บรรดาทหารของทั้งสองฝ่าย

ทหารของทั้งสองฝ่ายเห็นสองยอดทหารเสือสู้รบกันอย่างดุเดือดรุนแรงและเฉียบขาดนักก็โห่ร้องด้วยความชื่นชมสนั่นหวั่นไหวไปทั่วทะเลน้ำแข็ง จนเพลงรบผ่านไปอีกร้อยสามสิบเพลง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าร่วมสองร้อยสามสิบเพลงแล้วเคาทูยังไม่สามารถเอาชนะจับม้าเจียวได้ตามคำสัญญาก็ร้อนใจ พอนึกถึงคำสัญญาที่ให้ไว้แก่โจโลเพลิงโทสะก็โหมเข้าสู่หัวใจของเคาทูอีกคำรบหนึ่ง เคาทูฮึดด้วยแรงโทสะจึงเงี้ยวฟันม้าเจียวสุดแรงม้าเจียวหลบง้าวเคาทูได้ใช้ทวนปัดตามจนง้าวกระเด็นหลุดออกจากมือ แล้วดึงทวนกลับแทงใส่หน้าอกเคาทูเคาทูใช้มือทั้งสองจับทวนของม้าเจียว แต่คมทวนกรีดลึกเข้าไปที่หน้าอก เคาทูยังมีโทสะยุดย่งทวนของม้าเจียว

ทั้งสองฝ่ายแย่งทวนกันบนหลังม้าจนทวนหักออกเป็นสองท่อน ต่างฝ่ายต่างใช้ทวนคนละท่อนฟาดฟันทุบตีกันบนหลังม้าเป็นขุลมุน โจโลเห็นเคาทูมีเลือดไหลรินที่หน้าอกก็ตกใจ เกรงว่าเคาทูจะเสียทีแก่ม้าเจียว จึงสั่งให้แฮหัวเอียนและโจทองซันม้าออกไปช่วยเคาทู ฝ่ายบังเต็กและม้าตายสองนายทหารเอกเมืองเสเหลียงยืนมาสังเกตการณ์การต่อสู้อยู่ไม่กะพริบตา พอเห็นแฮหัวเอียนและโจทอง ซันม้าออกมาในลานรบ ทั้งบังเต็กและม้าตายจึงกระด้นม้าปรีเข้าไปขวางหน้าแฮหัวเอียนและโจทองไว้ สามขุนพลของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าเป็นขุลมุนท่ามกลางเสียงโห่ร้องและกลองศึกลั่นทุบราบน้ำแข็งนั้น

หันซุยยืนมาสังเกตการณ์อยู่ด้วยความสนใจ เห็นเหตุการณ์ขุลมุนดังนั้นจึงสั่งทหารให้ใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงไปที่เคาทูและทหารของโจโล พอถึงขณะนั้นเคาทูชี้มาหันหลังให้ทหารของเมืองเสเหลียงต่อสู้อยู่กับม้าเจียวไม่ทันระวังหลัง จึงถูกเกาทัณฑ์สองดอกปักติดอยู่ที่แผ่นหลัง ทั้งเคาทูและทหารโจโลเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ตกใจ พากันแตกตื่นขุลมุน หันซุยจึงสั่งกองทัพน้าเมืองเสเหลียงให้ทะลุเข้าตามตีทหารเมืองเสเหลียงได้ อาณัติสัญญาณก็โห่ร้องดังลั่น แล้วกรูกันเข้าตีทหารของโจโลซึ่งกำลังแตกตื่นตกใจ โจโลเห็นทหารแตกตื่นคุมกันไม่ติดจึงให้ตระซังสัญญาณถอยทัพแล้วรีบชี้มาพาทหารกลับไปค่ายทหารเมืองเสเหลียงได้ที่จึงไล่ตามตีทหารโจโลไปจนถึงหน้าค่าย ฝ่ายโจโลเมื่อทหารเข้าค่ายแล้วก็ให้ปิดประตูค่ายแล้วยิงเกาทัณฑ์สกัดกันทหารม้าเจียวไว้ ม้าเจียวเห็นว่าจะเข้าตีค่ายไม่ได้จึงพาทหารยกกลับไปค่าย

พอกลับไปถึงค่ายม้าเจียวจึงปรึกษาด้วยหันซุยว่าตั้งแต่เกิดมาจนบัดนี้ยังไม่เห็นฝีมือทหารผู้ใดรบพุ่งเข้มแข็งเหมือนกับเคาทูทหารโจโลผู้นี้เลย วันนี้กองทัพเราได้ที่มีชัยชนะแก่ข้าศึกด้วยสติปัญญาและประสบการณ์การสงครามของท่านอาโดยแท้ ว่าแล้วม้าเจียวก็ค่านับหันซุยทางฝ่ายโจโลเมื่อยกทัพกลับไปค่ายแล้วก็ให้ทหารตั้งมั่นอยู่ในค่าย กำชับให้ระมัดระวังรักษาค่ายไว้มิให้เป็นอันตราย ครั้นเวลาพลบค่ำโจโลจึงสั่งให้ซืหลงและจุเหลงแบ่งทหารอีกกองหนึ่งลอบยกข้ามฟากไปตั้งกระหนาบกองทัพอของม้าเจียวไว้อีกด้านหนึ่งเพื่อให้ม้าเจียวห่วงหน้าพะวงหลัง

ครั้นวันรุ่งขึ้นโจโลซึ่งมาพาทหารขึ้นไปยืนอยู่บนเนินเขา มองลงไปยังค่ายของม้าเดี๋ย เห็นม้าเดี๋ยและทหาร แวดล้อมประมาณสามร้อยนายกำลังลาดตระเวนอยู่ในค่ายก็น้อยใจ ถอดหมวกเกราะโยนทิ้งลงกับพื้น แล้วว่า ม้าเดี๋ยนี่แม้มีตายเพราะมือเรา นานไปเบื้องหน้าก็จะทำอันตรายแก่เรา ศพเรานี้มีรูที่จะกำหนดว่าจะอยู่แห่งใด ได้

แห้วเหียนยืนมาอยู่ข้างโจโล ได้ฟังเสียงปรารภของโจโลเป็นเชิงน้อยใจดังนั้นก็โกรธม้าเดี๋ยเป็นอันมาก แล้วว่าท่านจะเกรงไปใย กับฝีมือม้าเดี๋ยเพียงเท่านี้ ข้าพเจ้าขออาสาไปตัดศีรษะม้าเดี๋ยมาให้จงได้ ว่าแล้วแห้วเหียนก็กระโดดม้าวิ่งลงมาจากเนินเขา โจโลร้องห้ามไล่ตามหลังมาแห้วเหียนก็ไม่ฟัง คงขี่ม้าตรงไปที่ค่ายของม้าเดี๋ย

โจโลเห็นแห้วเหียนกำลังโกรธก็เกรงว่าแห้วเหียนจะเสียทีแก่ม้าเดี๋ยจึงยกทหารตามแห้วเหียนไป

ทางฝ่ายม้าเดี๋ยได้ยินเสียงอีกทีก็มาแต่ค่ายของโจโล เหลือบไปมองเห็นแห้วเหียนขี่ม้าตรงมาก็ขี่ม้าพาทหารออกไปนอกค่ายจะรบด้วยแห้วเหียน ในทันใดนั้นเห็นโจโลขี่ม้าอยู่ภายใต้ธงประจำ ตัวอัศวินหาเสนาบดี นำหน้าทหารทั้งปวงยกตามแห้วเหียนมา จึงเบี่ยงม้าก้อมแห้วเหียนตรงไปจะจับตัวโจโล โจโลเห็นม้าเดี๋ยยกทหารพุ่งตรงมาก็ตกใจ รีบชักม้าพาทหารหนีกลับไปทางค่าย ม้าเดี๋ยเห็นได้ก็จึงสั่งทหารไล่ตามตีไป จนถึงใกล้หน้าค่าย ฆ่าฟันทหารโจโลบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ในขณะที่เหตุการณ์กำลังคลมอยู่นั้น หน่วยสอดแนมได้ขี่ม้าตามเข้าไปใกล้ม้าเดี๋ยแล้วรายงานว่าบัดนี้โจโลได้ให้ทหารไปตั้งค่าย กระหนาบอยู่อีกด้านหนึ่ง ม้าเดี๋ยฟังรายงานแล้วเกรงว่าถ้าขึ้นรุกไล่ต่อไปก็อาจถูกกองทหารของซีหลงและจูเหล่งซึ่งตั้งค่ายกระหนาบ อยู่ยกมาทำอันตราย จึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย

พอกลับถึงค่ายจึงเชิญหั้นซุ่ยมาปรึกษาว่าโจโลนี้เจ้าเล่ห์เพทุบายนัก ลอบตั้งค่ายกระหนาบค่ายของเราไว้ แล้วลวงให้ตีทางด้านหนึ่งหวังจะให้ทหารอีกกองหนึ่งตีกระหนาบ ท่านอาจจะคิดอ่านประการใดจึงจะแก้กลศึกของโจโลได้

ในขณะที่หั้นซุ่ยกำลังครุ่นคิดแก้กลศึกของโจโลนั้น ลิซาทหารเอกและเป็นที่ปรึกษาของหั้นซุ่ยได้เสนอว่าโจโลนี้ชำนาญการสงคราม และบัดนี้เป็นฤดูหนาวทหารทั้งสองฝ่ายได้ยากลำบากนัก ขอบที่ทั้งสองฝ่ายจะได้ทำความตกลงเลิกทัพกลับไปเมืองก่อน พัน เทศกาลหน้าหนาวแล้วค่อยยกมารบกันอีกครั้งหนึ่ง

หั้นซุ่ยยังคิดแก้กลศึกของโจโลไม่ออก ครั้นได้ฟังเสียงลิซาขัดขึ้นดังนั้นก็เห็นชอบจึงกล่าวสนับสนุนว่าอันความคิดลิซาครั้งนี้เห็นชอบกลอยู่ ท่านจงไตร่ตรองดูให้จงดี

ม้าเดี๋ยเป็นเลือดนักรบ คิดที่จะสู้รบกับกองทัพเมืองหลวงให้แตกหักเสียแต่ในครั้งนี้ ครั้นได้ฟังความคิดที่จะให้เลิกทัพกลับไปเมืองก็ไม่พอใจจึงนิ่งอยู่

ฝ่ายเอียวฉิวและเสาชวนนายทหารรองของหั้นซุ่ยเห็นท่าที่หั้นซุ่ยโน้มไปในทางที่จะเลิกทัพก็กล่าวสนับสนุนว่าความคิดของลิซาครั้งนี้ชอบด้วยการสงครามแล้ว เพราะประเพณีการสงครามแต่ก่อนมาย่อมคำนึงถึงฤดูกาล บัดนี้เป็นเทศกาลหน้าหนาวจัด ทหารทั้งสองฝ่ายได้ยากลำบากนัก จึงขอบที่จะเลิกทัพกลับไปเมืองก่อน

ม้าเดี๋ยได้ฟังฝ่ายของหั้นซุ่ยมีความเห็นเป็นทิศทางเดียวกันก็เกรงใจหั้นซุ่ยจึงได้แต่นิ่งเงียบ หั้นซุ่ยเห็นม้าเดี๋ยมีอาการดังนั้นก็สำคัญว่าม้าเดี๋ยเห็นชอบด้วยจำนวนต่อเหตุผลจึงแต่งหนังสือให้เอียวฉิวถือไปให้แก่กองทัพของโจโลว่าเราทั้งสองจะรบพุ่งกันนั้นหาต้องการไม่ บัดนี้ก็เป็นเทศกาลหนาวแล้ว เราทั้งสองฝ่ายจึงเป็นไมตรีเสียด้วยกัน เลิกทัพไปเถิด

โจโลได้รับหนังสือของหั้นซุ่ย ทราบความแล้วก็คิดว่าบัดนี้ในกองทัพเมืองเสเหลียงคงขัดสน คิดจะเลิกทัพกลับ แม้กองทัพฝ่ายเมืองหลวงก็ขัดสน คิดจะเลิกทัพกลับเช่นเดียวกันก็จริงอยู่แต่จะตอบไปในทันทีก็เกรงว่าจะเป็นกลอุบายของฝ่ายหั้นซุ่ย จึงแจ้งแก่เอียวฉิวว่าท่านจงกลับไปก่อน วันพรุ่งนี้เราจะตอบหนังสือส่งไปให้หั้นซุ่ย เอียวฉิวเสร็จธุระแล้วจึงคำนับลาโจโลกลับไปค่าย แล้วแจ้งความให้หั้นซุ่ยทราบทุกประการ

ฝ่ายที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของโจโล ครั้นเอียวฉิวกลับไปแล้วจึงถามโจโลว่าซึ่งท่านให้เอียวฉิวกลับไปก่อนแล้วจะตอบหนังสือไปในภายหลังนั้น ท่านคิดอ่านประการใดหรือ

โจโฉจึงว่าเราจะคิดกลอุบายตามอย่างของพระเจ้าเล่าปings เมื่อครั้งรบกับฉั้วเอ๋งแล้วต่างฝ่ายต่างทำสัญญาเลิกทัพกลับไปเมืองโดยแบ่งดินแดนกันคนละครึ่ง ในขณะที่ฉั้วเอ๋งกำลังเลิกทัพกลับไป พระเจ้าเล่าปingsก็ยกกองทัพเข้าโจมตี ฉั้วเอ๋งจึงเสียที่แก่พระเจ้าเล่าปings

ครั้นรุ่งขึ้นโจโฉจึงแต่งหนังสือส่งไปให้หั่นซุย ณ ค่ายว่าซึ่งท่านมีหนังสือขอเป็นไมตรีไม่ทำสงครามกันสืบไป นั้นเรามีความยินดีนัก จะไม่ได้ยากแก่ทหารสืบไป ทั้งราษฎรก็จะมีความสุข แต่เราเป็นอัครมหาเสนาบดี ทำการในพระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ หากจะเลิกทัพกลับไปก่อนนั้นมิชอบ จึงให้ท่านซึ่งเป็นกองทัพหัวเมืองเล็ก ทัพกลับไปก่อนแล้วเราจะค่อยเลิกทัพกลับไปเมืองหลวงต่อไป

โจโฉแต่งหนังสือเสร็จแล้วสั่งทหารให้ทำสะพานข้ามแม่น้ำ แสดงอาการว่าเตรียมการที่จะยกทัพกลับไปเมืองหลวง เพื่อจะลวงให้หั่นซุยและม้าเฉียววางใจ ทางฝ่ายกองทัพเมืองเสเหลียง ครั้นหั่นซุยได้รับหนังสือของโจโฉจึงเชิญม้าเฉียวมาปรึกษาว่าโจโฉมีหนังสือตอบมาดังนี้จะมีความคิดอ่านประการใด ม้าเฉียวจึงว่าโจโฉนี้ ข่านาญการศึกษา เปี่ยมด้วยเล่ห์อุบายในสงคราม ซึ่งโจโฉมีหนังสือมาดังนี้จะไว้วางใจมิได้ก่อน เกลือกว่าขณะเรากำลังถอยทัพ โจโฉจะยกทหารทั้งสองค่ายเข้ากระหนาบตีเราที่จะเสียที่แก่ข้าศึก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิหยาคม

กลลวงในกระดาดเปล้า (ตอนที่ 334)

กองทัพของโจโฉและกองทัพของม้าเฉียวทำสงครามติดพันกันจนล่วงถึงกลางฤดูหนาว ได้รับความยากลำบากแก่ทหารของทั้งสอง ฝ่ายจึงคิดจะหย่าศึก แต่โจโฉกลับคิดใช้อุบายของพระเจ้าเล่าปings ลวงให้กองทัพม้าเฉียวเลิกทัพก่อนแล้วโจมตีในขณะที่เลิกทัพ

แต่ม้าเฉียวก็ระแวงว่าโจโฉจะไม่ซื่อตรงในสัญญาว่าจะเลิกทัพ จึงปรึกษากับหั่นซุยเพื่อป้องกันระวังตัวในขณะที่เลิกทัพม้าเฉียวปรึกษาหั่นซุยแล้วเห็นว่าโจโฉตั้งค่ายกระหนาบอยู่เป็นสองด้าน ในระหว่างเลิกทัพหากโจโฉละคำสัญญาเสียแล้วยกทหารเข้าโจมตีก็จะต้องยกโจมตีเป็นสองด้าน ดังนั้นจึงกำหนดแผนการเลิกทัพให้จัดแบ่งทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งคอยระมัดระวังการโจมตีจากทางค่ายของโจโฉ อีกกองหนึ่งคอยระมัดระวังการโจมตีจากทางค่ายของซิวหลง โดยหั่นซุยคุมกองทัพด้านที่ระมัดระวังกองทัพโจโฉ ส่วนม้าเฉียวคุมกองทัพด้านที่ระมัดระวังกองทัพของซิวหลง เมื่อเห็นชอบพร้อมกันแล้วจึงกำหนดวันเลิกทัพกลับไปเมืองเสเหลียง

ฝ่ายโจโฉครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพเมืองเสเหลียงต้องอุบายเตรียมเลิกทัพกลับไป และหั่นซุยคุมกองทัพด้านที่อยู่ใกล้กับโจโฉก็มีความยินดี พอรุ่งเช้าโจโฉจึงพาทหารออกมาตั้งอยู่ข้างนอกค่าย ทหารของหั่นซุยเคยได้ยินกิตติศัพท์ของโจโฉแต่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา จึงคิดว่าเมื่อเตรียมจะเลิกทัพกลับไปก็ใครจะได้ดูหน้าโจโฉให้ถนัดตาสักครั้งหนึ่ง จึงต่างคนต่างจ้องมองดู โจโฉ และบอกกล่าวต่อๆ กัน ดังนั้น ในกองทัพของหั่นซุยจึงแย่งชิงเบียดเสียดเพื่อจะดูตัวโจโฉ

โจโฉเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงขับม้าออกไปหน้าทหาร แล้วร้องบอกแก่ทหารของหั่นซุยว่า ภูมิจักขุสองข้าง มีปากอันเดียวกับจมูกอันหนึ่งเหมือนคนทั้งปวง ไซ้จะมีปากสองข้างแลจักขุสี่ก็หาไม่ แต่ว่าประหลาดหน่อยหนึ่งด้วยมีอำนาจมาก คนที่มีปัญญาแลความคิดผู้ใดจะมาดูก็มาเกิด ทหารของหั่นซุยได้ฟังคำโจโฉซึ่งเต็มไปด้วยดบะก็จ้องมองโจโฉนิ่งตะลึงอยู่ โจโฉจึงขับม้าเข้าไปใกล้กองทัพของหั่นซุย แล้วให้ทหารเข้าไปเชิญหั่นซุยออกมาสนทนากันสักหน่อยหนึ่ง

หั่นซุยได้ทราบคำเชิญที่ม้าออกมาพบกับโจโฉ โจโฉเห็นหั่นซุยขับม้าออกมาดังนั้นจึงขี่ม้าเข้าไปเคียงม้าของหั่นซุย ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วโจโฉจึงว่า ตัวท่านกับข้าพเจ้าก็ใช้คนอื่น บิดาของท่านเล่า ข้าพเจ้าก็ได้คำนับว่าเป็นอา เราทั้งสองเมื่อหนุ่มนั้นเป็นขุนนางทำราชการอยู่ด้วยกัน เป็นคนชอบอัธยาศัย แลบัดนี้เราจากกันมาช้านานแล้วพึงได้เห็นกัน อายุท่านจะได้สักเท่าใด

หั่นซุยไม่รู้กลของโจโฉ ครั้นเห็นโจโฉเจรจาดูด้วยท่าที่แห่งไมตรี จึงกล่าวตอบไปโดยอัธยาศัยว่าตัวข้าพเจ้านี้มีอายุได้สี่สิบปีแล้วโจโฉได้ฟังคำหั่นซุยก็ทอดสายตามองไปทางเบื้องหน้าเป็นทีว่ารำลึกความหลัง เอามือซ้ายถือบังเหียนม้าเอามือขวาบอกแล้วว่า เราทำราชการอยู่ด้วยกันในเมืองหลวงหลังๆ แลจากกันมาตั้งหนึ่งมีวันนี้จะเหลียวหลัง อายุล่วงไปถึงเพียงนี้แล้ว เมื่อไรบ้านเมืองจะรบคาบ เป็นปกติ เราทั้งสองจะได้อยู่เย็นเป็นสุขด้วยกัน

หันขยจึงว่าอำนาจแห่งกาลเวลานั้นหาผู้ใดต้านทานขัดขวางไว้ได้ไม่ ลำดับแต่พระจักรพรรดิลงมาจนถึง ยากขอทานก็ล้วนอยู่ใต้อำนาจแห่งกาลเวลาที่จะพร่าผลาญความหนุ่มสาวให้สูญสิ้น ข้าพเจ้าและตัวท่านรับ ราชการกันมานานเข้า หวังให้อาณาประชาราษฎร์ได้เป็นสุข แต่ถึงทุกวันนี้แผ่นดินยังเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า คิดขึ้นมาแล้วให้ละอายแก่ใจนัก

โจโฉและหันขยสนทนากันด้วยเรื่องความเก่าที่ไม่เป็นสาระแก่การสงครามทั้งสิ้น จึงไม่มีสิ่งใดจะขัดแย้งให้ เกิดความตึงเครียด ในบางครั้งเป็นเรื่องชวนหัวเราะทั้งสองคนก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน จนเวลาล่วงเลยไปถึงบ่าย โจโฉและหันขยจึงคำนับลาจากกัน

ฝ่ายทหารของม้าเจียวเห็นหันขยกับโจโฉสนทนากันบนหลังม้าเป็นเวลาช้านานแต่ไม่มีความประการใด ก็นำ ความไปรายงานให้ม้าเจียวทราบ ม้าเจียวยังเยาว์วัยแก่กลุบาย พอทราบรายงานก็สงสัยจึงเชิญหันขยมาพบ แล้วสอบถามว่าเวลานี้ท่านออกไปสนทนากับโจโฉช้านาน เสร็จกันด้วยการสิ่งใดหรือ

หันขยจึงว่าเป็นการพูดจาเกี่ยวกับความเก่าซึ่งเคยทำราชการด้วยกันมาแต่ก่อน ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็สงสัย จึงถามสืบไปว่า ท่านออกไปเจรจากับโจโฉช้านาน ไม่มีการเจรจากันด้วยการสงครามดอกหรือ หันขยจึง ตอบว่าไม่มีแม้แต่สักคำเดียว โจโฉไม่ได้เอ่ยถึงการสงคราม ตัวเราก็มิได้พูดถึงในเรื่องการศึก ม้าเจียวฟัง คำยืนยันของหันขยขึ้นแข็ง แต่ก็ไมวายที่จะมีความสงสัยว่าสองฝ่ายเป็นคู่ศึกแก่กันออกไปเจรจากันช้านาน เหตุใดจึงไม่พูดจาด้วยการสงคราม ซึ่งต่างฝ่ายต่างสัญญาว่าจะเลิกทัพกลับไป หรือว่าหันขยปกปิด ความลับบางประการไว้ ม้าเจียวสงสัย ดังนั้นสีหน้าก็วิตกหม่นหมอง แต่เกรงใจหันขยจึงไม่กล่าวถ้อยคำ ประการอื่นสืบไป

โจโฉกลับมาถึงค่ายแล้วเรียกกาเซี่ยงที่ปรึกษาเข้ามาพบ แล้วถามว่าซึ่งเราออกไปเจรจาสทนากับหันขยใน วันนี้ ท่านพิเคราะห์เห็นแยบคายประการใดบ้างหรือไม่

กาเซี่ยงได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งท่านออกไปเจรจาดังนี้เห็นว่ามีกลุบายแยบยลอยู่ แต่ม้าเจียวกับหันขยนั้นมิ ความสนิทสนมนับถือกันมานาน เห็นจะยังไม่กินแผนงัดใจกันถึงขนาดที่จะหักล้างกันเอง โจโฉได้ฟัง กาเซี่ยงซึ่งแจ้งในความคิดของตัวก็ยินดี แต่สงสัยว่าจะทำประการใดต่อไปจึงจะทำให้ม้าเจียวและหันขย แดกหักกันเองได้ จึงถามกาเซี่ยงว่าท่านมีแผนการประการใด

กาเซี่ยงจึงว่าข้าพเจ้าคิดกลุบายได้อย่างหนึ่งชื่อว่าอุบาย กลลวงในกระดาะเปเล่ แล้วกาเซี่ยงจึงอธิบาย ต่อไปว่า ข้าพเจ้าคิดจะให้เอากระดาะเปเล่เข้าพนักแล้วสลักหลังพนักเป็นอักษรให้ลบเลือนเสีย อยาให้เห็นตัว ถนัดให้คนถือไปให้หันขยทำเป็นว่าท่านให้หนังสือกลับไป ม้าเจียวก็จะมาดู ครั้นฉีกพนักออกเห็นกระดาะเปเล่ ก็จะสงสัยว่าหันขยซ่อนหนังสือเสียเกลี้ยงเอาพนักกระดาะเปเล่ให้ ดิร้ายม้าเจียวกับหันขยจะขุนหมองผัดใจกัน ภายหลังเราจึงแต่งคนไปเจรจาเกลี้ยกล่อมเอาตัวหันขยมาไว้เป็นพวกเรา เห็นจะกำจัดม้าเจียวได้โดยง่าย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ แล้วสรรเสริญความคิดของกาเซี่ยงเป็นอันมาก และให้ดำเนินการตามความคิด ของกาเซี่ยงทุกประการ

ครั้นทหารของโจโฉเอาหนังสือไปส่งแก่หันขยที่ค่าย หันขยรับหนังสือมาเปิดอ่านดูเห็นเป็นกระดาะเปเล่ก็ ประหลาดใจ อีกครู่หนึ่ง ม้าเจียวก็มาหาหันขย แล้วว่าข้าพเจ้าได้ทราบว่โจโฉได้ให้ทหารถือหนังสือมาให้ ท่านอา หนังสือนั้นมีความว่าประการใดหรือ หันขยจึงว่าโจโฉให้ทหารเอาหนังสือมาส่งให้นั้นจริงแล้ว แต่เรา เปิดอ่านดูกลับเป็นกระดาะเปเล่เท่านั้น ว่าแล้วหันขยจึงเอาหนังสือและซองพนักส่งให้แก่ม้าเจียว ม้าเจียวรับ ของและหนังสือมาดูเห็นเป็นกระดาะเปเล่ก็สงสัย จึงถามหันขยว่าโฉนหนังสือของโจโฉจึงเป็นเพียงกระดาะ เปเล่เล่า

หันขยจึงว่าข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ออก เพราะเมื่อได้รับหนังสือและเปิดออกดูก็เห็นเป็นกระดาะเปเล่ ดังที่ท่านเห็นอยู่ ณี กรณีเป็นไปได้ว่าโจโฉปิดพนักโดยผิดหลงพลาดพลั้งเอากระดาะเปเล่เข้าพนักแทนหนังสือ ที่ทำขึ้น

ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็ยังสงสัยหันขยว่าคบคิดประการใดประการหนึ่งกับโจโฉแล้วเกลี้ยกล่อมปิดความเสีย จึง ว่าโจโฉนั้นมีสติปัญญาและรอบคอบที่ไหนเลยจะพลั้งเผลอหลงลืมเลอะเลือนเอากระดาะเปเล่ส่งมาแทน หรือ ว่าท่านอาได้คิดอ่านประการใดกับโจโฉในทางร้ายต่อข้าพเจ้าแล้วเกรงว่าข้าพเจ้าจะทราบความ จึงแสวงปิด หนังสือลับเสียแล้วเอากระดาะเปเล่ให้ข้าพเจ้าดู

หันขุยได้ฟังดังนั้นก็น้อยใจจึงว่า ความอันเรากล่าวกับเจ้าล้วนเป็นสัจจริงทุกสิ่งอัน หากแม้ว่าเจ้ายังสงสัยประการใด ในวันพรุ่งนี้เราจะออกไปเจรจากับโจโจในระยะเวลาที่ไม่ห่างจากค่าย เจ้าจงคอยฟังถ้อยคำเจรจาว่า จะมีพิรุณประการใด หากแม้เห็นว่าเรามิตั้งอยู่ในคุณธรรมน้ำมิตร คิดหักหลังเจ้าแล้ว ก็จงเอาทวนแทงเราเสียให้ตาย

มาเฉียวจึงว่าถ้าความจริงเป็นดังคำของท่านอาชาพาเจ้าก็จะสิ้นสงสัย จึงค้ำบลาหันขุยกลับไปด้วยความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความกินแหนงแคลงใจกันและกัน ในขณะที่หันขุยนั้นรู้สึกน้อยใจมาเฉียวที่เบาความคิดระแวงจนเกินการณ์

พอวันรุ่งขึ้นหันขุยจึงพาเฮาชวน ลิซ่า และนายทหารซึ่งสนิทรวมห้าคนออกไปจากค่าย ให้ทหารไปเชิญโจโจมาเจรจากัน โจโจพอทราบว่าหันขุยให้ทหารมาเชิญก็รู้ว่าสถานการณ์ข้างกองทัพเมืองเสเหลียงบัดนี้มีความหวาดระแวงเกิดขึ้นแล้ว จึงเรียกโจทองมากระซิบสั่งความให้ออกไปเจรจากับหันขุย โจทองพยักหน้ารับคำโจโจแล้ว คำนับลาออกมาจัดทหารสามสิบนาย ยกออกมาที่หน้าค่ายของหันขุย ซึ่งหันขุยยืนมาอยู่ในระยะใกล้กับค่ายด้วยหวังให้มาเฉียวได้แอบฟังถ้อยคำซึ่งจะได้สนทนากัน

พอโจทองเข้ามาเข้าไปใกล้หันขุยก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า มหาอุปราชให้มากำชับท่านว่าหนังสือซึ่งให้นั้นอย่าให้ผู้ใดรู้แพร่พรายไปจะเสียการเสีย โจทองกล่าวสิ้นความแล้วไม่รอฟังคำตอบประการใด รีบเข้ามาพาทหารกลับมาค่าย ในขณะที่หันขุยตกตะลึงเพราะคาดไม่ถึงว่าโจโจจะให้โจทองออกมากล่าวความดังนี้

ในขณะนั้นมาเฉียวแอบฟังหวังจะได้ยินคำสนทนาระหว่างโจโจกับหันขุย แต่การณกลับกลายเป็นว่า ได้ยินคำกำชับที่โจโจให้โจทองมากำชับหันขุย แลความซึ่งโจทองกล่าวนั้นทำให้ความสงสัยในใจของมาเฉียวขยายความกลายเป็นว่าหันขุยได้สมคบกับโจโจ มีการสั่งการเป็นความลับมาในหนังสือแล้ว

หันขุยปิดหนังสือลับนั้น เอาแต่กระดาศเปล้าให้มาเฉียวดู มาเฉียวจึงสำคัญว่าหันขุยคบคิดกับโจโจทำร้ายตัวก็โกรธ รีบขี่ม้าออกจากค่าย กรายทวนจะเข้ามาแทงหันขุยตามคำซึ่งหันขุยได้พูดไว้ นายทหารคนสนิทของหันขุยซึ่งติดตามหันขุยออกไปนอกค่าย เห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ตกใจ รีบสกัดขวางไม่ให้มาเฉียวแทงหันขุยได้ แล้วมือองหันขุยจะกลับเข้าค่าย

หันขุยเป็นคนซื่อ รู้ดีว่าถ้อยคำซึ่งโจทองกล่าวนั้นเป็นกลอุบายของโจโจหวังให้ตัวและมาเฉียวหักล้างกันเองก็เสียใจ แต่ก็หวังในไมตรีที่มีกับมาเฉียวผู้บิดาของมาเฉียว จึงร้องบอกมาเฉียวว่าหลานเราอย่าสงสัยเลย อันจะคิดร้ายต่อเจ้านั้นหาไม่ได้ มาเฉียวได้ยินคำหันขุยก็สำคัญว่าหันขุยแก้ตัวเพื่อจะดำเนินการ ตามแผนการลับที่คบคิดกับโจโจก็ยิ่งโกรธ จึงขี่ม้ากรายทวนจะเข้ามาแทงหันขุยอีกครั้งหนึ่ง นายทหารของหันขุยทั้งหมดที่ติดตามไปจึงช่วยกันแก้ไขคุ้มกันหันขุยกลับไปค่าย

มาเฉียวเห็นจะแทงหันขุยไม่ได้ก็ขี่ม้ากลับมาที่ค่ายของตัว ครั้นหันขุยกลับไปถึงค่ายจึงปรึกษาด้วยทหารคนสนิททั้งห้าคนว่า เหตุการณ์ซึ่งเกิดทั้งนี้เป็นกลอุบายของโจโจเราก็แจ้งอยู่ แต่มาเฉียวนั้นอ่อนแอความรู้ว่าเป็นกลอุบายจึงคิดทำร้ายเราดังนี้ เราจะทำประการใดเล่าจึงจะคลายความสงสัยให้สิ้นได้

เฉียวฉินนายทหารคนสนิทของหันขุยจึงว่าตัวท่านเป็นผู้ใหญ่ มีฐานะเป็นอาของมาเฉียวแต่มาเฉียวไม่ได้เกรงใจนับถือ คิดอ่านจะทำร้ายท่านไม่ได้เห็นความผูกพันอันสนิทมาแต่ก่อน ดังนั้นจะร่วมการด้วยมาเฉียวต่อไปเห็นจะขัดสน ถึงจะคิดอ่านจ้องแค้นแค้นตัวประการใดก็เหมือนกับจ้องเด็กที่เอาแต่ใจตัวเห็นจะไม่ได้การ โจโจทำการทั้งนี้เห็นประจักษ์อยู่ว่าต้องการตัวท่านให้ออกจากมาเฉียว ดังนั้นจึงขอที่ท่านจะไปอยู่กับโจโจทำราชการในเมืองหลวงก็จะได้ยศศักดิ์อันสูงในกาลเบื้องหน้าเป็นมั่นคง

หันขุยจึงว่าตัวเรากับมาเฉียวบิดามารดานั้นเป็นสหายสนิท รักใคร่ดุจดั่งพี่น้องร่วมอุทร โจโจฆ่ามาเฉียวเสียแล้วเราจะคิดอ่านผลาญบุตรสหายอีกเล่าเราตัดใจทำไม่ได้เลย เฉียวฉินจึงกล่าวสืบไปว่า ตัวท่านคิดถึงความสัตย์อยู่ข้างเดียวเหมือนตบมือข้างเดียวหาตั้งไม่ มาตรามั่นท่านจะถือความสัตย์ประการใด แต่เมื่อมาเฉียวคิดทำร้ายท่านดังนี้แม้ท่านไม่ตัดใจทำ ก็จำต้องทำอยู่นั่นเอง ท่านหาไม่ทางเลือกอื่นได้อีกไม่

หันขุยได้ฟังดังนั้นก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งไม่เห็นทางออกประการอื่นจึงจำใจเห็นชอบกับความคิดของเฉียวฉิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เผด็จศึกภาคพายัพ (ตอนที่ 335)**

โจโฉและม้าเจียวขับเคี่ยววราศึกกันอย่างดุเดือดท่ามกลางฤดูหนาวอันหนาวเหน็บแล้วคิดหย่าศึกพักรบระหว่างฤดูหนาว โจโฉฉวยโอกาสนั้นวางอุบาย กลลวงในกระดาศเปลา่ทำให้เกิดความกินแหนงแคลงใจระหว่างม้าเจียวกับหั่นซุย แล้วตั้งหั่นซุยเข้าเป็นพวก ม้าเจียวต้องกลของโจโฉระแวงและเข้าทำร้ายหั่นซุย จึงทำให้หั่นซุยไม่มีทางเลือก ตัดสินใจเข้าด้วยโจโฉ

ครั้นหั่นซุยตัดสินใจที่จะไปอยู่รับราชการกับโจโฉแล้ว จึงแต่งหนังสือให้เอียวฉินนายทหารคนสนิทถือไปมอบแก่โจโฉความว่าข้าพเจ้าหั่นซุยขอคำนับมาถึงมหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้าได้ประมาทยกทหารมาต่อรบสู้ท่านนั้น เพราะเบาความมิได้พิเคราะห์ผิดแลชอบ แลบัดนี้ข้าพเจ้าเห็นโทษตัวแล้ว มิได้คิดที่จะทำร้ายแก่ท่านสืบไปจะมาอ่อนน้อมคำนับท่านตามประเพณี ขอท่านได้อดโทษแก่ข้าพเจ้าเถิด

โจโฉได้รับหนังสือของหั่นซุย ทราบความแล้วก็มีความยินดี แจ้งแก่เอียวฉินว่าให้รีบกลับไปบอกหั่นซุยให้เร่งจับตัวม้าเจียวให้จงได้ ในคำวันนี้ให้หั่นซุยจุดเพลิงเป็นสัญญาณขึ้นในค่าย โจโฉจะคุมทหารยกเข้าปล้นค่าย การสำเร็จแล้วจะตั้งให้หั่นซุยเป็นเจ้าเมืองเสเหลียง และจะให้เอียวฉินเป็นปลัดเมือง

เอียวฉินเห็นอนาคตข้างหน้ารุ่งโรจน์ด้วยยศศักดิ์วาสนาก็มีความยินดี คำนับลาโจโฉแล้วว่าท่านอัศวมหาเสนาบดีจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าจะคิดอ่านกับหั่นซุยจับม้าเจียวให้ได้ ว่าแล้วเอียวฉินจึงกลับไปหาหั่นซุย แจ้งความซึ่งได้เจรจากับโจโฉให้หั่นซุยทราบทุกประการ

หั่นซุยทราบความแล้วจึงสั่งทหารให้เตรียมฟันและเชื้อเพลิงไว้ด้านหลังค่าย ครั้นใกล้เวลาพลบจึงปรึกษากับนายทหารคนสนิททั้งห้าคนว่าเวลาค่ำวันนี้เราจะแต่งกลอุบายเชิญม้าเจียวมากินโต๊ะ เมื่อม้าเจียวเมาสุราแล้วให้ช่วยจับม้าเจียวฆ่าเสีย ความชอบก็จะมีแก่ทุกคนเป็นอันมาก ในระหว่างที่ม้าเจียวกินโต๊ะอยู่นั้นให้จุดเพลิงสัญญาณขึ้นเพื่อให้โจโฉยกกองทัพเข้าปล้นค่ายการก็จะสำเร็จได้โดยสะดวก

ในขณะที่ทหารของหั่นซุยกำลังเตรียมฟันและเชื้อเพลิงอยู่ด้านหลังค่ายนั้น ทหารของม้าเจียวเห็นเหตุการณ์ผิดปกติจึงนำความไปรายงานให้ม้าเจียวทราบ พอม้าเจียวทราบความก็คิดว่าหั่นซุยกำลังสมรู้ร่วมคิดกับโจโฉวางแผนร้ายต่อกองทัพเมืองเสเหลียงก็โกรธ จึงพาบังเด็กและม้าด้ายพร้อมด้วยทหารสามสิบนายมาที่ค่ายหั่นซุย โดยม้าเจียวขี่ม้านำหน้ามาก่อนแต่ผู้เดียว

ในขณะที่ม้าเจียวมาถึงค่ายหั่นซุยนั้นหั่นซุยกำลังปรึกษาอยู่ด้วยนายทหารคนสนิททั้งห้าคน พอม้าเจียวมาถึงประตูค่ายทหารรักษาประตูไม่มีความเห็นเป็นม้าเจียวแม่ทัพใหญ่ก็ปล่อยให้เข้าไปได้โดยสะดวก ม้าเจียวเข้าไปถึงค่ายพักของหั่นซุย ได้ยินเสียงปรึกษากันว่าแผนการซึ่งได้นัดหมายไว้ทั้งนี้จะต้องทำการให้รัดกุมและให้สำเร็จโดยไว ม้าเจียวก้าวเท้าเข้าประตูค่ายพักเห็นหั่นซุยกำลังปรึกษากับนายทหารคนสนิทจึงปะติดปะต่อความกับที่สงสัยอยู่ในใจ ก็คิดว่าหั่นซุยและนายทหารคนสนิททั้งห้าคนคบคิดกับโจโฉเพื่อจะทำร้ายโดยไวก็โกรธ

หั่นซุยและทหารคนสนิททั้งห้าคนพอเห็นหน้าม้าเจียวก็ตกใจจะลึงอยู่ ม้าเจียวยิ่งเห็นเป็นพิรุณก็ยิ่งโกรธ ต้าหั่นซุยว่าไอ้พวกทรยศ เสียแรงที่เรานับถือและไวใจ กลับจะความสัดยคิดจะทำร้ายเราอีก ว่าแล้วม้าเจียวก็ชักกระบี่ปรีเข้าไปฟันหั่นซุย

หั่นซุยเห็นดังนั้นก็ตกใจยกแขนขึ้นรับ จึงถูกระเบี่ของม้าเจียวฟันแขนขาดตกลงกับพื้น ม้าเจียวสะอึกเข้าไปจะฟันศีรษะหั่นซุยซ้ำ นายทหารคนสนิททั้งห้าได้สติจึงชักกระบี่สักัดม้าเจียวแล้วเข้าล้อมม้าเจียวไว้ ม้าเจียวเห็นสถานการณ์อยู่ท่ามกลางวงล้อมและอยู่ในค่ายพักของหั่นซุย มีทหารของหั่นซุยอยู่โดยรอบจึงถือกระบี่แกว่งออกมาทางประตูค่ายพัก ทหารคนสนิทของหั่นซุยเกรงฝีมือของม้าเจียวจึงถอยออกจากทางหน้าประตู ปล่อยให้ม้าเจียวออกนอกประตูค่ายไป

พอตั้งสติได้มันทหารคนสนิทของหั่นซุยทั้งห้าคนก็กรูออกจากประตูค่ายตามรุมเข้าฟันม้าเจียว ม้าเจียวหันกลับมาเห็นนายทหารทั้งห้ากรูเข้ามามันจึงปราดเข้าฟันม้าอ้วนล้มลงแล้วแทงถูกหลังแทงตายคาที่ ส่วนเฮาชวน ลิซ่า และเอียวฉิน เห็นดังนั้นก็รู้ตัวว่าสู้กำลังม้าเจียวไม่ได้ จึงพากันวิ่งหนีเอาตัวรอดไปคนละทิศคนละทาง ม้าเจียวเห็นนายทหารคนสนิททั้งห้าออกนอกประตูค่ายไปก็วิ่งกลับเข้ามาในค่ายพักของหั่นซุยอีก

ครั้งหนึ่งหวังจะฆ่าหั่นชุยเสียให้ได้แต่ไม่พบหั่นชุย เพราะในขณะที่ม้าเจียวต่อสู้กับนายทหารคนสนิทที่นอกประตูค่ายนั้น ทหารของหั่นชุยได้ลอบเข้ามาทางด้านหลังค่ายแล้วพาตัวหั่นชุยหนีออกจากค่ายพักไปซ่อนอยู่อีกค่ายหนึ่งแล้วจุดเพลิงสัญญาณขึ้น

ม้าเจียวเข้าไปในค่ายไม่เห็นหั่นชุยจึงวิ่งออกมานอกประตูค่าย ทหารของหั่นชุยเห็นดังนั้นจึงกรูเข้าไปจะรุมทำร้ายม้าเจียว ม้าเจียวแต่ผู้เดียวมิได้เกรงกลัวต่อทหารของหั่นชุยได้ต่อสู้ป้องกันตัวเป็นสามารบ พอดีบังเด็กและม้าดำคุมทหารสามสิบคนมาทันจึงตีล้อมแก้เอาม้าเจียวออกมาได้

บังเด็กและม้าดำพาม้าเจียวออกมาพ้นค่ายหั่นชุยก็ได้ยินเสียงม้าล่อฆ้องกลองและทหารโจโจให้ร้องรูกไล่เข้ามาจึงหนีไปที่ค่ายของม้าเจียว แต่ทหารโจโจได้ตีฝ่าเข้ามาอย่างรวดเร็ว และได้ต่อสู้กันเป็นขุลมนจนบังเด็กและม้าดำพลัดหลงกับม้าเจียว ม้าเจียวเห็นทหารโจโจรุมล้อมเข้ามาเป็นอันมากก็ตกใจ พา ทหารซึ่งสนิทร่อยกว่าคนตีฝ่าวิ่งลอมไปทางสะพานข้ามแม่น้ำอุยโห ทหารของโจโจอีกฟากหนึ่งของสะพานก็สกัดขวางทางไว้ ในขณะที่ทหารของโจโจอีกกองหนึ่งก็ไล่ตามไปที่ต้นสะพาน

ลิซาทหารของหั่นชุยซึ่งเข้าด้วยทหารของโจโจเห็นม้าเจียวตกอยู่ท่ามกลางการสกัดหน้าไล่หลังอยู่ที่กลางสะพาน คิดจะสร้างความชอบไว้กับโจโจจึงขี่ม้าตรงเข้าไปจะรบด้วยม้าเจียว ม้าเจียวเห็นเป็นลิซาก็โกรธ กระตุ้นม้าพุ่งเข้ารบด้วยลิซาได้สามเพลง ลิซาเห็นจะสู้ ม้าเจียวไม่ได้จึงชักม้าหนีกลับมาทางต้นสะพาน ม้าเจียวเห็นดังนั้นก็ขับม้าไล่ตามไป

ฝ่ายอีกม้านายทหารของโจโจคุมทหารสกัดม้าเจียวอยู่ที่ปลายสะพาน เห็นม้าเจียวขี่ม้าไล่หลังลิซาไปดังนั้นจึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ม้าเจียว

ม้าเจียวได้ยินเสียงเกาทัณฑ์กริดเฝ้าอากาศดังหวิวหวิวมาทางด้านหลังก็หมอบตัวลงกับคอม้า ลูกเกาทัณฑ์จึงเลยผ่านม้าเจียวไปถูกลิซาดกม้าตาย ม้าเจียวชักม้าหนีพลหลังกลับมาเห็นอีกม้ามุทหารอยู่ที่ปลายสะพานจึงชักม้าตรงเข้าหาอีกม

ฝ่ายอีกม้ามุทหารม้าเจียวเป็นอย่างดี เห็นว่าสู้ฝีมือม้าเจียวไม่ได้จึงรีบขับม้าหนีไป ม้าเจียวเห็นดังนั้น จึงขับม้ากลับมาที่กลางสะพานอีกครั้งหนึ่งหวังจะฆ่าหั่นชุยให้จงได้ ทหารโจโจที่อยู่ทั้งต้นและปลายสะพาน จึงช่วยกันระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่ม้าเจียวราวหาฝน ม้าเจียวควงทวนจดดั่งจักรผ่นสกัดกันเกาทัณฑ์ให้กล้ำกราย ต้องกายทั้งด้านหน้าด้านหลังเป็นพัลวัน ลูกเกาทัณฑ์ที่ถูกยิงมาราวหาฝนนั้นถูกร่มทวนของม้าเจียวปัดพลัดตกลงน้ำจนหมดสิ้น

ม้าเจียวจึงสั่งทหารที่ตามมาด้วยกันให้ตีฝ่ากลับไปทางต้นสะพาน แต่ทหารของม้าเจียวน้อยตัวนักตีฝ่าออกไปไม่ได้ พวกเขากอยรุมมาที่กลางสะพาน ม้าเจียวเห็นดังนั้นก็โกรธ ขี่ม้าออกหน้าทหารตีฝ่าทหารโจโจที่ต้นสะพานนั้นแตกออกไป แต่พอลงไปถึงเชิงสะพานม้าเจียวก็ตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารโจโจอย่างแน่นหนา ทหารของโจโจได้ตั้งวงล้อมม้าเจียวไว้ตรงกลางแล้วระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ ม้าเจียวก็กวัดแกว่งทวนป้องกันตัวไว้เป็นสามารบ แต่เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งทะลวงฝ่าร่มทวนของม้าเจียวเข้าไปถูกขาม้าเจียวล้มลง

ทหารของโจโจเห็นดังนั้นก็แย่งชิงกันจะจับม้าเจียวเอาความชอบ พอดีขณะนั้นบังเด็กและม้าดำซึ่งพลัดหลงกับม้าเจียวเห็นเหตุการณ์จึงคุมทหารตีฝ่าเข้ามาช่วยม้าเจียวไว้ได้ทันท่วงที แล้วทหารม้าเจียวคนหนึ่งจึงลงจากม้าพุงม้าเจียวขึ้นขี่ม้าตีฝ่าออกจากวงล้อมออกไปได้

ฝ่ายโจโจบัญชาการทหารอยู่ที่ค่าย ครั้นได้ทราบรายงานว่าม้าเจียวตีฝ่าวงล้อมหนีไปได้ก็โกรธ ออกคำสั่งสนามให้ทหารทุกกองจับเป็นหรือจับตายม้าเจียวให้จงได้ ผู้ใดจับม้าเจียวได้ไม่ว่าเป็นหรือตายก็จะให้ทองคำพันตำลึง เงินพันตำลึงเป็นบำเหน็จรางวัล และจะแต่งตั้งให้เป็นขุนนาง พอคำสั่งสนามถูกเผยแพร่ออกไปทั่วทั้งกองทัพ บรรดาทหารของโจโจก็พากันเร่งรุดติดตามควานหาตัวม้าเจียวเพื่อจะจับตัวมาเป็นความดีความชอบ แต่เนื่องจากม้าเมืองเสเหลียงมีฝีมือแรงจันทน์กทหารของโจโจจึงไม่สามารถไล่ตามม้าเจียวและทหารเมืองเสเหลียงได้ทัน จนม้าเจียวพาทหารหนีไปทางทิศใต้ของเมืองเสเหลียง

โจโจคุมทหารไล่ตามม้าเจียวไปทางเมืองเสเหลียง เห็นม้าเจียวหนีพ้นไปแล้ว จะไล่ตามก็มีห็นจึงยกทหารกลับมาตั้งที่เมืองเตียงอัน แล้วสั่งให้หมอพยาบาลรักษาแขน หั่นชุยซึ่งขาดนั้น แล้วตั้งหั่นชุยให้เป็นเจ้าเมืองเสเหลียง ให้เสาชวนและเอียวฉิวเป็นปลัดเมืองช่วยาราชการ และให้ทำหน้าที่ลาดตระเวนตามล่าน้ำอุยโหป้องกันมิให้ม้าเจียวยกทหารมาทำอันตรายเมืองเตียงอันและยกลวงเข้าแดนเมืองหลวงอีกต่อไป

จากนั้นโจโลจึงให้ขุนบำเหน็จทหารทั้งปวงตามควรแก่ความดีความชอบจนถ้วนหน้ากัน แล้วเตรียมจะเลิกทัพกลับไปเมืองหลวง

เอียวหนวยทหารรองของเอียวฉิวเห็นโจโลมิได้แต่งตั้งผู้ใดรักษาเมืองเตียงอันจึงเข้าไปเสนอความเห็นแก่โจโลว่า เมืองเตียงอันนี้เป็นหัวเมืองสำคัญแต่ยังมีผู้ใดเป็นเจ้าเมือง ซึ่งมาเฉียวแตกหนีไปครั้งนี้มีความพยายามอยู่เป็นอันมากเห็นจะยกกองทัพกลับมาการป้องกันรักษาเมืองเตียงอันจึงขาดสนเห็นจะเสียที่แก่มาเฉียวโดยง่าย

โจโลฟังคำเอียวหนวยก็รู้ว่าเอียวหนวยประสงค์จะได้ตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองเตียงอัน แต่เมื่อได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเอียวหนวยเป็นแต่เพียงทหารรองและมิได้มีความชอบอันสมควรแก่ตำแหน่งเจ้าเมือง โจโลจึงแสร์งบายเบี่ยงว่าอันการจะรักษาเมืองเตียงอันนี้เราได้จัดแจงไว้พร้อมแล้วอย่าได้ปรามภเลย เอียวหนวยได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าโจโลไม่เต็มใจจะมอบตำแหน่งให้จึงคำนับลาโจโลกลับไปหาหันซุย แล้วพากันยกไปเมืองเสเหลียง

โจโลได้จัดแจงการปกครองเมืองเตียงอันเป็นปกติแล้วจึงแต่งตั้งให้แฮหัวเอียนเป็นเจ้าเมืองเตียงอัน ให้เลื่อนเตียวกีซึ่งเป็นเจ้าเมืองเกงเตียวขึ้นจัตวาขึ้นเป็นปลัดเมือง ช่วยว่าราชการเมืองเตียงอันกับแฮหัวเอียน

เขียนอันศกปีที่สิบหก เดือนยี่ โจโลทำสงครามปราบศึกภาคพายัพเสร็จสิ้น ครั้นจัดแจงเมืองเตียงอันเสร็จแล้วจึงยกทัพกลับคืนเมืองสุโต พอเข้าเขตแดนเมืองสุโตหน่วยลาดตระเวนล่วงหน้าจึงเร่งเข้าไปในเมือง แล้วแจ้งความให้ทางราชสำนักทราบครั้นพระเจ้าเหียนเต๋ทราบความว่าโจโลสามารถปราบศึกภาคพายัพได้ราบคาบแล้วก็มีพระทัยยินดี สั่งให้กรมวังจัดแจงแต่งขบวนเสด็จพระราชดำเนินทางสถลมารคและเสด็จออกไปต้อนรับ โจโลถึงหน้าประตูเมือง

โจโลเห็นพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จออกมาต้อนรับด้วยพระองค์เองก็มีความยินดี ลงจากหลังม้าพร้อมกับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาคุกเข่าคำนับถวายบังคม แล้วกราบทูลรายงานความศึกให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงสดับรายงานของโจโลแล้วจึงมีพระราชกระแสว่าซึ่งท่านอัศวมหาเสนาบดีสู้รบดราล่ำบากกล้าศึกในภาคพายัพเป็นเวลาช้านานจนการสำเร็จได้ชัยชนะดังประสงค์ครั้งนี้ภาคพายัพก็จะสงบสันติ ราษฎรทั้งปวงจะมีความสุขโดยถ้วนหน้ากัน ความชอบของอัศวมหาเสนาบดีครั้งนี้มีเป็นอันมาก แต่ไปเมื่อหน้า ถ้ามิได้ให้หาภักย์ให้เข้ามาเฝ้าดูหนึ่งขุนนางทั้งปวงเลย แม้เราสั่งให้หาเข้ามาเฝ้า ก็ให้เหน็บกระบี่เข้ามาในที่เฝ้าแล้วอย่าให้ถวายบังคมเป็นอันขาดทีเดียว

นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้าเหียนเต๋ที่พระราชทานเป็นบำเหน็จความชอบแก่โจโลเสมอด้วยอัศวมหาเสนาบดีในครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจเพราะตามกฎหมายเตียรบาลนั้นขุนนางมีหน้าที่เฝ้าตามวันเวลาเฝ้าที่กำหนดและเมื่อเวลาเข้าเฝ้าก็ต้องถวายบังคมและห้ามพกพาอาวุธมีจะนั้นย่อมมีความผิดตามกฎหมายเตียรบาลระวางโทษถึงประหารชีวิตแต่กฎหมายเตียรบาลดังกล่าวนี้เมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจก็ทรงโปรดเกล้าพระราชทานยกเว้นให้แก่อัศวมหาเสนาบดีดังนั้นการที่พระเจ้าเหียนเต๋ทรงปูนบำเหน็จความชอบให้แก่โจโลครั้งนี้จึงเป็นการดำเนินตามแบบอย่างแต่ครั้งองค์ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิหยาคม

ดูลำสังทางทหารภาคตะวันตก (ตอนที่336)

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าพระราชทานความชอบแก่โจโลด้วยการยกเว้นการปฏิบัติตามกฎหมายเตียรบาลว่าด้วยการเข้าเฝ้าตามแบบอย่างในครั้งสมัยพระเจ้าฮั่นโกโจพระราชทานความชอบแก่อัศวมหาเสนาบดีแต่การที่พระราชทานความชอบครั้งนี้ได้ก่อให้เกิดอภิสิทธิ์ผิดแผกจากขุนนางทั้งปวงที่ต้องประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายเตียรบาลที่ต้องเข้าเฝ้าตามกำหนดต้องถวายบังคมและห้ามมิให้พกพาอาวุธดังนั้นเมื่อโจโลปฏิบัติตามกระแสรับสั่งจึงดูประหนึ่งว่าโจโลมีความกำเริบในอำนาจไม่ยำเกรงพระมหากษัตริย์

เหตุนี้สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน)จึงได้พรรณานาความประพฤติของโจโลดังกล่าวว่าฝ่ายโจโลได้รับสั่งก็มีใจกำเริบใหญ่หลวงขึ้นกว่าแต่ก่อนดังนั้นหม่อมราชวงศ์คฤหาสน์จึงยกขึ้นเป็นข้ออ้างโจโลตีไว้ในสามก๊กฉบับนายทุนว่าพวกที่เขียนสามก๊กเป็นพวกของเล่าปี่ทั้งๆที่โจโลมีความดีความชอบจนได้รับโปรดเกล้าพระราชทานปูนบำเหน็จความชอบเป็นพิเศษดังนี้แล้วก็บิดเบือนใส่ร้ายโจโลซึ่งทำการตามรับสั่งว่าเป็นการละเมิดพระราชอาญามิได้ยำเกรงต่อพระมหากษัตริย์

เหตุผลของหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ปราโมชดังนี้และในตอนนี้จะสอดคล้องต้องกับเนื้อความซึ่งดำเนินมาและเป็นไปตามพระราชประสงค์ของพระเจ้าแผ่นดินและเป็นไปตามแบบอย่างที่มีมาแต่ครั้งองค์พระปฐมบรมกษัตริย์แห่งราชวงศ์อันจึงเป็นเหตุผลที่ฟังขึ้น แต่ในส่วนความรู้สึกของบรรดาข้าราชการขุนนางทั้งปวงนั้นย่อมเป็นอีกเรื่องหนึ่งเพราะการที่โจโฉถือเอารับสั่งเป็นข้ออ้างแล้วประพฤติปฏิบัติผิดแผกแตกต่างจากขุนนางทั้งปวงซึ่งยังคงต้องประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายเทียบราวว่าด้วยการเข้าเฝ้าจึงเกิดการเล่าลือว่าโจโฉกำเริบในอำนาจมิได้ยำเกรงพระมหากษัตริย์กิตติศัพท์เลาเลือนี้ได้กระจายออกนอกราชสำนักและแพร่หลายไปทั่วพระนครและหัวเมืองต่างๆอย่างรวดเร็ว

ทำให้เกิดแก่งัดขึ้นว่าการอันใดที่ผิดแผกแตกต่างจากการประพฤติปฏิบัติของคนทั้งปวงแม้การอันนั้นจะเป็นอิทธิฤทธิ์ที่กระทำได้โดยชอบด้วยกฎหมายหากกระทำแล้วย่อมเกิดผลเสียหายทำลายเกียรติคุณของตัวทำให้เกิดความไม่พอใจแก่คนหมู่มากและเป็นช่องทางโอกาสให้แก่ปรีภีษทางการเมืองใช้เป็นเครื่องมือทำลายล้างทางการเมืองได้โดยง่ายโดยนัยดังนี้การใด แม้ชอบด้วยกฎหมายแต่หากไม่ชอบด้วยโลกนิติแล้วการนั้นย่อมก่อให้เกิดอันตรายและความเสื่อมเสียแก่ผู้ประพฤติปฏิบัติโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

การที่โจโฉปราบศึกภาคพายัพได้สำเร็จราบคาบส่งผลให้ดลกำลังทางทหารระหว่างภาคกลางภาคพายัพและภาคตะวันตกเปลี่ยนแปลงไปเพราะแต่ก่อนมานั้นโจโฉครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคกลางมาแต่ครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคพายัพส่วนเล่าเจี้ยงครองอำนาจเป็นใหญ่ในแคว้นเสฉวนทางด้านตะวันตกโดยมีเมืองฮันต้งเป็นเมืองระหว่างกลางระหว่างภาคพายัพภาคตะวันตกและภาคกลาง เพราะเหตุที่อำนาจและกำลังทางการทหารมีลักษณะที่คานกันดังนี้ต่างเมืองจึงต่างรู้สึกว่ามีความปลอดภัยเพราะโจโฉจะรุกรานภาคตะวันตกก็เกรงกองทัพเมืองเสเหลียงกองทัพเมืองเสฉวนจะรุกรานภาคกลางก็ต้องผ่านเมืองฮันต้งและต้องเกรงเมืองเสเหลียงเมืองเสเหลียงจะรุกรานเมืองเสฉวนก็เกรงกองทัพหลวงจากเมืองฮันต้งต่างฝ่ายต่างเกรงต่างคานกันดังนี้สงครามระหว่างเมืองจึงไม่เกิดขึ้นนี้แลที่เรียกว่ามีแต่สงครามเท่านั้นที่จะยับยั้งสงครามได้

ดังนั้นเมื่อโจโฉปราบปรามภาคพายัพได้ราบคาบแล้วจึงทำให้ภาคกลางและภาคพายัพเป็นเอกภาพและมีดุลอำนาจทางทหารที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่คุกคามต่อเมืองฮันต้งและเมืองเสฉวนโดยเมืองฮันต้งซึ่งเป็นเมืองติดต่อกับภาคกลางย่อมถูกคุกคามรุนแรงและมากกว่าเมืองอื่น

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดการสั่นไหวขึ้นทางการทหารของเมืองฮันต้งแลเมืองฮันต้งนี้เดิมมีเตียวเหลงเป็นเจ้าเมืองเตียวเหลงผู้นี้ก่อนที่จะเป็นเจ้าเมืองมีพื้นเพเดิมอยู่ที่เมืองเสฉวนหนีออกจากบ้านไปร่ำเรียนวิชาในป่าเขาที่ตำบลโละเบงสั่น และวิชาที่ร่ำเรียนนั้นเป็นวิชามายาศาสตร์และคุณไสยอ้างว่าสามารถรักษาโรคภัยให้หายจากป่วยไข้ต่างๆได้ชาวบ้านและชาวเมืองหลงเชื่อก็พากันมารักษาครั้นหายจากโรคภัยไข้เจ็บ

เตียวเหลงก็เรียกเอาค่ายก่อกองเป็นชาวสารจ่านวนห้าถึงกิตติศัพท์ความศักดิ์สิทธิ์ของเตียวเหลงนับวันยิ่งระบือไกลมีผู้คนและชาวเมืองมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์เป็นจำนวนมาก และได้จัดตั้งเป็นกองกำลังท้องถิ่นขึ้นพอมีกำลังท้องถิ่นติดอาวุธก็ได้ช่วยเหลือไล่เกลี้ยข้อพิพาทและความเดือดร้อนของราษฎรจึงทำให้กิตติศัพท์ขจรขยายมากขึ้นคนทั้งปวงก็มาฝากตัวเป็นสานุศิษย์เพิ่มขึ้นโดยลำดับกองกำลังติดอาวุธของเตียวเหลงจึงเติบโตมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับกองกำลังติดอาวุธของโจรโพกผ้าเหลืองในครั้งแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้

ครั้นกองกำลังติดอาวุธเพิ่มจำนวนมากขึ้นก็มีการจัดตั้งเป็นกองทัพแล้วเข้ายึดเอาเมืองฮันต้งตัวเตียวเหลงตั้งตัวเป็นเจ้าเมืองตัวเตียวเหลงแม้เรียนวิชามายาศาสตร์ และคุณไสยแต่ด้วยน้ำใจคิดช่วยเหลืออาณาประชาราษฎรและอุทิศชีวิตที่โอบอุ้มอารีแก่คนทั้งปวงจึงครองเมืองฮันต้งด้วยความสนับสนุนของอาณาประชาราษฎรอย่างราบรื่นจนกระทั่งเตียวเหลงถึงแก่ความตายบุตรเตียวเหลงก็สืบอำนาจต่อมาจนกระทั่งมาถึงเตียวล่อในรุ่นที่สาม

เตียวล่อครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองฮันต้งแล้วก็สืบสานปณิธานในการปกครองบ้านเมืองตามอย่างเตียวเหลงผู้เป็นปู่จึงเป็นที่รักใคร่นับถือศรัทธาของราษฎรโดยทั่วไปและได้แต่งตั้งแม่ทัพนายกองปกครองหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองฮันต้งทำนุบำรุงบ้านเมืองจนอุดมสมบูรณ์ร่มเย็นสันติสุขเป็นเวลานาน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน)ระบุว่าครั้นเตียวเหลงตายเตียวล่อผู้หลานก็ได้วิชาการนั้นกระทำตามประเพณีสืบต่อมาอาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็นับถือตั้งอยู่ในโอวาทบังคับบัญชาทุกประการสมมติให้เป็นผู้ใหญ่เตียวล่อก็สั่งสอนคนทั้งปวงให้กระทำตามโอวาทตั้งอยู่โดยปรกติมิได้เบียดเบียนกันถ้าผู้ใดกระทำผิดจน

สามครั้งก็ได้เอาโหระพาประหารราชบุตรทั้งปวงก็อยู่เย็นเป็นสุขทุกภูมิภาคมีลำนาวรรดาแวนแคว้นอันขึ้นเมืองฮัน
ดังนั้นก็เกรงกลัวเดียวลอสันแลเจ้าเมืองฮันดังนั้นก็นับบนบอบแก่เดียวลอส

ความในตอนท้ายที่ระบุว่าเจ้าเมืองฮันดังนั้นก็คำนวณบนบอบแก่เดียวลอสนั้นเห็นจะเป็นการแปลโดยคลาดเคลื่อน
เพราะความจริงเดียวลอสืบทอดอำนาจเป็นเจ้าเมืองฮันดังต่อจากปู่และบิดามาโดยลำดับโดยจัดระบบการ
ปกครองแบบเผด็จการก็ได้สร้างความร่มเย็นเป็นสุขแก่บ้านเมืองและราชบุตรทั้งปวง

ครั้นคลำลางทางทหารเปลี่ยนแปลงไประหว่างภาคกลางกับภาคตะวันตกซึ่งมีผลกระทบต่อเมืองฮันดังมาก
ที่สุดเดียวลอก็ร้อนใจเกรงว่าโจโจจะยกทัพมาตีเมืองฮันดังจึงเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมา
ปรึกษากัน บัดนี้โจโจปราบปรามเมืองเสเหลียงอยู่ในอำนาจแล้วมาตั้งเจ้าเมืองก็ถูกโจโจหาเสียมาเจียวบุตร
มาตั้งเล่าก็เสียที่แตกหนีโจโจไปไม่รู้ที่อยู่แห่งหนตำบลใดเห็นโจโจจะคิดการกำเริบยกกองทัพมารุกรานภาค
ตะวันตกเป็นแน่แท้ อาณาประชาราษฎร์จะได้รับความเดือดร้อนถ้วนหน้ากันท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็น
ประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองล้วนแต่เป็นขุนพลพลอยพยักยึดมั่นศรัทธาในระบบเผด็จการได้ฟังปรารภของ
เดียวลอสั่งนั้นจึงว่าตัวท่านเป็นเทพยดามาจุติในเมืองมนุษย์จะวิตกไปไยกับกำลังกองทัพของโจโจเพียงเท่านี้
ท่านจะคิดอ่านประการใดก็เร่งคิดเร่งทำเถิดพวกข้าพเจ้าทั้งปวงล้วนเป็นสาวกพร้อมพลีชีวิตเพื่อพิทักษ์ท่าน
ประมุขอย่างเด็ดเดี่ยวเดียวลอสั่งได้ฟังดังนั้นจึงปรารภว่าเราจะประกาศสถาปนาตนเองเป็นพระเจ้าพรหมดิษฐ์พระ
เจ้าสามพระองค์เพื่อให้มีศักดิ์ฐานะเสมอด้วยพระเจ้าเหียนเต๋แห่งราชสำนักฮันแล้วจะสั่งให้เกณฑ์ชาวเมือง
เป็นทหารและระดมเสบียงอาหารเตรียมพร้อมที่จะทำสงครามกับกองทัพภาคกลาง

ฝ่ายเจียมเกาซึ่งเป็นที่ปรึกษาแต่ก็เป็นที่ปรึกษาที่ต่างจากที่ปรึกษาอื่น เพราะเป็นชาวภาคกลางย้ายภูมิลำเนา
มาอยู่ที่เมืองฮันดัง ครั้นเห็นเดียวลอสั่งเตรียมการสงครามดังนั้นจึงเสนอว่าท่านอย่าเพิ่งตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าก่อนแล้ว
ว่าท่านคิดทั้งนี้ก็ถือว่าเมืองฮันดังผู้คนก็มากอยู่ในโอวาทท่านตั้งสืบหมื่น ข้าพเจ้าอาหารบริบูรณ์ก็จริงแต่ยังหา
เท่าโจโจไม่ มาเจียวซึ่งแตกโจโจมาบัดนี้ก็จะมาอาศัยเราเห็นว่าคุณโจโจจะยกมาถึงเมืองเราเป็นมั่นคงซึ่งจะ
คิดทำการต่อด้วยโจโจนั้นขอที่จะไปตีเอาเมืองเสฉวนทั้งสี่สิบหัวเมืองให้ได้ก่อน กำลังเราจะไต่มาขึ้นด้วย
เล่าเจียงเจ้าเมืองเอ็กจิ่วซึ่งเป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนนั้นก็เป็นคนโง่อยู่ เห็นจะได้โดยง่ายแม้ได้สำเร็จแล้วท่าน
จึงตั้งตัวเป็นเจ้าตามแผนการของเจียมเกาซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญ

เห็นว่าการที่คลำลางทางทหารเปลี่ยนแปลงไปนั้นแม้เมืองฮันดังจะเป็นเมืองใหญ่มีกำลังผู้คนและเสบียง
อาหารบริบูรณ์แต่ไม่พอเพียงที่จะรับมือกับกองทัพโจโจจำเป็นต้องยึดเมืองเสฉวนซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่ไว้
ในอำนาจให้ได้จึงจะสามารถตั้งรับกับกองทัพโจโจได้เมื่อยึดได้เมืองเสฉวนแล้วจึงให้เดียวลอสั่งสถาปนา
ตนเองขึ้นเป็นเจ้า แผนการดังนี้ได้ทำให้สถานการณ์ที่สงบสันติในภาคตะวันตกเปลี่ยนแปลงไปและเป็นการ
เปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างคลำลางทางทหารขึ้นมาใหม่เพื่อให้คลำลางทหารของภาคตะวันตกสามารถถ่วงดุลกับ
กำลังทหารของภาคกลางคือกองทัพของโจโจได้นั้นคือการเตรียมสงครามเพื่อยับยั้งสงครามนั่นเอง

เดียวลอสั่งได้ฟังความเห็นของเจียมเกาแล้วก็เห็นชอบจึงเรียกเดียวโอยซึ่งเป็นที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งเข้ามาปรึกษา
เพื่อวางแผนยกกองทัพไปตีเอาเมืองเสฉวนเมื่อปรึกษากันแล้วเดียวลอสั่งให้เตรียมกองทัพและเสบียง
อาหารรวันฤกษ์ดีแล้วจะยกไปตีเมืองเสฉวน อันแคว้นเสฉวนนั้นมีเมืองเอ็กจิ่วเป็นเมืองหลวงและมีเล่าเจียง
ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ฮันเป็นเจ้าเมืองเมื่อครั้งที่เล่าเจียงบิดาของเล่าเจียงเป็นเจ้าเมืองและถึงแก่กรรมใหม่ๆ แล้ว
เล่าเจียงได้ขึ้นครองอำนาจสืบต่อหน้าที่ราชการเมืองเสฉวนจึงมารดาของเดียวลอสั่งซึ่งเดินทางเข้ามาในแดนเมือง
เสฉวนได้เล่าเจียงได้สั่งให้ประหารมารดาของเดียวลอสั่งเดียวลอสั่งทราบความก็มีพยานา และนับแต่นั้นมา
เมืองฮันดังและเมืองเสฉวนจึงเป็นอริต่อกัน

แต่เพราะเหตุที่คลำลางทางทหารของภาคกลางภาคตะวันตก และภาคพายัพต่างคนกันแม้เดียวลอสั่งจะมีความ
พยานาเล่าเจียงสักเพียงไหนก็ไม่กล้าที่จะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนด้วยเกรงว่ามาตั้งจะยกกองทัพเมือง
เสเหลียงเข้ายึดเอาเมืองฮันดัง ดังนั้นจึงได้แต่ผูกพยานาต่อเล่าเจียงเรื่อยมา ในขณะที่เล่าเจียงเองแม้จะ
เกรงว่าเดียวลอสั่งผูกพยานาคิดจะยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวนแต่เล่าเจียงก็ไม่กล้ายกกองทัพไปตีเมืองฮันดัง
เพราะเกรงว่าเดียวลอสั่งจะขอให้โจโจยกกองทัพมาช่วยรบดังนั้นเล่าเจียงจึงได้แต่ระวังตัวเพราะต่างคนต่างระวัง
ตัวดังนั้นสันติภาพจึงยังคงดำรงอยู่

ถึงกระนั้นเล่าเจียงก็ได้ประมาทได้แต่งตั้งให้บังยีเป็นเจ้าเมืองปาเส ซึ่งเป็นเมืองแดนต่อแดนกับเมืองฮันดัง
เพื่อให้เป็นด่านหน้าคอยป้องกันกองทัพเมืองฮันดังมิให้ยกล่วงเข้ามาตีเมืองเสฉวน บังยีมาครองเมืองปาเส

แล้วก็มิได้ตั้งอยู่ในความประมาทแต่งหน่วยสอดแนมออกลาดตระเวนสืบหาข่าวคราวความเคลื่อนไหวของเมืองฮันตงมิได้ขาด ครั้นเดียวล่อส่งการให้เตรียมกองทัพเพื่อจะยกมาตีเมืองเสฉวนหน่วยสอดแนมของเมืองปาเส็กีทราบข่าวศึกจึงรายงานข่าวให้บังยีทราบ

ครั้นบังยีทราบความจึงรายงานความศึกเข้าไปยังเมืองเอ็กจิ๋วเมื่อเล่าเจี้ยงทราบรายงานดังนั้นก็ตกใจจึงเรียกบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่าบ้านเมืองของเราสงบสันติมาช้านานแต่บัดนี้เดี่ยวล่อกำเริบจัดแจงกองทัพจะยกมาตีเมืองเสฉวนท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

พอเล่าเจี้ยงปรารภสิ้นคำลงก็มีที่ปรึกษาผู้หนึ่งรูปร่างต่ำเตี้ยศรัทธาตั้งผลมะตูมจุกก็เปิดฝักก็เสี้ยนมีลักษณะอัปลักษณ์ลูกออกมายืนอยู่ข้างหน้าคำนับเล่าเจี้ยงแล้วว่าข้าพเจ้าชื่อเตียวสงมีแผนการป้องกันไม่ให้เดี่ยวล่อยกมาตีเมืองเราได้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทย์าคม

ชมรมคนปากเสีย (ตอนที่337)

ผลจากการปราบศึกภาคพายัพได้ราบคาบทำให้ดลอำนาจทาง การทหารของภาคกลางและภาคตะวันตกเปลี่ยนแปลงไป เดี่ยวล่อ เจ้าเมืองฮันตงได้รับแรงกดดันมากที่สุดจึงคิดขยายกำลังเพื่อเตรียมรับมือกับโจโจ ด้วยการเตรียมการยกกองทัพไปตีเอาเมืองเสฉวน ทำให้เล่าเจี้ยงต้องคิดอ่านป้องกันรักษาเมือง ส่งผลให้เกิดความตึงเครียดทางการทหารขึ้นในภาคตะวันตก

เล่าเจี้ยงเห็นเตียวสงขุนนางรูปร่างอัปลักษณ์ออกมาอาสาคิดกลอุบายที่จะไม่ให้กองทัพเมืองฮันตงยกมารุกรานเมืองเสฉวนก็มีความยินดี จึงถามเตียวสงว่าแผนการความคิดของท่านเป็นประการใด จงว่าให้แจ้งเถิด เตียวสงฟังคำอนุญาตของเล่าเจี้ยงแล้วเชิดหน้าอย่างทะนง แล้วว่าข้าพเจ้าแจ้งอยู่ว่าโจโจนี้เที่ยวปรปปราม ขอบข่มขู่สุมให้อยู่ในอำนาจสิ้น ทั้งอ้วนเสี้ยว อ้วนสุดนั้นก็กำจัดเสียได้ บัดนี้มาเฉียวบุตรมาแทงเล่าก็แตกโจโจ โจโจมีทหารเป็นอันมาก ขอให้ตกแต่งเครื่องบรรณาการไปอ่อนน้อมคำนับโจโจ ข้าพเจ้าจะอาสาถือหนังสือไปว่ากล่าวให้โจโจยกกองทัพมาตีเมืองฮันตง ถ้าเมืองฮันตง เป็นศิกรบติดพันกันอยู่แล้วก็เห็นจะไม่ยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เราได้

แผนการความคิดของเตียวสงนี้คมสันหลักแหลมกว่ารูปโฉมที่อัปลักษณ์มากมายนัก เพราะแผนการนี้คืออุบายที่มีชื่อว่า ตีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า ซึ่งเป็นแผนการเดียวกันกับที่ขงเบ้งใช้แก้กลอุบายของโจโจเมื่อครั้งที่ขุนกวนขอให้เล่าปี่ยกกองทัพไปช่วยเมืองกั๋งตั้งรบกับโจโจนั่นเอง

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นจึงสอบถามที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ ปรากฏว่าไม่มีใครเสียงตอบจากบรรดาสาวกทั้งหลาย ดังนั้นเล่าเจี้ยงจึงตัดสินใจตั้งเตียวสงเป็นทูตเชิญเครื่องบรรณาการและถือหนังสือขออ่อนน้อมต่อโจโจ และให้รีบเดินทางไปเมืองหลวงโดยเร็วที่สุด

เตียวสงรับหนังสือและเครื่องบรรณาการแล้วคำนับลาเล่าเจี้ยงกลับไปบ้าน ครั้นถึงบ้านก็คิดว่าเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนเป็นคนโกล โลเล ไร้สติปัญญา การคิดจะพึ่งพาอาศัยอยู่กับเล่าเจี้ยงมีแต่จะเป็นอันตรายในภายหน้าไม่เป็นอันตรายด้วยเดี่ยวล่อก็ต้องเป็นอันตรายด้วยโจโจ แม้ที่สุดก็อาจเป็นอันตรายด้วยโทษทัณฑ์จากเล่าเจี้ยงเอง ทั้งคิดว่าตัวเราบริหารราชการอยู่กับเล่าเจี้ยงที่เมืองเสฉวนนี้ก็ ช้านาน แต่เล่าเจี้ยงหาได้เห็นความดีความชอบปูนบำเหน็จให้ยศลาศักดิ์ตามควรแก่สติปัญญาความสามารถไม่ กระไรเลยหากการเดินทางไปเมืองหลวงครั้งนี้เป็นที่แล้ว จะได้สวามีภักดีเข้ารับราชการกับโจโจจะดีกว่า

เตียวสงคิดดังนี้จึงเขียนแผนที่เมืองเสฉวนและเส้นทางเข้าออกโดยละเอียด คิดว่าหากการเจรจากับโจโจเป็นผลสำเร็จก็จะมอบแผนที่ทางการทหารนี้ให้ เพื่อจะให้โจโจทราบหนทางการเดินทัพเข้าตีเมือง เสฉวนได้โดยสะดวก

เตียวสงเขียนแผนที่อย่างละเอียดถี่ถ้วนตลอดทั้งคืนจนใกล้สว่างก็แล้วเสร็จ พอนอนหลับได้งีบหนึ่งก็ตื่นขึ้นมาจัดแจงแต่งขบวน แล้วยกออกจากเมืองเสฉวนจะไปเมืองสุโต

แต่การเดินทางไปเมืองหลวงในครั้งนี้หากจะผ่านแดนเมืองฮันต่ง ก็เกรงว่าทหารของเดีวส่วงจะพบเห็น ดังนั้น เดีวส่วงจึงเลือกเดินทางอ้อมไปข้างทิศใต้แดนเมืองฮันต่งซึ่งต้องผ่านเข้าแดนเมืองเกงจีวแล้ว วกขึ้นทางทิศเหนือตามถนนหลวงไปสู่เมืองฮูโต

ฝ่ายขงเบ้งอยู่ ณ เมืองเกงจีว ได้ติดตามสถานการณ์ความศึกภาคพายัพอย่างใกล้ชิด ทั้งเตรียมแผนการทางทหารว่าถ้าหากมันโจโจเสียที่แก่งกองทัพเมืองเสเหลียง ดุลยกำลังอำนาจทางทหารของเมืองหลวงและภาคกลางก็จะอ่อนแอลง เล่าปี่ก็จะสิ้นที่กังวลภัยสงครามจากโจโจ แล้วจะได้คิดอ่านยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก

แต่ถ้าหากกองทัพเมืองเสเหลียงเสียที่แก่งโจโจ ภาคกลางและภาคพายัพรวมเป็นหนึ่งเดียวกันได้แล้ว เดีวส่วงเจ้าเมืองฮันต่งก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากต้องคิดอ่านยกกองทัพไปยึดเมืองเสฉวน เพื่อขยายฐานกำลังอำนาจให้เติบโตใหญ่เข้มแข็งเพียงพอต่อการรับมือของโจโจ และเมื่อนั้นเล่าเจี้ยงก็จะต้องหาพันธมิตรเข้าช่วยเหลือ โอกาสก็จะเปิดช่องแก่เล่าปี่ที่จะยกเข้าเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก

ขงเบ้งประเมินสถานการณ์สงครามดังนี้จึงแต่งหน่วยสอดแนมเข้าสู่ภาคตะวันตก โดยเฉพาะในเมืองเสฉวนเพื่อติดตามความเคลื่อนไหวทั้งทางการเมืองและการทหารอย่างใกล้ชิด

ครั้นเมืองเสฉวนแต่งเดีวส่วงเป็นทูตไปเมืองหลวงขงเบ้งก็ได้ทราบความ จึงกำชับให้หน่วยสอดแนมที่รับผิดชอบภาคกลางและเมืองฮูโตติดตามความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิด แล้วรีบรายงานผลให้ทราบในทันที พอขบวนของเดีวส่วงเข้าเขตแดนเมืองเกงจีวขงเบ้งก็ได้รับทราบรายงานจึงแอบสั่งการให้ทหารลาดตระเวนทำที่เป็นไม้รู้เห็น เปิดทางสะดวกให้แก่ขบวนของเดีวส่วง ดังนั้นขบวนของเดีวส่วงจึงเดินทางผ่านเส้นทางแดนเมืองเกงจีวได้โดยสะดวกและราบรื่น

ครั้นขบวนของเดีวส่วงไปถึงเมืองฮูโตจึงไปขอพบโจโจที่จวน แต่นายประตูไม่ให้พบอ้างว่าโจโจพักผ่อน ไม่ได้ออกจากราชการ เดีวส่วงจึงต้องไปหาที่พักแรมตามโรงเตี๊ยมในเมืองหลวงนั้น และรู้สึกน้อยใจที่ทางเมืองหลวงไม่ให้ความสำคัญ ไม่ให้การต้อนรับ ปล่อยปล่อยให้คณะทูตต้องหาที่พักที่กินตามยถากรรม ความรู้สึกขุ่นใจต่อการบริหารราชการในเมืองหลวงจึงบังเกิดแก่เดีวส่วงตั้งแต่นั้น

เดีวส่วงได้เพียรพยายามมาขอพบโจโจถึงสามวันสามครั้งแต่โจโจยังคงไม่ออกจากราชการ และนายประตูก็ไม่ยอมให้เข้าพบ เดีวส่วงไม่มีทางเลือกจึงทำหนังสือจางวานให้คนลอบเข้าไปมอบแก่ทหารรักษาการณั้ประจำจวนของโจโจ และให้นำหนังสือขอเข้าพบไปมอบแก่โจโจให้จงได้

โจโจครั้นทราบความว่าเดีวส่วงมาแต่เมืองเสฉวนจึงสั่งให้ทหาร ไปเชิญเดีวส่วงเข้ามาพบ เดีวส่วงเข้ามาถึงจวนของโจโจแล้วได้คำนับตามธรรมเนียม และส่งหนังสือพร้อมเครื่องบรรณาการทั้งปวง ให้แก่โจโจ โจโจพอแรกเห็นหน้าเดีวส่วงก็รู้สึกหวั่นไหวซึ้งเพราะเห็นรูปร่างเดีวส่วงอัปลักษณ์และมีลักษณะทรนง ไม่เคารพนบนอบหมอบ คลานเหมือนกับขุนนางข้าราชการทั้งปวงศรัทธาจึงไม่กินกันตั้งแต่นั้น เหตุนี้ความรู้สึกของเดีวส่วงและโจโจจึงเหมือนกันคือต่างขุ่นมัวและไม่พอใจกันและกันตั้งแต่ครั้งแรกพบ

โจโจไม่รับคำนับเดีวส่วง แต่รับหนังสือและของบรรณาการตามธรรมเนียม ครั้นโจโจได้อ่านหนังสือของเล่าเจี้ยงก็ทราบความว่าเล่าเจี้ยงขออ่อนน้อมยอมมอบเครื่องบรรณาการก็เพราะเกรงภัยจากเดีวส่วงเจ้าเมืองฮันต่ง จึงขอให้กองทัพเมืองหลวงยกไปช่วย ด้วยน้ำใจที่ขุ่นมัวซึ้งซึ้ง โจโจจึงคิดไปว่าเล่าเจี้ยงแต่งของบรรณาการค่าเพียงเท่านั้นมาเป็นสินบน ยืมมือเราไปร้งกองทัพเมืองฮันต่งไว้หาต้องการ ไม่ปล่อยให้เมืองฮันต่งและเมืองเสฉวนสู้รบกันให้هلكกลาญไป ข้างหนึ่งหรือสองข้างแล้วค่อยซ้ำเติมเอาในภายหลังจะได้ประโยชน์ยิ่งกว่า

โจโจคิดดังนั้นแล้วจึงมีสีหน้าฮึดฮัดไม่พอใจ แล้วถามเดีวส่วงว่า เล่าเจี้ยงนายท่านนั้นหลายปีแล้วมิได้ส่งเครื่องบรรณาการมาคำนับตามประเพณีด้วยเหตุอันใด

เดีวส่วงฟังน้ำเสียงของโจโจแสดงความไม่พอใจก็ยิ่งรู้สึกไม่พอใจตอบสนอง จึงตอบโจโจด้วยถ้อยคำอันยอกย้อนว่า เมืองเสฉวนเป็นทางไกลกันดาร ยากที่จะไปมานัก อนึ่ง หัวเมืองทั้งปวงก็เป็นเสี้ยนหนาม ยังมีราบคาบเป็นปกติ กลัวโจโจผู้ร้ายจะคุมกันเข้าช่วงชิงสิ่งของบรรณาการในกลางทางจึงมิได้มา

เนื้อความอันเดีวส่วงกล่าวยอกย้อนประหนึ่งเป็นพวกเจ้าถ้อยหมอความ ครั้นนี้มีความหมายซ่อนเร้นว่าโจโจเป็นอัศวินหาเสนาบดี มีหน้าที่ปกป้องขอบเขตอาณาให้ร่มเย็นเป็นสุข เมื่อบ้านเมืองเป็น สุขปราศจากโจโจผู้ร้ายแล้ว

หัวเมืองทั้งปวงจึงมีหน้าที่ส่งเครื่องบรรณาการตามประเพณี แต่โจโจไม่สามารถสร้างความร่มเย็นเป็นสุขได้ แผ่นดินเดือดร้อนเต็มไปด้วยภัยสงคราม ทั้งโจรผู้ร้ายก็ชุกชุม นี่หรือจะมีหน้ามาเรียกหาเครื่องบรรณาการอีกเล่า

ถ้อยคำอันยอกย้อนชวนเงื่อนของเดิยวสงดังกล่าวไม่อาจข้ามความคิดของโจโจไปได้ โจโจพอฟังสิ้นคำก็แจ้งในความหมายของเดิยวสงก็โกรธ เห็นว่าเดิยวสงกล่าวถ้อยคำทั้งนี้เป็นการหมิ่นประมาทอัศรมหาเสนาบดีแห่งราชสำนักอันอย่างร้ายแรง ซึ่งไม่มีใครผู้ใดหาญกล้ากล่าวถ้อยคำเช่นนี้ โจโจจึงตวาดเดิยวสงด้วยเสียงอันดังว่า ภูเขาปราบปรามหัวเมืองทั้งปวงราบคาบเป็นผาสุกแล้ว โจรที่ไหนยังมีอยู่อีกเล่า

เดิยวสงเป็นคนจำพวกเจ้าถ้อยร้อยคำและคงเป็นผู้คนในชมรมคนปากเสียอย่างเดียวกับยี่เอ่งหรือเขาฮิว เพราะทั้งยี่เอ่งและเขาฮิว ก็มีถ้อยร้อยวาจาที่ประชดประชันอย่างแหลมคม ไม่ยอมลดราวาศอก ในเชิงวาทศิลป์แก่ผู้ใด ไม่ว่าผู้ใดจะมีอำนาจคับฟ้าคับแผ่นดินสักเพียงไหน เมื่อครั้งยี่เอ่งนั้นโจโจเกลียดชังยิ่งแต่ไม่กล้าสังหารเสียด้วย น้ำมือตัว ต้องหาอุบายส่งไปหาเล่าเปียวเพื่อยืมมือเล่าเปียวข้ายี่เอ่ง แต่เล่าเปียวรู้ทันความคิดของโจโจจึงคิดอุบายให้ยี่เอ่งไปหาหองจ้อ หองจ้อไม่รู้กลทนครมยี่เอ่งไม่ได้ก็ข้ายี่เอ่งเสียในขณะที่กินโต๊ะ ส่วนเขาฮิวก็เช่นเดียวกันเป็นสมาชิกชมรมคนปากเสียสาขานักคอยโศกอ่านวางแผนการจนโจโจได้ชัยชนะต่ออ้วนเสี้ยวแล้วก็คอยโศกอ้วนจนโจโจเจ็บแค้นแต่ไม่รู้ที่จะทำประการใดได้ จนทหารเอกของโจโจทนฟังเขาฮิวไม่ได้ จึงฆ่าเขาฮิวถึงแก่ความตาย

เดิยวสงได้ฟังคำโจโจแล้วเห็นว่าเป็นคำคายโม้โอ้อวด ยกตนข่มท่านปรามาสว่าเดิยวสงไม่รู้ความเป็นไปในแผ่นดิน ประกอบเข้ากับความไม่พอใจเพิ่มความแรงกล้าขึ้น เดิยวสงจึงขีดหน้ามองเพดาน อย่างทระนงและท้าทาย ราพึงว่า เฮอะ! แล้วกล่าวว่าท่านว่าแผ่นดินนี้สงบราบคาบผาสุกดีแล้วนั้นจริงหรือ ทิศใต้นั้นขุนกวนเป็นศัตรูของท่านก็ยังอยู่ ทิศตะวันตกเล่าก็เล่าปี ทิศเหนือนั้นก็เดียวล่อ เมื่อข้าศึกของท่านยังอยู่รอบตัวจะนี้เหตุใดจึงว่าปราบปรามหัวเมืองราบคาบแล้ว

โจโจได้ฟังคำเดิยวสงดังนั้นก็โกรธ เข้มจ้องหน้าเดิยวสงก็ยิ่งเห็นถึงรูปร่างอันอัปลักษณ์จึงชิงชิงรังเกียจเดิยวสงเป็นอันมาก ครั้นจะต่อถ้อยร้อยวาจาต่อไปก็เห็นว่าเดิยวสงเป็นคนมีวาจาหลักแหลมแบบเดียวกับยี่เอ่ง มีแต่จะเสียปากเปล่า โจโจคำนึงดังนี้จึงถ่มน้ำลายลงกับพื้น สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน

เดิยวสงเห็นดังนั้นก็สำคัญว่าโจโจจวนต่อถ้อยคำ จึงขีดหน้าด้วยความผยองว่าเป็นผู้มีชัยชนะเชิงวาทศิลป์ต่อโจโจ แต่กลับลืมไปว่าภารกิจที่อาสาฆ่าเล่าเจี้ยงคือว่ากล่าวให้โจโจยกกองทัพไปช่วยป้องกันเดียวล่อนั้นล้มเหลวลงไปแล้ว

บรรดาที่ปรึกษาซึ่งอยู่ในที่นั้นเห็นเดิยวสงมีท่าทีเช่นนั้นก็หมั่นไส้ จึงพากันเข้าไปต่อว่าต่อขานเดิยวสงว่าตัวท่านเป็นทูตมาแต่เมืองไกล โฉนจึงไม่รักษาภิรียมารยาท บังอาจเจรจาถ้อยคำหยาบเข้าปรามาสผู้เป็นอัศรมหาเสนาบดีของแผ่นดิน นี่ดีที่ว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีถือ ตนเป็นผู้ใหญ่ไม่ชมเชยผู้น้อย เห็นว่าท่านเป็นทูตคุมเครื่องบรรณาการมาจึงมิได้เอาโทษ ว่าแล้วบรรดาที่ปรึกษาก็บอกเดิยวสงให้รีบเดินทางออกไปจากเมืองหลวงโดยเร็วที่สุด

เดิยวสงได้ฟังดังนั้นก็ว่า โฉนพวกท่านจึงมากล่าวหาว่าข้าพเจ้าไม่รักษาภิรียมารยาท ตัวข้าพเจ้านี้เป็นชาวเมืองเสฉวนแต่กำเนิด ถือความซื่อตรงเป็นที่ตั้ง จะพูดจาสิ่งใดก็ว่าไปแต่โดยซื่อ มิได้เสกสรรปั้นแต่งถ้อยคำมาหลอกลวง หรือเอาความเท็จมาเจรจาว่ากล่าวสอพลอปั่นเหมือนกับคนทั้งปวง

เอียวลิวที่ปรึกษาของโจโจมีตำแหน่งเป็นขุนนางว่าราชการงานคลัง เป็นที่ปรึกษาที่ฉลาดหลักแหลม แต่เป็นแนวร่วมของชมรมคนปากเสียโดยมิได้นัดหมายหรือรู้จักมักคุ้นกับเดิยวสง ได้ฟังคำเดิยวสงดังนั้นก็เข้าใจความหมายว่าเดิยวสงกล่าวประชดประชัน กล่าวหาบรรดาขุนนางข้าราชการในเมืองหลวงว่าเป็นพวกหลอกลวงสอพลอปั่น เอียวลิวคิดดังนั้นจึงตวาดเดิยวสงว่า ท่านพูดจะนี้เป็นารยกตัวว่าชาวเมืองเสฉวนเป็นคนซื่อ ข่มชาวเมืองหลวงว่าเป็นพวกประจบสอพลอ หาคำว่า

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทยาคม**ใช้คนต้องดูหน้า (ตอนที่338)**

เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนใช้ให้เตียวสงเป็นทูตถือหนังสือ และนำเครื่องบรรณาการไปเมืองหลวงเพื่อขอให้โจโฉยกกองทัพไปช่วยตีเมืองฮันต๋ง ดึงกองทัพของเตียวส่วไว้ไม่ให้ยกไปตีเมืองเสฉวนได้ แต่แทนที่ทูตเมืองเสฉวนจะทำการได้ผลดังปรารถนา กลับส่อเค้าที่ก่อเป็นวิวาทบาดหมางจนการของเมืองเสฉวนต้องเสียไป

การทั้งนี้เป็นเพราะเล่าเจี้ยงไม่ปฏิบัติตามโลกนิติ ซึ่งโบราณว่าไว้ว่าใช้คนต้องดูหน้า ซื่อผัดต้องดูเนื้อ อันมีนัยว่าการทั้งปวงนั้น จะต้องคำนึงทั้งสองด้าน คือ ทั้งด้านที่เป็นรูปแบบ และด้านที่เป็นเนื้อหา จะคำนึงแต่ด้านใดด้านหนึ่งนั้นยากที่จะสำเร็จดังประสงค์ได้

ยิ่งเป็นการใช้คนด้วยแล้วต้องถือเป็นการอันสำคัญ เพราะสรรพสิ่งย่อมยึดกุมและปฏิบัติโดยคน หากพลาดพลั้งเรื่องคน การใหญ่ก็จะพลาดพลั้งเสียหายได้ ในการใช้คนนี้จะคำนึงถึงแต่ความสามารถและสติปัญญา อันเป็นเนื้อหาเพียงด้านเดียวหาได้ไม่ หากต้องคำนึงถึงด้านที่เป็นรูปแบบคือบุคลิกลักษณะ กิริยาท่าทีท่วงทำนอง ซึ่งสอดคล้องแก่ภาระหน้าที่รับผิดชอบนั้นด้วย

อันเตียวสงนั้นแม้เป็นขุนนางผู้มีสติปัญญาและวาทะแหลมคมก็จริงอยู่ แต่ในอีกด้านหนึ่งกลับมีบุคลิกลักษณะที่อัปลักษณ์ เย่อหยิ่งและทะนงตน ขวนหมั่นไส้ ขวนรังเกียจ ดังนั้นคนลักษณะนี้เมื่อแต่งตั้งให้เป็นทูตไปเจริญสัมพันธไมตรี จึงมีแต่ต้องได้รับผลที่ตรงกันข้าม

เตียวสงได้ยินเสียงเอี้ยวลั้วควากก็หันมามองเอี้ยวลั้ว พอแรกพบสบพิกตร์เตียวสงกลับมีน้ำใจไมตรีกับเอี้ยวลั้ว ทั้งๆ ที่ถูกควากกลับไม่คิดขุ่นแค้นโกรธเคือง และรู้สึกถูกชะตาดังกันเป็นพิเศษ เตียวสงคิดว่าเอี้ยวลั้วผู้นี้มีสติปัญญาเจรจาหลักแหลม ดังนั้นจึงลดทอนที่ที่เย่อหยิ่งทะนงตนลง แล้วกล่าวกับเอี้ยวลั้วว่าตัวท่านนี้มีชื่อแซ่ประการใด และมีตำแหน่งแหล่งที่ประการใด

เอี้ยวลั้วแม้จะควากเตียวสงก็เป็นเพียงการแสดงอำนาจชมขวัญ ในขณะที่ในใจก็รู้สึกต้องตาถูกใจเตียวสง เพราะนี้เป็นบุพเพสันนิวาสที่เกิดมาเป็นสมาชิกชมรมคนปากเสียด้วยกัน ดังนั้นเมื่อเอี้ยวลั้วเห็นเตียวสงมีท่าท้าว่อนน้อมสุภาพเรียบร้อย และได้ถามโดยดีก็ตอบเตียวสงไปโดยสุภาพอย่างเดียวกันว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเอี้ยวลั้ว เป็นขุนนางฝ่ายการคลังของเมืองหลวง

เอี้ยวลั้วคิดว่าเตียวสงเดินทางมาเมืองหลวงครั้งนี้ย่อมมีการสำคัญเป็นแน่แท้ ดังนั้นจึงคิดจะเลียบเคียงไต่ถามความจากเตียวสงให้กระจ่างก่อน ครั้นเจรจาถ้อยทีถ้อยเป็นไมตรีโดยดีดังนั้นแล้วเอี้ยวลั้วจึงเชิญเตียวสงไปสนทนากันต่อที่บ้าน

เตียวสงก็รับคำเอี้ยวลั้วแล้วพากันออกจากจวนของโจโฉท่ามกลางความแปลกประหลาดใจของบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง ครั้นมาถึงบ้านแล้วเอี้ยวลั้วก็จัดแจงต้อนรับเตียวสงอย่างสมเกียรติ แล้วว่าเมืองเสฉวนกับเมืองหลวงนี้หนทางไกล แลทุรกันดารนัก ท่านสุ่สุดสำหรับากบันดั้นด้นมาย่อมนับว่ามีความวิริยะอุตสาหะไม่น้อยเลย

เตียวสงได้ฟังคำชมก็กล่าวถ่อมตนว่าตัวเราเป็นข้าเขา เมื่อเจ้านายใช้สอยถึงต้องตรากตรำลำบากประการใดก็จำเป็นต้องตั้นตั้นไปจนกว่าการจะสำเร็จ เป็นบ่าวท่าน นายใช้แล้วก็จำเป็น ถึงว่าหนทางจะลุลยนำลุลยเพลงก็จำมา

เอี้ยวลั้วจึงถามต่อไปว่า สถานการณ์ทางเมืองเสฉวนในบัดนี้เป็นประการใด

เตียวสงก็ตอบโดยทางมารยาทว่า อันเมืองเสฉวนนั้นภูมิฐานกว้างขวางสนุกสบาย แต่ก่อนเรียกว่าเมืองเอ็กจิ่วทิศใต้ันมีแม่น้ำกัมกั้งกั้นอยู่ ฝ่ายทิศเหนือันมีด่านเกี่ยมกัก หนทางซึ่งจะไปมาคับขันนัก แลเมืองนั้นมีปริมณฑลได้สามพันเส้น มีระยะบ้านพอไ้กินไ้ด้น ทั้งชาวปลาอาหารสารพัดจะบริบูรณ์ เป็นที่สนุกสบายยิ่งกว่าหัวเมืองทั้งปวง

เดียวสงกล่าวตอบเกี่ยวกับสภาพภูมิประเทศเมืองเสฉวนเฉพาะแต่สองทิศ เพราะเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปแล้วว่า ทางทิศตะวันออกนั้นจรดเมืองฮั่นต่งและเมืองหลวง ส่วนด้านตะวันตกจรดสุดชายแดนของประเทศจีน จึงไม่จำเป็นต้องบอกกล่าว ส่วนสภาพความเป็นอยู่ของชาวเมืองก็ได้สรุปอย่างชัดเจนว่าเมืองเสฉวนเป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์ รุ่งเรืองมั่งคั่ง มีผู้คนแน่นขนัดและมีอาณาเขตกว้างขวาง

เอียวลี้ว์ได้ฟังดังนั้นจึงถามต่อไปว่า อันภูมิฐานบ้านเมืองแลราษฎรตามคำท่านก็แลเห็นได้ว่าเมืองเสฉวนนี้มั่งคั่งพร้อมพร้อมอัครฐานนัก แต่ส่วนการปกครองแลขุนนางผู้มีสติปัญญานั้นเป็นประการใดเล่า

เดียวสงเห็นเอียวลี้ว์ถามลึกเข้ามาถึงความเมืองก็เอ่ยว่าอันเมืองเสฉวนนี้มีขุนนางแม่ทัพนายกองซึ่งมีสติปัญญา กล้าแข็งเป็นอันมาก นับจำนวนไม่ถ้วนดอก จึงไม่รู้ว่าอะไรจะพรรณนาประการใด เอียวลี้ว์จึงถามขึ้นในเชิงชมเดียวสงต่อไปว่า ขุนนางที่มีสติปัญญาเหมือนท่านว่าจะมีสักกี่คน

เดียวสงจึงโส้บต่อไปว่า ขุนนางที่มีสติปัญญาพิสดารกว้างขวางแลกอปรไปด้วยความสัตย์ซื่อมั่นคงที่ตีมีฝีมือ นั้นประมาณสักร้อยหนึ่ง แต่ที่ปัญญาเป็นประมาณเหมือนข้าพเจ้านี้แม้จะเอาเกรียนไปบรรทุกก็มีสิ้น เอียวลี้ว์ได้ฟังเดียวสงโส้บดังนั้นก็ทำที่ตื่นตะลึง และถามล้วงความต่อไปว่าตัวท่านนี้ดำรงตำแหน่งสูงต่ำประการใด

เดียวสงจึงกล่าวถ่อมตนในที่แต่โอ้ให้กับเมืองเสฉวนว่าข้าพเจ้านี้เป็นแต่ที่ปรึกษาชั้นผู้น้อย มิได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่แต่ประการใด กล่าวดังนั้นแล้วเดียวสงจึงถามเอียวลี้ว์บ้างว่า แล้วตัวท่านเล่ามีฐานะตำแหน่งสูงต่ำประการใด

เอียวลี้ว์ก็กล่าวในเชิงขันอย่างเดียวกับเดียวสงว่า ตัวเรานี้เป็นขุนนางสำหรับถือบัญชีสิ่งของมหาอุปราช ได้ตรวจตราขาดเหลือทั้งปวง ความอันเอียวลี้ว์โต้ตอบกับเดียวสงดังกล่าวนั้น ด้านหนึ่งเป็นการถ่อมตนว่ามีตำแหน่งเพียงขุนนางชั้นผู้น้อยแบบเดียวกับเดียวสง แต่อีกด้านหนึ่งก็คือการโอ้อวดว่าขนาดเมืองหลวงมี ขุนนางชั้นผู้น้อยที่รู้เชิงชั้นตอบถ้อยเจรจาดังนี้ ขุนนางผู้ใหญ่อีกจำนวนมากจะมีสติปัญญาหลักแหลมขนาดไหน

ซึ่งก็คือการชมขวัญเดียวสงอยู่ในที่นั่นเอง ทั้งๆ ที่ความจริงตำแหน่งของเอียวลี้ว์คือขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในสังกัดฝ่ายการคลังของอัครมหาเสนาบดี รับผิดชอบงานพลานุการของส่วนราชการในบังคับของโจโฉทั้งหมด

เดียวสงฟังคำเอียวลี้ว์ถ่อมตนดังนั้นก็รู้ที่จึงผสมโรงเป็นเชิงประชดโจโฉว่า ข้าพเจ้าได้ยินเขาเลืชื่อเสียงท่านอยู่ว่ามีสติปัญญา เหตุไฉนท่านมาเป็นขุนนางนอกตำแหน่งอยู่ในมหาอุปราชเล่า ถ้าจะอุทิศสำหรับราชการในพระเจ้าเหียนเต๋ให้ได้เป็นที่ขุนนางผู้ใหญ่ จะได้ช่วยท่านบำรุงเจ้าแผ่นดินจะมีดีหรือ

เอียวลี้ว์แม้ได้ฟังคำเดียวสงกล่าวความเป็นเชิงยกย่อนแต่ความที่เป็นนักวิชาการยังสำนึกผิดชอบชั่วดี รู้ดีว่าตำแหน่งแหล่งที่ที่โจโฉมอบให้นั้นยังคงเป็นเพียงข้าราชการในกรมกองของโจโฉโดยเฉพาะ หาใช่ขุนนางในทำเนียบตำแหน่งของราชสำนักแต่ประการใดไม่ แต่วิสัยนักวิชาการที่คิดแต่จะรักษาหน้าตัวเองก็ไต่ยกเหตุผลชี้แจงเดียวสงว่า ถึงตัวข้าพเจ้าอยู่ในมหาอุปราชนี้เป็นขุนนางนอกตำแหน่งก็จริง คนทั้งปวงก็ยำเกรงนับถือเหมือนกัน ด้วยมหาอุปราชเป็นที่วางใจมอบทรัพย์สมบัติทั้งปวงให้ว่ากล่าว แล้วก็มีความเอ็นดูกรุณามาก สั่งสอนกิจการทั้งปวงเป็นนิจ คุณของ มหาอุปราชหาที่สุดมิดได้เราจึงรักกตัญญูด้วย

เดียวสงขุนใจโจโฉติดอยู่ไม่สร้างคลาย พอได้ยินเอียวลี้ว์ยกย่องสรรเสริญโจโฉดังนั้นก็เอามือป้องปาก หัวเราะแล้วว่า ท่านมานับถือโจโฉว่ามีต่างด้วยพระเจ้าเหียนเต๋นั้นมีขอบ โจโฉมีตำแหน่งสูงมีอำนาจมากก็จริงอยู่ แต่สติปัญญานั้นเป็นแต่ประมาณ การสิ่งใดก็รู้แต่เพียงครั้งๆ กลางๆ หารู้กระจำง้างสักสิ่งเดียวไม่ แม้ศิลปวิทยาการทั้งด้านอักษรศาสตร์ การทหาร การปกครอง หรือพิชัยสงคราม ก็รู้แต่งูๆ ปลาๆ จะเอาความรู้ที่ไหนมาสอนสั่งท่านได้เล่า ท่านมาหลงนับถือคนไม่มีความรู้ ไม่มีสติปัญญาดังนี้ มิเสียที่ที่เกิดมาดอกหรือ

เอียวลี้ว์ได้ฟังดังนั้นก็แย้งว่าท่านเป็นชาวเมืองไกล จึงมิได้รู้ถึงภูมิปัญญาวิทยาคุณของท่านอัครมหาเสนาบดี จึงสำคัญผิด กล่าวปราชมาสดังนี้ อันท่านอัครมหาเสนาบดี-โจโฉนี้เป็นผู้ทรงภูมิปัญญาของแผ่นดิน สรรพศาสตร์ สรรพสิ่งก็รู้แจ้งเชี่ยวชาญสิ้น ในส่วนของการทหารแลพิชัยสงครามนั้นเล่าก็เชี่ยวชาญเชิงชั้น จนสามารถแต่งเป็นตำราพิชัยสงครามได้

เอียวลี้ว์กล่าวสรรเสริญโจโฉไม่ทันขาดคำเดียวสงก็ทันท้วงต่อไปไม่ได้จึงกล่าวสวนมาว่า ซึ่งท่านว่าโจโฉเชี่ยวชาญการพิชัยสงคราม จนสามารถแต่งเป็นตำราได้นั้นข้าพเจ้าไม่เคยเห็นไม่เคยได้ยิน เอียวลี้ว์จึงว่าโจโฉ

ได้แต่งตำราพิชัยสงครามขึ้นเล่มหนึ่ง เพิ่งจารบันทึกลงเสร็จใหม่ๆ มีชื่อว่าบังเด็ก หรือคัมภีร์พิชัยสงครามของโจโจ ว่าแล้วเอียวลิวจึงหยิบหนังสือเล่มหนึ่ง หน้าปกเขียนชื่อว่าคัมภีร์พิชัยสงครามของโจโจส่งให้เดีวองดู

เดีวองรับหนังสือชื่อบังเด็กมาอ่านดูทุกหน้าแล้วก็ปิดหนังสือนั้น แล้วว่านี่หรือซึ่งท่านว่าเป็นตำราพิชัยสงครามที่โจโจเป็นผู้แต่งเป็นที่พิสดาร ว่าแล้วเดีวองก็หัวเราะเยาะแล้วว่าหนังสือนี้มี อยู่สิบสามบท ท่านรู้หรือไม่ว่าเป็นเพียงการลอกกาทำราของคนอื่นมาเขียนเท่านั้น

เอียวลิวได้ฟังก็ประหลาดใจและรู้สึกไม่พอใจที่เดีวองกล่าวความปราชญ์ดั่งนั้น จึงว่าซึ่งท่านว่าปราชญ์ดั่งนี้ไม่ควรเพราะตำราพิชัยสงครามเล่มนี้ท่านอัศรมหาเสนาบดีเป็นผู้แต่งขึ้นด้วยตนเอง หวังจะให้เป็นที่ตำราทางการทหารให้ทั่วทั้งกองทัพได้ศึกษาเป็นแบบอย่างธรรมเนียมสืบไปในภายหน้า โฉนท่านจึงกล่าวว่าเป็นการลอกกาทำราผู้อื่นเล่า

เดีวองหัวเราะร่วนแล้วกล่าวสลับไปว่า หนังสือนี้โจโจลอกได้ก็แต่ชาวเมืองหลวงเท่านั้น ว่าเก่งกล้าสามารถแต่งตำราพิชัยสงครามได้ แต่หาลอกชาวเมืองเสฉวนได้ไม่ เพราะหนังสือเล่มนี้ลูกเด็กเล็กแดงและชาวเมืองเสฉวนทั้งปวงล้วนรู้จักและท่องจำได้แทบทุกคน เป็นตำราโบราณที่มีมานานแล้ว โฉนท่านจึงถือว่าโจโจเป็นผู้แต่งด้วยตนเองเล่า

เอียวลิวได้ฟังคำเดีวองยืนยันยั้งยั้งดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ แต่มั่นใจว่าหนังสือพิชัยสงครามชื่อบังเด็กนี้โจโจเป็นผู้แต่งขึ้นเอง จึงยืนยันกับเดีวองว่า หนังสือนี้มีหาปราชญ์คิดแต่งไว้ เพื่อจะให้ปรากฏไปตราบนานแสนนาน คนทั้งปวงก็แจ้งอยู่ เหตุใดท่านจึงว่าสำหรับเด็กอ่านเล่น แสร้งเอาความมีจริงมาว่ากล่าวประมาทหาปราชญ์นี้มิควร

เดีวองได้ฟังดังนั้นก็ว่าหากมาตรม้านท่านไม่เชื่อฟังคำข้าพเจ้าก็จงปิดหนังสือเล่มนี้เสียเถิด ข้าพเจ้าจะทวงให้ท่านฟังเล่นเป็นขวัญตา จะได้รู้แจ้งเห็นจริงว่าหนังสือนี้โจโจเพียงแต่ลอกตำราโบราณแล้วลงคนทั้งปวงให้หลงเชื่อเท่านั้น

ในขณะที่เอียวลิวตกตะลึงอยู่นั้นเดีวองก็ได้ทวงสาธยายความตามคัมภีร์พิชัยสงครามทั้งสิบสามบทอันมีระบุไว้ในหนังสือชื่อบังเด็กนั้นอย่างแคล่วคล่องว่องไวตั้งแต่บทแรกจนถึงบทสุดท้ายโดยมิได้ผิดพลาด ครั้นพอทวงความตามคัมภีร์พิชัยสงครามนั้นจบลง เดีวองจึงย้อนถามเอียวลิวว่าท่านได้เห็นด้วยตัวเองแล้วมิใช่หรือว่าเป็นความจริงดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมานี้ ความทั้งปวงที่ปรากฏในคัมภีร์บังเด็กเล่มนี้หาใช่ของแต่งขึ้นใหม่แต่ประการใดไม่ หากเป็นของเก่าแต่โบราณที่ผู้คนทั้งปวงในเมืองเสฉวนล้วนรู้ดีและท่องได้ทุกคน ท่านอย่าได้กล่าวสลับไป และว่าโจโจแต่งคัมภีร์พิชัยสงครามเล่มนี้จะเป็นที่อัปยศแก่คนทั้งปวง

เอียวลิวมีความเชื่อมั่นว่าคัมภีร์พิชัยสงครามบังเด็กเป็นหนังสือซึ่งโจโจแต่งขึ้นด้วยตนเอง จึงคิดว่าการที่เดีวองสามารถทวงความตามหนังสือชื่อบังเด็กได้โดยไม่ผิดพลาดนั้นเป็นเพราะเดีวองมีสติปัญญาและความจำเป็นเลิศ จึงสามารถจำความตามคัมภีร์นั้นได้ แม้ว่าจะผ่านสายตาเพียงครั้งเดียว

เอียวลิวสำคัญดังนั้นก็กล่าวชมเชยเดีวองว่าตัวท่านนี้มีสติปัญญาและความจำล้ำเลิศหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ ว่าแล้วเอียวลิว ก็หัวเราะเป็นที่ว่ารู้ทันเดีวอง เดีวองเห็นดังนั้นก็คิดว่าได้สนทนากับเอียวลิวมาที่ช้านาน แต่หาการสิ่งใดเป็นมรรคผลก็มีได้ จึงว่าข้าพเจ้าสนทนากับท่านก็เป็นเวลาสมควรแล้ว บัดนี้สิ้นธุระแล้วข้าพเจ้าขอคำนับลาท่านกลับไปก่อน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทย์าคม

ความรู้ท่วมหัว เอาตัวไม่รอด (ตอนที่339)

เอียวลิวและเดีวองล้วนเป็นสมาชิกชมรมคนปากเสียมาแต่กำเนิด ดังนั้นแม้เป็นข้าต่างเจ้า ขาวต่างนาย แต่พอพบหน้ากันก็รู้สึกผูกพันมิไ้ตรี เอียวลิวถึงกับเชิญเดีวองไปสนทนาที่บ้าน หลังจากสนทนาพาทีแสดงภูมิปัญญาโอ้อวดกันพักหนึ่งแล้ว เดีวองก็คำนับจะลากลับไปเมือง

เอียวลิวได้เจรจาพาทีและประจักษ์ซึ่งสติปัญญาความจดจำอันล้ำเลิศของเดีวองก็ประทับใจ จึงคิดที่จะได้ตัวเดีวองไว้ทำราชการในเมืองหลวง จะได้เป็นเพื่อนช่วยคิดอ่านการทั้งปวงสืบไปในเบื้องหน้า

เอียวลี้คำนึงดังนี้แล้วจึงหัดทานเดียวสงว่า ตัวท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก ได้เดินทางมาถึงเมืองหลวงยังมี ทนที่จะได้วักกล่าวการซึ่งท่านได้อาสา มา แต่กลับมีเหตุให้เป็นไปดังนี้ ดังนั้นท่านอย่าเพิ่งกลับเลย ข้าพเจ้าจะ เข้าไปช่วยวักกล่าวกับท่านอัครมหาเสนาบดีให้พาท่านไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ ท่านมีภาระสิ่งใดที่อาสา เจ้านายมาก็จงวักกล่าวในตอนนั้นเถิด

เดียวสงได้ฟังคำอันมีไมตรีของเอียวลี้ก็มีความยินดี จึงว่าเมื่อท่านมีความกรุณาดังนี้ ข้าพเจ้าก็จะอดใจรออยู่ ต่อไป มีความคืบหน้าประการใดก็จงแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ว่าแล้วเดียวสงจึงคำนับลาเอียวลี้กลับไปอยู่ พอ เดียวสงกลับออกไปแล้ว เอียวลี้จึงขมิ้มขม้นกลับไปท่จวนของโจโจ เข้าไปหาโจโจแล้วเลียบเคียงถามว่าเมื่อ สักพักนี้ท่านโกรธแค้นขุนเคื่องเดียวสงเป็นนักหนา ไม่ทราบด้วยเหตุประการใด

โจโจจึงว่าไอ้เดียวสงผู้นี้มีที่พาท้ายโยโสโห้งบังอาจนัก ถ้อยคำเจรจา ก็หยาบเข้าไม่ยำเกรงเราแม้แต่น้อย เหตุ นี้เราจึงโกรธ พอเอียวลี้รู้สาเหตุดังนั้นก็ท้วงว่า ซึ่งเดียวสงกล่าววาทะไม่ระรื่นหูเพียงเท่านี้ท่านโกรธ ก็แลเมื่อ ครึ่งยี่เอ็งนั้นได้กล่าวคำหยาบเข้าปรัมปราท่านเป็นอันมาก โจนท่านยังอดทนได้เล่า

โจโจจึงว่าอีเอ็งกับเดียวสงนี้ต่างกัน ด้วยครึ่งยี่เอ็งนั้นมีกิตติศัพท์เลื่องลือต่อคนทั้งปวงว่ามีสติปัญญาหลัก แแหลมเป็นอันมาก แลเป็นบัณฑิตซึ่งผู้คนทั้งปวงนับถือ ดังนั้นแม้เราไม่พอใจก็จำต้องอดกลั้นใจไว้จะได้ไม่ เป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวง แต่เดียวสงนี้มีเคยปรกฏว่ามีสติปัญญามาแต่ก่อน ทั้งรูปชั่วอัปลักษณ์ขัดนัยน์ตานัก จะให้เรอดทนมันนั้นด้วยประสงคฺสิ่งใด

เอียวลี้จึงว่าซึ่งท่านอัครมหาเสนาบดีเห็นว่าเดียวสงไม่มีสติปัญญานั้นอย่าเพิ่งประมาทเดียวสงก่อน เพราะ เมื่อก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะมานี้ได้เชิญเดียวสงไปสนทนากันที่บ้าน ก็ได้ประจักษ์ถึงความสามารถของ เดียวสงเป็นอันมาก ข้าพเจ้าได้เอานั่งสือพิชัยสงครามบังเด็กซึ่งท่านแต่งให้เดียวสงดู เพียงชั่วแค่ผ่านตา เพียงครั้งเดียวเดียวสงก็จำได้จนหมดสิ้น และท่องให้ข้าพเจ้าฟังได้อย่างแม่นยำ ทั้งยังดูด้วยว่าหนังสือพิชัย สงครามเล่มนี้มีใช้ของแต่งใหม่หากเป็นการลอกกาทำราชของพิชัยสงครามแต่โบราณ เด็กๆ ในเมืองเสฉวนก็ สามารถท่องได้ทุกคน

โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ แล้วว่าหนังสือนี้เราได้แต่งขึ้นด้วยความคิดสติปัญญาและด้วยมือของเราเอง คนทั้ง ปวงก็รู้อยู่สิ้น แต่เมื่อหนังสือนี้ต้องด้วยตำราโบราณเสียแล้ว จะมีประโยชน์สิ่งใดที่จะรักษาหนังสือเล่มนี้ไว้อีก คนทั้งปวงจะครหาอย่างเดียวกับเดียวสงว่าเราลอกกาทำรา มา จะเป็นที่ยัปยศแก่คนทั้งปวงเสียเปล่าๆ โจโจ โกรธจนใบหน้าขุนเคื่องอย่างชัดเจน แล้วจึงสั่งให้ทหารไปเอาตำราพิชัยสงครามบังเด็กที่ได้จดจารไว้ทุกเล่ม มาเผาเสียต่อหน้าแต่เวลานั้น เอียวลี้เห็นโจโจโกรธดังนั้นก็เปลี่ยนเรื่องเสนอความเห็นว่าเป็นทุกมา แต่เมืองเสฉวนอันเป็นแดนทรกัณดาร ขอบที่ท่านจะได้นำไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋เพื่อให้ได้เห็นปราสาท พระราชวังอันโอ้อ่าัครฐาน จะได้นำไปเล่าขานสืบต่อไปให้เกิดความยำเกรงแก่ราชสำนัก แล้วอย่าเกรงใน บุญญาภาพของท่าน อันเป็นการป้องปรามไม่ให้ชาวเมืองเสฉวนคิดอ่านกำเริบได้สืบไป

โจโจฟังเอียวลี้แล้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงว่า ความเห็นของท่านครั้งนี้เข้าที่ขอบกลอยู่ แต่กระนั้นเดียวสงก็เป็น คนบ้านนอกจะนำไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋นั้นไม่สมควร แต่เพื่อให้เป็นไปตามความคิดของท่านที่ต้องการชม ขวัญเดียวสงให้เป็นสงาราศีไว้กับชาวเมืองหลวง ในวันพรุ่งนี้เราจะคิดอุบายแสร้งฝึกซ้อมทหารที่ลานหน้าเมือง ท่านจงพาเดียวสงออกไปดูเราฝึกซ้อมทหารจะได้เห็นความเข้มแข็งเกรียงไกร แล้วนำไปเล่าขานกันที่เมือง เสฉวน ทั้งจะได้ตรวจตราความพร้อมเพื่อจะยกไปตีเมืองกังตั๋งไปพร้อมกันด้วย หากตีได้เมืองกังตั๋งแล้วก็จะยก ไปตีเมืองเสฉวนติดต่อกันไป

เอียวลี้ได้ฟังก็สรรเสริญความคิดของโจโจว่าหลักแหลมลึกซึ้งนัก แล้วคำนับลาโจโจกลับไปเรือน

ครั้นเวลาเช้าเอียวลี้จึงไปหาเดียวสงยังที่พัก แล้วแจ้งว่าเวลาเช้าวันนี้ท่านอัครมหาเสนาบดีจะทำพิธีตรวจพล สวนสนามเป็นโอกาสอันดีที่ท่านจะได้เห็นกำลังกองทัพของเมืองหลวงให้เป็นขวัญตา ว่าแล้วเอียวลี้ก็เชิญ เดียวสงออกไปดูการซ้อมรบสวนสนาม

เดียวสงได้ฟังคำเอียวลี้ก็รู้สึกของโจโจว่าแสร้งตรวจพล สวนสนามเพื่อชมขวัญชาวเมืองเสฉวน แต่เพื่อมิให้ เสียธรรมเนียมของทูตต่างเมือง เดียวสงจึงรับคำแล้วพากันไปที่สนามหน้าเมือง ในเวลาเช้านั้นโจโจ วางเป้าหมายตรวจพลสวนสนามเพื่อให้เดียวสงได้เห็นเป็นขวัญตาแล้วนำไปบอกกล่าวเล่าขานชมขวัญ ชาวเมืองเสฉวนต่อไป จึงจัดแจงแต่งกองทหารครั้งใหญ่ใช้กำลังพลถึงห้าหมื่น ให้แต่งตัวใส่เกราะและเครื่อง ศึกครบถ้วนกระบวนรบ ยกออกไปสวนสนามและซ้อมรบกันที่ลานหน้าเมืองเป็นที่เอิกเกริก

เอียวสัวพาเดียวสงไปยืนชมอยู่ที่พลับพลาพิธีในฐานะที่เป็นแขกต่างเมือง เดียวสงเห็นงานตรวจพลสวนสนาม จัดอย่างยิ่งใหญ่ก็นึกหมั่นไส้โจโจที่คิดกลอุบายมาชมขวัญ และเมื่อคิดว่าโจโจทำการดังนี้เพราะเห็นว่าเดียวสงไม่รู้เท่าทันก็ยิ่งขุนค้อน จึงมองดูการตรวจพลสวนสนามด้วยสีหน้าอันเฉยเมย ไม่แสดงความยินดียินร้ายประการใด

โจโจตรวจพลสวนสนามครู่หนึ่ง สังเกตเห็นเดียวสงนั่งสังเกตอยู่บนประรำพิธีก็ให้ทหารคนสนิทไปเชิญเดียวสง มาพบ แล้วถามว่าทหารเมืองเสฉวนจะเข้มแข็งเกรียงไกรโอ้อ่าสง่างามเหมือนทหาร ในเมืองหลวงนี้หรือหา ไม่

เดียวสงขุ่นใจเพราะคิดว่าโจโจแสร้งชมตรวจพลสวนสนามเพื่อชมขวัญ ครั้นได้ยินคำถามที่ชมชาวเมืองเสฉวนอยู่ในที่ก็ตอบกลับไปด้วยโวหารว่า อันเมืองเสฉวนนั้นจะได้ของสมผู้คนหัดปรีททหารทั้งปวงยกไปปราบปรามบ้านเมืองเหมือนฉะนี้หาไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นอันประเพณีเมืองเสฉวนปราบปรามข้าศึก ซึ่งเป็นเสียหนามนั้นต้องถือเอาความสุจริตเป็นเบื้องหน้า โจโจได้ฟังคำเดียวสงดังนั้นก็รู้ทันว่าเดียวสงดาปราคาสว่าโจโจของสมฝึกปรีททหารประพุดิตตนเป็นอันธพาลของแผ่นดิน มิได้ยึดถือความสัตย์สุจริตในการบริหารราชการแผ่นดินก็โกรธเดียวสงเป็นอันมาก

โจโจจึงทวาดเดียวสงว่า ในขอบเขตอาณาที่เราเล็งดูมิได้เห็นผู้ใดที่จะมีทหารเหมือนเรา บรรดาบ้านเมืองทั้งปวงซึ่งขัดแย้งมิได้คำนับต่อเรานั้นจะอุปมาเหมือนหย่อมหญ้า ถ้าจะยกทหารไปแห่งใดก็จะเหยียบเสียเป็นผงคลี่ ผู้ใดมีอาจต่อด้วยทหารเราได้ แม้จะตีเมืองไหนก็ได้เมืองนั้น ท่านรู้หรือไม่

เดียวสงคุมความขุ่นค้อนอยู่เต็มอก ได้ยินคำโจโจทวาดเป็นเชิง ช่มชู้โอ้อวดชมท่านดังนั้นก็หงนหน้ามองท้องฟ้า กล่าวคำสวนโจโจ ด้วยน้ำเสียงเยาะหยันว่า ซึ่งมหาอุปราชยกกองทัพไปปราบปรามบ้านเมืองทั้งปวงไปทิศไหนขณะทิศนั้นเขาเลื่องลือเอิกเกริกทั้งแผ่นดินว่าท่านมีวิชาชำนาญศึกนัก เมื่อครั้งเมืองปักกิ่งแยบกับลิโป้ เมืองอ้วนเซียบกับเตียวสัว เมืองกังตั๋งรบกับจิวยี้ ตาบลฮัวยงพบกับกวนอู แล้วตัดหนวดถอดเกราะเสียที่ด่านดงกวนนั้นก็ครั้งหนึ่งเป็นศึกครั้งด้วยกัน ข้าพเจ้าก็รู้ถือว่าหาใครสู้ได้ไม่

โจโจกำส้งโอ้อวดด้วยความทะนงเพื่อจะชมเดียวสงให้จมอยู่แทบเท้า แต่เดียวสงกลับประชดประชันเย้ยหยัน ยกเอาการศึกษาสงครามที่โจโจปราชัยครั้งใหญ่ถึงสี่ครั้งซึ่งได้สร้างความอัปยศอดสูให้แก่โจโจอยู่ตลอดทุกเวลาลมหายใจขึ้นมาตอบโต้ จึงทำให้ความรูสึกภาคภูมิใจและทะนงองอาจของโจโจพังทลายลงอย่างสิ้นเชิง กลายเป็นความโกรธแค้นแสนสาหัส ซึ่งไม่เคยบังเกิดแก่โจโจมาแต่ก่อน

แต่ความโกรธนั้นก็ไม่สามารถหักล้างเหตุผลของเดียวสงได้ โจโจไม่รู้ว่าทำอะไรได้แต่แต่เดียวสงว่า อ้ายหาชาติไม่ มันมาเจรจาเล็กกู่ฉะนี้ หาความยาเกรงมิได้ ว่าแล้วโจโจจึงสั่งให้ทหารจับตัวเดียวสงเอาไปประหารชีวิต

เอียวสัวเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงเข้าไปคุกเข่าคำนับโจโจแล้วว่าซึ่งท่านจะสั่งประหารชีวิตเดียวสงนั้นไม่สมควร แลเดียวสงนี้เป็นทูตมาแต่เมืองไกล หากท่านสั่งประหารเสียแล้วก็จะเป็นที่ครหานินทาแก่คนทั้งปวง สิบไปเมื่อนี้หน้าก็จะไม่มีทูตต่างเมืองผู้ใดกล้าเดินทางมาเมืองหลวง จะทำให้เสื่อมบารมีและเกียรติศักดิ์ของท่านไป ขอได้พิจารณาจงควรเถิด

โจโจแม้ยามนี้จะมากด้วยโทสะแต่ครั้นได้ฟังคำเอียวสัวแสดงเหตุผลเกี่ยวกับเกียรติศักดิ์และบารมีที่มีผลกระทบต่อการใหญ่ในวันหน้าก็ได้สติยั้งคิด จึงผงกศีรษะเป็นที่เห็นด้วยกับข้อเสนอของเอียวสัว แล้วโบกมือเป็นที่ให้ทหารซึ่งควบคุมตัวเดียวสงจะเอาไปประหารให้รั้งรออยู่ก่อน

โจโจแม้คิดถึงผลทางการเมืองในเบื้องหน้าแต่ความโกรธยังประดังอยู่ในอก ดังนั้นแม้จำใจต้องยกเว้นโทษตายให้แก่เดียวสงแต่เพลิงโทสะในใจก็ยังบันดาลให้คิดทำการให้เดียวสงได้รับความอัปยศอดสูบ้าง โจโจจึงสั่งให้ยกเล็กโทษประหารให้ปล่อยตัวเดียวสง แต่ให้ทหารเอาไม้ตะบองไล่ตีเดียวสงไปจนกว่าจะพ้นประตูเมือง

ทหารได้รับคำสั่งโจโจแล้วจึงเอาไม้ตะบองไล่ตีเดียวสงจากลานหน้าเมืองไปจนถึงเรือนพัก รอให้เดียวสงจัดเก็บข้าวของสัมภาระเสร็จแล้วก็ไล่ตีไปตลอดทางจนเดียวสงวิ่งออกนอกประตูเมืองไป

เดียวสงถูกโจโจให้ทหารไล่ตามตีเป็นทีอัปยศอดสูนัก เจ็บทั้งกายเจ็บทั้งใจ คำนึงขึ้นในใจว่าตัวเรานี้สู้สุดส่ำห้อ اساเล่าเจียงมาเมืองหลวง แม้การภายนอกจะมาขอกองทัพเมืองหลวงไปช่วยเมืองเสฉวน แต่การภายในนั้น หามีใครรู้เจตนาของเราไม่ว่าต้องการยกเมือง เสฉวนให้แก่ผู้มีบุญญานามมิได้เป็นที่พึงของชาวเมืองเสฉวน สืบไป

เดียวสงรำพึงต่อไปว่า เสียที่ที่โจโจมีอำนาจวาสนาแต่บ้ายศ บ้าอย่าง แทนที่จะต้อนรับขับสู้ตัวเราให้สม เกียรติยศอาณาประโยชน์ ก็จะไม่บังเกิดขึ้นเป็นอันมาก กลับทำร้ายทำลายร่างกายและจิตใจเราถึงปานนี้ ตัวเรา อาสาเล่าเจียงมาก็เป็นการใหญ่ไม่สำเร็จดังปรารถนา กลับเสียหน้าได้อัปยศดังนี้ แม้นกลับไปเมืองเสฉวนก็จะ ถูกขุนนางข้าราชการหัวเราะเยาะหยันให้เป็นทีอัปยศซ้ำอีก กระนั้นเลยเราควรที่จะแหวะเวียนไปหาเล่าปี่พึ่งแยบ คายดูสักครั้งหนึ่ง หากเล่าปี่มีน้ำใจโอบอ้อมอารีมีสติปัญญา เป็นที่พึ่งพาแก่คนทั้งปวงได้แล้วก็จะได้พึ่งเล่าปี่ สืบไป

เดียวสงรำพึงดังนี้แล้วจึงตัดสินใจว่าในช่วงเดินทางขากลับเมื่อล่องเข้าแดนเกงจิ๋วแล้ว จะทำที่แหวะไปเยี่ยม เยียนเล่าปี่เพื่อสนทนาฟังความคิดเห็นเล่าปี่สักครั้งหนึ่งก่อน ความอันเดียวสงเป็นไปในเมืองสุไต้ันนั้นอยู่ในการ ติดตามของหน่วยสอดแนมซึ่งขงเบ้งใช้มาทุกประการ ดังนั้นพอเดียวสงเริ่มออกเดินทางจากเมืองหลวง หน่วย สอดแนมจึงรับรายงานข่าวเข้าไปที่เมืองเกงจิ๋ว

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทย์าคม

อานภาพของความนิง (ตอนที่340)

ถ้าหากโจโจทราบวาวาระซ่อนเร้นในใจของเดียวสงซึ่งเดินทางมาเมืองหลวงคือการมอบเมืองเสฉวนแล้ว ต่อ ให้โจโจต้องคำนับหรือจัดแจงต้อนรับให้ใหญ่โตครุฐานสักปานไหนโจโจ ก็ยอมทำได้โดยไม่ลังเล แต่เพราะ ไม่ทราบวาระซ่อนเร้นและความตระหนงในยศศักดิ์ครุฐานและความไม่พึงใจในรลัษณ์ จึงแทนที่ โจโจจะ ได้รับประโยชน์กลับเป็นการขับไล่ใส่ส่งลากก่อนใหญ่ไปให้แก่เล่าปี่

ในพลันที่ขงเบ้งได้รับทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมถึงความอันเดียวสงเป็นไปในเมืองสุไต้ันก็มีความยินดี เป็นอันมาก ลูกชั้นยีนแห่งหน้ามองฟ้า เอามือที่ถือพัดขนนกโพล้วข้างหลัง แล้วกล่าวกับเล่าปี่และบังทองว่า การครั้งนี้เมืองเสฉวนจะตกเป็นสิทธิแก่ท่านเป็นมั่นคง บังทองได้ฟังคำขงเบ้งก็พยักหน้าเห็นด้วย แต่เล่า ปี่นั้นสงสัยในคำพูดและอาภักภริยาของทั้งสองขุนซื่อ จึงถามขงเบ้งว่าท่านกล่าวความดังนี้มีคามหมาย ประการใด

ขงเบ้งจึงว่าซึ่งเดียวสงไปเมืองหลวงครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ให้ โจโจยกกองทัพไปตีเมืองฮันต่งเพื่อรังเดียวล่อ ไม่ให้รุกรานเมืองเสฉวน แต่เมื่อเดียวสงได้รับความอัปยศถึงเพียงนี้ เห็นที่จะคิดอ่านหาทางอย่างอื่นเพื่อยับยั้ง เดียวล่อ และนี่คือโอกาสของท่านที่จะยกไปเมืองเสฉวน เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงว่าเมืองเสฉวนจะตกได้แก่ท่าน

เล่าปี่จึงถามว่าท่านจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงว่าเดียวสงได้รับความอัปยศมาครั้งนี้เพียงใด ท่านจงออกไป ต้อนรับเดียวสงให้ยิ่งใหญ่สมเกียรติยศเพียงนั้น ผูกน้ำใจเดียวสงไว้ด้วยไมตรีแล้วเห็นที่เดียวสงจะคิดอ่าน หาทางให้ท่าน ยกเข้าไปในเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง

บังทองจึงกล่าวเสริมว่า อันเดียวสงผู้นี้มีสติปัญญาหลักแหลมระวางระวังนัก ดังนั้นท่านจึงต้องทำการให้แยบ ยล ว่าแล้วสองขุนซื่อจึงบอกกล่าวแผนการแก่เล่าปี่ เล่าปี่ได้ฟังแผนการแล้วก็มีความยินดี เรียกกวนอุและจูล่ง มาพบ และสั่งการให้ดำเนินการตามแผนการของขงเบ้งและบังทองทุกประการ

เดียวสงถูกตีด้วยไม้ตะบองได้รับความเจ็บปวดทั้งกายและ ใจเป็นที่ทุกขทรมานยิ่งนัก ในขณะที่ใจก็ครุ่นคิด กังวลถึงภาระอันใหญ่หลวงที่รับอาสาแต่เล่าเจียง เดียวสงยามนี้จึงเต็มไปด้วยความทุกขกายทุกขใจจน อาการหม่นหมองปรากฏชัดเจนตลอดระยะเวลาการเดินทาง

ครั้นล่องแดนเมืองหลวงเข้าสู่เขตแดนเมืองเกงจิ๋ว ก็เห็นทหารกองหนึ่งตั้งเป็นกองเกียรติยศอยู่เบื้องหน้า มีธง ทิวแน่นอนชนิดเป็นสงาราศี เห็นธงประจำตัวนายทัพชื่อเสียงसान-จูล่ง ก็รู้สึกประหลาดใจ แต่ยังคงข่มารุดหน้าไป ตามปกติ

จุล่งคุมทหารม้าห้าร้อยในชุดออกศึกมาตั้งขบวนเกียรดิยศคอยทำเดี่ยวสงอยู่ที่ปลายแดนเมืองเกงจิวตามคำสั่งของขงเบ้ง ครั้นเห็นขบวนของเดี่ยวสงยกมาจึงให้ทหารตีฆ้องกลองเป็นทำนองต้อนรับแขกคนสำคัญ ตัวจุล่งขี่ม้าออกไปหน้าทหารตรงเข้าไปหาเดี่ยวสง ยอตัวลงบนหลังม้าเป็นทักขานับเดี่ยวสง แล้วว่าท่านที่มาข้างหน้านี้คือเดี่ยวสงชาวเมืองเสฉวนใช่หรือไม่ เดี่ยวสงได้ฟังคำอ่อนน้อมเป็นไมตรีจากจุล่งก็มีความรู้สึกอบอุ่นและเป็นมิตร จึงกล่าวตอบว่าตัวเรานี้แล้วคือเดี่ยวสง และถามกลับว่าตัวท่านคือจุล่งที่มีกิตติศัพท์เลื่องลือไปทั้งแผ่นดินใช่หรือไม่

จุล่งจึงว่าข้าพเจ้าชื่อจุล่ง แล้วจุล่งจึงลงจากหลังม้าเดินตรงเข้าไปหาเดี่ยวสง เดี่ยวสงเห็นดังนั้นก็ลงจากหลังม้า เดินตรงเข้ามาอย่างเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างคำนับตามธรรมเนียม แล้วจุล่งจึงว่าเล่าปี่นายข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านมีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้ง จึงมีความนับถือเลื่อมใสท่านเป็นอันมาก บัดนี้ได้ทราบว่าคุณอุตสาหะเดินทางมาแต่หนทางไกล คงจะเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า จึงให้ข้าพเจ้าคุมขบวนมาต้อนรับให้เป็นเกียรติยศ

เดี่ยวสงเจ็บช้ำน้ำใจมาแต่เมืองหลวง เพิ่งมาได้ยินคำอันระรื่นหูว่าผู้เป็นถึงพระเจ้าอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้มีน้ำใจนับถือศรัทธาในสติปัญญาของตัวก็ค่อยรู้สึกชื่นใจ กล่าวกับจุล่งเป็นเชิงถ่อมตัวว่าอันสติปัญญาข้าพเจ้าเป็นแต่ประมาณดอก หาเสมอด้วยนายท่านได้ยินไม

จุล่งจึงกล่าวว่าท่านจะถ่อมตัวไปใย ข้าพเจ้าเป็นแต่ผู้น้อยก็พลอยชื่นชมสติปัญญาท่าน ว่าแล้วจุล่งจึงเชิญเดี่ยวสงให้หยุดพักกินโต๊ะเพื่อเป็นเกียรติในฐานะแขกเมืองของเมืองเกงจิว

เดี่ยวสงเห็นจุล่งทอดไมตรี และเห็นการจะเป็นไปสมกับที่ตั้งใจไว้ก็มีความยินดี รับคำเชิญจุล่งแล้วจึงเคลื่อนขบวนไปที่ด้าน จุล่งจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงเดี่ยวสงท่ามกลางการบรรเลงมโหรีอย่างสมเกียรติและสมศักดิ์ศรีของขุนนางผู้ใหญ่แห่งเมืองเสฉวน ในระหว่างกินโต๊ะนั้นจุล่งได้กล่าวยกย่องสรรเสริญสติปัญญาของเดี่ยวสงเป็นอันมาก ในขณะที่เดี่ยวสงก็มีความรอบรู้เกี่ยวกับการสงครามและเกียรติประวัติของจุล่งเป็นอย่างดี จึงต่างฝ่ายต่างถ้อยทักยกย่องสรรเสริญเป็นที่เจริญไมตรีต่อกันเป็นอันดี

เดี่ยวสงรำพึงขึ้นในใจว่าได้ยินคำเล่าลือว่าเล่าปี่มีสติปัญญาแลน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวงก็เห็นจริงเหมือนคำเล่าลือนั้น ครั้นกินโต๊ะเสร็จจุล่งจึงว่าเล่าปี่นายข้าพเจ้าได้สั่งความให้ข้าพเจ้าเรียนแก่ท่านว่า ใครได้พบหน้าสนทนากับท่านให้สมกับที่นับถือมาช้านาน ดังนั้นถ้าหากท่านไม่รีบร้อนจนเกินไป ขอได้เมตตาให้เวลานายข้าพเจ้าได้พบหน้าสักหน่อยหนึ่ง เดี่ยวสงได้ฟังคำเชิญด้วยไมตรีดังนั้นก็รับคำ แล้วจุล่งจึงนำขบวนของเดี่ยวสงตรงไปที่เมืองเกงจิว

ครั้นขบวนเดินทางมาถึงด้านชั้นใน ก็เห็นกองทหารม้าอีกกองหนึ่งมาตั้งขบวนเป็นกองเกียรดิยศคอยต้อนรับอยู่ที่นอกด่าน ประกอบด้วยธงทิวปลิวระยับ ธงประจำตัวนายทัพชื่อว่ากวนอู จุล่งจึงบอกเดี่ยวสงว่านั่นเป็นขบวนเกียรดิยศของกวนอูมาคอยอำนวยความสะดวกและอารักขาท่าน เดี่ยวสงได้ปะหน้าจุล่งยอตนพลจากเสียงसानผู้มีเกียรติศัพท์ลือลั่นทั้งแผ่นดินก็ให้รู้สึกเป็นเกียรติและชื่นใจ ต่างกับความรู้สึกทุกขตรอมหมองไหม้ที่ได้รับจากเมืองหลวงราวฟ้ากับดินก็อุ่นใจพออยู่แล้ว ครั้นได้ยินว่ายอตนพลที่มาตั้งขบวนเป็นเกียรดิยศรอรับอยู่เบื้องหน้าคือกวนอูน้องร่วมสาบานของเล่าปี่ หัวใจของเดี่ยวสงก็อัมเอิบเบิกบานยินดียิ่งนัก รู้สึกว่าเล่าปี่ได้เห็นความสำคัญและให้เกียรติต่อตัวเองเป็นอันมาก น้ำใจนิยมเล่าปี่จึงเพิ่มพูนขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว

กวนอูคุมทหารม้ามาตั้งขบวนคอยท่ารอรับเดี่ยวสงอยู่ตามคำสั่งของขงเบ้ง พอเห็นจุล่งนำขบวนเดี่ยวสงเข้ามาใกล้ ก็สั่งทหารให้ตีฆ้องกลองเป็นทำนองรื่นเริงชัยให้เกียรติต้อนรับแก่เดี่ยวสง แล้วขี่ม้าออกไปหน้าทหาร คำนับเดี่ยวสงแล้วว่าเล่าปี่พี่ของข้าพเจ้าน้ำใจนับถือศรัทธาท่านเป็นอันมาก ทราบว่าท่านเดินทางผ่านแดนเมืองเกงจิวจึงให้ข้าพเจ้ามาคอยต้อนรับ และขอเชิญท่านเข้าพักผ่อนในด่านให้เป็นที่สำราญใจสักคืนหนึ่ง

เดี่ยวสงรับคำนับกวนอูแล้วขอบคุณเล่าปี่ที่มีน้ำใจไมตรี ต่างฝ่ายต่างปฏิสนธิ์การกันตามธรรมเนียมแล้วกวนอูจึงนำขบวนเข้าไปในด่าน แล้วจัดที่พักให้แก่ขบวนของเดี่ยวสงอย่างสมเกียรติ

ครั้นถึงเวลาเย็นก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเดี่ยวสงอย่างยิ่งใหญ่มีดนตรี และมหรสพแสดงต้อนรับเพื่อเป็นเกียรติ ทั้งกวนอูและจุล่งต่างรินสุราให้เดี่ยวสงแล้วเชิญเดี่ยวสงดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่า เป็นที่ถูกต้องถูกใจของเดี่ยวสงยิ่งนัก

ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วทั้งกวณอุและจุล่งต่างคุมทหารอารักขาและสงเดียวสงจนถึงที่พักแขเมือง สั่งให้ผู้ดูแล
ตึกรับรองแขเมืองเอาใจใส่ดูแลเดียวสงเป็นพิเศษ ทั้งเดียวสงและผู้คนในขบวนต่างสรรเสริญนำใจเล่าปีที่
โอบอ้อมอารีเป็นอันมาก

ตั้งแต่แรกเข้าเขตแดนเมืองเกงจีวจนถึงเขตด่านชั้นใน แม้จะได้รับการต้อนรับอย่างยิ่งใหญ่ที่เต็มไปด้วยไมตรี
อย่างอบอุ่น แต่ทั้งกวณอุและจุล่งตลอดจนทหารเมืองเกงจีวทุกคนไม่ปรากฏพูด ถึงความดีสงครามและ
การเมืองแม้แต่สักคำเดียว คงกล่าวแต่คำยกย่องสรรเสริญสติปัญญาและมิตรไมตรีอย่างลึกซึ้งทั้งสิ้น เดียวสง
แม้รู้สึกอบอุ่นอึดใจแต่ก็ยังคงระวังระแวงว่าอาจเป็นกลอุบายเพื่อลวงล่อให้พอใจโดยมีความนัยซ่อนอยู่ข้าง
หลัง จึงมิได้ปรากฏกล่าวเรื่องการเมืองและการสงครามเช่นเดียวกัน

ครั้นวันรุ่งขึ้นกวณอุและจุล่งได้คุมทหารมาตั้งขบวนพร้อมอยู่หน้าตึกพักรับรองแขเมืองซึ่งเดียวสงพักอยู่ รอจน
เดียวสงตื่นจัดแจงข้าวของและขบวนเสร็จแล้วจึงพากันออกเดินทางจะเข้าไปในเมืองเกงจีว ครั้นขบวนออก
จากด่านมาได้ห้าสิบเส้น เดียวสงเห็นเบื้องหน้ามีกองทหารกองใหญ่ประดับธงทิวขอบแสดพื้นเหลืองตั้งเป็น
ขบวนอย่างยิ่งใหญ่ยาวเหยียดแน่นขนัด ธงเหลืองใหญ่ประจำตัวนายทัพพระบุชื่อเล่าปี และยังมีธงใหญ่อีกสอง
ผืนขนานอยู่ข้างระบุชื่อจุกัดเหลียงและบังทอง เห็นเล่าปี ขงเบ้ง และบังทองยืนมาอยู่หน้าทหารก็ตะลึงพรึง
เพริดนึกไม่ถึงว่าตัวเป็นเพียงขุนนางเมืองเสฉวน กลับได้รับเกียรติจากเชื้อพระวงศ์ชั้นพระเจ้าอาของพระเจ้า
เหียนเต๋ถึงขนาดออกมาต้อนรับด้วยตนเอง

พอขบวนของเดียวสงเคลื่อนเข้ามาใกล้ กองทหารของเมืองเกงจีวซึ่งแต่งกายในชุดออกศึกแน่นขนัด
ท่ามกลางธงทิวปลิวไสวอยู่กลางทุ่งก็ดีมีาสล่อช่องกลองดังสนั่นหวั่นไหว เล่าปีได้ขี่ม้าออกไปข้างหน้าตามด้วย
ม้าของขงเบ้งและบังทอง ภายใต้ธงประจำตัวของเล่าปี ขงเบ้ง และบังทอง ที่แห่หน้าเป็นขบวนเกียรติยศ เล่า
ปีได้ขี่ม้าตรงเข้าไปคำนับเดียวสงแล้วว่า แต่ก่อนก็ได้ยินเขาสรรเสริญถึงท่านอยู่ว่ามีสติปัญญามาก ครั้นจะไป
สนทนากับท่านก็เป็นหนทางกันดาร ท่านมาบัดนี้เป็นบุญหนักหนา ขอเชิญท่านเข้าไปในเมืองเกงจีวจะได้
สนทนากับท่าน เหมือนท่านเอาน้ำมาให้เรากิน ซึ่งหอบกระหายอยากก็จะ
คลาย

เดียวสงรับคำนับเล่าปีแล้วกล่าวตอบด้วยไมตรีว่า ข้าพเจ้าเดินทางผ่านแดนเมืองเกงจีว ได้รับน้ำใจไมตรีของ
ท่านก็ชื่นใจนัก คิดดีศัพทที่เขาสล่อว่าท่านมีสติปัญญาและโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวงก็เพ่งประกายในครั้ง
นี้ อันตัวข้าพเจ้าเป็นแต่ขุนนางผู้น้อยด้อยปัญญาหาได้เหมือนคำสล่อไม่ เล่าปีเห็นท่าทีของเดียวสงเป็นนัย
รับคำเชิญก็มีความยินดี จึงแนะนำให้เดียวสงรู้จักขงเบ้งและบังทอง ต่างฝ่ายต่างคำนับทักทายกันตามธรรมเนียม
แล้วเล่าปีก็เชิญเดียวสงเข้าไปในเมืองเกงจีว

พอขบวนเริ่มเคลื่อนเล่าปีก็ขี่ม้าเคียงคู่กับเดียวสง ตามด้วย ขงเบ้ง บังทองเป็นแถวที่สอง ตามด้วยผู้ติดตามใน
ขบวนของเดียวสงที่ติดตามมาแต่เมืองเสฉวนเป็นขบวนที่สาม ส่วนกวณอุและจุล่งเป็นแถวที่สี่ ตามด้วยขบวน
ทหารที่ไปต้อนรับเดียวสงแน่นขนัด

ครั้นเข้าไปในเมืองเล่าปีได้เชิญเดียวสงไปสนทนากันที่ศาลาว่าราชการเมืองเกงจีวพอสมควรแก่เวลาแล้วจึง
คุมขบวนมาส่งเดียวสงที่ตึกรับรองแขเมือง ค่ำลงก็แต่งโต๊ะเลี้ยงรับรองเพื่อเป็นเกียรติยศแก่เดียวสง ใน
ระหว่างกินโต๊ะเล่าปีได้สนทนาพาทีกับเดียวสงด้วยเรื่องดินฟ้าอากาศและปรัชญาในการปกครองบ้านเมืองแล
ราษฎรให้ร่มเย็นเป็นสุข เล่าปีได้ไต่ถามความรู้จากเดียวสงหลายประการ เดียวสงก็ตอบชี้แจงด้วยมิตรไมตรี
เป็นอย่างดี

ในใจของเดียวสงคือภารกิจที่รับอาสาแต่เล่าเจี้ยงเรื่องความ เมืองเสฉวนรุ่มร้อนอยู่ในอก แต่เล่าปี ขงเบ้ง
บังทอง กลับไม่ปรากฏพูดถึงเรื่องเมืองเสฉวนเลยแม้แต่คำเดียว ก็อดใจไว้ไม่ได้ เดียวสงจึงถามเล่าปีว่า ท่าน
มาอยู่เป็นใหญ่ในเมืองเกงจีวนี้มีเมืองขึ้นสักกี่หัวเมือง

การไม่ปรากฏพูดถึงเรื่องเมืองเสฉวนตั้งแต่ก้าวแรกที่เดียวสง อย่างเข้าสู่เขตแดนเมืองเกงจีวจนกระทั่งถึง
บัดนี้กลับรุกรานเจี้ยนเดียวสง อดรันทดต่อไปไม่ได้ นี่แลคืออานุภาพของความนิ่งที่มีอานุภาพ ยิ่งใหญ่กว่าความ
อ่อนหรือความแข็ง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิหยาคม**ทางสู่บัลลังก์มังกร (ตอนที่341)**

เดียวสงที่ปรึกษาเมืองเสฉวนได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจมาจากเมืองหลวง แต่กลับได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติและอบอุ่นจากเล่าปี่ ก็ค่อยมีความสุขขึ้นบานขึ้นเป็นอันมาก ถึงกระนั้นยังคงมีความหวาดระแวงว่าการต้อนรับของเล่าปี่เป็นการเอาอกเอาใจเพื่อแสวงหาประโยชน์ ดังนั้นเดียวสงจึงเก็บงำความไม่เอื้อปากถึงเรื่องเมืองเสฉวนแม้แต่สักคำเดียว

เดียวสงได้รับการต้อนรับตั้งแต่แนวชายแดนมาจนถึงในเมืองเกงจิ๋วและมีการเลี้ยงโต๊ะหลายครั้งหลายหน แต่ไม่มีผู้ใดเอื้อปากเรื่องความเมืองเสฉวนก็แปลกประหลาดใจ ในที่สุดก็เก็บงำความคิดต่อไปไม่ได้ ต้องแยมพรายเลียบเคียงถามเล่าปี่เกี่ยวกับเมืองเกงจิ๋ว แต่ขงเบ้งไม่รอให้เล่าปี่ตอบ กลับตอบเสียเองว่า เมืองเกงจิ๋วนี้ นายของเราขงเบ้งขุนกวน เจ้ามืองก่งตั้งอยู่ดอก มิได้เป็นสิทธิของตัว ด้วยนายเราเป็นน้องเขยขุนกวน เขาเสียมิได้ก็จำใจให้อยู่ ทุกวันนี้เขาก็เวียนมาทวงจะเอาคืน ราคาบุญใจมิรู้ที่จะผ่อนผันเลย

ขงเบ้งเกรงว่าเล่าปี่จะตอบความแล้วพาดพิงไปถึงเมืองเสฉวนจะก่อให้เกิดความหวาดระแวงแก่เดียวสง ดังนั้นในการชิงตอบของขงเบ้งจึงจำกัดขอบเขตของคำตอบอยู่กับเมืองเกงจิ๋ว ทั้งยังออกอ่อนเป็นเชิงว่าลำบากยากเข็ญนักเพราะไม่ใช่เมืองของเล่าปี่แต่อาศัยเขาอยู่ ซึ่งเจ้าของก็พำเร้นทวงคืนเป็นที่ราคาบุญใจมิรู้ที่จะทำประการใด

เดียวสงได้ฟังดังนั้นก็ยังคงเก็บงำเรื่องเมืองเสฉวนไว้ แล้วเลียบเคียงต่อไปว่าขุนกวนนี้ช่างใจจืดใจดำ เป็นเจ้าเมืองก่งตั้งกว้างใหญ่ไพศาล มีหัวเมืองเอกถึงหกหัวเมือง เมืองตริก็มีถึงแปดสิบเอ็ดหัวเมือง ผู้คนข้าวปลาอาหารก็พร้อมบริบูรณ์เลี้ยงไม่อึดใจ อันเมืองเกงจิ๋วเพียงเท่านั้นยังมีน้ำใจโลกทวงคืนอีกเล่า

บังทองได้ฟังคำเดียวสงก็พยักหน้าเป็นทีเห็นด้วยแล้วทำหน้าสลดลงเป็นนัยว่าสงสารเล่าปี่ และกล่าวว่าเล่าปี่นายเรานี้เป็นถึงที่พระเจ้าอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้แต่वासานน้อยนัก แผ่นดินสักตารางนิ้วหนึ่งก็ไม่มีที่จะอาศัย ต้องจ่ายอมทนให้คนชมเห่งอยู่ดังนี้ ช่างไม่ยุติธรรมเลย

เล่าปี่ได้ฟังคำโต้ตอบ ดังนั้นจึงว่าท่านทั้งสองอย่าตัดพ้อต่อว่าผู้อื่นให้เป็นที่ขุนเคืองเลย वासานข้าพเจ้าน้อยตามแต่บุญเกิด แต่เพียงนี้ก็เป็นสุขอยู่แล้ว ข้าพเจ้าไม่คิดที่จะเป็นใหญ่ให้เกินवासานดอก

เดียวสงได้ฟังคำเล่าปี่ที่กล่าวคำถ่อมตนและแสดงออกซึ่งความสมถะมิได้มีน้ำใจมากใหญ่ใฝ่สูงก็มีน้ำใจสงสารปลอบใจบำรุงเล่าปี่ว่า ตัวท่านก็เป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ผู้คนทั้งปวงก็สรรเสริญมีความรักใคร่มาก อยาว่าแต่ละชิงเอาเมืองเกงจิ๋วเท่านั้นเลย อันवासานท่านถึงตั้งตัวเป็นเจ้าแทนพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็คงจะหาใครนินทาไม่

เล่าปี่ถ่อมตนด้วยแต่เพียงดินแดนเดียวสงกลับบ่งชี้ว่าवासานของเล่าปี่นี้มีแค่นี้ไม่ หากสูงเยี่ยมเทียมฟ้าแต่พอเล่าปี่ได้ฟังคำเดียวสงก็ยกมือขึ้นค้ำนับเดียวสงแล้วว่า ความอันท่านเจรจามาทั้งนี้ ใหญ่หลวงเกินवासานตัวข้าพเจ้านัก แม้นเอ็นดูข้าพเจ้าแล้วอย่าได้กล่าวความเช่นนี้ต่อไปเลย ว่าแล้วเล่าปี่จึงเชิญเดียวสง ขงเบ้ง และบังทอง ต้มสุรา ต่างคนต่างเชิญดื่มสุรากับด้วยอัธยาศัยไมตรีจนงานเลี้ยงวันนั้นต้องเลิกกลาง

เล่าปี่สนทนากับเดียวสงและแต่งโต๊ะเลี้ยงเดียวสงถึงสามวันโดยมิได้ปรินิเทศถึงเมืองเสฉวนแม้แต่สักคำเดียว เดียวสงเองก็ไม่ยอมเอื้อปากถึงเรื่องเมืองเสฉวน เพราะยังคงเก็บความหวาดระแวงว่าการต้อนรับขับสู้ของเล่าปี่อาจเป็นไปเพื่อหวังผลประโยชน์ทางการเมือง ดังนั้นต่างฝ่ายจึงต่างไม่พูดถึงเรื่องเมืองเสฉวน

ครั้นไม่พูดถึงเรื่องเมืองเสฉวนนานวันเข้าเดียวสงเองกลับแน่นขึ้นในอก แต่ก็สับสนใจไม่ยอมพูดจาเรื่องนี้ จนกระทั่งถ้วนสามวันแล้วเดียวสงจึงค้ำบัลลาล่าเล่าปี่เพื่อจะกลับคืนเมืองเสฉวน เล่าปี่จะรับรองประการใดเดียวสงก็อ้างว่าได้รับไมตรีของเล่าปี่มานานักหนา แล้วธุระสิ่งใดก็ไม่จึงจำใจลากลับไปเมืองเสฉวนก่อน

วันรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงนำขบวนกองเกียรติยศตามไปส่งเดียวสงถึงนอกประตูเมืองเกงจิ๋ว ครั้นถึงประตูเมืองก็ให้หยุดขบวนแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงส่งเดียวสงเป็นครั้งสุดท้าย

ในระหว่างกินโต๊ะเล่าปีได้กล่าวกับเดยวสงว่า สามวันที่ผ่านมานี้ ข้าพเจ้าได้มีวาสนาสนทนาด้วยท่าน ทำให้ความคิดแลสติปัญญากว้างขวางขึ้นเป็นอันมาก แต่ยังไม่สมกับที่นับถือศรัทธาเลย ท่านก็จะจากไกลไปแล้ว ท่านจากไปคราวนี้แล้วอีกเมื่อไรหนอข้าพเจ้าถึงจะได้มีโอกาสพบหน้าคารวะท่านอีก

กล่าวแล้วเล่าปีก็ทำที่เป็นร่องให้ เดยวสงได้ฟังคำเล่าปีและประจักษ์ถึงไมตรีที่เล่าปีมีต่อตัวก็สำคัญว่าเล่าปีนับถือโดยสุจริตก็สงสาร ครั้นเห็นน้ำตาของเล่าปีความระแวดระวังที่หลงเหลืออยู่ก็มอดมลายไปสิ้น มีแต่ความเอ็นดูสงสารเล่าปีไหลหลั่งเข้ามาแทน เดยวสงมีน้ำใจเมตตาและสงสารเล่าปีที่เป็นถึงเชื้อพระวงศ์แต่ต้องอาศัยแผ่นดินของผู้อื่น ทั้งการที่อาสาเล่าเจี้ยงมานั้นก็ถึงวาระสุดท้ายที่จำเป็นต้องทำการให้สำเร็จ ดังนั้น เมื่อความหวาดระแวงสิ้นลงเดยวสงจึงเปิดอกกล่าวกับเล่าปีว่า ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้ก็คิดว่าจะไคร่มาอยู่ด้วยท่านให้ใช้สอย แต่ว่ายังมิได้ท่วงทีชอบกลเลย อนึ่งท่านจะตั้งอยู่ในเมืองเกงจวินนี้ก็เห็นว่าจะไม่เป็นที่มั่นได้ ด้วยฝ่ายตะวันออกนั้นขุนกวนก็เป็นศัตรู ข้างทิศเหนือเล่าโจโจก็จะมาย่ำยี ที่ไหนจะมีความสุข เหมือนท่านอยู่ในกลางใจไฟ

เล่าปีลงทุนลงแรงต้อนรับขับสู้เดยวสงถึงสามวันสามคืนก็ได้รับชัยชนะเหนือจิตใจของเดยวสงอย่างเด็ดขาด เพราะความอันเดยวสงได้กล่าวบัดนี้คือการยอมมอบกายใจสวามิภักดิ์ด้วยเล่าปีอย่างสิ้นเชิง แม้กระนั้นก็ยังไว้ทาเพียงแต่ชี้ว่าเล่าปีจะตั้งตัวอยู่ที่เมืองเกงจวินนี้เห็นจะไม่ได้ เล่าปีได้ฟังเดยวสงดังนั้นจึงกล่าวว่าข้าพเจ้าก็รู้อยู่เดิมกว่าเมืองเกงจวินนี้มีศัตรูรอบด้าน จะนอนก็หลับตาไม่สนิทเลย แต่จะทำอะไรได้เพราะไม่เห็นข้างไหนจะไปอาศัยได้

เดยวสงได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านอย่าเพิ่งท้อแท้สิ้นกำลังใจด้วยยังมีเมืองเสฉวนเป็นหัวเมืองใหญ่ แต่ครั้งพระเจ้าเล่าปึงก็ตั้งตัวได้ที่เมืองเสฉวนแห่งนี้ เมืองเสฉวนมีชัยภูมิกว้างขวางมั่นคง ผู้คนก็พร้อมพรอมเสบียงอาหารก็บริบูรณ์ ผู้มีสติปัญญาทั้งหลายล้วนประจักษ์ในอริยาศัยน้ำใจโอบอ้อมอารี จึงมีความเลื่อมใสนับถือท่านเป็นอันมาก หากมั่นคงท่านปรารถนาจะได้เมืองเสฉวนก็จะได้ดังตั้งใจ ไม่ต้องยากลำบากแก่ทหารทั้งปวงเลย แลเมื่อท่านได้เมืองเสฉวนแล้วก็จะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้เหมือนกับพระเจ้าเล่าปึง พลานุภาพแห่งความเมตตาที่ครองใจเดยวสงกดดันให้เดยวสงต้องเปิดเผยความในใจออกไปเองทั้งที่ได้ออกกลั่นขมใจไม่ว่ากล่าวถึงสามวัน ชั่วหนทางสว่างแก่เล่าปีให้ได้ครองเมืองเสฉวน

แต่ครั้นเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ก้มหน้าทำศรัทธา แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าจะไปยึดเอาเมืองเสฉวนนั้นไม่ชอบ ด้วยเล่าเจี้ยงก็เป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหียนเต๋ ได้ปกครองบ้านเมืองมีความสุขมาแต่ก่อน แม้นคิดอ่านแย่งชิงเอาเมืองเขาก็จะเป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวง

เดยวสงได้ฟังคำเล่าปีที่ยึดมั่นอยู่ในขนบธรรมเนียม และศีลธรรมก็ยิ่งมีความรู้สึกเลื่อมใส จึงคะยั้นคะยอต่อไปว่าท่านวันนี้ก็ชอบอยู่ ข้าพเจ้าก็มีใจเป็นคนขายเจ้า แต่ว่าได้มาพบท่านแล้วก็มีใจเอ็นดู จึงบอกต้นลึกลงหนักเบาทั้งนี้ให้แจ้ง ด้วยเล่าเจี้ยงนั้นเป็นเชื้อวงศ์จริง แต่เป็นคนโลเลหาสติปัญญาไม่ แล้วก็รู้จักเลี้ยงคนดี อนึ่ง เดยวสงอยู่ฝ่ายเหนือนั้นก็มาทำอันตราย ผู้คนทั้งปวงก็เรวรนแต่จะเอาใจออกหาก ถ้าเหมือนท่านจะนี้ยกไปก็เห็นคนทั้งปวงก็มีความยินดี จะเข้าหาท่านเป็นอันมาก

ซึ่งข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ปรารถนาจะเอาเมืองเสฉวนไปให้แก่โจโจ เห็นโจโจได้ศัตรูแผ่นดินนั้นโอหังถือว่าตัวดี ลบหลู่ผู้มีสติปัญญาเสีย ข้าพเจ้าจะยกเมืองเสฉวนให้ก็หาต้องการไม่ ข้าพเจ้าจึงแวะมาหาท่านหวังจะบอกเนื้อความทั้งนี้ ขอให้ท่านคิดพินิจดูเถิด ถ้าได้เมืองเสฉวนแล้วก็จะได้คิดอ่านทำการเอาบ้านเมืองทั้งปวงเห็นจะได้เป็นใหญ่เหมือนความปรารถนา แม้นท่านเต็มใจจะเอาเมืองเสฉวนมั่นคงจริง ข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระทำการข้างในมิให้ขัดสน แต่บัดนี้ยังมิได้แจ้งว่าท่านจะคิดทำการประการใด

เดยวสงได้เปิดเผยความนัยของการเดินทางไปเมืองหลวงและแวะผ่านเมืองเกงจวินอย่างกระฉับกระฉ่าง ทั้งได้ชี้ให้เห็นอย่างเดียวกับยุทธศาสตร์สามก๊กของขงเบ้งว่าเมื่อใดที่เล่าปีได้ครองเมืองเสฉวนแล้วก็จะสามารถรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งได้สำเร็จดังปรารถนา มิหนำซ้ำยังอาสาเป็นธุระในการทำให้เล่าปีได้ครองเมืองเสฉวนอีกด้วย นี่คือชัยชนะที่หมดจดงดงามของเล่าปี ขงเบ้ง และขงทอง ที่มีความเหนือกว่าโจโฉมากมายนัก

เล่าปีฟังคำเดยวสงไปใจก็นึกสรรเสริญความคิดของขงเบ้งเป็นอันมาก ทั้งมีความมั่นใจในยุทธศาสตร์สามก๊กว่าจะสามารถบรรลุผลเป็นแน่แท้ แต่เล่าปีก็ยังคงเป็นเล่าปีที่ทำการใดก็ต้องให้มีภาพลักษณ์ที่สดใสงดงาม ครั้นได้ฟังความถึงเพียงนี้แล้วก็ยังแสวงกล่าวถ่อมตัวต่อไปว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบใจหนักหนา แต่ว่าเราจนใจด้วยเล่าเจี้ยงนี่ก็เป็นแซ่เดียวกัน ถ้าเรายกไปทำร้าย คนทั้งปวงจะมีชวน กันดิ้นรนินทาหรือ

เดียวสงได้ฟังก็แก้ออกกังวลของเล่าปีว่า อันธรรมาเกิดมาเป็นชายเมื่อปรารถนาจะเป็นใหญ่ แม้ได้ทีที่ไหนก็จะทำการที่นั่น อันจะคิดรั้งรออยู่กลัวแต่ความนิทาจะนี้ นานไปเมื่อหน้าเป็นของผู้อื่นแล้วจะคิดอ่านทำการต่อภายหลังก็จะมีได้รับความเดือดร้อนเสียใจอยู่หรือ

เหตุผลของเดียวสงก็คือเหตุผลอย่างเดียวกันกับเมื่อครั้งที่ขงเบ้งเจรจาว่ากล่าวให้เล่าปีเข้ายึดเอาเมืองเกงจิว แต่ครั้งนั้นเล่าปีไม่ฟังคำยอมรับชะตากรรมทั้งปวง โดยจะไม่ล่วงเข้ายึดเมืองเกงจิวเป็นอันขาด และผลจากการไม่ฟังคำขงเบ้งเป็นครั้งแรกก็ทำให้เล่าปีต้องสูญเสียมิตรรัก เสียอาณาประชาราษฎรและเดือดร้อนจนแทบเลือดตากระเด็น บทเรียนดังกล่าวคงสอนใจเล่าปี ประกอบทั้งเล่าเจี้ยงกับเล่าปีนั้นก็ไม่เคยรู้จักพบปะหน้าค่าตากันมาก่อน ดังนั้นเมื่อเล่าปีได้ฟังเหตุผลของเดียวสงแนะนำจึงจำนนต่อถ้อยคำและยอมรับความคิด แต่ยังคงวิตกกังวลเกี่ยวกับการยกไปเมืองเสฉวน จึงถามเดียวสงว่าพระคุณท่านเมตตาสั่งสอนครั้งนี้ข้าพเจ้าจะจดจำไว้ไม่ลืมเลือน แต่วิตกด้วยเมืองเสฉวนนั้นเป็นทางไกลแล้งกันดาร ประกอบด้วยชอกเขา ห้วยธารละหานเป็นอันมาก การเดินทางพิชิตแสนยาก ทำใจจะยกไปเมืองเสฉวนได้

เดียวสงได้ฟังคำเล่าปีก็ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ หยิบเอาแผนที่เมืองเสฉวนซึ่งตั้งใจเขียนไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนออกมาส่งให้แก่เล่าปี แล้วว่าข้อซึ่งท่านวิตกนั้นอย่ากังวลสืบไปเลย ข้าพเจ้าได้จัดทำแผนที่เมืองเสฉวนอย่างละเอียด บอกเส้นทางเดินทางทั้งปวงและจุดแหล่งพักพิงเสบียงอาหาร ตลอดจนห้วยหนองชอกเขาที่กระบุรีไว้แจ่มสิ้น ท่านจะเดินทางเข้าเมืองเสฉวนตามแผนที่นี้ได้โดยสะดวก

เล่าปีรับแผนที่เมืองเสฉวนมาด้วยความยินดี ปากก็กล่าวขอบคุณเดียวสงเป็นอันมาก

เดียวสงเห็นเล่าปีกำลังมีความยินดีก็กล่าวสืบไปว่า ตัวข้าพเจ้านี้มีเพื่อนรักวางใจอยู่ในเมืองเสฉวนสองคน คนหนึ่งชื่อ หวดเจ๋ง คนหนึ่งชื่อเบ้งตัด มีสติปัญญาและไว้วางใจได้เสมือนตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้ากลับไปถึงเมืองเสฉวนแล้วจะได้เจรจาว่ากล่าวให้เพื่อนทั้งสองคนนี้เข้าร่วมทำการด้วยท่าน เห็นจะตกลงปลงใจ ดังนั้น ถ้าวินใดหวดเจ๋งหรือเบ้งตัดมาหาท่านก็จงต้อนรับและปรักษาหารือ อย่าได้ระแวงสงสัยแต่ประการใดเลย

เล่าปีได้ฟังคำเดียวสงก็ลุกขึ้นคำนับขอบคุณ แล้วว่าความดีนลึกลับหาบางข้างเมืองเสฉวนอันท่านได้บอกกล่าวครั้งนี้มีคุณูปการแก่ข้าพเจ้าอย่างใหญ่หลวง เป็นพระคุณแก่ข้าพเจ้านัก ถ้าวันใดข้าพเจ้าทำการได้สำเร็จดังปรารถนาก็จะเลี้ยงดูท่านบำรุงท่านให้ถึงขนาดควรแก่ความชอบตอบสนองพระคุณท่าน

เดียวสงได้ฟังดังนั้นก็ยินดี จึงว่า ตัวข้าพเจ้านี้มีความปรารถนาจะหาภรรยาที่ดี มีน้ำใจอารอบคอบก็ได้เหมือนใจ ถึงมาตรว่ารู้สิ่งใดเป็นการลับก็มิควรที่จะอำไว้ จำจะบอกออกให้สิ้นที่จะตั้งใจให้ท่านทดแทนคุณนั้นหามิได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทย์าคม

เปลี่ยนในเส้นทาง (ตอนที่342)

เดียวสงตั้งใจเดิมจะยกเมืองเสฉวนให้แก่โจโฉ แต่ครั้นผิดหวังก็คิดเลียบเคียงความคิดเห็นของเล่าปี หากเห็นว่าดีก็จะยกเมืองเสฉวนให้ กว่าสามวันที่เล่าปีต้อนรับขับสู้เดียวสงอย่างสมเกียรติ กลับไม่เอ่ยคำถึงเรื่องเมืองเสฉวน จนเดียวสงต้องเปิดความในใจแล้วออกปากยกเมืองเสฉวนแก่เล่าปี

การกระทำของเดียวสงนั้นได้ออกตัวมาแต่ต้นว่าที่คิดอ่านยกเมืองเสฉวนให้แก่ผู้อื่นมิใช่เพราะประพัตติตนเป็นข้าชายเจ้าบ่าวขายนาย แต่เป็นเพราะเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนเป็นคนโลภโลเล ไร้สติปัญญา เห็นจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้ หากเมืองเสฉวนตกเป็นของเดียวสอก็จะได้ความเดือดร้อนแก่ราษฎรจึงต้องคิดอ่านหา นายใหม่ ความอันเล่าเจี้ยงเป็นคนโลภโลเลไร้สติปัญญานั้นหาใช่มีแต่เดียวสงคนเดียวเท่านั้นที่เห็นเช่นนั้น เพราะเป็นความอันรู้ทั่วกันทั้งแผ่นดิน ใครใดที่เอ่ยคำพาดพิงถึงเล่าเจี้ยงก็จะกล่าวตรงกันว่าเล่าเจี้ยงเป็นคนโลภโลเลไร้สติปัญญาทั้งสิ้น

ถ้าเช่นนั้นด้วยวิสัยที่ปรึกษาโจโฉแล้วเดียวสงจึงไม่คิดอ่านแก้ไขจุดอ่อนของเล่าเจี้ยงให้สมกับหน้าที่ ในประการนี้หน้าที่เดียวสงและบรรดาขุนนางอื่นๆ จะได้ทำการช่วยเหลือแก้ไขจุดอ่อนให้กับเจ้านายมา เป็นอันมากแล้ว แต่ไม่อาจแก้ไขได้ ซึ่งไขว่จะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เพราะเจ้านายบางประเภทนั้นถึงจะมีที่ปรึกษาซึ่งมี

สติปัญญาสักปานไหนก็ไม่ยอมรับฟังและไม่ยอมปรับปรุงแก้ไข จดอ่อน คงตั้งหน้ากินแต่นูญเก่าจนต้องย่อยยับอับจน

บรรดาผู้มีอำนาจและนักการเมืองในยุคหลังที่เป็นคนดั่งเล่าเจี้ยงนี้ก็มิให้เห็นอยู่หลากหลาย และด้วยเหตุนี้ก็นำหน้าใจเดียวสงที่ต้องอ้างเอาวิสัยชาย หากปรารถนาเป็นใหญ่เห็นได้ทีแล้วก็ต้องทำการ อันเป็นนัยเดียวกับที่มีพรรณนาไว้ในธรรมชาติธรรมะสงครามว่า ยามใดมีโอกาสดูแลดพยายาม สอเสียดและใส่ความเพื่อประโยชน์ ณ ดนถึง

ครั้งเดียวสงกล่าวคำอำลาเล่าปีแล้วก็เคลื่อนขบวนจะเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน เล่าปีและขงเบ้งได้คุมขบวนกองเกียรติดยตามไปส่งเดียวสงอีกระยะหนึ่งจึงคำนับลาเดียวสง แล้วสั่งให้กวนอุคุมทหารห้าร้อยตามไปอารักขาเดียวสงจนกระทั่งพ้นแดนเมืองเกงจิ๋ว ความรู้สึกในใจของเดียวสงตั้งแต่ครั้งออกจากเมืองฮูโตมาถึงแดนเมืองเกงจิ๋วกับความรู้สึกที่บังเกิดขึ้นนับตั้งแต่ถึงแดนเมืองเกงจิ๋วจนกระทั่งเดินทางกลับเมืองเสฉวนเป็นความรู้สึกที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ช่วงแรกเดียวสงเต็มไปด้วยความรู้สึกที่สลดหดหู่ อับยศอดสูใจและวิตกกังวลด้วยภาระซึ่งรับมาแต่เล่าเจี้ยงนั้นไม่ประสบความสำเร็จ แต่ช่วงหลังเดียวสงกลับเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ชื่นบานและอึดเอิบใจที่เห็นอนาคตเบื้องหน้ารุ่งโรจน์แจ่มใส ในขณะที่ภารกิจก็เสร็จสิ้นด้วยดี

ดังนั้น เดียวสงจึงเดินทางกลับเมืองเสฉวนด้วยความสบายใจ ครั้นถึงเมืองเสฉวนแล้วก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเดียวสงจึงตรงไปเยือนหวิดเจ้งสหายสนิท เมื่อคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วหวิดเจ้งจึงชวนเดียวสงเข้าไปสนทนากันในเรือน

เดียวสงได้เล่าความที่เดินทางไปเมืองหลวงแล้วผิดหวังจนกระทั่งได้พบปะสนทนากับเล่าปี และว่าอันโจโฉนั้นที่เราทั้งปวงจะไปอยู่ด้วยประสงค์จะเอาความสุข เห็นจะได้แต่ความทุกข์อีก ซึ่งจะเอาเมืองเสฉวนไปให้ก็หาความต้องการไม่ บัดนี้ข้าพเจ้ายกให้เล่าปีเสียแล้ว จึงกลับมาปรึกษาท่านจะเห็นประการใด

หวิดเจ้งคบหากับเดียวสงมาช้านาน ความรู้สึกนึกคิดจึงสอดคล้องต้องกันเป็นทางเดียว ดังนั้นแม้การที่เดียวสงตัดสินใจยกเมืองเสฉวนแก่เล่าปีจะมีได้ปรึกษาหารือกันมาแต่ก่อน แต่พอหวิดเจ้งได้ฟังก็มีความยินดี และเปิดเผยความในใจออกมาว่าอันตัวข้าพเจ้านี้ก็ตั้งใจจะไปทำการด้วยเล่าปี เพราะเล่าเจี้ยงนั้นเป็นคนไม่เอาถ่าน บัดนี้ เมื่อท่านสมัครใจจะไปอยู่ด้วยเล่าปีแล้วยกเมืองเสฉวนให้อีกเล่าก็เหมือนดั่งน้ำใจของข้าพเจ้าเราจะได้ทำการด้วยกัน

หวิดเจ้งกล่าวพลันคำก็มีเสียงคนเดินเข้าประตูมา และกล่าวว่าท่านทั้งสองกำลังคิดอ่านจะยกเมืองเสฉวนให้แก่ผู้ใดหรือ เดียวสงและหวิดเจ้งได้ยินเสียงคุ่นหู หันไปมองที่ต้นเสียเห็นเป็นเบ้งตัดสหายสนิทอีกคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาก็มีความยินดี จึงกล่าวพร้อมกันว่าเราสองคนสนทนากันด้วยเรื่องเมืองเสฉวนนั้นจริงแล้วและคิดว่าจะไปปรึกษาด้วยท่าน แต่โชคคดียที่ท่านมาจึงไม่ต้องเสียเวลาไปหาท่านอีก

หวิดเจ้งกล่าวต่อไปว่าตัวท่านก็มีสติปัญญา ทั้งคบหากับพวกเรามาช้านาน จงลองทายน้าใจเราว่าซึ่งคิดจะยกเมืองเสฉวนให้ผู้อื่นนั้นสมควรจะยกให้แก่ผู้ใด

เบ้งตัดจึงว่าทั่วทั้งแผ่นดินเวลานี้เห็นมีแต่โจโจ เล่าปี ชุนกวน และเตียวล้อเท่านั้นที่มีกำลังกล้าแข็งอยู่ แต่โจโฉนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ชุนกวนเล่าก็อยู่ฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี ไม่มีความคิดที่จะขยายอำนาจ มาทางภาคตะวันตก ส่วนเตียวล้อก็เป็นแต่ฝืนบุญ ทั้งสามคนนี้ล้วนพึ่งพาอาศัยไม่ได้ ทอดตาทั้งแผ่นดินแล้วจึงเห็นมีแต่เล่าปีผู้เดียว พวกท่านทั้งสองคนจะเห็นเป็นประการใด

เดียวสงและหวิดเจ้งได้ฟังคำเบ้งตัดดังนั้นก็ไม่ตอบ คงหันหน้ามาสบตากันแล้วหัวเราะ เบ้งตัดเห็นท่าทีของสองสหายก็รู้ว่าความเห็นของตนถูกต้องกับความคิดของสหายทั้งสองคนก็มีความยินดี จึงหัวเราะขึ้นพร้อมกันสามสหายมีความคิดเห็นพ้องต้องกันแล้ว เดียวสงจึงว่าเมื่อพวกเรามีความเห็นพ้องต้องกันดังนี้จึงหะก้าวดำไปก็คือการเชิญเล่าปีให้ยกกองทัพมาช่วยเมืองเสฉวนรบกับเตียวล้อ ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปว่ากล่าวกับเล่าเจี้ยง และเสนอให้เล่าเจี้ยงแต่งตั้งท่านทั้งสองเป็นทูตไปเชิญเล่าปีหวิดเจ้งและเบ้งตัดฟังความคิดของเดียวสงแล้วก็เห็นชอบ ครั้นได้เวลาก็คำนับลาแยกย้ายกันกลับไปที่อยู่

วันรุ่งขึ้นเดียวสงจึงเข้าไปในจวนของเล่าเจี้ยง พอเล่าเจี้ยงเห็นเดียวสงมาพบก็มีความยินดี ปรามว่าซึ่งท่านเดินทางไปเมืองหลวงขอให้โจโฉยกกองทัพมาช่วยนั้นได้ผลประการใด เดียวสงจึงว่าโจโฉเป็นศัตรูราชสมบัติทำการหยาบช้าปราชัยท่าน หาวาบิดพลัวไม่ส่งเครื่องบรรณาการ พอเกิดสงครามก็แต่งของบรรณาการไปเป็น

สินบน ซึ่งไม่คุ้มกับการที่โจโจจะยกกองทัพมาช่วยเมืองเสฉวน ทั้งได้ดูหมิ่นท่านขับไล่ข้าพเจ้าซึ่งเป็นทูตโดยไม่เคารพประเพณี เห็นที่โจโจคิดอ่านจะซ้ำเติมเอาเมืองเราเป็นมั่นคง

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงกล่าวว่าความสงครามข้างเมืองฮันตงก็กรุ่นอยู่ นี่โจโจจะยกมาซ้ำเติมอีกเล่า ท่านจะคิดอ่านประการใด เดียวสงจึงว่าทอดตาทั่วทั้งแผ่นดินบัดนี้มีผู้ซึ่งท่านจะพึ่งพาได้ก็เห็นแต่เล่าปี่ผู้เดียวเท่านั้น เล่าปี่ก็เป็นแค่เดียวกับท่าน เมื่อครั้งสงครามเซ็กเพ็กเล่าปี่ก็ได้ช่วยเหลือขุนกวนคิดอ่านแผนการผลาญกองทัพโจโจเสียถึงแปดสิบสามหมื่น กิตติศัพท์เล่าลือไปทั้งแผ่นดิน โจโจเองก็มีความยำเกรงเล่าปี่เป็นอันมาก หากมันเล่าปี่ยกกองทัพมาช่วยท่านเห็นว่าโจโจจะไม่กล้ามารุกราน สามะหาอะไรกับเดี๋ยวล่อจะไม่เกรงกลัวแก่เล่าปี่ ดังนั้นถ้าเชิญเล่าปี่มาช่วยการสงครามได้สำเร็จก็จะสำเร็จประโยชน์ทั้งความศึกข้างโจโจและเดี๋ยวล่อพร้อมกันทั้งสองด้าน ฉะนั้นจึงขอให้ท่านคิดอ่านเป็นไมตรีเชิญเล่าปี่มาป้องกันเมืองเสฉวนเถิด

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี และว่าตัวเรานี้ได้ยินกิตติศัพท์เล่าปี่มากี่ช้านาน คิดเลื่อมใสใคร่รู้จักคบหา แต่หนทางนั้นกันดารจึงไม่ได้ไปพบปะสนทนาทั้งที่เป็นแค่เดียวกัน ความคิดท่านครั้งนี้ต้องด้วยความเห็นของเรา แต่วิดกว่าจะหาผู้ใดเป็นทูตไปเจรจาว่ากล่าวกับเล่าปี่

เดี๋ยวล่อจึงว่าการซึ่งจะเชิญเล่าปี่ให้ยกกองทัพมาแต่เมืองเกงจิวเพื่อสู้รบปรบมือกับโจโจและเดี๋ยวล่อนั้นเป็นการใหญ่ จำต้องมีผู้วางใจและชำนาญการทูตจึงจะทำการได้สำเร็จ ข้าพเจ้าพิเคราะห์แล้วเห็นแต่หฺวงเจ๋งและเบ้งต๋งสองคนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ วางใจได้ว่าจะทำการให้สำเร็จดังปรารถนา

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารให้เชิญหฺวงเจ๋งและเบ้งต๋งเข้ามาพบ แล้วว่าการสงครามข้างเมืองฮันตงนั้นเป็นอันตรายต่อเมืองเสฉวน มิหนำซ้ำกองทัพของโจโจก็คิดอ่านจะซ้ำเติมเอาอีกเล่า เราจึงปรารถนาที่จะเชิญเล่าปี่ให้ยกกองทัพมาช่วยป้องกันเมืองเสฉวน การนี้เป็นการใหญ่หลวงนัก เห็นแต่หฺวงเจ๋งท่านที่พอวางใจให้ไ้ราชการในครั้งนี้ จึงให้ท่านเดินทางไปเมืองเกงจิวเชิญเล่าปี่ยกกองทัพมาป้องกันรักษาเมืองเราให้สำเร็จจงได้ หฺวงเจ๋งคำนับรับคำสั่งเล่าเจี้ยง แล้วว่าท่านจงวางใจข้าพเจ้าจะทำการให้สำเร็จดังประสงค์

เล่าเจี้ยงได้ฟังก็มีความยินดีจึงแต่งหนังสือถึงเล่าปี่ แล้วสั่งให้จัดของขวัญกำนัลเป็นอันมากให้หฺวงเจ๋งนำไปมอบแก่เล่าปี่ และให้ให้รีบออกเดินทางไปเมืองเกงจิวโดยเร็ว

หฺวงเจ๋งรับหนังสือและของขวัญกำนัลแล้วคำนับลาเล่าเจี้ยงออกไปจัดแจงแต่งขบวนออกเดินทางไปเมืองเกงจิว ครั้นหฺวงเจ๋งกลับออกไปแล้ว เล่าเจี้ยงจึงสั่งให้เบ้งต๋งคุมทหารห้าพันยกไปคอยต้อนรับเล่าปี่ที่ใกล้ชายแดนเมืองเสฉวน ถ้าหากเล่าปี่ยกกองทัพมาแล้วก็ให้รีบเชิญ เล่าปี่มาที่เมืองเสฉวนโดยเร็ว

ในขณะที่เบ้งต๋งกำลังจัดแจงทหารเพื่อจะยกออกไปต้อนรับเล่าปี่นั้น อยุ่กวน และองลอย ขุนนางที่ปรึกษาของเล่าเจี้ยงได้ยินกิตติศัพท์จึงไต่ถามความจากบรรดาทหารก็ทราบความว่าเล่าเจี้ยงแต่งให้หฺวงเจ๋งเป็นทูตไปเชิญเล่าปี่ให้ยกกองทัพมารักษามืองเสฉวนก็ตกใจ รีบชวนกันเข้าไปหาเล่าเจี้ยง แต่ในเวลานั้น สองขุนนางคำนับเล่าเจี้ยงตามธรรมเนียมแล้ว อยุ่กวนซึ่งมีพื้นเพเดิมเป็นชาวเมืองเสฉหลงจึงกล่าวขึ้นก่อนว่า ข้าพเจ้าได้ทราบที่ท่านแต่งให้หฺวงเจ๋งเป็นทูตไปเชิญเล่าปี่ให้ยกกองทัพมารักษามืองเสฉวนนั้น ความจริงเป็นประการใด

เล่าเจี้ยงจึงเล่าความซึ่งได้ปรึกษาหารือกับเดี๋ยวล่อ หฺวงเจ๋ง และเบ้งต๋งให้สองขุนนางฟังทุกประการ อยุ่กวนฟังคำเล่าเจี้ยงแล้วจึงทักท้วงว่า เหตุใดท่านมาเชื่อถ้อยคำเดี๋ยวล่อนี้ จะเอาเมืองเสฉวนทั้งสิบเอ็ดหัวเมืองไปให้แก่ผู้อื่นเสียเล่า

เล่าเจี้ยงได้ฟังคำท้วงก็ตกตะลึงและด้วยวิสัยที่เป็นคนโลเล ก็เกิดความรู้สึกลังเลใจ แต่กระนั้นก็ยังคงกล่าวตอบอยุ่กวนว่า ท่านว่ากล่าวดังนี้ท่านไม่ทราบหรือว่าเล่าปี่กับเรานั้นใช่จะเป็นคนอื่นไกล หากเป็นคนแค่เดียวกันและเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ด้วยกัน เราจึงให้ไปเชิญเล่าปี่ยกกองทัพมาป้องกันเมืองเสฉวน ไฉนท่านจึงว่ากล่าวฉะนี้เล่าอยุ่กวนจึงว่าเล่าปี่กับท่านเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหี้ยนเต้ มีแค่เดียวกันก็จริงอยู่ แต่เล่าปี่นั้นเป็นคนเจ้าปัญญา ความคิดแยบคายนั้นมาก เหมือนหนึ่งเสือเผาะเจ้าศีล แสร้งทำน่าใจอารีรอบคอบให้คนนับถือลือชาปรากฏ เห็นแต่ภายนอกมิรู้กว่าดี อันน่าใจเล่าปี่นั้นคิด

ประการหนึ่งเล่าปี่ก็มีขงเบ้งแลบ้งทองเป็นที่ปรึกษา กวนอู เตียวหุย จูล่ง อยุ่เอียน สองตง เป็นทหารเอกมีฝีมือเข้มแข็งนัก อันท่านจะให้ไปรับเล่าปี่มาไว้ที่เมืองเสฉวนนี้ที่ไหนเล่าปี่จะยอมเป็นผู้น้อย จะเอาราชสีห์มาไว้ในกรงจะไ้หรือ อนึ่งเมืองเสฉวนจะมีเจ้าเมืองเป็นสองนั้นก็เหมือนช้างนำมันอยู่โรงเดียวกันเห็นจะอยู่มิไ้

อุยก้วนเห็นเล่าเจี้ยงฟังเหตุผลแล้วนั่งนิ่งอยู่ จึงกล่าวสลับไปว่าการทั้งนี้ น่าจะเกิดแต่ครั้งเดียวสงเดินทางไปเมืองหลวงหากลับได้แวะไปหาเล่าปีที่เมืองเกงจิ๋ว แล้วคิดอ่านวางแผนมาหลอกลวงท่านให้เชิญเล่าปีมาช่วยรักษาเมืองเสฉวน ได้ทีแล้วก็จะยึดเอาเมืองเสฉวนเสีย ฉะนั้นขอบที่ท่านจะประหารเดียวสงเสียก่อน

อุยก้วนสังเกตเห็นเล่าเจี้ยงมีท่าทีโลเลจึงส้าทับต่อไปว่าเมืองเสฉวนนี้ภูมิประเทศเป็นป่าเขาและเส้นทางทุรกันดารนัก แม้ใครไหนกล้าบังอาจยกมา เราก็สามารถคิดอ่านป้องกันเมืองเสฉวนเอาไว้ได้ ท่านอย่าได้วิตกเลย

เสี้ยนเส้นทางสู่บัลลังก์มังกรของเล่าปี แม้วันนี้ยังไม่ตาเท่าเล่าปี แต่ก็ได้ดำเข้าที่ใจของเล่าเจี้ยง จนเกิดความรู้สึกพริ้งพริ้วขึ้นในใจ

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทยาคม

ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สอง (ตอนที่343)

เดียวสง หวดเจ้ง และเบ้งตัด สามสหายสนิทซึ่งเป็นขุนนางแห่งเมืองเสฉวนร่วมคิดอ่านยกเมืองเสฉวนแก่เล่าปี จนเล่าเจี้ยงเชื่อแผนการที่รวมคิดกันนั้นแล้วให้หวดเจ้งเป็นทูตไปเชิญเล่าปีมาแต่เมืองเกงจิ๋ว และให้เบ้งตัดคุมทหารห้าพันไปคอยต้อนรับ แต่แผนการดังกล่าวกลับเกิดเสียใจเล่าเจี้ยงโดยอุยก้วน และอองลุย สองขุนนางที่ปรึกษาคัดค้าน แล้วยุยงเล่าเจี้ยงให้ระแวงเล่าปี

เล่าเจี้ยงโลเลตามคำค้านแต่ยังเกรงเดียวสงและโจโฉจึงคิดว่าถ้าเดียวสงและโจโฉยกกองทัพมาจะว่าประการใด

ครั้นอุยก้วนเห็นเล่าเจี้ยงมีท่าทีลังเลสมความคิดจึงปลอบใจว่า เมืองเสฉวนนี้มีซอกเขาและเส้นทางเดินทุรกันดารยากที่กองทัพใดจะเข้าตี ถึงแม้โจโฉและเดียวสอยกมาก็เพียงแต่รักษาตามทุกด้านไว้ให้มั่นคงก็ไม้อาจยกพลเข้าถึงเมืองเสฉวนได้

เล่าเจี้ยงได้ฟังแผนการรับมือกับโจโฉ และเดียวสงเพียงแต่การตั้งรับดังนั้นก็ลังเลในความเห็นของอุยก้วน จึงกล่าวว่า อันธรรมชาติมาคิดเมืองจวนจะได้แล้ว จะถอยเสียนั้นหาไม่เหมือนเพลิงลามไหม้ติดชนคั่วร้อนจักขุอยู่แล้วจะมีดับเสีย และนั่งอยู่ให้เพลิงดับเองนั้นได้หรือ ถ้อยคำอันนี้เรามาเป็นครู ท่านออกไปเสียเถิด ว่าแล้วเล่าเจี้ยงก็ขับอุยก้วนให้กลับออกไป อองลุยจึงทักท้วงว่าท่านอย่าเพิ่งวู่วามก่อน เพราะการเชื่อฟังเดียวสงมีแต่จะหาภัยมาใส่ตัว อันตรายจะเกิดแก่ท่านเป็นมั่นคง

เล่าเจี้ยงจึงว่าซึ่งเราเชิญเล่าปียกกองทัพมาช่วยนั้นเมืองเสฉวนก็จะปลอดภัยจากข้าศึก ไฉนท่านจึงว่าเป็นการหาภัยมาใส่ตัวเล่า อองลุยจึงอธิบายว่า เดียวส่อนี้ถึงจะเป็นศัตรูท่านก็เหมือนหูดสิ่วอันเป็นที่กายภายนอก แต่จะเอาเล็บสะกิดเสียก็จะหายไป อันเล่าปีจะเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองนั้นเหมือนวันโรคอันเป็นยอดขึ้นในอก ยากที่จะรักษาได้ ด้วยเล่าปีนั้นเป็นคนอกตัญญู มิได้รู้จักคุณคุณ โจโฉเอาไปเลี้ยงไว้ยังกลับคิดร้ายแก่ผู้มีคุณ แล้วไปอาศัยขุนกวนเล่าก็ชิงเอาเมืองเกงจิ๋ว มิได้ซื้อตรงต่อผู้ใด ซึ่งท่านจะไว้ใจเล่าปีแล้วรับเข้ามาในเมืองนั้นจะเกิดอันตรายเป็นมั่นคง

น้ำใจเล่าเจี้ยงเกรงกลัวเดียวสงซึ่งพยายาพห่วยเหตุเล่าเจี้ยงสังหารมารดาเดียวสง หากพลาดพลั้งเสียทีแล้วไม่เพียงแต่จะเสียเมืองถึงตัวก็ต้องตายตาม ยิ่งกว่านั้นยังมีกองทัพของโจโฉประจวบตั้งเสียใหญ่คอยจ้องขย้าซ้ำอีก เล่าเจี้ยงเกรงภัยทั้งสองนี้ยิ่งกว่าที่จะเห็นว่าเล่าปีซึ่งเป็นคนแซ่เดียวกันว่าเป็นภัยแก่ตัว ทั้งเห็นว่าสองขุนนางได้แต่ออกความเห็นคัดค้านเล่าปี แต่ไม่มีความเห็นที่จะรับมือกับกองทัพเมืองฮั่นต๋งและเมืองสุโตะ น้ำใจเล่าเจี้ยงซึ่งเริ่มโลเลมาข้างอุยก้วนก็พลิกกลับไปเห็นด้วยกับแผนการของเดียวสง

ครั้นคิดดังนั้นแล้วเล่าเจี้ยงจึงรู้สึกไม่พอใจอุยก้วนและอองลุย ตวาดใส่อองลุยว่าตัวเรากับเล่าปีแซ่เดียวกันเหมือนดังหนึ่งพี่น้อง ที่ไหนจะคิดร้ายต่อกัน พวกท่านคิดแต่จะให้พี่น้องแตกแยกกันมิควรเลย ว่าแล้วก็สั่งทหารให้จับตัวอองลุยและอุยก้วนลากออกไปข้างนอก

ฝ่ายหวดเจ้ครั้นเดินทางถึงเมืองเกงจี้ก็แจ้งแก่ทหารรักษาการณ์ว่าเป็นทูตถือหนังสือมาแต่เมืองเสฉวนจะขอพบเล่าปี่ ครั้นเล่าปี่ได้ทราบรายงานก็มีความยินดี เชิญหวดเจ้มาพบที่ศาลาว่าการเมืองเกงจี้ หวดเจ้คำนับเล่าปี่ตามธรรมเนียมแล้ว จึงมอบของกำนัลและหนังสือของเล่าเจี้ยง เล่าปี่รับหนังสือมาอ่านดูเป็นเนื้อความว่า ข้าพเจ้าเล่าเจี้ยงผู้น้องขอคำนับอวยพรมาถึงเล่าปี่ผู้พี่ ด้วยข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ของท่านตั้งแต่ครั้งสงครามโจรโพกผ้าเหลืองให้มีน้ำใจรักใคร่นับถือใครจะสนทนากับ แต่ติดขัดด้วยหนทางทุรกันดารและไกลกันนัก ยากที่จะไปมาหาสู่ จะจัดแจงส่งของมากำนัลแทนตัว บ้านเมืองก็ไม่สงบ โจรผู้ร้ายชุกชุม จึงมิได้มาคำนับตามประเพณีให้สมกับความเป็นพี่น้อง จงอดโทษให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด แลบัดนี้เดี่ยวล่อเจ้าเมืองฮันต๋งมีน้ำใจกำเริบ ไม่เห็นแก่ความสงบสุขของอาณาประชาราษฎร์ คิดจะยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวนทำร้ายข้าพเจ้า ครั้นทอดตาไม่เห็นผู้ใดเป็นที่พึ่ง เห็นอยู่ก็แต่ท่านที่จะช่วยป้องกันรักษาเมืองเสฉวน คัมครองราษฎรให้ปลอดภัยได้ โดยโบราณว่าไว้ว่าสิบผู้อื่นมิเท่าแซ่เดียวกัน ขอจงเห็นแก่ความเป็นพี่น้อง ช่วยป้องกันเมืองและราษฎร อย่าให้เสียที่แก่เดียวล่อนั้นเลย

เล่าปี่อ่านความตามหนังสือของเล่าเจี้ยงจบแล้วก็มีน้ำใจยินดี ส่งหนังสือนั้นให้แก่ ขงเบ้งรับไปอ่าน แล้วกล่าวกับหวดเจ้ว่าท่านมาแต่ทางไกล วันนี้งพักผ่อนให้เป็นทีสบายใจ อันการซึ่งเล่าเจี้ยงน้องเรปรารถนาตั้งนี้ อย่าได้วิตกเลย ว่าแล้วเล่าปี่จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงหวดเจ้ตามประเพณี

ในระหว่างที่กินโต๊ะอยู่นั้นเล่าปี่ได้กล่าวกับหวดเจ้ว่าเมื่อครั้งที่เดียวสงเดินทางผ่านแดนเกงจี้ก็ได้เอ่ยนามของท่านว่ามีสติปัญญาหลักแหลม วางใจได้สนิท ข้าพเจ้าก็มีความคิดอยากพบหน้าท่านอยู่ วันนี้ได้รู้จักกับท่านนับว่าเป็นวาสนาที่ร่วมกันมาแต่ปางก่อน

หวดเจ้จึงว่าท่านยกย่องดังนี้ขอบคุณนัก ข้าพเจ้าเป็นแต่ขุนนางผู้น้อยด้อยปัญญา หากมีผู้ใดนับถือลือเลื่องไม่ซึ่งเดียวสงได้ยกย่องฝากฝังไว้กับท่านนั้นเป็นแต่เดียวสงแลข้าพเจ้านับถือ เป็นสหายอันสนิทจึงคิดยกย่องให้เกินตัว เดียวสงกลับไปเมืองเสฉวนแล้วได้เล่าความทั้งปวงให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าก็มีน้ำใจยินดีเพราะตั้งความปรารถนามาแต่ก่อนว่าโอกาสเมื่อใดจะได้มาทำราชการอยู่กับท่าน

แล้วหวดเจ้จึงว่าการซึ่งเดียวสงได้ว่ากล่าวกับท่านนั้นบัดนี้สมคะเนแล้ว ท่านยังมีความวิตกประการใดอีกหรือ เล่าปี่ทำหน้าที่ตราสรว้อยแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้อำภพ แผ่นดินทั้งแผ่นดินแต่หาที่จะอาศัยก็ไม่ไม่ต้องยืมเมืองเขาอยู่ คิดมาก็เฝ้าเวทนา แต่ณยังมีกึ่งไม้จับ เกิดมาเป็นคนไม่มีที่อยู่ก็เฝ้าสมเพช แล้วเล่าปี่จึงกล่าวสืบไปว่าอันความปรารถนาดีของเดียวสงนั้นเป็นที่ซาบซึ้งแก่ใจข้าพเจ้า แต่วิตกว่าตัวข้าพเจ้ากับเล่าเจี้ยงเป็นแซ่เดียวกัน ซึ่งจะคิดชิงเอาเมืองของเล่าเจี้ยงนี้แล้วคือข้อวิตกมิรู้ที่จะตัดสินใจประการใด

หวดเจ้ได้ฟังคำเล่าปี่ก็สำคัญว่าเล่าปี่ยังติดขัดด้วยประเพณี พี่น้องแซ่เดียวกันจึงยังไม่อาจตัดใจยกไปเมืองเสฉวน จึงประโลมใจเล่าปี่ว่าอันเมืองเสฉวนนี้ภูมิฐานมั่นคงบริบูรณ์ทุกสิ่ง เป็นที่อุดมกว่าทุกเมือง ถ้าผู้ใดหาสติปัญญามิได้ ถึงจะตั้งตัวเป็นใหญ่ก็คงจะเป็นของผู้อื่น บัดนี้เล่าเจี้ยงให้มีหนังสือมาถึงท่านก็เหมือนเอาเมืองมายกให้ เป็นวาสนาของท่านแล้ว ขออย่าได้ทิ้งเมืองเสฉวนเสียเลย ซึ่งท่านจะคิดทำการไปเบื้องหน้านั้น ข้าพเจ้าจะท่านบำรุงให้สำเร็จ ถึงจะตายก็ไม่เสียตายแก่ชีวิตเลย

หวดเจ้ทนทานต่อพลังอำนาจของความอ่อนน้อมของเล่าปี่มิได้จึงจำต้องปวารณาตัวรับภาระคิดอ่านทำการให้เมืองเสฉวนตกได้แก่เล่าปี่ ทั้งได้อรรถาธิบายชี้แจงถึงเหตุและผลประโยชน์เล่าปี่มิให้ติดขัดในหัวใจที่จะยกไปยึดเอาเมืองเสฉวน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็นับหวดเจ้แล้วว่าอันน้ำใจไมตรีของท่านครั้งนี้ข้าพเจ้าจะจดจำไว้ไม่ลืมเลือน ว่าแล้วเล่าปี่จึงยกสุราขึ้นดื่ม คำนับหวดเจ้ หวดเจ้ก็ดื่มสุรารับคำนับตอบ

ครั้นงานเลี้ยงเลิกหวดเจ้กลับไปที่พักแรมเมืองแล้ว เล่าปี่ยังคงนั่งดื่มสุราอยู่ที่ศาลาว่าการเมืองเกงจี้มีลักษณะครุ่นคิดกังวล บังทองเห็นดังนั้นก็รู้ว่าเล่าปี่ยังชุ่นข้องในจิตใจเกี่ยวกับการยกไปยึดเมืองเสฉวนว่าติดขัดด้วยประเพณีพี่น้องที่เป็นแซ่เดียวกัน กับเล่าเจี้ยง บังทองจึงเข้าไปกล่าวกับเล่าปี่ว่า อันธรรมดาผู้มีสติปัญญานั้น ถ้าจะคิดอ่านทำการสิ่งใด ถึงจะเต็มใจก็มิเต็มใจก็ดี ก็ยอมว่ากล่าวให้แตกฉานปรากฏออก แลจะนั่งรำพึงรอนเอยก็เหมือนคนหาปัญญามิได้ ตัวท่านก็ประกอบด้วยสติปัญญา จะมานั่งวิตกถ้อยหน้าถ้อยหลังอยู่จะนี้หาควรไม่

เล่าปี่ได้ฟังคำบังทองต้องด้วยความวิตกซึ่งกรุ่นอยู่ในใจ จึงเงยหน้ามองบังทองแล้วว่าซึ่งท่านกล่าวทั้งนี้ต้องด้วยที่รอนเอยในหัวใจ เพราะประเพณีพี่น้องนั้นแล้วข้าพเจ้าจึงไม่รู้ที่จะตัดสินใจประการใด จำต้องขออาศัย

ปัญญาท่านช่วยคิดอ่านตัดสินใจให้ข้าพเจ้าเถิดเล่าปีโยนเพื่อกร่อนในการฝ่าประเพณีพี่น้องให้เป็นภาระหน้าที่ของบังทอง บังทองได้ฟังดังนั้นจึงปลอบใจต่อไปว่า อันเมืองเกงจี้นี้ ข้างตะวันออกนั้นชนกวนเป็นอริอยู่ ฝ่ายทิศเหนือโจโจกก็เป็นศัตรู ทุกวันนี้เหมือนอยู่กลางไฟ ด้วยศัตรูนั้นอยู่รอบตัว อันเมืองเสฉวนนั้นผู้คนก็มาก พรักพร้อม ทรัพย์สมบัติทั้งปวง ก็บริบูรณ์ เห็นจะเป็นที่ตั้งตัวให้เป็นสุขได้

บัดนี้เตียวสง หวดแจ้งทั้งสองก็มีใจรักดีต่อท่านจะช่วยท่านบำรุงเหมือนเทพยดามาชี ขุมทองให้ เหตุไฉนท่านจึงยังมีความวิตกกังวลอยู่ละเล่า เล่าปีจึงว่าอันโจโจกกับข้าพเจ้านั้นพาให้เกิดมาเป็นศัตรูกัน โจโจกทำการสิ่งไรล้วนใช้อำนาจเด็ดขาดรุนแรง ไม่คำนึงถึงประเพณีและธรรมทั้งปวง ส่วนตัวข้าพเจ้าทำการสิ่งไรล้วนใช้ความเมตตาปราณี เป็นที่ตั้งมั่นอยู่ในขนบธรรมเนียมประเพณี จึงประหนึ่งไฟกับน้ำ โจโจกครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดิน มีอำนาจทางการทหารเกริกฟ้า ตัวข้าพเจ้าอาสาอาภัพ แต่รอดตัวมาได้ถึงวันนี้ก็เพราะบุญที่มีใจเมตตาและถือธรรมเนียมประเพณีได้คุ้มไว้ บัดนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าละมโนธรรมประจำใจเพียงเพื่อหวังเอาทรัพย์สมบัติของผู้อื่นนั้นไม่ต้องอหยาศัย ตัดสินใจทำไมลงเลย

บังทองจึงว่า อันซึ่งท่านตั้งอยู่ในความสัตย์นี้ก็เป็นที่เทพยดามนุษย์สรรเสริญควรอยู่แล้ว แต่แผ่นดินทุกวันนี้มิได้เป็นปกติ เกิดจลาจลต่างๆ คนกุมอาวุธรักษาตัวมิวางมือซึ่งท่านจะถือความสัตย์ให้มั่นคงอยู่นั้นก็มิได้ธรรมดาภัยมาถึงตัวแล้วก็ยอมจะรักษาตัวก่อน อันเมืองเสฉวนนั้นควรจะยึดเอาเป็นที่อาศัย แต่พอสงบอันตรายถ้าแผ่นดินราบคาบเป็นปกติมีความสุขแล้วจึงค่อยสนองคุณท่านเมื่อภายหลังโดยสมควรให้สิ้นความครหานินทามิดีหรือ

ถ้าท่านมิคิดเอาเมืองเสฉวนบัดนี้ นานไปเมืองหน้าก็จะเป็นของผู้อื่น จะกลับคิดทำการเมื่อภายหลังเห็นจะไม่สำเร็จ จะปวยการสติปัญญาของผู้ช่วยอุปถัมภ์เสียเปล่า

บังทองยกเหตุผลแสดงประการใด เล่าปีก็ยังไม่ตัดสินใจ ดังนั้นบังทองจึงหาทางออกว่าการยึดเอาเมืองเสฉวนนั้นเป็นแต่เพียงการยึดเมืองไว้ชั่วคราวเพื่อป้องกันตัว เมื่อใดที่รวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งแล้วค่อยคืนเมืองเสฉวนแก่เล่าเจี้ยง หรือตอบแทนบุญคุณด้วยประการอื่นให้เหมาะสมก็จะพ้นคำครหานินทา และต้องรีบตัดสินใจในเรื่องนี้ หากนานเกินเข้าไปเมืองเสฉวนตกเป็นของคนอื่นแล้วก็ยากที่จะยึดได้ ผู้คนทั้งปวงที่สนับสนุนอุปถัมภ์เล่าปีก็จะสิ้นกำลังใจ

เล่าปีได้ฟังเหตุผลและหนทางออกจากบังทองแล้วก็เห็นว่าเป็นเหตุผลที่พอจะเอ่ยอ้างให้พ้นคำครหานินทาได้ จึงว่าอันคำสั่งสอนของท่านนี้บริบูรณ์ด้วยเหตุผลผล จะข้ามพ้นซึ่งคำครหานินทานั้นได้ ควรจะจารึกไว้ในแผ่นทองสอนใจไปเข้าคำ

เมื่อตัดสินใจดังนั้นเล่าปีจึงให้หาขงเบ้งเข้ามาปรึกษา แล้วปรารภว่าได้ตัดสินใจที่จะยกกองทัพไปยึดเอาเมืองเสฉวน แต่เป็นการยึดเมืองเสฉวนไว้ชั่วคราว เมื่อตั้งตัวได้แล้วก็จะคืนเมืองเสฉวนแก่เล่าเจี้ยง ทั้งจะปูนบำเหน็จความชอบมิให้เป็นที่ครหานินทาแก่คนทั้งปวง เมื่อปรารภความทางการเมืองแล้ว เล่าปีจึงปรึกษาเกี่ยวกับราชการข้างทหารกับ ขงเบ้งว่าการซึ่งจะยกไปเมืองเสฉวนนั้นใหญ่หลวงนัก ท่านจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งจึงว่าการซึ่งจะยกไปเมืองเสฉวนจำต้องใช้เวลา เสี่ยงอาหาร และต้องอาศัยฐานบำรุงที่มั่นคงแข็งแรง บัดนี้เมืองเกงจี้ ก็ยังอยู่หน้าศึก จะทิ้งเมืองเกงจี้เสียนั้นไม่สมควร จะต้องรักษาเมืองเกงจี้ไว้ให้มั่นคงเพื่อเป็นฐานบำรุงเสบียงอาหารและผู้คน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับความคิดของท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้า บังทอง ลุยเอี๋ยน สองดง จะคุมทหารยกไปเมืองเสฉวน ส่วนตัวท่าน กวนอู เตียวหุย และจูลง จงป้องกันรักษาเมืองเกงจี้ไว้ให้ปลอดภัย ขงเบ้งและบังทองได้ฟังคำเล่าปีก็พยักหน้ารับคำ

วันรุ่งขึ้นเล่าปีจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงกำหนดการยกไปเมืองเสฉวน ให้สองดงเป็นกองทัพนหน้าเล่าปีและบังทองเป็นกองทัพลองลุยเอี๋ยนเป็นกองทัพหลัง และคุมเสบียงอาหาร ให้จัดทหารห้าหมื่นเตรียมพร้อมไว้รอวันฤกษ์ดีแล้ว จะยกไปเมืองเสฉวน

การตัดสินใจครั้งนี้ของเล่าปีนับเป็นการตัดสินใจครั้งสำคัญ เพราะนั่นคือการเริ่มดำเนินการตามยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สอง หลังจากยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่หนึ่งได้บรรลุผลโดยการยึดเมืองเกงจี้ และหัวเมืองที่ขึ้นต่อไว้ในอำนาจได้สำเร็จแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทยาคม**ชะตาฟ้า (ตอนที่344)**

เล่าปีติดขัดในหัวใจว่าเล่าเจียงเป็นคนแซ่เดียวกันจึงไม่อาจตัดใจยกไปเมืองเสฉวนได้ แต่ครั้นบังทองได้หาทางออกว่าเป็นเพียงการยืมเมืองเสฉวนไว้ชั่วคราวเพื่อความปลอดภัยและอาศัยตั้งตัวก็เห็นทางออก จึงจัดแจงแต่งกองทัพเตรียมจะยกไปเมืองเสฉวน

ในระหว่างที่เล่าปีกำลังจัดกองทัพอยู่นั้น เลี้ยวฮัวซึ่งเป็นหัวหน้าโจร มีสำนักอยู่ที่เขตป่าเขาหน้าด่านเมืองสุไโต ได้กลับตัวกลับใจเลิกประพฤติตนเป็นโจรจึงคุมสมัครพรรคพวกมาขอสวามิภักดิ์ด้วยเล่าปีที่เมืองเกงจิ๋ว เล่าปีจึงรับเลี้ยวฮัวและพวกไว้เป็นทหารในกองทัพ

เมื่อกำหนดแผนการจัดกำลังที่จะยกไปเมืองเสฉวนแล้ว เล่าปีจึงตั้งให้ขงเบ้งเป็นผู้รักษาเมืองเกงจิ๋ว ให้กวนอุเป็นผู้รักษาเมืองซงหยง ให้จูลงเป็นผู้รักษาเมืองกำเหลง ให้เตียวหุยเป็นกองลาดตระเวนคอยช่วยเหลือรักษาความปลอดภัยแก่บรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว ส่วนเลี้ยวฮัวและคณะโจรซึ่งเข้าสวามิภักดิ์นั้นให้ขึ้นสังกัดกับกวนอุแล้วให้ยกไปอยู่เมืองซงหยง

เย็นวันศุกร์ที่สิบเจ็ด เดือนสาม หลังฉลองวันตรุษแล้วเป็นวันฤกษ์ดี เล่าปีจึงให้กรีธาทัพออกจากเมืองเกงจิ๋ว ตั้งการพิธีบวงสรวงบูชาเทพยดาที่หน้าเมือง ขอสวัสดิมงคลแล้วให้ลั่นฆ้องกลองเป็นสัญญาณเคลื่อนทัพ ขงเบ้ง กวนอุ เตียวหุย จูลง ได้ออกมาส่งที่หน้าประตูเมืองและ คำนับอวยพรให้เล่าปีมีชัยชนะในการสงคราม พอได้เวลาฤกษ์สองตกก็คุมกองทัพหน้าเคลื่อนออกจากที่ตั้ง เล่าปี บังทอง อำลาขงเบ้ง และบรรดาทหารเอกที่อยู่รักษาเมืองเกงจิ๋วแล้วจึงเคลื่อนกองทัพหลวงออกจากที่ตั้ง ตามด้วยกองทัพหลังของอุยเอี้ยนเคลื่อนตามไป

ขงเบ้งยื่นส่งกองทัพของเล่าปีจนกองทัพหลังเคลื่อนออกจาก ที่ตั้งแล้วขงเบ้งจึงกลับเข้าไปในเมืองเล่าปีนำกองทัพเมืองเกงจิ๋วยกไปเมืองเสฉวนครั้งนี้ นับเป็นการเริ่มจังหวะก้าวสำคัญของยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สอง แต่การดังกล่าวนั้นเป็นการใหญ่เล่าปีไม่อาจทิ้งเมืองเกงจิ๋วได้เพราะตั้งอยู่ในระหว่างความขัดแย้ง โดยทางด้านเหนือมีกองทัพโจโจ ทางด้านใต้มีกองทัพของซุนกวนซึ่งอุปมาตั้งนั่งอยู่ในกองไฟ หากเสียเมืองเกงจิ๋วก็จะเป็นอุปสรรคต่อการยึดเอาเมืองเสฉวนเพราะขาดฐานสนับสนุนทั้งกำลังและเสบียงอาหาร จึงเป็นเหตุให้เล่าปีต้องแบ่งกำลังออกเป็นสองส่วน

ส่วนแรกเล่าปีนำกองทัพไปด้วยตนเอง โดยมีบังทองเป็นขุนซื้อ มีสองดงเป็นกองทัพหน้า อุยเอี้ยนเป็นกองทัพหลัง ส่วนที่สองนั้นให้ขงเบ้ง กวนอุ เตียวหุย จูลง รักษาเมืองเกงจิ๋ว โดยกวนอุไปรักษาเมืองซงหยง จูลงไปรักษาเมืองกำเหลง ส่วนเตียวหุยเป็นหน่วยลาดตระเวน

การจัดกำลังดังนี้พอจะแลเห็นได้ว่าเมืองเกงจิ๋วจะปลอดภัยจากการรุกรานทั้งเหนือใต้ เพราะด้วยสติปัญญาของขงเบ้งที่วางยุทธศาสตร์เป็นพันธมิตรกับซุนกวนรับมือกับโจโจนั้นย่อมป้องกันไม่ให้เมืองกังตั๋งยกมารุกราน ในขณะที่เดียวกันโจโจก็ขาดไม้กล้ายกมาทำร้ายด้วยกองทัพเมืองกังตั๋งยังเป็นพันธมิตรกับเมืองเกงจิ๋ว จึงทำให้กองทัพของเล่าปีกรีธาสูตินแดนเสฉวนได้โดยปลอดภัย

อาจตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดเล่าปีจึงไม่ให้ขงเบ้งเป็นขุนซื้อนำทัพไปเสฉวน เพราะถ้าหากขงเบ้งเป็นขุนซื้อนำทัพไปเองเหตุการณ์ก็อาจเปลี่ยนแปลง หรือไม่เหมือนกับที่บังทองเป็นขุนซื้อนำทัพ ด้วยประการแรกนั้นขงเบ้งเป็นผู้กุมราชภาระงานลับและหน่วยสอดแนมทั้งปวง เป็นผู้เจนจบในแผนที่เมืองเสฉวนซึ่งเดียวสงได้ให้ไว้ และด้วยความสันทัดในการสงครามอันประจำอยู่ในตัวขงเบ้งจะถือเอาข้อมูลข่าวสารและภูมิประเทศที่ละเอียดถี่ถ้วนเป็นหลักในการบัญชาการศึก ซึ่งในข้อนี้ไม่มีอยู่ในคุณสมบัติของบังทอง หากอุปมาขงเบ้งและบังทองเป็นระบบคอมพิวเตอร์ ขงเบ้งก็เป็นระบบคอมพิวเตอร์ที่มีทั้งระบบปฏิบัติการและระบบข้อมูลที่สมบูรณ์พร้อมสรรพ ในขณะที่บังทองนั้นแม้จะเป็นระบบคอมพิวเตอร์ที่มีศักยภาพของระบบปฏิบัติการใกล้เคียงกับขงเบ้ง แต่ระบบข้อมูลกลับอ่อนด้อยกว่ามากมายนัก

ประการที่สอง การรักษาเมืองเกงจิ๋วแม้เหมือนนั่งอยู่ในกองเพลิง แต่เป็นการง่ายกว่าการลุยเพลิงกองใหญ่เข้าไปในเมืองเสฉวน แม้ขงเบ้งและบังทองต่างไม่เคยย่างเหยียบเข้าสู่แดนเมืองเสฉวนเหมือนกันแต่ขงเบ้งก็ยอมมีภาษีมากกว่า หากสืบเปลี่ยนให้บังทองอยู่รักษาเมืองเกงจิ๋วก็ยังคงสามารถดำเนินยุทธศาสตร์ เหนือรบ โจโจ

ได้เป็นพันธมิตรขุนกวนได้อย่างมั่นคง ถึงจะมีศึกเหนือเสือใต้ขึ้นมา ด้วยสติปัญญาของบังทองและกำลังฝีมือทหารเอกของกวนอู เดียวหุย และจูสง ก็คงจะป้องกันรักษาเมืองเกงจิ๋วไว้ไม่ให้เป็นอันตรายได้

ด้วยเหตุผลทั้งสองประการนี้จึงนำที่เล่าปีจะจัดแจงให้บังทองอยู่รักษาเมืองเกงจิ๋วแล้วให้ขงเบ้งเป็นขุนซื่อร่วนนำทัพไปเมืองเสฉวน ถ้าเช่นนั้นเหตุไฉนขงเบ้งจึงไม่หัดทาน ในประการนี้การตัดสินใจ ดังกล่าวเป็นการตัดสินใจบัญชาการของเล่าปีที่ทำให้การแบ่งกำลังออกเป็นสองส่วนและกำหนดตัวบุคคลในแต่ละส่วนด้วยตนเอง ขงเบ้งแม้เป็นผู้กำหนดยุทธศาสตร์สามก๊กมาแต่ต้น และรู้ว่าจิงหวะก้าวนี้เป็นจิงหวะก้าวครั้งสำคัญที่จะก้าวสู่ยุทธศาสตร์ขั้นที่สอง ขอบที่ขงเบ้งจะต้องไปทำการด้วยตนเอง แต่เมื่อเป็นการตัดสินใจของเล่าปีขงเบ้งก็ไม่อาจที่จะเอ่ยคำเพื่อหวังความชอบจากการนี้ได้ ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับบังทองนั้นก็เพื่อนร่วมสำนักหากหัดทานขัดขวางก็อาจเกิดการเข้าใจผิดว่าขงเบ้งริษยาไม่ให้เพื่อนได้สร้างความชอบ เหตุนี้ขงเบ้งจึงจำต้องรับเอาคำของเล่าปีและมิได้หัดทาน

สามก๊กฉบับของบริวิทย์เทเลอร์วิจารณ์ว่า การที่ขงเบ้งไม่หัดทานความเห็นของเล่าปีในครั้งนี้เป็นเพราะน้ำใจของขงเบ้ง เห็นแก่มิตรภาพที่มีกับบังทอง ต้องการให้บังทองเพื่อนร่วมสำนักได้มีโอกาสสร้างผลงานครั้งใหญ่ในการนำกำลังเข้ายึดเมืองเสฉวน ในขณะที่สามก๊กฉบับอื่นไม่ได้ตั้งข้อวิจารณ์ในเรื่องนี้

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่าการตัดสินใจให้บังทองเป็นขุนซื่อร่วนนำทัพไปเมืองเสฉวนแทนที่จะให้ขงเบ้งเป็นขุนซื่อร่วนนำทัพของเล่าปีในครั้งนี้เป็นการตัดสินใจที่ผิด โดยที่ขงเบ้งก็ไม่อาจหัดทานได้และทำให้เกิดผลกระทบที่เป็นผลร้ายต่อกองทัพของเล่าปีในวันหน้ามากมาย หรือนี่คือชะตาที่ฟ้ากำหนด!

กองทัพเมืองเกงจิ๋วเคลื่อนทัพไปได้สองพันเส้นก็เข้าเขตแดนเมืองเสฉวน เล่าปีเห็นกองทัพเมืองเสฉวนมาตั้งสักร้อยข้างหน้า ก็แปลกใจว่าไฉนจึงมีกองทัพมาตั้งอยู่ดังนี้ แต่พอเห็นกองทัพนั้นมีธงประจำตัวนายทัพว่าเบ้งตัด ก็นึกถึงคำของเตียวสางที่ว่าเบ้งตัดนี้เป็นสหายอันสนิทให้เล่าปีไว้วางใจก็ค่อยคลายใจ จึงเคลื่อนกองทัพตรงไปที่กองทัพของเบ้งตัด

ฝ่ายเบ้งตัดคุมกองทัพมาคอยท่ากองทัพเล่าปี ครั้นเห็นกองทัพเมืองเกงจิ๋วยกมาก็มีความยินดีจึงขี่ม้าออกมายืนอยู่หน้าทหาร ครั้นเห็นเล่าปีขี่ม้าหน้าทหารตรงมาจึงตรงเข้าไปหาเล่าปี คำนับแล้วว่าข้าพเจ้าชื่อเบ้งตัดเป็นที่ปรึกษาเมืองเสฉวน ได้รับคำสั่งจากเล่าเจี้ยงให้นำกองทัพมาคอยต้อนรับท่านเพื่อนำทางและอำนวยความสะดวกในการเดินทางไปเมืองเสฉวน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวขอบคุณเล่าเจี้ยงที่มีน้ำใจไมตรีและกล่าวสับไปว่า ข้าพเจ้าได้กิตติศัพท์ของท่านจากเตียวสางแล้ว มาพบหน้าวันนี้เป็นวาสนาจะได้ร่วมทำงานกันสับไป

เบ้งตัดได้ฟังคำเล่าปีสอคล้องกับคำของเตียวสางก็ยกมือคำนับเป็นที่รับคำ แต่ไม่ได้กล่าวถ้อยคำประการใด เพราะเห็นว่ามิทหารเป็นจำนวนมากแวดล้อมอยู่รอบด้าน เบ้งตัดได้สั่งม้าเร็วให้เดินทางล่วงหน้าเข้าไปรายงานความแก่เล่าเจี้ยงว่าบัดนี้กองทัพเล่าปีได้ยกส่งถึงแดนเมืองเสฉวนแล้ว ครั้นสั่งการเสร็จแล้วเบ้งตัดจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนนำหน้ากองทัพเล่าปีไปทางเมืองเสฉวน

ฝ่ายเล่าเจี้ยงตั้งตาคอยกองทัพของเล่าปีที่จะยกมาช่วยป้องกันเมืองเสฉวน ครั้นได้ทราบรายงานจากม้าเร็วว่าเล่าปียกกองทัพมาแล้วก็มีความยินดี จึงสั่งให้หัวเมืองตามรายทางให้เตรียมการต้อนรับขับสู้เล่าปีอย่าให้ได้ยาก จนกว่ากองทัพเมืองเกงจิ๋วจะเดินทัพถึงเมืองเสฉวน

เล่าเจี้ยงนั้นมีน้ำใจยินดีที่เล่าปีคนแซ่เดียวกันจะยกกองทัพมาช่วยป้องกันรักษาเมืองเสฉวน ทั้งมีใจเลื่อมใสศรัทธาในกิตติศัพท์ของเล่าปีผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ด้วยกัน จึงมีความรู้สึกดีใจที่จะได้พบกับเล่าปี ดังนั้นเล่าเจี้ยงจึงสั่งให้จัดขบวนกองเกียรติยศเป็นกำลังถึงสามหมื่นคนพร้อมรถม้าและสัปทนสำหรับแห่แหนตามเกียรติยศของเชื้อพระวงศ์ชั้นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้ พร้อมด้วยข้าวของกำนัลเป็นจำนวนมากเพื่อจะออกไปต้อนรับเล่าปีที่ด่านตำบลโปยเสีย

ในขณะที่เล่าเจี้ยงกำลังจัดแจงแต่งการซึ่งจะออกไปต้อนรับเล่าปีอยู่นั้น กิตติศัพท์เลื่องลืออีกทีทั่วทั้งเมืองเสฉวน อยุ่กันขนานาง ฝ่ายค่านของเตียวสางได้ทราบความจึงเข้ามาหาเล่าเจี้ยง แล้วทักท้วงว่าตัวข้าพเจ้านี้แม้รับราชการอยู่ด้วยท่านมานาน มิได้ทำความชอบสิ่งใดก็จริงอยู่ แต่ไขว่หน้าใจจงรักภักดีจะไม่มิตามไปด้วยก็หาไม่ ซึ่งท่านเชิญเล่าปียกกองทัพมาเมืองเสฉวนครั้งนี้เล่าปีจะทำอันตรายแก่ท่านเป็นมั่นคง ท่านจะเสียทั้งเมืองสมบัติพิสดาร และจะเสียทั้งตัว จงดำริตรัดรองให้ถ่องแท้อีกสักครั้งหนึ่งเถิด

ในขณะนั้นเดียวสงช่วยจัดแจงเตรียมการอยู่กับเล่าเจี้ยงได้ยื่นคำอุยกว่าทักท้วงดังนั้น จึงกล่าวกับเล่าเจี้ยงแย้งคำของ อุยกว่า ว่า ซึ่งอุยกว่าคัดค้านทานความคิดท่านในครั้งนี้มิได้เห็นแก่ราชการของท่านแลเมืองเสฉวน เอาแต่น้ำจิตริษยาต่อเล่าปี่ แล้วแยกให้พี่น้องต้องแตกกัน หาชอบด้วยธรรมเนียมไม่ ขอท่านอย่าได้ฟังคำย่าเหยียบให้เสียหนามตำเท้าเลย

คำอันเดียวสงกล่าวนั้นแหลมคมต้องด้วยใจของเล่าเจี้ยง ดังนั้นเล่าเจี้ยงจึงตวาดใส่ อุยกว่าตัวเป็นแต่ขุนนางผู้น้อย มิได้มีสติปัญญาแลความคิดที่จะป้องกันรักษาเมืองเสฉวน ตั้งตาคอยแต่หัดทานราวกับว่าต้องการให้โจโฉและเดียวล่อเข้าครองเมืองเสฉวนกระนั้น อันการทั้งนี้เราได้ตัดสินใจแน่อนแล้ว อย่าได้เข้าชี้ทักท้วงอีกเลย

อุยกว่าได้ฟังคำเล่าเจี้ยงดังนั้นก็น้อยใจ เห็นว่าเล่าเจี้ยงหลงกล เล่าปี่ไม่ฟังคำทัดทานของขุนนางผู้รักดี ถึงจะมีชีวิตต่อไปก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้นอุยกว่าจึงเอาศีรษะโขกกับพื้นอ่อนวอนมิให้ เล่าเจี้ยงออกไปต้อนรับเล่าปี่

เล่าเจี้ยงไม่ฟังคำทัดทานและไม่ใส่ใจอุยกว่า กลับเดินจะไปขึ้นรถม้าเพื่อเคลื่อนขบวนออกไปรับเล่าปี่ อุยกว่าเห็นดังนั้นจึงวิ่งเข้าไปยุตมือเล่าเจี้ยง และกีดข้ายเสื้อของเล่าเจี้ยงไว้ไม่ให้ไปขึ้นรถม้า เล่าเจี้ยงเห็นดังนั้นก็โกรธ ปิดมืออุยกว่าแล้วกระชากข้ายเสื้ออย่างรุนแรง ฟันของอุยกว่าซึ่งกีดข้ายเสื้อเล่าเจี้ยงอยู่นั้นก็หลุดร่วงออกจากปากถึงสองซี่ แล้วเล่าเจี้ยงได้สั่งทหารให้จับตัวอุยกว่าไว้ แล้วเดินไปขึ้นรถ ทหารควบคุมตัวอุยกว่าไว้จนขบวนของเล่าเจี้ยงเคลื่อนออกจากจวนไป แล้วจึงปล่อยตัวอุยกว่าให้กลับไปบ้าน

ฝ่ายลิ้นขุนนางที่ปรึกษาอีกผู้หนึ่ง ครั้นได้ทราบว่เล่าเจี้ยงจะยกขบวนออกไปต้อนรับเล่าปี่ก็ลุกลี้ลุลนวิ่งมาที่จวนของเล่าเจี้ยง เห็นขบวนรถม้าของเล่าเจี้ยงกำลังเคลื่อนออกจากจวนก็ไปยุตรถของ เล่าเจี้ยงไว้ เล่าเจี้ยงเห็นขุนนางมายุตรรถก็สั่งให้หยุดขบวนรถ แล้วหันมาถามลิ้นว่าท่านมีเรื่องราวสิ่งใดหรือ

ลิ้นจึงว่าท่านจะไปรับเล่าปี่เข้ามาในเมืองเสฉวนบัดนี้เหมือนหนึ่งรับเสือเข้ามาไว้ในบ้าน ท่านจะกลายเป็นอาหารของเสือเป็นมั่นคง จงยับยั้งตั้งสติแล้วไตรตรองเรื่องนี้ให้จงดี

เล่าเจี้ยงจึงว่าอันเล่าปี่กับเรานั้นเป็นแชนเดียวกัน ไหนเลยจะ คิดร้ายต่อเรา การทั้งนี้เราได้ตัดสินใจแล้ว ท่านอย่ากล่าวคำทัดทานอีกเลย เราไม่ขอได้ยิน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทย์าคม

อุบายใช้ชื่อข่มระวาง (ตอนที่345)

เล่าปี่ยกกองทัพเข้าแดนเมืองเสฉวนและได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากเบ้งตัดและหัวเมืองรายทาง แต่ในขณะที่เล่าเจี้ยงกำลังจัดแจงกองทหารเพื่อจะออกไปต้อนรับเล่าปี่นั้น กลับถูกที่ปรึกษาหลายคนท้วงติงว่าการเชิญเล่าปี่เข้ามาเมืองเสฉวนครั้งนี้เล่าเจี้ยงจะได้รับอันตรายเหมือนกับการรับเสือเข้ามาไว้ในบ้าน

เล่าเจี้ยงไม่ฟังคำทัดทานของลิ้นผู้เป็นขุนนาง แต่ลิ้นยังคงเข้าชี้ทัดทานต่อไปเพื่อไม่ให้เล่าเจี้ยงยกทหารออกไปต้อนรับเล่าปี่ เล่าเจี้ยงจึงโกรธลิ้นและสั่งทหารให้ลากตัวลิ้นออกไปเสียให้พ้นทาง แล้วเล่าเจี้ยงจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนรถตรงไปที่กองทหารซึ่งตั้งขบวนคอยท่าอยู่แล้ว

เดียวสงซึ่งตามไปส่งเล่าเจี้ยงเกรงว่าเล่าเจี้ยงจะโลเลเปลี่ยนใจจึงกล่าวกับเล่าเจี้ยงว่า อันขุนนางที่ทัดทานความคิดของท่านล้วนเป็นพวกอิจจาริษา เห็นแก่ความสุขส่วนตัว เกรงว่าเล่าปี่เข้ามาช่วยราชการแล้วจะสิ้นคำไร้ความหมาย มิได้คำนึงว่าถ้าเสียเมืองเสฉวนแก่เดียวล่อหรือโจโฉแล้วท่านจะเป็นประการใด คนเจ้าพวกนี้ไม่มี ความกตัญญูต่อท่าน หรือดีร้ายอาจคิดอ่านเอาใจออกหากจากท่านแล้วสมคบกับเดียวล่อหรือโจโฉสักอย่างหนึ่ง

เล่าเจี้ยงได้ฟังคำเดียวสงก็พยักหน้าเป็นทีเห็นด้วย ครั้นไปถึงกองทหารเล่าเจี้ยงได้ตรวจพลตามธรรมเนียม แล้วกลับขึ้นรถม้า สั่งให้เคลื่อนกองทัพไปทางประตูเมืองเพื่อจะออกไปต้อนรับเล่าปี่ พอขบวนของเล่าเจี้ยงยกเข้าไปใกล้ประตูเมืองเสฉวน ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งมารายงานว่าขณะนี้อองหลูประท้วงท่านอยู่ที่หน้าประตูเมือง โดยเอาเชือกผูกตัวห้อยไว้กับเสมากำแพงเมือง มือหนึ่งถือกระบี่ มือหนึ่งถือหนังสือขู่ว่าหากท่านไม่ฟังคำทัดทานก็จะฆ่าตัวตายเสียที่หน้าประตูเมืองนั้น

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนไปที่ประตูเมือง พอพ้นประตูก็สั่งให้ขบวนหยุด หันกลับมาดูที่ประตูเมืองเห็นองลอยห้อยตัวอยู่ที่กำแพงเมือง ปากก็ร้องว่านายท่านอย่าได้หลงเชื่อเล่าปี

เล่าเจี้ยงจึงสั่งให้ทหารไปรับหนังสือจากองลอยมาอ่านดูปรากฏความว่า ข้าพเจ้า องลอยคำนับไว้ถึงท่านให้แจ้ง ด้วยข้าพเจ้าได้นิโบริตามเล่าสืบกันมาว่า ยาตีชมปากแต่เป็นประโยชน์แก่คนไข้ คนช็อกกล่าวคำไม่เพราะหู แต่เป็นประโยชน์แก่การกายหน้า ซึ่งท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจะออกไปรับเล่าปี ณ เมืองโปยสิกวานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อไปจะมีทางไปสะดวก แต่เมื่อจะกลับมาเห็นจะขัดสนไม่มีทางมา ให้ท่านพิเคราะห์ดูจงดีก่อน แม้ท่านฟังข้าพเจ้าจงจับตัวเดียวส่งตัดศีรษะเสีย แล้วสีกัดเล่าปีอย่าให้เข้ามาเมืองเสฉวนได้ ตัวท่านก็จะได้ครองสมบัติสืบไป ราษฎรชาวเมืองทั้งปวงก็จะไม่มีความเดือดร้อน

เล่าเจี้ยงอ่านหนังสือจบความก็โกรธองลอยเป็นอันมาก เพราะได้บอกการตัดสินใจแก่องลอยและขุนนางอย่างชัดเจนแล้ว ยังคงแข็งขันทัดทานไม่รู้จักจบสิ้น ทั้งเห็นว่าการกระทำขององลอยครั้งนี้เป็นการประชดประชันให้เสื่อมเสียเกียรติยศ

เล่าเจี้ยงคิดดังนั้นแล้วจึงตวาดใส่องลอยว่า การเมืองเสฉวนนี้สิทธิขาดอยู่แก่เราผู้เดียว ภัยมาถึงเมืองเสฉวนแล้วเราจึงเรียกให้เล่าปีซึ่งเป็นแซ่เดียวกันมาช่วยเหลือตามประสาพี่น้อง แลเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ ที่ไหนเล่าปีจะคิดร้ายต่อเราได้ ท่านไม่ฟังคำเรากลับตั้งต้นยุแหย่ให้พี่น้องต้องแตกกันดังนี้ จะให้เรากับเล่าปีเป็นศัตรูกันหรือ

เล่าเจี้ยงกล่าวแล้วก็สั่งให้เคลื่อนขบวน องลอยได้ฟังคำเล่าเจี้ยง แล้วก็ยิ่งน้อยใจ ร้องไห้หลังเล่าเจี้ยงว่าท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้า วันหนึ่งแม้รู้สึกตัวก็จะสายเกินไป แม้นึกเสียใจในภายหลังก็ไม่ทันการณ์ ว่าแล้วองลอยจึงเอากบี่ตัดเชือกซึ่งผูกตัวอยู่นั้น พอเชือกขาดองลอยก็ตกลงมาศีรษะกระแทกกับพื้นคอหักถึงแก่ความตาย

เล่าเจี้ยงคุมทหารสามหมื่นพร้อมด้วยแพรรณอย่างดีบรรทุกเกวียนถึงสามเล่มกับสิ่งของเงินทองแลเสบียงอาหารเป็นอันมาก ประดับธงทิวปลิวไสวจนยกไปถึงด่านโปยสิกวานแล้วให้หยุดกองทหารรอคอยท่าเล่าปีอยู่ที่ด่านโปยสิกวานนั้น

ฝ่ายเล่าปีนับแต่ยกกองทัพเข้าถึงแดนเมืองเสฉวนก็ได้ออกคำสั่งสนามให้บรรดาทหารทั้งนายและพลเข้มงวดกวดขันในระเบียบวินัย ห้ามมิให้เบียดเบียนแย่งชิงสิ่งของจากราษฎร หากทำข้าวของราษฎรเสียหายให้ชดใช้ราคาด้วยความเป็นธรรม เห็นการของราษฎรหนักเบาที่พอช่วยเหลือได้ก็ให้เข้าช่วยเหลือ

การออกคำสั่งสนามของเล่าปีดังกล่าวคือการดำเนินนโยบายทางการเมืองต่อประชาชนเพื่อต้องการครองน้ำใจประชาชนว่า กองทัพของเล่าปีนั้นมีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักษาราษฎร เพราะเหตุที่เล่าปีดำเนินนโยบายทางการเมืองนำการทหารดังนี้ กองทัพเล่าปีไปถึงไหนชาวเมืองเสฉวนก็มีความยินดีถึงนั้น

กิตติศัพท์ความโอบอ้อมอารีของเล่าปีและความมีระเบียบวินัยของกองทัพเมืองเกงจิ๋วแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ยิ่งเล่าปีเดินทัพลึกเข้าไปในแดนเมืองเสฉวน ชาวเมืองซึ่งได้กิตติศัพท์จึงใคร่ได้เห็นตัวเล่าปี พวกนี้ออกมาต้อนรับคำนับและมอบของกำนัล แลเสบียงตลอดเส้นทาง

เล่าปีได้โอภาปราศรัยหักทลายราษฎรอย่างเป็นกันเอง ด้วยบุคลิกภาพที่อ่อนน้อมถ่อมตนและอ่อนโยน กอปรกับมีวาจาที่อ่อนหวาน เสียงเล่าลือเล่าขานในทางนิยมต่อตัวเล่าปีจึงยิ่งขจรขยายไปอย่างรวดเร็ว

วันหนึ่งหวดเจ๋งได้รับหนังสือกลับจากเตียวสง ซึ่งให้มาเร็วถือมาแต่เมืองเสฉวน ครั้นเปิดหนังสือออกอ่านแล้วจึงยื่นหนังสือนั้นให้แก่บังทอง แล้วว่าเตียวสงมีหนังสือส่งข่าวมาว่าบัดนี้เล่าเจี้ยงได้จัดแจงทหารยกออกจากเมืองเสฉวน จะมาคอยท่าต้อนรับเล่าปีที่ด่านโปยสิกวาน ให้คิดอ่านกำจัดเล่าเจี้ยงเสียอย่าให้ทันตั้งตัว ท่านจะคิดเห็นเป็นประการใด

บังทองรับหนังสือของเตียวสงมาอ่านต้องกับคำของหวดเจ๋งแล้วจึงว่า ขณะนี้เล่าปีและเล่าเจี้ยงยังมิได้พบหน้ากัน การจะด่วนตัดสินใจคิดอ่านประการใดย่อมไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ และความลับอาจแพร่พรายไปก็อาจจะเสียการไปได้ รอเวลาให้เล่าปีพบกับเล่าเจี้ยงก่อน ดูที่ท่าเห็นสมคะเนแล้วจึงค่อยคิดทำการเถิด

หวดแจ้งได้ฟังคำบังทอของภักย์หน้ารับคำ ครั้นเล่าปี่ยกกองทัพมาถึงหน้าด่านโพลีสีกวัน เล่าเจียงจึงสั่งทหารให้ออกไปต้อนรับเล่าปี่ที่นอกประตูด่าน และเชิญเล่าปี่ให้เข้าไปในด่าน เล่าปี่ทราบว่เล่าเจียงยกทหารมาต้อนรับถึงด่านโพลีสีกวัน ก็มีความยินดี แต่ครั้นเห็นเล่าเจียงมิได้ออกมาด้วยพร้อมกับทหาร เล่าปี่ก็คิดว่าชะรอยเล่าเจียงยังคงกรังเกรงระวังตัว ดังนั้นจึงสั่งให้กองทัพตั้งค่ายไว้ที่นอกด่าน แล้วเล่าปี่พร้อมด้วยทหารติดตามเพียงสองสามคนจึงตามทหารของเล่าเจียงเข้าไปในด่าน

ฝ่ายเล่าเจียงคอยท่าเล่าปี่อยู่ข้างในด่านเพราะต้องการดูท่าของเล่าปี่ว่าจะสุจริตหรือไม่ เล่าเจียงสำคัญว่าหากเล่าปี่คิดไม่ซื่อตรงก็คงจะยกทหารล่วงเข้ามาในด่าน แต่ถ้าหากเล่าปี่มีใจสุจริตก็ต้องพักทหารไว้นอกด่านแล้วเข้ามาแต่ตัว ครั้นเห็นเล่าปี่ตามทหารที่ให้ออกไปเชิญและมากับทหารติดตามเพียงสองสามคนก็วางใจ มั่นใจว่าเล่าปี่ยกมาครั้งนี้ด้วยใจสุจริต จึงลุกขึ้นไปต้อนรับเล่าปี่

เล่าเจียงและเล่าปี่คำนับกันตามประเพณีแล้วเล่าเจียงจึงเชิญเล่าปี่นั่งสนทนากันในห้องรับรองของด่านโพลีสีกวัน ต่างฝ่ายต่างได้ถามสารทุกข์สุกดิบราวกับว่าเป็นพี่น้องร่วมอุทรแล้วพลัดพรากจากกันมาเป็นเวลาช้านาน แล้วต่างคนก็ร้องไห้ด้วยความซาบซึ้ง

เล่าเจียงและเล่าปี่ยังสนทนากันก็ยิ่งออกธสาดี การเจรจาว่ากล่าวทูลทราวเรื่องล้วนถูกอกต้องใจไปสิ้น จนถึงเวลาเย็นเล่าเจียงจึงให้แต่งโต๊ะและเลี้ยงสุราเล่าปี่ ทางด่านเล่าเจียงได้เล่าสภาพการณ์และเรื่องราวทางเมืองเสฉวนให้เล่าปี่ฟังทุกประการ ฝ่ายเล่าปี่ก็เล่าความเป็นมาตั้งแต่ครั้งสงครามโจรโพกผ้าเหลืองจนกระทั่งได้ขออาศัยขุนกวนอยู่ที่เมืองเกงจิ๋วให้เล่าเจียงฟังทุกประการเช่นเดียวกัน

เล่าเจียงได้ฟังเรื่องราวของเล่าปี่ก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจเล่าปี่ นึกเลื่อมใสศรัทธาเล่าปี่ว่าเป็นวีรชน ทำความขอบแก่แผ่นดินเป็นอันมากถึงเพียงนี้ แต่กลับไม่มีเมืองที่อยู่ของตนเอง เล่าเจียงและเล่าปี่กินโต๊ะเสพสุราสนทนากันจนเวลาค่ำลง เล่าเจียงจึงว่าท่านเดินทางมาเป็นระยะทางไกล จงพักผ่อนอยู่ที่ด่านโพลีเสียสักสองสามวัน แล้วค่อยยกเข้าไปในเมืองเสฉวน เล่าปี่เห็นเป็นเวลาสมควรจึงคำนับลาเล่าเจียงกลับออกไปที่ค่าย

ครั้นเล่าปี่กลับออกไปแล้วเล่าเจียงจึงปรารภกับบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงว่า อองลุยกับอุยกวนสองคนนี้หาปัญญามิได้ ข้าพเจ้าคิดมากินาหัวเราะ ควรหรือมาสงสัยเล่าปี่ว่าจะไม่สัตย์ซื่อต่อพี่น้องนั้นไม่ควร เราเห็นเล่าปี่ที่เรารับนี้ พิเคราะห์ดูก็ริยาอาการเห็นเป็นคนซื่อตรงต่อพี่น้องจริง ถ้าเราได้เล่าปี่ที่เรามาไว้ช่วยท่านบำรุงเป็นที่ป้อมอันตรายอยู่รอบนอกแล้วก็จะกลัวอะไรแก่โจโจแลเตียวล่อ ตัวข้าพเจ้านี้ก็ผิดหนักหนาที่มิได้รำลึกถึงพี่น้องของตัวเอง ต่อเตียวสงมาบอกจึงคิดได้ ความชอบของเตียวสงมีเป็นอันมาก จากการที่เล่าปี่ตั้งค่ายพักทหารไว้นอกด่านแล้วเข้ามาหาเล่าเจียง แต่ตัวและสนทนาโอภาปราศรัย เล่าความแต่หนหลังทั้งสิ้นแก่เล่าเจียง ทำให้เล่าเจียงยังมั่นใจว่าการซึ่งคิดขอให้เล่าปี่ยกกองทัพมาช่วยป้องกันรักษาเมืองเสฉวนนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ทั้งเชื่อมั่นว่าหากมีเล่าปี่มาช่วยป้องกันรักษาอยู่ทางแดนนอกเมืองเสฉวนแล้ว โจโจและเตียวล่อก็ไม่อาจยกมาทำอันตรายได้ นี่หรือมิใช่ความสำเร็จ ของอุบายที่เรียกว่า ใช้ชื่อข่มระแวง เล่าเจียงคำนึงดังนั้นก็เห็นความดีความชอบของเตียวสง จึงถอดเสื้อคลุมสำหรับตัวและให้เบิกทองคำอีกห้าร้อยตำลึงมอบแก่ทหาร สั่งให้นำไปกำนัลเป็นรางวัลแก่เตียวสงที่เมืองเสฉวน

ในขณะที่เล่าเจียงกำลังปลาบปลื้มด้วยใจนิยมนเล่าปี่นั้น พลันเห็นบรรดาขุนนางที่ปรึกษาคนสำคัญคือเล่ากู่ย เหวลงเปา เตียวหิม เตงเหียน และที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนอีกหลายคนได้ลุกออกมาคุกเข่าคำนับพร้อมกัน แล้วว่าท่านอย่ายินดีเข้าใกล้เล่าปี่ก่อน อันเล่าปี่นี้ทำกิริยาแซมซ้อย พูดยาไพเราะอ่อนโยนก็จริง แต่ว่าเป็นคนเจ้ามารยา น่าใจนั้นกระด้างดั่งเหล็กเพชรหาเหมือนกับว่าจ่าไม่ ขอท่านอย่าประมาท เรงระมัดระวังตัวให้จงดี

เล่าเจียงเห็นดังนั้นจึงบอกให้ทุกคนลุกขึ้นกลับไปนั่งที่เดิม หัวเราะแล้วว่าท่านทั้งปวงคิดระแวงเล่าปี่ที่เรามากเกินไป ตัวเรากับเล่าปี่นี้แค่เตียวกันเหมือนหนึ่งพี่น้อง วันนี้ เล่าปี่เข้ามาแต่ตัวคนเดียว เราได้สนทนาปรึกษากันอย่างใกล้ชิดก็ยิ่งเห็นว่าเล่าปี่ที่เรามาไว้ใจสุจริต หาได้คิดเป็นสองใจดังที่พวกท่านสงสัยไม่ อย่าได้ระแวงแล้วทำให้เรากับเล่าปี่กินแหนงแคลงใจกันสืบไปเลย

เล่าเจียงกล่าวแล้วก็ลุกขึ้นทำที่จะกลับเข้าไปพักผ่อน บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ คำนับลาเล่าเจียงกลับออกไป

ทางฝ่ายเล้าปีเมื่อกลับไปถึงค่ายแล้วเห็นบังทองนั่งคอยอยู่ที่ค่ายหลวงก็มีความยินดี บังทองได้เอ่ยขึ้นก่อนว่า เวลาวันนี้ท่านเข้าไปในด่านพบกับเล้าเจียงแล้ว ได้สนทนาว่ากล่าวฟังแยบคายได้ประการใดบ้าง เล้าปีจึงว่าไม่เห็นมีสิ่งใดเป็นที่แยบคาย เห็นแต่ท่าทีที่สัดยี่ข้อมั่นคงประการเดียวเท่านั้น ท่านอย่าได้คลางแคลงใจเลย

บังทองจึงท้วงว่าเล้าเจียงนี้เป็นคนโลเล มิได้หนักแน่นมั่นคงเหมือนกับขุนเขา แม้ว่าเล้าเจียงจะมีน้ำใจสุจริตต่อท่าน แต่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองซึ่งไม่ต้องใจด้วยการยกทัพมาของท่าน จะยุยงว่ากล่าวชักใบให้เรือเสียไป หากท่านไม่คิดอ่านให้เป็นทีเด็ดขาด นานไปก็จะเสียการที่คิดไว้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทย์าคม

อุบาย ร่ำกระบี (ตอนที่346)

เล้าปีเดินทัพเข้าแดนเมืองเสฉวนแล้วดำเนินอุบายทางการเมืองครองน้ำใจประชาชนตลอดเส้นทางเดินทัพ จนถึงด่านโปลยสิกวนก็ใช้อุบาย ใช้ชื่อข่มระแวง ให้ทหารตั้งค่ายไว้นอกด่าน แล้วเข้าไปหาเล้าเจียงด้วยตัวเปล่า และสนทนาปราศรัยด้วยท่าอันสนิทสนม จึงทำให้เล้าเจียงวางใจไม่ฟังคำที่ปรึกษาและขุนนางที่ท้วงติง

บังทองเร่งให้เล้าปีคิดกำจัดเล้าเจียง ครั้นเห็นเล้าปีฟังคำแล้วมิได้กล่าวโต้ตอบประการใดจึงกล่าวสืบไปว่า ข้าพเจ้าคิดว่าขอให้ท่านหาเล้าเจียงมากินโต๊ะ ณ ค่ายเรา เราจะให้ทหารจับตัวฆ่าเสีย แล้วจึงยกเข้าไปเอาเมืองเสฉวนเห็นจะได้โดยง่าย มิพักถอดกระบี่ออกจากฝัก มิพักขึ้นเกาทัณฑ์ให้เสียสายจะมิดีหรือ

เล้าปีได้ฟังดังนั้นก็ส่ายหน้าแล้วว่าข้าพเจ้าพบหน้าเล้าเจียงวันนี้แล้ว เห็นเล้าเจียงมีน้ำใจสัดยี่ขื่อ หวังฟังพาท่านโดยสุจริต จึงไม่อาจหักใจคิดร้ายต่อเล้าเจียงได้ มิแต่จะตั้งใจท่านบำรุงเล้าเจียง ให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งปวง

แล้วเล้าปีจึงกล่าวสืบต่อไปว่ากองทัพเราพึงยกเข้าแดนเมืองเสฉวน ยังมีได้สร้างความชอบให้เป็นที่ศรัทธาแก่ปวงชน หากมันคิดร้ายต่อเล้าเจียงแล้ว ราษฎรทั้งปวงก็จะติเตียนว่าเราทรยศต่อญาติร่วมแซ่แล้วพากันประณามคัดค้าน เบื้องบนก็จะถูกสวรรค์ประณาม เบื้องต่ำก็จะถูกนรกลงทัณฑ์ ไหนเลยจะทำการใหญ่ สืบไปได้

บังทองได้ฟังคำเล้าปีดังนั้นก็เห็นว่าเล้าปีมิได้ปฏิเสธเด็ดขาดทีเดียว จึงว่าซึ่งข้าพเจ้าได้บอกความคิดอ่านแก่ท่านทั้งนี้หาใช่ความเห็นของข้าพเจ้าแต่ประการใดไม่ หากเป็นความเห็นของเดี่ยวยสงมีหนังสือมาแจ้งแก่หวดเจ่งให้รีบทำการ ข้าพเจ้าจึงนำความมากล่าวกับท่าน บังทองกล่าวยังไม่ทันขาดคำหวดเจ่งก็เข้ามาหาเล้าปีในที่ค่าย ได้ยินเสียงเล้าปีและบังทองสนทนากันดังนั้นหวดเจ่งจึงว่าซึ่งข้าพเจ้าเสนอให้ท่านทำการทั้งนี้มิใช่เห็นแก่อาณาประโยชน์ของข้าพเจ้าแต่แต่ถ้อย มีแต่จะเห็นเป็นประโยชน์ของท่านสถานเดียว ท่านจงคล้อยตามลิขิตสวรรค์นั้นเถิด

เล้าปียังคงส่ายหน้าแล้วว่าเล้าเจียงกับเรานั้นเป็นพี่น้องร่วมแซ่ จะบุ่มบ่ามชิงเอาเมืองท่านนั้นไม่ชอบ เราตั้งใจทำไม่ลงเลย หวดเจ่งได้ฟังดังนั้นจึงว่า หากมันท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้า เดี่ยวลอยกม้ายึดเอาเมืองเสฉวนได้ แล้วท่านก็จะเสียการไป ท่านจะรุกไปข้างหน้าก็มิได้ จะถอยกลับข้างหลังเล่าก็ขัดสน อันกองทัพเมืองเกงจิ๋วเดินทางล่วงแดนเมืองเสฉวนถลาลึกมาแล้ว มันคิดจะถอยก็ไร้ประโยชน์เหมือนเดินทางไปไม่ถึงที่เสียการเปล่า มีแต่จะดัดสินใจรุกไปข้างหน้าจึงจะได้การ

หวดเจ่งเห็นเล้าปีนั่งนิ่งอึ้งอยู่จึงส้าหับต่อไปว่า หากเวลานี้เข้าไปความลับรั่วไหลแพร่พราย แทนที่ท่านจะเป็นฝ่ายกำจัดเล้าเจียง กลับจะถูกเล้าเจียงกำจัดเป็นมั่นคงจงเร่งคิดอ่านทำการกำจัดเล้าเจียงเสียอย่าให้รู้ตัวเอาเมืองเสฉวนเป็นที่ตั้งให้จงได้ก่อน ซึ่งจะคิดทำการใหญ่หลวงไปเบื้องหน้านั้นก็จะสะดวก

บังทองและหวดเจ่งได้ผลัดช่วยกันว่ากล่าวกับเล้าปีเร่งรัดให้เล้าปีกำจัดเล้าเจียงเป็นหลายครั้งแต่เล้าปีก็ยังไม่ตัดสินใจ อ้างว่าเห็นแก่ความเป็นพี่น้องแซ่เดียวกัน จะเป็นทีนินทาติเตียนแก่คนทั้งปวง จนบังทองและหวดเจ่งเห็นว่าถึงจะยั้งคะยออีกสักเท่าใด เล้าปีก็คงจะยั้งกรานไม่ยอมทำตามอยู่นั่นเอง จึงพากันคำนับลาเล้าปี กลับออกไป

ครั้งวันรุ่งขึ้นเล่าปีจึงพาที่ปรึกษาและนายทหารซึ่งสนิทเข้าไปสนทนากับเล่าเจี้ยงที่ในด้านอีกครั้งหนึ่ง เล่าเจี้ยงเห็นเล่าปีมาก็มีความยินดี ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราเล่าปีตามธรรมเนียม ทั้งเล่าเจี้ยงและเล่าปีได้สนทนาพาทักกันด้วยความสนิทสนม จนมีที่ท้าวจะเมามายทั้งสองฝ่าย บังทองเห็นดังนั้นจึงกระซิบปรึกษากับหวดแจ้งว่า หากมันปล่อยให้การเป็นไปตามแต่ใจของนายเรา การซึ่งเดียวสงแนะนำมาก็จะเน้นเข้าไป หากความลับแพร่พรายอันตรายก็จะบังเกิดเป็นมั่นคง กระนั้นเลยเราสองคนจงคิดอ่านทำการตามความเห็นของเดียวสง โดยมีให้เล่าปีรู้ความ ก็จะสำเร็จโดยง่าย

หวดแจ้งได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย บังทองจึงเรียกอุยเอียนมากระซิบสั่งว่าบัดนี้เล่าเจี้ยงและเล่าปีนายเรากำลังเสพสุราเพลินเพลินอยู่ไม่ทันระวังตัว ท่านจงแสวงทำกลร่ำกระบีแล้วสังหารเล่าเจี้ยงเสียเถิด อุยเอียนรับคำสั่งบังทองแล้วทำทีกลับไปนั่งที่เดิม ครู่หนึ่งก็ถอดกระบี่ลูกออกไปที่หน้าโต๊ะของเล่าปีและเล่าเจี้ยงแล้วว่า เอล้วนนี้ทุกคนต่างมีความสุข ดังนั้นข้าพเจ้าจะร่ำกระบีให้ดูเล่นเป็นขวัญตา เพื่มรสาขาทบรยาภาศแก่การเลี้ยงโต๊ะในครั้งนี้

บังทองเห็นดังนั้นก็ปรบมือแล้วว่า ดีแล้วพวกเราจะได้ชมให้เป็นทีเพลิดเพลิน อุยเอียนจึงร่ำกระบีวนเวียนอยู่ข้างหน้าโต๊ะของเล่าปีและเล่าเจี้ยง ฝ่ายเดียวหิมนายทหารเอกของเล่าเจี้ยงเห็นอุยเอียนร่ำกระบีอยู่หน้าโต๊ะของเล่าเจี้ยง แต่สายตาหันมาเล็งมองเล่าเจี้ยงอยู่เป็นระยะๆ ก็พรั่นใจ ครั้นเหลียวมองโดยรอบก็เห็นทหารฝ่ายเล่าปีล้วนถือศาสตราวุธประหนึ่งว่าคุมเชิงคอยที่อยู่ ก็กริ่งใจว่า อุยเอียนร่ำกระบีเป็นกลอุบายแล้วลอบทำร้ายเล่าเจี้ยง

เดียวหิมนำคำนึงดังนั้นจึงชักกระบี่ออกจากฝักข้าง แล้วออกไปข้างหน้าโต๊ะของเล่าปีและเล่าเจี้ยง ปากก็กล่าวว่าอันประเพณีการร่ำกระบีนั้นหากไร้คู่ก็ดูไม่งามตา ข้าพเจ้าขออาสาร่ำกระบีเป็นคู่ให้ท่านดูเล่น เดียวหิมนว่าแล้วก็ร่ำกระบีเข้าไปเคียงคู่อยู่กับอุยเอียนเป็นทีคุมเชิงอุยเอียนมิให้ทำอันตรายแก่เล่าเจี้ยง

อุยเอียนร่ำกระบีอยู่ที่ข้างหน้าโต๊ะ แต่ครั้นเดียวหิมนออกมาร่ำกระบีเป็นทีคุมเชิงก็เห็นว่าจะทำการไม่ถนัดจึงลอบขยายดาให้แก่เล่าสอง เล่าสองสบตาอุยเอียนก็รู้ที่จึงชักกระบี่เข้าร่วมวงด้วย ในขณะนั้นเดียวหิมนก็ลอบขยายดาให้กับเล่าก๊วย เหล่งเปา และแดงเหียนสามนายทหารรองของเล่าเจี้ยง เป็นทีให้ลูกออกมาช่วย สามนายทหารของเล่าเจี้ยงรู้ที่ของเดียวหิมนก็ถอดกระบี่ออกจากฝัก แล้วว่าเมื่อบรรดาทหารร่ำกระบีกันเป็นทีสนุกสนาน ข้าพเจ้าก็ขอร่วมสนุกให้เป็นทีสำราญแก่ท่านทั้งปวงด้วยเถิด

สองนายทหารของเล่าปีและสี่นายทหารของเล่าเจี้ยงต่างร่ำกระบีเป็นทีซุลงมุนอยู่ที่ข้างหน้าโต๊ะของเล่าปีและเล่าเจี้ยง แม้จะเป็นเพลงกระบีที่ร่ำรำไปตามเสียงดนตรีแต่ก็เป็นทีคุมเชิงกันและกันอยู่ในที่ เล่าปีเห็นเหตุการณ์ซุลงมุนดังนั้นก็รู้ความนัยจึงถอดกระบี่ออกจากฝัก ลูกขึ้นยืนแล้วกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า ตัวเราพี่น้องมาพบกันมีความยินดี เสพสุราเลี้ยงดูกันให้สบายตามประเพณี ควรหรือท่านทั้งปวงมีความกินแหนงสนเท่ห์จะนี้มีขอบ ไซ้จะเหมือนครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจ และพระเจ้าฉวอ๋องเสพสุราด้วยกัน ณ ด่านจ๊กกุนกวนนั้นหามิได้จึ่งทั้งกระบี่เสียให้สิ้นทุกคน ถ้าผู้ใดมิวางกระบี่ลงก็จะตัดศีรษะเสีย

พร้อมๆ กันนั้นเล่าเจี้ยงก็ลุกขึ้นยืนแล้ววาดใส่นายทหารของเมืองเสฉวนว่า เราพี่น้องดื่มสุรากันโดยสุจริต ไฉนพวกท่าน จึงมาทำวุ่นวายให้เกิดความกินแหนงแคลงใจกันเล่า จงเร่งเก็บกระบี่แล้วถอยออกไปให้พ้น หากไม่แล้วเราจะประหารชีวิต มิให้ละอายแก่เล่าปีพี่เรา สองนายทหารของเล่าปีและสี่นายทหารของเล่าเจี้ยงได้ยินคำถวายนวาดด้วยความไม่พอใจจึงต่างพากันคำนับเล่าปีและเล่าเจี้ยง แล้วถอยกลับออกไปนั่งในที่เดิม

เล่าปีจึงชวนเล่าเจี้ยงนั่งลงดื่มสุราต่อไป แล้วยกจอกสุรา เชิญสี่นายทหารของเล่าเจี้ยงมาชนจอกกันที่โต๊ะ สี่นายทหารของเล่าเจี้ยงเห็นเล่าปีไม่ถือโทษก็ค่อยอุ่นใจ พากันเข้ามาคำนับเล่าปีแล้วดื่มสุราครวระ เล่าปีรินสุราเต็มให้แก่นายทหารทั้งสี่คน ชวนชนจอกสุราว่าที่อุยเอียนและเล่าสองออกไปร่ำกระบีครั้งนี้เพียงหวังให้บังเกิดความเจริญตาแก่สองเราพี่น้อง ท่านอย่าได้ติดใจระแวงสงสัยเลย หากพลาดพลั้งประการใดเราขอภัยด้วยเถิด

ว่าแล้วเล่าปีก็เชิญสี่นายทหารของเล่าเจี้ยงดื่มสุรา นายทหารของเล่าเจี้ยงดื่มสุราแล้วคำนับเล่าปีกลับไปนั่งในที่เดิม เล่าปีก็กวาดสายดาไปทั่วแล้วหันมากล่าวกับเล่าเจี้ยงหวังให้ได้ยินทั่วกันว่า ข้าพเจ้ายกกองทัพมาเมืองเสฉวนเพื่อป้องกันรักษาเมืองแลราษฎรมิให้ถูกข้าศึกย่ำยีบิดาตามความปรารถนาของท่านโดยสุจริต ซึ่งจะคิดไม่ซื่อตรงนั้นหามิได้ ขออย่าได้หวาดระแวงแคลงใจกันสืบไปเลย

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นก็เอามือทั้งสองกุมมือเล่าปี่ไว้ แล้วว่าอันน้ำใจเล่าปี่ที่ท่านประจักษ์แล้วแก้ไขข้าพเจ้าว่ามีความสุจริตเอ็นดูข้าพเจ้า แล้วเล่าเจี้ยงจึงมองไปที่บรรดานายทหารเมืองเสฉวนแล้วว่าเราพี่น้องวางใจสุจริตต่อกัน ท่านทั้งปวงอย่าได้กินแห่งแครงใจสืบไปอีกเลย ว่าแล้วเล่าเจี้ยงจึงเอาจอกสุรามาดื่มค่านับเล่าปี่ เล่าปี่รับค่านับแล้วเชิญให้เล่าเจี้ยงนั่งลงที่โต๊ะ จนถึงเวลาพลบค่ำเล่าปี่จึงลาเล่าเจี้ยง ต่างฝ่ายต่างค่านับกันตามธรรมเนียมแล้วเล่าปี่จึงพาที่ปรึกษาและนายทหารกลับไปที่พัก

ครั้นไปถึงค่ายเล่าปี่จึงต่อว่าบังทองว่า ท่านนี้หาความพินิจไม่ ทำทั้งนี้จะให้คนคิดเตียนเราได้ แต่วันนี้สืบไปวันหน้าจงอย่าได้ทำเช่นนี้เลย บังทองไม่ตอบคำเล่าปี่ ได้แต่ทอดถอนใจแล้วค่านับลาเล่าปี่กลับไปค่ายพัก

ทางฝ่ายเล่าเจี้ยงเมื่อเล่าปี่พาที่ปรึกษาและนายทหารกลับออกไปแล้ว เล่าก๊วย เหลงเปา และเตงเหียน จึงเข้าไปกล่าวกับ เล่าเจี้ยงว่าวันนี้ท่านเลี้ยงโต๊ะเสปสุรากับเล่าปี่ ได้แลเห็นกะเทห์แล้วมิใช่หรือว่าเล่าปี่คิดร้ายให้อยู่เยียนรำกระบี่แล้วจะทำอันตรายท่าน อันเล่าปี่นี้ไว้วางใจมิได้ ท่านจงรีบยกทหารกลับไปเมืองเสฉวนแต่เพลานี้ หากช้าอยู่เห็นจะมีอันตรายเป็นมั่นคง

เล่าเจี้ยงได้ฟังสามนายทหารก็แย้งว่า กิจงานเลี้ยงโต๊ะเสปสุรานั้นท่านก็แลเห็นแล้วมิใช่หรือว่าเล่าปี่ที่เราไม่น่าใจรักเมตตาเราโดยสุจริต ที่จะคิดอ่านทำร้ายเราเหมือนคำท่านนั้นเราไม่เห็นสม ท่านอย่าได้สงสัยสืบไปเลย สามนายทหารฟังคำเล่าเจี้ยงแล้วก็ท้วงติงต่อไปว่า ท่านแลเห็นแต่น้ำใจของเล่าปี่แต่มิได้เห็นน้ำใจที่ปรึกษาและทหารของเล่าปี่ที่ คิดร้ายต่อท่านแล้วคิดชิงเอาเมืองเสฉวนให้แก่เล่าปี่ ท่านจงไตร่ตรองให้จงหนัก

เล่าเจี้ยงได้ฟังคำสามนายทหารดังนั้นก็ส่ายศีรษะ โบกมือเป็นที่ห้ามปราม แล้วว่าพวกท่านเป็นคนนอก ไหนเลยจะล่วงรู้หัวใจเราพี่น้อง แต่ไปอย่าได้กล่าวความดังนี้อีกเลย ว่าแล้วเล่าเจี้ยงจึงโบกมือเป็นที่ให้สามนายทหารกลับออกไป

สามนายทหารเมืองเสฉวนได้ยินคำนายยืนยันขันแข็งดังนั้นก็มิรู้ที่จะว่าประการใด ต่างคนต่างทอดถอนใจใหญ่ แล้วค่านับลาเล่าเจี้ยงกลับออกไป เล่าเจี้ยงไม่ฟังคำสามนายทหาร ยังคงเชิญเล่าปี่มากินโต๊ะเสปสุราต่อไปอีก วันหนึ่งทหารลาดตระเวนได้นำความมารายงานว่าบัดนี้เดิยล่อได้ยกกองทัพเมืองฮันตั้งตั้งประชิดด่านแฮ้งก้วนแล้ว คงจะบุกเข้าโจมตีในเร็ววันนี้ เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองและให้เชิญเล่าปี่เข้ามาร่วมปรึกษาด้วย

เล่าเจี้ยงปรารภความที่เดิยล่อยกกองทัพมาตีด่านแฮ้งก้วน แล้วขอให้เล่าปี่ยกกองทัพไปป้องกันเดิยล่อเล่าปี่รับคำเล่าเจี้ยงแต่โดยดีแล้วว่า ข้าศึกยกมาประชิดเมืองดังนั้นจะเนินช้อยุนั้นมิได้ ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปแต่ในวันนี้

เล่าเจี้ยงได้ฟังคำเล่าปี่ก็ขอบคุณเล่าปี่ แล้วว่าความอันตรายหรือปลอดภัยของเมืองเสฉวนฝากไว้กับท่านที่ด้วยเถิด เล่าปี่ลาเล่าเจี้ยงแล้วกลับออกไปที่ค่าย สั่งทหารทั้งปวงให้เคลื่อนทัพไปที่ด่านแฮ้งก้วนแต่ในวันนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทย์าคม

วิสัยน้ำใจคนยอมหัวนไหว (ตอนที่347)

ในระหว่างที่เล่าเจี้ยงออกมาต้อนรับเล่าปี่ที่ด่านโปลิสิก้วนนั้น แม้ว่าน้ำใจเดิมจะเชื่อมั่นว่าเล่าปี่ยกกองทัพมาช่วยเหลือโดยสุจริต ถึงขนาดที่ขุนนางผู้ใดทัดทานเล่าเจี้ยงก็ไม่ฟังคำ แต่ครั้นเกิดเหตุการณ์รำกระบี่ขลุมนขึ้นแล้วน้ำใจเล่าเจี้ยงก็เริ่มหวั่นไหว

ครั้นเล่าปี่ยกกองทัพออกจากด่านโปลิสิก้วนไปป้องกันเดิยล่อ ที่ด่านแฮ้งก้วนแล้ว บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของเล่าเจี้ยงจึงพร้อมกันเข้าไปหา แล้วว่าแม้ท่านจะวางใจเล่าปี่ด้วยฐานที่เป็นขะเดียวกันแต่ก็หาควรตั้งอยู่ในความประมาทไม่ ก็แลประวัติศาตร์นั้นมีมาเป็นอย่างมากมายว่าถึงพี่น้องท้องเดียวกันก็ยังฆ่าฟันกันอย่างไม่ปราณี เพราะหวังที่จะได้ครองซึ่งอำนาจ และว่าถึงเล่าปี่จะมีน้ำใจสุจริต แต่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพของเล่าปี่ก็ใช่ว่าจะมีน้ำใจเป็นอย่างเดียวกับเล่าปี่ เหตุการณ์วันนี้ก็ได้เห็นประจักษ์แล้ว ทั้งบัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพไปด่านแฮ้งก้วนแล้ว หากท่านรั้งรออยู่ที่ด่านโปลิสิก้วนนี้ เกลือกเล่าปี่ไม่เชื่อตรงยกกองทัพหวนกลับมา หรือยกล่องไปตีเมืองเสฉวนราชการของท่านก็จะเสียไป จึงขอให้ท่านยกกองทัพกลับไปที่เมืองเสฉวนแล้วให้ป้องกันรักษาด่านทั้งปวงมิให้ เล่าปี่ยกมาทำอันตรายได้

เล่าเจี้ยงได้ฟังคำหักท้วงของบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองน้ำใจก็รวนเร ทั้งตรองดูแล้วก็เห็นว่าการยกกองทัพกลับไปป้องกันเมืองเสฉวนก็ควรอยู่ เพราะการที่เล่าปี่ยกไปด้านแฮ้งก้วนนั้นไม่รู้เวลานานเข้าเท่าใดจึงจะเสร็จศึก

เล่าเจี้ยงคิดดังนั้นจึงสั่งให้เอียวหุยและโกภาย ยกทหารออกไปรักษาด่านโปยสิกง้วนซึ่งเป็นด่านหน้าที่จะยกไปยังเมืองเสฉวน ตัวเล่าเจี้ยงก็ยกทหารกลับไปเมืองเสฉวนแต่วันนั้น

ฝ่ายเล่าปี่หลังจากเกิดเหตุการณ์รำกระบี่แล้วให้ความรู้สึกไม่สบายใจ เกรงว่าเล่าเจี้ยงจะระแวงระวัง แต่เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปแล้วก็จำต้องให้ผ่านเลยไป เล่าปี่เดินทัพอนธรมท่ามกลางความกังวลในหัวอกจนกระทั่งถึงด่านแฮ้งก้วน ก็ดำเนินนโยบายทางการเมืองกับมวลชนสืบไป

เล่าปี่ได้กำชับให้บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงปฏิบัติตามวินัยกองทัพโดยเคร่งครัด ห้ามมิให้ข่มเหงรังแกราษฎร ให้ช่วยเหลือเกื้อกูลราษฎรในการป้องกันเหตุจากโจรผู้ร้าย และการงานสิ่งใดพอช่วยเหลือราษฎรได้ก็ให้เอาใจใส่ทำนุบำรุง ด้วยหวังว่ากิตติศัพท์ความมีระเบียบวินัยและน้ำใจที่โอบอ้อมอารีจะเลื่องลือไปราษฎรทั้งปวงเห็นอัธยาศัยน้ำใจของทหารเล่าปี่ก็มีความยินดีเป็นอันมาก กล่าวขานเล่าลือซจรขยายไปอย่างรวดเร็ว

ฝ่ายเมืองกังตั๋งหลังจากขุนกวนได้ทราบจากทูตที่แต่งไปหาเล่าปี่ ว่ารับเป็นธุระจะป้องกันต่อสู้กับโจโฉ มิให้ชาวกังตั๋งต้องเดือดร้อนก็มีความยินดี แต่ก็ได้ส่งกองทัพทั้งปวงให้เตรียมพร้อมเผื่อว่ากองทัพโจโฉจะยกมาทำอันตราย

ครั้นวันวันเข้าก็ไม่เห็นกองทัพจากเมืองหลวงยกส่งมาแดนใต้ ทั้งกองทัพของเตียวเลี้ยวที่เมืองหับปาก็ยังคงสงบเงียบไม่มีวี่แววว่าจะยกมาตีเมืองกังตั๋ง ขุนกวนก็ประหลาดใจ ต่อมาขุนกวนได้รับทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า บัดนี้กองทัพเมืองหลวงได้ยกขึ้นไปทำศึกกับกองทัพเมืองเสเหลียง จึงหาโลซกมาปรึกษาว่าจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

โลซกจึงว่าการทั้งนี้ น่าจะเกิดแต่ความคิดของขงเบ้งวางอุบาย ดีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า ยุให้ม้าเจียวผู้บุตรมาแท่งยกมาตีเมืองสุโต โจโฉจึงจำต้องเบนกองทัพซึ่งเตรียมจะยกมาตีเมืองกังตั๋งขึ้นไปภาคพายัพ เพื่อป้องกันกองทัพเมืองเสเหลียงมิให้ยกส่งล้าสู่ภาคกลางได้ ขุนกวนได้ฟังดังนั้น ก็นึกเลื่อมใสศรัทธาของเบ้งเป็นอันมาก แต่ความปรารถนาใครได้เมืองเกงจิ๋วก็แรงกล้าอยู่ในหัวใจ จึงปรึกษากับโลซกต่อไปว่าเมื่อโจโฉยกทัพขึ้นภาคพายัพแล้ว เมืองเราก็น่าที่กังวลกองทัพโจโฉ ควรที่จะถือโอกาสนี้ยกทัพไปตีเอาเมืองเกงจิ๋วก็จะทำได้โดยง่าย

โลซกจึงท้วงว่าความศึกภาคพายัพยังไม่ประจักษ์กระฉ่างแจ้งว่าจะนานเข้าประการใด หากท่านด่วนยกไปตีเมืองเกงจิ๋วแล้วโจโฉเสร็จศึกภาคพายัพโดยเร็วก็จะยกกองทัพย้อนลงใต้ อนึ่งเล่ากองทัพส่วนหน้าของโจโฉก็ยกมาบรรจบทัพกับกองทัพของเตียวเลี้ยวที่เมืองหับปาคอยท่าคอยที่อยู่แล้ว หากท่านยกไปตีเมืองเกงจิ๋วเตียวเลี้ยวก็จะถือโอกาสยกมาตีเมืองกังตั๋ง กองทัพของเราจะขัดสน พะวงทั้งหน้าทั้งหลังเห็นจะไม่ได้ชัยชนะแก่เล่าปี่ ท่านจงไตรตรองใคร่ครวญให้จงดี

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าเป็นทีเห็นด้วย ต่อมาในปลายฤดูหนาวขุนกวนได้ทราบข่าวว่าม้าเจียวเสียชีวิตแก่โจโฉ แต่กระนั้นกองทัพของเมืองหลวงก็บอบช้ำจากการศึก เพราะตรากตรำอยู่ด้วยการสงครามภาคพายัพนานนับปี ทั้งทราบข่าวว่าบัดนี้เล่าปี่ได้ยกกองทัพไปเมืองเสฉวน ความคิดที่จะยกไปตีเมืองเกงจิ๋วจึงผุดขึ้นมาอีกครั้ง

ขุนกวนคิดดังนั้นแล้วจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงที่ในจวน ปรากฏความที่เล่าปี่ยกกองทัพไปเมืองเสฉวน เป็นโอกาสอันดีที่จะยกไปตีเมืองเกงจิ๋ว ท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

โกะหยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ฟังปรารภของขุนกวนแล้วจึงว่า เล่าปี่ยกไปเมืองเสฉวนครั้งนี้เป็นทางไกลแลทุรกันดาร เหตุการณ์เป็นที่ท่านจะยกไปตีเมืองเกงจิ๋ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ท่านแต่งทหารสักกองหนึ่งยกไปตั้งสกัดกองทัพเล่าปี่ที่ปลายแดนเมืองเสฉวน ป้องกันไม่ให้เล่าปี่ยกย้อนกลับมาช่วยเมืองเกงจิ๋ว แล้วระดมพลทั้งปวงของเมืองกังตั๋งยกไปตีเมืองเกงจิ๋วก็จะทำได้โดยง่าย

ขุนกวนได้ฟังคำโกะหยงต้องด้วยความคิดตัวก็มีความยินดี จึงว่าถ้าเช่นนั้นก็ชอบที่จะคิดอ่านวางแผนจัดแจง แต่งกองทัพตามข้อเสนอของท่าน ขุนกวนกล่าวพลันคาลงพลันได้ยินเสียงสตรีสูงอายุดังมาแต่ข้างหลังจาก ว่าผู้ใดเป็นต้นคิดแผนการชั่ว คิดจะให้เล่าปีสังหารลูกสาวเราหรือ ชอบที่จะต้องตัดศีรษะมันผู้นั้นเสีย

สิ้นเสียงก็เห็นนางงอก๊กไถ่เดินออกมาที่ขุนกวนนั่งว่าราชการ ขุนกวนและบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและ ขุนนางทั้งปวงเห็นนางงอก๊กไถ่เดินออกมาด้วยท่าทางโกรธเป็นอันมากก็ตกใจพากันก้มหน้านิ่ง เพราะต่างคน ต่างรู้ดีว่าพระแม่เมืองกังตั๋งผู้นี้เป็นที่เคารพยำเกรงของขุนกวนยิ่งกว่าผู้ใด

หากมันนางตัดสินสังการประการใดแล้วก็ไม่มิผู้ใดขัดขวางไว้ได้ โกะหยงนั้นก้มหน้าตัวสั่น เกรงว่าจะถูกนาง งอก๊กไถ่สั่งประหารชีวิต นางงอก๊กไถ่เห็นคนทั้งปวงก้มหน้านิ่งก็ยิ่งโกรธ จึงกล่าวกับขุนกวนว่า น้องสาวเจ้าผู้ เดียวเราสู้ฮู้อู่ทงรักษามา ถนอมตั้งหนึ่งดวงชีวิต บัดนี้ก็ได้ยกให้เป็นภรรยาเล่าปีแล้ว แลเจ้าจะมาเชื่อถือ ถ้อยคำคนทั้งปวงยุยงจะนี้จะฆ่าน้องสาวหรือ ตัวเจ้าได้สมบัติของพี่เป็นใหญ่อยู่ในเมืองกังตั๋ง มีหัวเมืองขึ้นถึง แปดสิบเอ็ดยังไม่อิ่มใจหรือ จึงจะไปเอาเมืองเกงจิวซึ่งเป็นสมบัติของผู้อื่นเล่า

ขุนกวนกำลังตระหนกตกใจ ครั้นได้ฟังเสียงมารดาที่ได้สติ จึงลุกขึ้นมาแล้วคุกเข่าลงคำนับนางงอก๊กไถ่แล้วว่า ข้าพเจ้าคิดอ่านทั้งนี้มีความผิดเป็นอันมาก ขอมารดาจงอดโทษให้สักครั้งหนึ่ง ว่าแล้วขุนกวนก็โบกมือขับ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงให้ออกไปจากจวน

บรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางเห็นดังนั้นก็รู้ว่าโทษแต่พระแม่เมืองกังตั๋งจะไม่มาถึงตัวก็พากัน ลุกลี้ลุลกลน ลุกขึ้นคำนับพระแม่เมืองกังตั๋งและขุนกวน แล้วรีบกลับออกไปในทันที

นางงอก๊กไถ่กำลังโกรธแต่ครั้นได้ฟังคำขุนกวนเป็นนัยว่าสำนึกผิด โทษะก็คลายลง แต่ยังคงขุนมัวอยู่ในใจ จึง สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน

เหลือขุนกวนอยู่ในจวนแต่ผู้เดียว ใจหนึ่งก็เกรงกลัวมารดา แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าบัดนี้โอกาสเป็นที่แล้วหากยกไปตี เมืองเกงจิว ก็จะได้เมืองเกงจิวแต่โดยง่าย ถ้าหากปล่อยให้โอกาสนี้ผ่านเลยไปก็ไม่รู้ว่าอีกเมื่อใดโอกาสจะ อำนาจเหมือนครั้งนี้ ขุนกวนคิดไปคิดมาหาข้อยุติอันใดมิได้จึงเดินออกไปที่ขานชาลาด้านข้างของจวน ครุ่นคิดว่าจะทำประการใดจึงจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวได้

ขุนกวนเดินครุ่นคิดวนไปเวียนมาอยู่ที่ขานชาลาข้างจวนจนรู้สึกเมื่อยล้าจึงเดินไปนั่งไถ่ร่มไม้ ครู่หนึ่งเห็นเตียว เจียวเดินเข้ามาหาที่มีความยินดี ไม่ทันที่ขุนกวนจะเอ่ยคำเตียวเจียวก็ตรงเข้ามาคำนับแล้วถามว่า ท่าทางของ ท่านวันนี้เหมือนคนมีทุกข์อยู่ในใจ ท่านกังวลด้วยสิ่งอันใดหรือ ขุนกวนจึงว่าความทุกข์ในใจเรามีอยู่ก็แต่เรื่อง เมืองเกงจิวเรื่องเดียวเท่านั้น เสียดยว่าหากไม่ยกไปทำการในครั้งนี้ก็ไม่ว่าเมื่อใดโอกาสจะเปิดให้เหมือนครั้ง นี้อีก ครั้นจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวก็ติดขัดด้วยน้องสาวเราจะเป็นอันตรายเหมือนดังคำมารดาเราครุ่นคิด ดังนั้นมิตกจึงเป็นทุกข์อยู่

เตียวเจียวจึงว่าทุกข์ท่านเพียงเท่านี้จะปรารภไปไย เพียงแต่ท่านให้คนถือหนังสือกลับไปถึงนางซุนสูหยินที่ เมืองเกงจิวลวงว่า นางงอก๊กไถ่ป่วยหนัก ใครจะดูใจให้จงได้ เห็นที่นางซุนสูหยินทราบข่าวแล้วก็จะต้องรีบมา เมืองกังตั๋งทั้งกลางวันกลางคืน และให้กำชับไปด้วยว่าให้นางซุนสูหยินนำเอาเต้าผู้บุตรเล่าปีมาให้เห็นหน้า สักครั้งหนึ่ง เล่าปีมีบุตรโทนคือเอาเต้าผู้เดียวนี้ เมื่อตกอยู่ในน้ำมือท่านเล่าปีก็ต้องคิดอ่านเอาเมืองเกงจิวมา แลกเอาเอาเต้ากลับคืนไป แลถ้าหากเล่าปีจะตัดใจรักเมืองยิ่งกว่าบุตรท่านจึงค่อยยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิว ดังนั้นเห็นจะแก้ไขทุกซอรอนของท่านได้

ขุนกวนได้ฟังความคิดของเตียวเจียวดังนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญว่าเป็นความคิดที่หลักแหลม เห็นจะได้เมือง เก่งจิวโดยง่าย ความยินดีของขุนกวนครั้งนี้เป็นความยินดีที่เกิดจากการมองข้ามสติปัญญาและความคิดอ่าน ของคนผู้หนึ่งไป รวากับว่าไม่เคยรู้จักหรือประสบพบเห็นสติปัญญามาแต่ก่อน นั่นคือการมองข้ามจุดด้อย- ขงเบ้งซึ่งรักษาเมืองเกงจิวอยู่ ว่าแม้ในครั้งที่จิวยี้ยังมีชีวิตและกองทัพพร้อมรบเข้มแข็งเกรียงไกรก็ยังไม่ครณา ต่อความคิดของขงเบ้ง บัดนี้จิวยี้หาชีวิตไม่แล้วเหลือแต่เตียวเจียวและโลซก ไหนเลยจะทานสติปัญญาของขง เบ้งได้

ขุนกวนเห็นชอบกับความคิดของเตียวเจียวแล้วจึงปรึกษา ต่อไปว่าท่านจะคิดอ่านแผนการประการใดจึงจะส่ง หนังสือให้ถึงมือนางซุนสูหยิน แล้วรับน้องสาวเราและเอาเต้าจากเมืองเกงจิวสู่เมืองกังตั๋งได้โดยปลอดภัย

เดียวเจียวจึงกล่าวต่อไปว่า การครั้งนี้เห็นแต่จิวเสียนซึ่งเป็นขุนนางที่รับใช้ใกล้ชิดอยู่ในจวนของท่าน มีความคุ้นเคยรู้จักกับนางซุนสุหยินเป็นอย่างดี จะไม่เป็นที่ระแวงสงสัย ขอให้ท่านจัดหาอาหารอร่อยลงเรือปลอมเป็นพ่อค้าล่องข้ามอ่าวเข้าแม่น้ำไปถึงหน้าเมืองเกงจิว แล้วรับเอานางซุนสุหยินและเอาเต้ามาเมืองกังตั้งเห็นจะสำเร็จดังประสงค์

ขุนกวนได้ฟังก็เห็นชอบจึงแต่งหนังสือขึ้นฉบับหนึ่งตามแผนการของเดียวเจียว แล้วให้หาจิวเสียนเข้ามาสั่งการให้จัดหาอาหารอร่อยลงเรือปลอมเป็นพ่อค้ายกไปเมืองเกงจิว และให้ปกปิดเป็นความลับมิให้ความล่งรู้ไปถึงหูของนางอ๊กกั๊กได้เป็นอันขาด

จิวเสียนรับหนังสือและคำสั่งขุนกวนแล้วคำนับลากลับออกไปจัดหาอาหารลงเรือล่องข้ามอ่าวและยกเข้าลำน้ำที่ตรงไปหน้าเมืองเกงจิว ถึงท่าหน้าเมืองก็ให้ทอดสมอคอยท่าทำที่เป็นพ่อค้ามาค้าขายตามปกติ ครั้นวันรุ่งขึ้นจิวเสียนได้ลอบเข้าไปในตัวเมืองเกงจิวตั้งแต่เวลาเช้ามืด สืบเสาะหาที่พักของนางซุนสุหยินแล้วลอบเข้าไปขอพบ นางซุนสุหยินทราบว่จิวเสียนมาขอพบก็แปลกใจว่าน่าจะมีเรื่องราวใดขึ้นในเมืองกังตั้ง จึงให้หาจิวเสียนเข้ามาสนทนาที่ในจวนของเล่าปี่

จิวเสียนคำนับนางซุนสุหยินแล้วมอบหนังสือของขุนกวน นางซุนสุหยินรับหนังสือนั้นมาอ่านดู พอรู้ความก็สำคัญว่าเป็นความจริงจึงร้องไห้ตกใจเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทยาคม

ศึกชิงกล่องดวงใจ (ตอนที่348)

ขุนกวนคิดฉวยโอกาสที่เล่าปี่ยกกองทัพไปเมืองเสฉวนและโจโฉต้องพักรบปรับปรุงกองทัพเนื่องแต่กราศึกภาคพายัพจะยกไปตีเมืองเกงจิว แต่ติดขัดด้วยนางซุนสุหยินน้องสาวซึ่งเป็นภรรยาของเล่าปี่เกรงว่าหากเกิดศึกสงครามแล้วเล่าปี่ก็จะพานางซุนสุหยินเสีย จึงทำกลอุบายให้จิวเสียนเดินทางไปลวงนางซุนสุหยินที่เมืองเกงจิว

ครั้นนางซุนสุหยินตั้งสติกับข่าวมารดาป่วยหนักได้แล้วจึงถามจิวเสียนว่าซึ่งมารดาเราป่วยทั้งนี้มีเหตุแต่โรคภัยประการใด จิวเสียนจึงว่าพระแม่เมืองกังตั้งจะเป็นโรคใดนั้นไม่แจ้ง แต่อาการหนักหนาสาหัส เห็นจะไม่รอดชีวิต จึงใคร่ได้เห็นหน้าท่านและเอาเต้าผู้หลานสักครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงรับมาเพื่อจะรับท่านกลับไปดูใจมารดา

นางซุนสุหยินจึงว่าเวลานี้เล่าปี่ไม่อยู่เมืองเกงจิว อยู่แต่ขงเบ้งเป็นผู้รักษาเมือง เราจะเข้าไปบอกกล่าวขงเบ้งให้ทราบความก่อนแล้วจะตามท่านไป จิวเสียนจึงว่าเรื่องนี้เป็นการในครอบครัวของท่าน ถ้าหากท่านบอกกล่าวให้ขงเบ้งรู้ขงเบ้งก็ต้องบอกแก่เล่าปี่และรอฟังความเห็นของเล่าปี่ก่อน กว่าหนังสือจะไปถึงและกลับมาท่านจะทันไปดูใจมารดาหรือ

นางซุนสุหยินฟังคำจิวเสียนก็เห็นว่าหากบอกกล่าวขงเบ้งก่อนก็อาจเป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้นางกลับไปทันดูใจมารดา นางซุนสุหยินมีความรักมารดาเป็นกำลัง ดั่งหนึ่งเพลิงสมอยู่ในหัวใจ จะใคร่ไปเห็นมารดาโดยด่วน

นางซุนสุหยินคำนึงดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจไปกับจิวเสียน แล้วสั่งให้สาวใช้สามสิบคนแต่งตัวในชุดออกบรรพพร้อมศาสตราวุธครบมือจัดข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวแล้วอุ้มเอาเต้าออกมาขึ้นรถม้าที่หน้าจวน ทหารรักษาการณ์ประจำจวนของเล่าปี่เห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดก็สอบถามว่าสุหยินจะรีบร้อนไปไหน นางซุนสุหยินไม่ตอบคำรีบขึ้นรถม้าแล้วพาขบวนตรงไปที่ท่าเรือ

พอไปถึงท่าเรือจิวเสียนก็เร่งให้นางซุนสุหยินและสาวใช้ที่ติดตามรีบลงเรือ แล้วถอนสมอเรือล่องกลับไปตามแม่น้ำเพื่อจะออกปากอ่าวกลับไปเมืองกังตั้ง

ในขณะนั้นจุล่งคุมทหารออกลาดตระเวนตามปกติ มาถึงท่าเรือเห็นเรือนางซุนสุหยิน ออกจากท่าก็ถามทหารรักษาการณ์ที่ท่าเรือเมืองเกงจิว จึงทราบความว่านางซุนสุหยินอุ้มเอาเต้าลงเรือไปกับชาวเมืองกังตั้งก็ตกใจ จุล่งจึงขี่ม้าพาทหารสี่คนไปตามชายตลิ่ง แล้วร้องเรียกนางซุนสุหยินว่าอย่าเพิ่งไป ในขณะนั้นนางซุนสุหยินอุ้มเอาเต้าเข้าไปนั่งอยู่ในประทุนเรือ แต่จิวเสียนถือทวนยืนอยู่หน้าประทุน ร้องตอบกลับมาว่าตัวท่านเป็นใครจึงบังอาจมาขัดขวางนายหญิงของเรา

ว่าแล้วจิวเสียนก็เร่งทหารให้แจวเรือแล่นไปตามลำน้ำ และสั่งให้ทหารประจำเรือพร้อมอาวุธเข้าประจำการอยู่บนกราบเรือ จุล่งยังคงขี่ม้าไล่ตามริมฝั่งน้ำ แล้วร้องเรียกนางซุนซุหยินว่าท่านจะไปเมืองกังต้งก็ตามที่เกิดแต่ขอให้ข้าพเจ้าได้พบหน้าสนทนาด้วยสักคำหนึ่ง ไม่มีเสียงขานตอบจากคนบนเรือ คงมีแต่เสียงของจิวเสียนเร่งพลแจวให้รีบแจวเรือโดยเต็มกำลัง หวังออกปากอ่าวให้เร็วที่สุด

จุล่งขี่ม้าเลียบตามดลิ่งริมแม่น้ำไล่ตามกองเรือของจิวเสียนเป็นระยะทางถึงร้อยเส้นก็เห็นเรือหาปลาห้าหนึ่งจอดอยู่ริมดลิ่ง จุล่งจึงกระโดดลงจากหลังม้าวิ่งไปลงเรือหาปลา ในมือถือทวน และให้ทหารสองคนรีบแจวเรือตรงไปที่เรือใหญ่ซึ่งนางซุนซุหยินอยู่บนเรือนั้น

จิวเสียนเห็นเรือของจุล่งเข้ามาใกล้ จึงสั่งให้ทหารบนเรือระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่จุล่ง จุล่งก็ใช้ทวนกวัดแกว่งปิดลูกเกาทัณฑ์จนกระเด็นตกน้ำสิ้น พอเรือหาปลาของจุล่งใกล้จะเทียบเรือของนางซุนซุหยิน ทหารเมืองกังต้งบนเรือก็ใช้ทวนยาวรวมแทงมาที่จุล่ง จุล่งวางทวนยาวไว้ในเรือแล้วชักกระบี่แช่แข็งเกี่ยวมาฟาดฟันไปที่ทวนของทหารเมืองกังต้งจนขาดร่วงลงน้ำ แล้วกระโดดขึ้นไปยังบนเรือใหญ่

ทหารเมืองกังต้งพากันกรูเข้ามาใช้ทวนแทง จุล่งก็ใช้กระบี่แช่แข็งเกี่ยวกรีดกรายฟาดฟันจนทหารเมืองกังต้งต้องถอยร่นไปที่กราบเรืออีกด้านหนึ่ง ไม่กล้าเข้ามาใกล้

จุล่งตรงเข้าไปที่ประทุนเรือ เห็นนางซุนซุหยินอุ้มอาเด๋ออยู่ก็ค้ำับ แต่นางซุนซุหยินตวาดกลับมาว่าจุล่งท่านไหนไร้มารยาทบุกรุกเข้ามาถึงตัวเราดังนี้

จุล่งสอດกระบี่แช่แข็งเกี่ยวกลับเข้าฝักดังเดิม คำนับนางซุนซุหยิน แล้วถามว่าซุหยินจะเดินทางไปแห่งหนตำบลใด แล้วไฉนจึงไม่แจ้งให้ขงเบ้งทราบก่อน

นางซุนซุหยินจึงว่ามารดาของเราป่วยหนักจำต้องรีบไป จึงไม่อาจแจ้งให้ขงเบ้งทราบได้ทัน

จุล่งจึงว่าซุหยินจะไปก็ตามแต่ใจเถิด แต่เหตุไฉนจึงจะเอาอาเด๋อไปด้วยเล่า

นางซุนซุหยินจึงว่า อาเด๋อนี้เป็นบุตรเล่าปีก็เหมือนหนึ่งเป็นบุตรของเรา เล่าปีไปศึกทางไกลจะให้เราทิ้งบุตรไว้แต่ผู้เดียวกระนั้นหรือ ความรู้ถึงเล่าปีก็จะดำหนิดเดียวว่าเราไม่รักบุตร และการซึ่งเราจะกลับไปเยี่ยมมารดานั้นมิรู้เป็นตายร้ายดีประการใด อาจเป็นวันหนึ่งหรือหลายวันจึงจะกลับมาเมืองเกงจิว ไม่มีผู้ใดจะดูแลรักษาอาเด๋อเราจึงจำเป็นต้องเอาอาเด๋อไปด้วย

จุล่งจึงแย้งว่าเล่าปีนายข้าพเจ้ามีบุตรคืออาเด๋อผู้เดียวนี้เป็นสายโลหิต หวังจะได้สืบตระกูลตามประเพณี เล่าปีจึงรักดังดวงใจ เพราะประจักษ์ในความรักของเล่าปีผู้เป็นนายดังนี้เมื่อครั้งศึกทุ่งเต๋ยปิ่น ทหารโจโจถึงร้อยหมื่นกลุ่มรุมล้อมอยู่ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นแก่ชีวิต สู้ตีฝ่าเข้าไปชิงเอาอาเด๋อแก้วตาดวงใจของเล่าปีกลับมา ในครานั้นตัวข้าพเจ้าก็หวัดจะตายท่ามกลางคมหอกดาบของทหารโจโจ เหตุนี้แม้ข้าพเจ้าจะต้องตายถึงพันครั้งก็ไม่อาจยินยอมให้ซุหยินนำอาเด๋อไปเมืองกังต้งได้

นางซุนซุหยินได้ฟังจุล่งดังนั้นก็โกรธ ตวาดใส่จุล่งว่า มึงเป็นแต่นายทหาร ควรหรือมาล่งบังคับการในเรือนเจ้าฉะนี้ โอ้หังหนักรหนา ไส้คอออกไปเสียให้พ้น ว่าแล้วนางซุนซุหยินจึงให้สาวใช้ เข้าคุมตัวจุล่งจะจุดออกไปนอกประทุนเรือ

จุล่งเห็นการณั้คับขันเกรงว่าจะเสียอาเด๋อจึงสะบัดแขนที่ถูกสาวใช้ของนางซุนซุหยินเข้าคุมอยู่นั้น จนบรรดาสาวใช้ล้มกระเด็นลงกับพื้นเรือ แล้วว่าแม้ท่านจะขึ้นเอาอาเด๋อไป ถึงชีวิตข้าพเจ้าจะตายอยู่ที่นี้ก็ตามเถิด ข้าพเจ้ามิให้เอาไป

กล่าวสิ้นคำจุล่งก็ปรวดเข้าถึงตัวนางซุนซุหยินชิงเอาอาเด๋อ มาอุ้มไว้กับอก แล้วออกไปยืนหน้าประทุนเรือ แลเห็นเรือแล่นอยู่กลางลำแม่น้ำ มิรู้ที่จะขึ้นบกได้ประการใด ครั้นจึงมองหาเรือน้อยที่ผูกติดอยู่กับเรือใหญ่ ทหารจิวเสียนก็พินเชื้อกซึ่งผูกเรือน้อยนั้นปล่อยให้ลอยตามแม่น้ำไปหมดสิ้น ครั้นจะคิดฆ่าฟันทหารบนเรือเสียให้สิ้นแล้วบังคับเรือเข้าฝั่งก็จนใจด้วยเกรงจะล่วงเกินนางผู้เป็นภรรยาของเล่าปี ไม่อาจตัดใจกระทำได้

บรรดาสาวใช้และทหารเมืองกังตั้งที่อยู่บนเรือจะบุกเข้าชิงเอาเอาเต้าจากอกจุล่งก็มิกล้า เพราะแม่มือหนึ่งจุล่งจะอุ้มเอาเต้าแนบไว้กับอก แต่อีกมือหนึ่งก็ชักกระบี่แช่ยังเกี่ยมออกมากวัดแกว่งป้องกันตัวอยู่ คนทั้งนั้นจึงได้แต่ล้อมจุล่งไว้ทางๆ

ในขณะนั้นจิวเสียนก็เร่งพลแฉวให้รีบแฉวเรือเพื่อจะออกปากอ่าวให้เร็วที่สุด จะได้ยกเข้าแดนเมืองกังตั้ง ในขณะที่จุล่งอุ้มเอาเต้าเป็นกั้วลอยู่บนเรือ พลันเห็นเรือรบกองหนึ่งลึบกว่าลำแล่นสวนมาทางปากน้ำลั่นกลองตีมาแต่ไกล จุล่งเห็นดังนั้นก็ตกใจสำคัญว่าเป็นกองเรือเมืองกังตั้งยกมา แต่พอกองเรือนั้นเข้ามาใกล้เห็นธงบนเรือระบุชื่อตัวนายว่าเตียวหุย ก็ค่อยคลายใจ

ความจริงในขณะนั้นเตียวหุยคุมกองเรือออกลาดตระเวนตามน่านน้ำเมืองเกงจิว หลังจากลาดตระเวนตามชายทะเลแล้วจะล่องเรือเข้ามาตามลำแม่น้ำเพื่อจะไปขึ้นทำหน้าเมืองเกงจิว พอกองเรือของเตียวหุยมาถึงปากน้ำก็ได้รับแจ้งจากทหารรักษาการณ์ว่าขงเบ้ง มีคำสั่งให้สกัดเรือของเมืองกังตั้ง แล้วนำเอาเต้ากลับคืนให้จงได้

เตียวหุยทราบความก็ตกใจ รีบพากองเรือยกมาจึงสวนกับขบวนเรือของจิวเสียน พอกองเรือเตียวหุยเข้ามาใกล้ก็เห็นจุล่ง อุ้มเอาเต้าถือกระบี่กวัดแกว่งอยู่บนเรือเตียวหุยจึงสั่งให้เทียบเรือเข้ากับเรือที่จุล่งยืนอยู่นั้น ปากก็ร้องตะโกนว่าพี่สะใภ้ท่านจะไปเมืองกังตั้งก็ไปแต่ตัวเถิด จะเอาเอาเต้าไปนั้นมิได้

จุล่งเห็นเหตุการณ์ผันแปรดังนั้นก็ดีใจ พอดีเรือเตียวหุยเทียบเข้ามาใกล้กับเรือของจุล่ง เตียวหุยได้กระโดดขึ้นมานบนเรือใกล้กับที่จิวเสียนยืนถือทวนบัญชาการอยู่นั้น

จิวเสียนเห็นเตียวหุยกระโดดขึ้นมานบนเรือยังไม่ทันตั้งตัวก็ใช้ทวนแทงเตียวหุย เตียวหุยชักกระบี่ออกมาปิดทวนของจิวเสียนกระเด็นออกไปแล้วฟันจิวเสียนคอขาดกระเด็นตกลงบนพื้นเรือ หัวของจิวเสียนกลิ้งไปหยุดอยู่ตรงหน้านางซุนสุหยิน

นางซุนสุหยินเห็นดังนั้นก็ตกใจ แต่โกรธเตียวหุยเป็นอันมากคิดว่าใส่เตียวหุยว่าเหตุไฉนจึงไ้มารยาทต่อเราถึงปานนี้ เตียวหุยไม่แก้ตัวแต่ตอบย้อนคำว่า พี่สะใภ้ท่านจะกลับไปเมืองกังตั้งแต่ไม่บอกกล่าวให้เล่าพี่ข้าพเจ้าทราบ แม้ขงเบ้งอยู่รักษาเมืองพี่สะใภ้ท่านก็ปิดงำไม่บอกกล่าวทำราวกับเป็นการหนี นี่จึงเป็นการไ้มารยาท

เตียวหุยแม้เป็นคนใจร้อนแต่ถ้อยร้อยยาวจากก็ตรงไปตรงมา นางซุนสุหยินได้ฟังคำเตียวหุยก็ไม่อาจตำหนิต่อไปได้ กลับต้องกล่าวแก้ตัวว่าซึ่งเราจะไปเมืองกังตั้งครั้งนี้เพราะมารดาของเราป่วยหนักเกรงว่าจะไม่ทันดูใจ จึงไม่อาจรอพี่ท่านกลับมาได้ ดังนั้นจะว่า เราเสียมารยาทก็ตามใจ แต่ถ้าหากมั่นใจให้เรากลับไปเมืองกังตั้ง เราก็จักกระโดดน้ำตายไม่ให้เจ้าชมเหงน้ำใจได้อีกต่อไป

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เดินเข้ามาปรึกษากับจุล่งว่าจะทำประการใด จุล่งจึงว่าซึ่งสุหยินจะเดินทางกลับไปเยี่ยมมารดาซึ่งป่วยหนักก็ขอด้วยประเพณี แลบัดนี้ เอาเต้าก็อยู่ในอกข้าพเจ้าแล้ว พวกเราสมควรกลับเข้าไปหาขุนซือก่อน ส่วนการที่สุหยินจะกลับไปเยี่ยมมารดานั้นก็เหมือนการของเล่าปี่นายเราจะขัดขวางไว้ไม่สมควร

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงคำนับนางซุนสุหยินแล้วว่า อันเล่าปี่พี่เราก็คือเป็นอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้ ซึ่งท่านได้มาอยู่กับพี่เรา พี่เราก็คงเอ็นดู มิได้สู่ความอายนัก ถึงมารดาตัวท่านจะไปก็จงคิดถึงความอาลัยแต่หนหลัง ซึ่งได้เป็นภรรยาสามีกันตามประเพณีโลกทั้งปวง แล้วเร่งกลับมาแล้วเตียวหุยและจุล่งซึ่งอุ้มเอาเต้าอยู่ในอกก็กระโดดข้ามมาที่เรือของเตียวหุย ปลอยให้ขบวนเรือของนางซุนสุหยินแล่นออกไปทางปากอ่าวกลับไปเมืองกังตั้ง

ในวันเวลาที่นางซุนสุหยินออกไปจากจวนของเล่าปี่จะกลับไปเมืองกังตั้งนั้น ขงเบ้ง ออกไปสั่งราชการที่ศาลาว่าราชการเมืองเกงจิว ในขณะที่ปรึกษาราชการกับขุนนางทั้งปวงนั้นทหารรักษาการณ์ประจำจวนของเล่าปี่ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้นางซุนสุหยินพา เอาเต้าไปกับกับชาวเมืองกังตั้ง ขงเบ้งฟังรายงานก็ตกใจ รีบออกคำสั่งให้ทหารรักษาการณ์ไปตักแจ้งความแก่เตียวหุยซึ่งลาดตระเวนอยู่ตามชายทะเลและจะกลับเข้ามาในแม่น้ำให้สกัดเรือเมืองกังตั้งชิงเอาเอาเต้ากลับมาให้จงได้

สั่งการเสร็จแล้วของเบ้งรีบไปยังฐานทัพเรือเมืองเกงจิว คุณทหารลงเรือรีบยกไล่ตามขบวนเรือของจิวเลียนไปตามลำแม่น้ำจึงสวนกับขบวนเรือของเตียวหุยและจูล่ง ของเบ้งจึงสั่งให้เทียบเรือเข้าไปที่เรือของเตียวหุย เห็นจูล่งและเตียวหุยอยู่บนเรือก็มีความยินดี รีบถามจูล่งว่าเอาเต้าปลดภัยดีหรือ จูล่งอุ้มเอาเต้าหันมาทางของเบ้งแล้วว่าเอาเต้าปลดภัยและสบายดี ของเบ้งก็มีความยินดี จากนั้นของเบ้งจึงสั่งให้ขบวนเรือทั้งปวงยกไปที่ท่าเรือเมืองเกงจิว แล้วทำรายงานแจ้งความซึ่งนางซุนสูหยินกลับเมืองกังตั๋งให้ทหารถือไปให้เล่าปี่ที่ด่านแฮ้งก้วน

ฝ่ายนางซุนสูหยินครั้นกลับไปถึงเมืองกังตั๋งก็เข้าไปหาซุนกวน เล่าเนื้อความทั้งปวงให้ซุนกวนทราบ ครั้นซุนกวนทราบว่าเตียวหุยและจูล่งซึ่งเอาเอาเต้ากลับไปได้ และสังหารจิวเลียนเสียอีกก็โกรธ เล่าปี่เป็นอันมาก ซุนกวนจึงกล่าวกับนางซุนสูหยินว่า บัดนี้น้องเรากลับมาได้แล้ว อันเล่าปี่กับเราก็ขาดจากประเพณีที่จะผูกพันกันสืบไป เราจะยกทหารไปตีเอาเมืองเกงจิวคืนให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ:เรื่องวิทย์าคม

กล เลือकिनงและหมูป่า (ตอนที่349)

เรียนอันศกปีทีสิบเจ็ด เดือนสามข้างแรม นางซุนสูหยินถูกซุนกวนลวงว่านางงอกก็ไ้ผู้เป็นมารดาป่วยหนัก ให้พาเอาเต้าบุตรโทนของเล่าปี่กลับไปเมืองกังตั๋งให้มารดาเห็นหน้าก่อนตาย นางซุนสูหยินไม่ทราบกลก็ทำตามหนังสือของซุนกวน แต่เตียวหุยและจูล่งซึ่งเอาเอาเต้ากลับไปได้

ครั้นนางซุนสูหยินได้แจ้งความทั้งปวงให้ซุนกวนทราบแล้วจึงถามซุนกวนว่า มารดาเราป่วยไข้ประการใด จงรีบไปเยี่ยมมารดาพร้อมกันเถิด ซุนกวนจึงจำเป็นต้องบอกแก่นางซุนสูหยินตามความจริงว่าการครั้งนี้เป็นแต่อุบาย เพราะนางงอกก็ไ้ยังคงสุขสบายดี แต่ที่ให้จิวเลียนไปแจ้งความก็หวังตามนางซุนสูหยินกลับมาเมืองกังตั๋งเพื่อป้องกันมิให้นางเป็นอันตรายจากการทำร้ายของเล่าปี่ถ้าหากว่ามีศึกเกิดขึ้นระหว่างเมืองกังตั๋งกับเมืองเกงจิว

นางซุนสูหยินทราบความจริงว่าถูกซุนกวนหลอกลวง ดังนั้นก็โกรธร้องให้ตัดพ้อต่อว่าซุนกวนว่ารักเมืองเกงจิวยิ่งกว่ารักน้อง ว่าแล้วนางซุนสูหยินก็วิ่งออกจากจวนของซุนกวนไปที่จวนของพระแม่เมืองกังตั๋ง ซุนกวนเกรงว่านางซุนสูหยินจะหนีกลับไปเมืองเกงจิวจึงแต่งทหารรักษาการณป้องกันระมัดระวังภายนอกจวนไว้อย่างกวดขัน มิให้นางซุนสูหยินออกไปนอกบริเวณได้โดยเด็ดขาด

นางซุนสูหยินต้องกลซุนกวนจากเล่าปี่มาครั้งนี้แล้วก็ได้แต่โศกเศร้าเสียใจอาลัยรักเล่าปี่ และไม่ได้พบหน้าเล่าปี่อีกเลยจนตลอดชีวิต

ทางด้านซุนกวนเมื่อเห็นว่าชาวหนามอันเป็นอุปสรรคที่จะยกไปตีเมืองเกงจิวเป็นอันถดถอยเสร็จแล้ว จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว บรรดาขุนนางทั้งปวงก็เห็นชอบพร้อมกัน

ดังนั้น ซุนกวนจึงสั่งให้เกณฑ์ทหารจากหัวเมืองทั้งปวงเพื่อเตรียมจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว

ในระหว่างที่ซุนกวนกำลังระดมผู้คนเตรียมกองทัพอยู่นั้น ก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าบัดนี้โจโฉกำลังเกณฑ์ทหารจากหัวเมืองต่างๆ เพื่อทดแทนทหารที่สูญเสียจากสงครามภาคพายัพ แล้วเตรียมจะยกกองทัพมาตีเมืองกังตั๋ง

ซุนกวนทราบรายงานแล้วจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนาง ปรารภความว่า เรากำลังจัดแจงแต่งกองทัพจะยกไปตีเมืองเกงจิว แต่บัดนี้มีรายงานแจ้งว่าโจโฉกำลังเตรียมกองทัพจะยกมาตีเมืองกังตั๋ง ทานทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

โลซกจึงว่าโจโฉได้แต่งกองทัพนายกมาบรรจบทัพกับกองทัพของเตียวเลี้ยวที่เมืองหับป่าอยู่ก่อนแล้ว มิกำลังพลถึงสิบหมื่น ซึ่งโจโฉจะยกกองทัพลงใต้ในครั้งนี้ก็หมายแก่ความอัปยศแต่ครั้งสงครามเซ็กเพ็ก และมีข่าวเล่าลือว่ากำลังทหารที่โจโฉเตรียมการจะยกมาแต่เมืองหลวงนั้นมีกำลังถึงสี่สิบหมื่น เมื่อรวมกับกองทัพเมืองหับป่าก็จะมีกำลังพลกว่าห้าสิบหมื่น ในครั้งนี้แม้ว่าเล่าปี่จะยกไปเมืองเสฉวนแต่เมืองเกงจิวก็ไซ้ว่าจะว่างเปล่า เพราะได้มอบให้ของเบ้งเป็นผู้รักษาเมือง แล้วโลซกจึงกล่าวสืบไปว่า อันสติปัญญาของของเบ้งนั้นก็เป็น ที่ประจักษ์ว่าลึกซึ้งกว้างขวางดังพระมหาสมุทร เห็นจะป้องกันรักษาเมืองเกงจิวเอาไว้ได้ อนึ่งเล่า แม่ท่านยกไป

ตีเมืองเกงจิ๋ว สงครามเกิดขึ้นแล้วทหารก็จะเสียหายทั้งสองฝ่าย หากโจโฉยกกองทัพมาเห็นจะรับมือได้ขัดสน ท่านจงยับยั้งซึ่งใจดูก่อนเถิด

เดี๋ยวเจียวที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือนซึ่งแต่ไหนแต่ไรมาหวาดเกรงกองทัพโจโฉเป็นอันมาก ครั้นได้ฟังคำโลซก ดังนั้นจึงกล่าวสนับสนุนว่าการป้องกันรักษาเมืองกังตั๋งไว้ให้ปลอดภัยมีความสำคัญสูงสุด ถึงแม้จะไม่ได้เมืองเกงจิ๋วแต่หากรักษาเมืองกังตั๋งเอาไว้ได้ท่านก็จะไม่อับอายขายหน้าต่อบรรพบุรุษ แต่ถ้าหากได้เมืองเกงจิ๋วแล้วแต่กลับต้องเสียเมืองกังตั๋งไปก็เท่ากับปราชัยอยู่นั่นเอง ขอท่านได้ทำตามความเห็นของโลซกเมืองกังตั๋งก็จะไม่มีอันตราย

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นโลซกและ เดียวเจียวมีความเห็นเป็นอย่างเดียวกัน ทั้งความเห็นนั้นก็เปี่ยมด้วยเหตุและผล จึงสนับสนุนให้ขุนกวนงดกองทัพเอาไว้ก่อนแล้วคิดอ่านวางแผนเพื่อป้องกันรับมือกับโจโฉต่อไป

ในขณะที่ปรึกษากันอยู่นั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานแก่ขุนกวนว่า เดียวเจียนขุนนางตำแหน่งเลขาธิการซึ่งขอลาป่วยกลับไปรักษาตัวอยู่ที่ภูมิลำเนาเดิมนั้นบัดนี้ถึงแก่ความตายแล้ว ก่อนตายเจียวเจียนได้ทำหนังสือฉบับหนึ่ง กำชับบุตรหลานให้นำมามอบแก่ท่าน แลบุตรของเจียวเจียนได้ส่งหนังสือของเจียวเจียนพร้อมกับการแจ้งข่าวตายมาด้วยแล้ว

ขุนกวนรับหนังสือของเจียวเจียนมาเปิดผนึกอ่านเป็นใจความว่า ท่านจะอยู่ในเมืองกังตั๋งนั้นมิได้ ขอให้ยกไปตั้งอยู่ในเมืองเบาะเหลงเห็นภูมิลำเนานั้นกว้างขวาง จะเป็นที่ตั้งตัวเป็นใหญ่ได้

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าเจียวเจียนผู้นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านภูมิสถาปัตยกรรมและสวงจ้ย ได้ทำหนังสือสำคัญไว้ก่อนตายเพื่อมอบแก่ขุนกวนเป็นเนื้อความว่า เมืองเบาะเหลงนี้มีภูมิต้องด้วยศิระมังกร เป็นทำเลที่เหมาะสมแก่การตั้งเมืองหลวงสำหรับพระมหากษัตริย์และมีลักษณะธาตุเป็นคุณแก่ขุนกวน หากตั้งเมืองหลวงที่เมืองเบาะเหลงแล้วขุนกวนก็จะได้เป็นพระมหากษัตริย์สืบทอดสมบัติพิสดารของตระกูล ขุน ได้ยั้งยั้งนับหมื่นปี

ขุนกวนทราบข่าวตายของเจียวเจียนและทราบความตามหนังสือของเจียวเจียนแล้วก็รำลึกถึงความใกล้ขีดสนิทสนมแต่ หนหลังก็ร้องไห้ และกล่าวแก่บรรดาขุนนางทั้งปวงว่าเลขาธิการเจียวเจียนผู้นี้มีความซื่อสัตย์รักดีต่อตระกูล ขุน และตัวเราโดยสุจริต ทำราชการด้วยความทุ่มเทเห็นแก่ความเหนื่อยยาก ถึงจะตายก็ยังสู้อุตสาห์ทำหนังสือเสนอความเห็นอันเป็นประโยชน์ไปในภายหลัง

ว่าแล้วขุนกวนจึงสั่งการให้สร้างเมืองใหม่ขึ้นที่เมืองเบาะเหลง เกณฑ์ทหารและราษฎรจำนวนมากไปก่อสร้างเมืองใหม่ ให้เร่งรีบทำทั้งกลางวันและกลางคืน โดยเฉพาะศาลาว่าราชการและจวนที่พัก ตลอดจนตึกที่รับรองแขกเมือง และอาคารอดิเรกต่างๆ ให้สร้างตาม แบบอย่างการสร้างพระราชวังทุกประการ

เจี้ยนอันศกปีที่สิบเจ็ด เดือนหก การก่อสร้างจวนใหม่แล้วเสร็จ ขุนกวนจึงย้ายเมืองหลวงของเมืองกังตั๋งไปอยู่ที่เมืองเบาะเหลง และเร่งการก่อสร้างเมืองหลวงของแคว้นกังตั๋งส่วนที่เหลือจนแล้วเสร็จ

อยู่มาวันหนึ่งขุนกวนออกว่าราชการ ลิบองได้เข้ามาเสนอความเห็นว่าบัดนี้กองทัพของโจโฉได้เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพออกจากเมืองหลวงแล้ว การซึ่งจะรับมือกับกองทัพโจโฉในครั้งนี้ขอให้สร้างป้อมค่ายไว้ที่ปากน้ำเมืองยี่สุ ทำเป็นป้อมสูงใหญ่แข็งแรงเสมอด้วยกำแพงป้อมของเมืองหลวงเพื่อชุมทหารจำนวนมากไว้ภายในป้อม จะได้ยกตีกระหนาบพร้อมกับกองทัพซึ่งแต่งตั้งค่ายรายเรียงไว้รับมือกับข้าศึก

บรรดาแม่ทัพนายกองได้ฟังคำลิบองดังนั้นก็ทักท้วงว่า เมื่อกองทัพโจโฉยกมาขอที่ท่านจะยกกองทัพเรือไปต่อตีด้วยกองทัพโจโฉ หรือถ้ามั่นใจโจโฉยกเข้ามาในแดนเราแล้วค่อยเข้าโจมตีก็เพียงแต่ตั้งค่ายไว้หน้าเมืองจึงจะชอบด้วยพิชัยสงคราม โฉนจะต้องไปสร้างป้อมปราการอยู่ที่ปากแม่น้ำยี่สุเล่า

ลิบองได้ฟังก็แก้ว่าประเพณีแต่ก่อนมามีแต่รบทางบกและ ทางทะเลยังไม่เคยปรากฏการรบริมชายฝั่ง อันการสงครามทั้งปวงนั้นย่อมพัฒนาไป

เมื่อครั้งสงครามเช็กเพ็กโจโฉใช้กองทัพเรือเป็นหลักในการยุทธ ใช้กองทัพบกเป็นการยุทธรอง มาครั้งนี้ที่ไหนเลยโจโฉจะไม่สรุปบทเรียนแล้วอมพลาตพลังเสียที่แบบเดียวกับสงครามเช็กเพ็ก ฉะนั้นการซึ่งจะอาศัยแต่กองทัพเรือสู้รบด้วยโจโฉจึงยากที่จะได้ชัยชนะ แม้หากจะต่อกรด้วยการรบทางบกก็เท่ากับเอาจุดอ่อนของ

เมืองเราเข้าสู่กับจุดแข็งของข้าศึก ดังนั้นจึงขอที่จะกำหนดการยุทธครั้งนี้เป็นการยุทธชายทะเลขุนกวนได้ ฟังดังนั้นก็สรรเสริญว่าความคิดของลิบองลิกซึ่งแหลมคมและเหมาะสมที่จะใช้ในการรับมือกับกองทัพโจโฉในครั้งนี้ ว่าแล้วขุนกวนจึงสั่งให้ก่อสร้างป้อมปราการตามข้อเสนอของลิบองที่ปากน้ำเมืองยี่สู ให้เร่งมือก่อสร้างทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อให้แล้วเสร็จภายในสองเดือน

ฝ่ายโจโฉอยู่ที่เมืองสุโต ครั้นเสร็จศึกภาคพายัพกองทัพก็อ่อนล้าลง จึงให้ปรับปรุงบำรุงกองทัพครั้งใหญ่ ให้เกณฑ์ชายฉกรรจ์จากบรรดาหัวเมืองทั้งปวงแล้วฝึกปรือทหารเตรียมการที่จะยกไปตีเมืองกังต้ง

ครั้นโจโฉได้ทราบว่าเดิยวล่อจัดแจงกองทัพจะยกไปตีเมืองเสฉวน เล่าเจี้ยงได้เชิญให้เล่าปียกกองทัพไปช่วยเล่าปรีรับค่าเชิญเล่าเจี้ยงแล้วยกกองทัพไปตั้งรับกองทัพของเดิยวล่ออยู่ที่ด่านแฮ้งกวน โจโฉจึงปรึกษาด้วยที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด เทียหยกจึงเสนอว่าเมื่อครั้งสงครามเซ็กเพ็กได้สร้างความเคียดแค้นไว้กับกองทัพเมืองหลวงเป็นอันมาก ทหารเมืองหลวงทุกคนล้วนพยาบาทคิดจะยกไปแก้แค้นอยู่ทุกเมื่อเชิ้วน แต่ขัดสนด้วยเล่าปี่และขุนกวนยังมีไมตรีสนิทต่อกันจึงทำการไม่ถนัด บัดนี้เล่าปียกกองทัพไปที่ด่านแฮ้งกวนเป็นหนทางไกล จึงลั่นที่กังลว่าเล่าปี่จะยกกองทัพไปช่วยขุนกวน ท่านจึงทำการด้านเมืองกังต้งได้โดยสะดวก

ขุนฮิวจึงว่าการข้างเมืองกังต้งนั้นก็เป้นดังความเห็นของเทียหยก แต่บัดนี้กองทัพเมืองเสฉวนและกองทัพเมืองฮันต้งกำลังจะเปิดศึกสงครามต่อกันย่อมเป็นศึกติดพัน หากเรายกกองทัพไปเข้าเดิมเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย อุปมาดังผู้ใหญ่รัดติดพันอยู่กับหมู่ปลาแล้วตั้งหน้าต่อสู้กับสัตว์กัดรัดพันกัน ตัวท่านเหมือนดังพญาพยัคฆ์ชอบจะจับทั้งงูใหญ่และหมู่ปลาเป็นอาหาร ดังนั้นจึงควรที่ท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองฮันต้งและเมืองเสฉวน

โจโฉได้ฟังที่ปรึกษาออกความเห็นดังนั้นจึงว่า ซึ่งจะยกไปตีเมืองฮันต้งและเมืองเสฉวนนั้นไม่ควร เพราะทั้งเมืองฮันต้งและเมืองเสฉวนต่างเป็นหัวเมืองใหญ่ ที่ตั้งหน้าทำสงครามต่อกันก็เพราะเห็นว่าเราไม่เคยคิดที่จะยกกองทัพไปภาคตะวันตก แต่ถ้าหากทราบว่าเราจะยกกองทัพไปตีเอาเมือง ติร้ายทั้งเมืองฮันต้งและเมืองเสฉวนก็จะหันกลับมาร่วมมือกันต่อสู้กับกองทัพเมืองหลวง เราก็จะเปลืองแรงเปล่าสูญปล่อยให้เมืองเสฉวนและเมืองฮันต้งล้างผลาญกันให้วายวอดเสียก่อนแล้วค่อยยกไปเข้าเดิมในภายหลังก็จะได้โดยง่าย

แลบัดนี้เล่าปียกไปที่ด่านแฮ้งกวนเป็นทางไกลและทุรกันดาร ไม่อาจยกกลับไปช่วยเหลือขุนกวนได้ โอกาสงามดังนั้นจึงสมควรที่เราจะยกกองทัพไปตีเมืองกังต้งล้างแค้นขุนกวนก่อน

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย โจโฉจึงเร่งให้เตรียมกองทัพและเสบียงอาหารรอวันฤกษ์ดีแล้วจะยกไปตีเมืองกังต้ง

ในขณะที่โจโฉกำลังเตรียมกองทัพอยู่นั้น ดังเจียวซึ่งเป็นขุนนางเก่าแต่ครั้งพระเจ้าฮั่นเต้ มีตำแหน่งเป็นราชเลขาธิการและเป็นที่ปรึกษาโจโฉอีกตำแหน่งหนึ่งได้เข้าไปเสนอความเห็นแก่โจโฉว่าซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้โปรดเกล้าพระราชทานความชอบในการปราบศึกภาคพายัพได้สำเร็จนั้น ยังหาสมกับความชอบของท่านไม่ ดังเจียวได้อ้างเหตุผลว่า ครั้นท่านประกอบด้วยอุตสาหะตากฝนทนแดดยกทหารไปเที่ยวปราบปรามขอบเขตเสฉวนให้ราบคาบ ท่านบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้อยู่เย็นเป็นสุข อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงก็มีความยินดีนันทนา แลแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็คืบคลานบริบูรณ์เป็นปกติ ความชอบของท่านครั้งนี้ยิ่งกว่าความชอบของลิบองซึ่งเป็นอุปราชของพระเจ้าจิวนอ่องอีก ซึ่งท่านจะตั้งอยู่ในที่มหาอุปราชนี้หาควรไม่ ขอให้เลื่อนที่ขึ้นเป็นวุยก๋ง แลประกอบด้วยยศอีกเท่าประการ จึงจะสมด้วยความชอบของท่าน

แลยศเท่าประการนั้น ประการหนึ่งให้ชริดเข้าเฝ้าเทียมม้าแปดม้า ประการหนึ่งแต่งตัวอย่างลูกหลวงเอก ประการหนึ่งให้มีดนตรีแตรสังข์ประโคมเข้าค่า ประการหนึ่งที่อยู่ให้หาชาดอย่างเรือนหลวง ประการหนึ่งให้มีท้องพระโรงเป็นที่ออกว่าราชการแก่ขุนนางทั้งปวง ประการหนึ่งให้มีหมู่ทหารสามร้อยรักษาองค์ ประการหนึ่งให้แห่แหนโดยขบวนอย่างเสด็จมีที่ประพาส ประการหนึ่งให้มีทหารถือเกาทัณฑ์แขวนอกในชายขาวโดยขนาด ประการหนึ่งจะไปแห่งใดให้มีเจ้าพนักงานชูกระต่ายรูปแห่ไปข้างหน้าอย่างแห่เสด็จ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทย์าคม**ความเย้ายวนแห่งอำนาจ (ตอนที่350)**

โจโฉกำลังจัดเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองกังตั๋ง แต่ในระหว่างนั้นตั้งเจียวขนนางเก่าแต่ครั้งพระเจ้าฮั่นเต๋และ มีตำแหน่งเป็นถึงราชเลขาธิการในพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้เสนอให้โจโฉขอเลื่อนฐานันดรศักดิ์เป็นน่วยกั๋น อัน ประกอบด้วยเครื่องยศถึงเก้าประการ จึงทำให้แรงปรารถนาในจิตใจของโจโฉเกิดหวั่นไหวกระเพื่อมอย่าง รุนแรง ประดุจดั่งท้องทะเลยามต้องด้วยพายุกล้า

การทั้งนี้สืบเนื่องมาแต่พระมหากรุณาธิคุณในพระเจ้าเหี้ยนเต้ที่โปรดเกล้าพระราชทานสิทธิพิเศษบำเหน็จ ความชอบของโจโฉในการปราบศึกภาคพายัพได้สำเร็จ โดยยกเว้นการปฏิบัติตามกฎมณเฑียรบาล ไม่ต้องเข้า เฝ้าตามกำหนด แม้มีรับสั่งให้เข้าเฝ้าก็ไม่ต้องถวายบังคม และให้มีสิทธิพกพาอาวุธเข้าไปในที่เฝ้าได้ด้วย

ดังนั้นการประพดปฏิบัติของโจโฉจึงผิดแผกแตกต่างจากขุนนางข้าราชการทั้งปวง ด้านหนึ่งทำให้เกิดชาวเล้า ลือว่าโจโฉยิ่งกำเริบในอำนาจ ไม่ยำเกรงพระมหากรุณาธิคุณจึงเป็นที่จับตามองของบรรดาขุนนางข้าราชการทั้ง ปวง

ในขณะที่อีกด้านหนึ่งเส้าน้ำใจโจโฉก็เหลือระเริงเคลิ้มไปในพระมหากรุณาธิคุณนั้น นานวันเข้าก็เริ่มรู้สึกว่ ตัวเองมีฐานะไม่ต่างอันใดกับพระเจ้าเหี้ยนเต้ ซึ่งหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช อ้างว่าโจโฉไม่ใช่คนมักใหญ่ ใฝ่สูงนั้นหากจะถูกตอ้งก็มีความถูกต้องเฉพาะตอนต้น ในขณะที่ได้รับพระราชทานสิทธิ เพราะเป็นการ พระราชทานด้วยน้ำพระทัยของพระเจ้าเหี้ยนเต้เองโดยที่โจโฉไม่ได้กราบบังคมทูลร้องขอ แต่ครั้งได้สิทธิ อำนาจนั้นแล้วน้ำใจโจโฉก็หวั่นไหวกำเริบไปตามวิสัยปฤษณ

แต่ทว่าบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงถึงแม้บางส่วนจะมีน้ำใจฝักใฝ่ด้วยโจโฉ แต่ก็ยังคงยำเกรงพระราช อำนาจ มีก่แต่ตั้งเจียวซึ่งเป็นขุนนางเดาามากด้วยอาวโส รับราชการใกล้ชิดพระมหากรุณาธิคุณมาถึงสามรัชกาล รู้ ตื่นลึกหนาบงในราชสำนักเป็นอย่างดี แต่มีใจฝักใฝ่ด้วยโจโฉ ทำตัวเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนาย จึงเสนอ ให้โจโฉขอเลื่อนฐานันดรศักดิ์เป็นท่วยกั๋นหรือเท่ากับตำแหน่งสมเด็จเจ้าพระยา

ตั้งเจียวผู้รู้รักและสวามีภักดีกับโจโฉตั้งแต่เมื่อครั้งที่โจโฉได้เข้ามาถวายอารักขาแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้ต่อสู้กับลิ จุยกุยกี้ในตอนต้นรัชกาล ในครั้งนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้ยังประทับอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง ตั้งเจียวได้เสนอให้โจโฉเชิญ เสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปตั้งเมืองหลวงใหม่ที่เมืองสุโต โดยอ้างว่าเป็นปุมเมืองอันเป็นมงคลที่โจโฉจะตั้งตนเป็น ใหญ่ในแผ่นดิน และการที่โจโฉเป็นผู้ก่อตั้งเมืองหลวงใหม่จะทำให้โจโฉเป็นผู้ครองอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ในเมืองหลวง

ดังนั้นตั้งเจียวจึงนับเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่รู้โจโฉกระจ่างแจ้งมาครั้งนี้เห็นว่าโจโฉกำเริบในอำนาจ และ บรรดาขุนนางทั้งปวงอยู่ในโอวาท สมควรแก่เวลาแล้วจึงเสนอให้โจโฉขอเลื่อนฐานันดรศักดิ์เป็นชั้นน่วยกั๋น อัน ตำแหน่งน่วยกั๋นนี้ถือเป็นตำแหน่งนับเนื่องด้วยพระราชวงศ์ มีเครื่องยศประจำตำแหน่งถึงเก้าประการ ดังที่สาม ก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาโดยสังเขปพอให้เห็นเป็นแนวทางตามคติของฝ่ายไทย แต่ใน สามก๊กฉบับภาษาจีนได้ให้คำอธิบายที่ชัดเจนตามแบบอย่างธรรมเนียมจีนในขณะนั้นว่า เครื่องยศเก้าประการ ได้แก่

ประการแรก ให้มีขบวนรถม้าหนึ่งขบวน ประกอบด้วยรถม้าคันใหญ่ประดับทองคำหนึ่งคัน เเทียมด้วยม้าวพิเศษ พันธุ์ดีสี่เหลื่องแปดตัวและรถม้าคันหนึ่งคัน เเทียมด้วยม้าเพศผู้พิเศษสี่ตัว ประการที่สอง ให้มีเลื้อหมวก ลายมังกร รองเท้าสีแดง ซึ่งเป็นอาภรณ์สำหรับขุนนางที่เป็นเชื้อพระวงศ์ ประการที่สาม ให้มีเครื่องดนตรีวง ใหญ่สำหรับประโคมในจวนในทางพิธี และในการแห่แหน ประการที่สี่ ประตูลงทาสีแดงชาดตามแบบอย่าง ของพระราชวังและพระตำหนักของฮ่องเต้ ซึ่งห้ามมิให้ราษฎรทั่วไปใช้สีดังกล่าว ประการที่ห้า ให้มีท้องพระ โรงสำหรับว่าราชการอย่างพระมหากรุณาธิคุณ และให้มีบันไดจากพื้นชั้นล่างขึ้นสู่ท้องพระโรงเหมือนพระ ตำหนักที่ฮ่องเต้ออกว่าราชการในพระบรมมหาราชวัง ประการที่หก ให้มีทหารองครักษ์ทำนองเดียวกับทหาร รักษาพระองค์จำนวนสามร้อยนาย ประการที่เจ็ด ให้มีขบวนอาญาสิทธิ์สำหรับใช้บังคับบัญชาทหารและหัว เมืองต่างๆ ทั่วประเทศ ประการที่แปด ให้มีเกาทัณฑ์หนึ่งชุดใหญ่ประกอบด้วยเกาทัณฑ์คันสีแดงพร้อมด้วยลูก เกาทัณฑ์หนึ่งร้อยดอก เกาทัณฑ์สีดำหนึ่งร้อยคัน ลูกเกาทัณฑ์สีดำพันดอก ประดับด้วยลวดลายมังกร ประการ ที่เก้า ให้มีเครื่องอุปราชูปโภคเสมอด้วยมกุฎราชกุมารห้าอย่างสำหรับสักการะเช่นให้ศาลาบรรพชน ประกอบด้วยข้าวเกาเหลียงสีดำ สุราหอม ป่านใส่สุรา จอกสุรา และภาชนะสำหรับรองจอกสุรา

โจโจได้ฟังข้อเสนอของดั่งเจียวก็มีท่าทียินดีแต่มีกล่าวคำประการใด ได้แต่ทอดตามองบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการทั้งปวง ขุนสกลซึ่งเป็นที่ปรึกษาเก่าแก่ของโจโจและเข้ารับราชการกับโจโจตั้งแต่เริ่มตั้งตัวเห็นดังนั้นจึงทักท้วงว่า ซึ่งดั่งเจียวว่าทั้งนี้ข้าพเจ้ามิเห็นชอบ อันมหาอุปราชจะทำตามนั้นมิได้ ด้วยแต่แรกมหาอุปราชของสมณผู้คนแลทหารทั้งปวง ดั่งโจโจจะสนองพระเดชพระคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้แผ่นดินเป็นสุขโดยสุจริต เพราะว่าเป็นข้าแผ่นดินของท่าน ถึงมาตรว่ามีความชอบสักเท่าใดก็ดี ก็ควรจะเจียมตัวเคารพตามประเพณีข้ากับเจ้า

ขุนสกลได้เข้ารับราชการกับโจโจ โดยได้ตกลงหลักการแต่ต้นว่า โจโจจะก่อตั้งกองทัพธรรมเพื่อกำจัดขุนศึกทั้งปวงซึ่งกำเริบเลิบบ้าน ทำลายต่ออำนาจราชสำนัก โดยเฉพาะในยุคนั้นคือดั่งโตะ ซึ่งประพุดิตตนเป็นทรราชข่มเหงรังแกพระเจ้าเหี้ยนเต้ และได้เสนอให้ โจโจขูข่มธรรมเนียมเข้าครองอำนาจในเมืองหลวงแต่บริหารราชการแผ่นดิน ในพระปรมาภิไธยของสองเต้ เพราะเข้าใจตรงกันดังนี้ ขุนสกลจึงถือธงการเมืองดังกล่าวเป็นธงธรรมขึ้นทำการทั้งปวง ทั้งการเมือง การทหาร และการบริหารราชการแผ่นดินของโจโจตลอดมา

ครั้นขุนสกลได้ฟังคำยุยงของดั่งเจียว และเห็นโจโจมีท่าทีว่าจะคล้อยตาม ก็เห็นว่าเป็นการขัดต่อวิถีทางธรรมของธงการเมืองดังกล่าว จึงทัดทานอย่างตรงไปตรงมา แต่โจโจวันนี้ผิดไปจากวันก่อนซึ่งเคยเชื่อฟังและเคารพความคิดเห็นของขุนสกล พอได้ฟังคำทัดทาน ของขุนสกลดั่งนั้นโจโจก็โกรธ สีหน้าที่เข้มขึ้นเบิกบานกลับกลายเป็นบึ้งตึงในทันที

แต่ใจหนึ่งโจโจก็ยังคงเกรงใจขุนสกลซึ่งไว้วางใจให้รักษามืองทุกครั้งที่โจโจยกกองทัพออกจากเมืองหลวง ทั้งเกรงใจต่อสติปัญญาและความคิดอ่านของขุนสกล ดังนั้นแม้จะโกรธและไม่พอใจโจโจก็สุมใจไม่พูดจาประการใด

ดั่งเจียวอ่านน้ำใจโจโจได้กระจ่างว่าเห็นด้วยกับข้อเสนอที่จะขอเลื่อนฐานันดรศักดิ์เป็นนุยกั๋ง จึงกล่าวสาทักต่อไปว่าการครั้งนี้เป็นความปรารถนาของปวงชนในนอกละจะฟังคำทัดทานของคนแต่คนเดียวได้ โจโจเห็นดังนั้นก็รู้ที่รู้ใจดั่งเจียวจึงสั่งให้เลิกประชุม พอขุนนางข้าราชการทั้งปวงคำนับลาโจโจกลับออกไปแล้ว ดั่งเจียวจึงแต่งภูิกำลังอิงเอาความปรารถนาของปวงชน ตลอดจนขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่า อัศวินหาเสนาบดีโจโจมีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก บัดนี้มาอายุโสฬสวันเวลามีวัยอันสมควร บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงจึงพร้อมเพรียงกันทูลเกล้าถวายฎีกาเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าสถาปนาฐานันดรศักดิ์ของโจโจเป็นที่ยักยัก มีเครื่องอุปราชูปโภคเก่าประการตามอย่างธรรมเนียม

ครั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงทอดพระเนตรเห็นฎีกาของดั่งเจียวก็ไม่ทรงตรัสประการใด แต่ลงพระปรมาภิไธยและตราพระราช ลัญจกรในประกาศพระบรมราชโองการสถาปนาโจโจขึ้นเป็นที่ยักยัก

เจียนอันศกปีที่สิบเจ็ด กลางเดือนสิบสอง ข้าหลวงในพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้อัญเชิญพระบรมราชโองการโปรดเกล้าสถาปนาตั้งให้โจโจเป็นนุยกั๋ง โจโจจึงเป็นสมเด็จเจ้าพระยานับแต่บัดนั้นมา

ขุนสกลได้ทราบข่าวก็รู้ว่าโจโจบัดนี้มีน้ำใจกำเริบ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเป็นอันมากก็เศร้าโศกเสียใจที่มองคนผิด ได้คิดอ่านสนับสนุนจนโจโจมีอำนาจบาปใหญ่ในเมืองหลวงถึงเพียงนี้ และตีตนขึ้นเป็นเชื้อพระวงศ์ มีหรือจะยังหยุดอยู่เพียงเท่านี้ คงจะกำเริบคิดอ่านแย่งชิงเอาราชสมบัติเป็นมั่นคง

ขุนสกลมีรู้ที่จะทำประการใดจึงได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ แล้วปรารภความในใจให้ผู้คนใกล้ชิดได้ทราบความทุกข์ของตัว แต่ธรรมดาหน้าตาข่มขู่ ประดุจข่มขู่มา ความทุกข์ร้อนของขุนสกลดังกล่าวจึงล่วงรู้ไปถึงหูของโจโจ แต่แทนที่โจโจจะสำนึกตัวคิดถึงความหลังครั้งเริ่มตั้งตัวกลับน้อยใจขุนสกล ปรารภกับขุนนางข้าราชการที่ใกล้ชิดว่าบัดนี้ขุนสกลได้เปลี่ยนแปลงไป ไม่คิดที่จะทำนุบำรุงตัวเราเหมือนดังแต่ก่อน

เจียนอันศกปีที่สิบเจ็ด ปลายเดือนสิบสอง ถึงวันฤกษ์ดีโจโจจึงกำหนดการเคลื่อน ท้าพระยกไปตีเมืองกังตัง พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงทราบความจึงมีพระราชกระแสให้โจโจ พาขุนสกลไปราชการสงครามด้วย โจโจทราบรับสั่งแล้วจึงให้ทหารไปแจ้งความให้ขุนสกลทราบ

ขุนสกลไม่ทราบว่าเป็นรับสั่งของพระเจ้าเหี้ยนเต้ สำคัญว่าโจโฉไม่พอใจและคิดอุบายพาไปในกองทัพแล้วจะหาโอกาสฆ่าเสียจึงป้ายเบี่ยงอ้างว่าป่วย ไม่ยอมไปราชการทัพและเดินทางไปพักผ่อนที่ต่างตำบล โจโฉทราบความดังนั้นก็สำคัญว่าขุนสกลอกใจ จึงสั่งทหารให้เอากระบะเปลาสำหรับใส่ของกินแล้วปิดผนึกประทับตราครุฑ ทำเหมือนหนึ่งว่าโจโฉส่งของกินไปมอบให้แก่ขุนสกลที่บ้านพัก และยังมีหนังสือปิดผนึกกำกับกระบะเปลานั้นด้วยว่าเป็นความลับเฉพาะถึงขุนสกล

ครั้นขุนสกลได้รับกระบะก็เปิดออกดู เห็นเป็นกระบะเปลา ก็สำคัญว่าโจโฉมีคำสั่งลับให้ฆ่าตัวตาย เหมือนกับการที่ฮ่องเต้พระราชทานสุราพิษให้แก่นักโทษชั้นเชื้อพระวงศ์ ขุนสกลก็โศกเศร้า เสียใจเป็นอันมากจึงกินยาพิษถึงแก่ความตายในขณะที่มีอายุได้เพียงห้าสิบปี

ขุนหนผู้บุตรขุนสกลมีความตื้นลึกหนาบาง ครั้นเห็นบิดา ถึงแก่กรรมก็นำความไปแจ้งแก่โจโฉตามประเพณี โจโฉทราบข่าว ขุนสกลถึงแก่ความตายก็ได้คิด คำนึงถึงความชอบของขุนสกลแต่หนหลัง และสำนึกว่าที่กระทำกับขุนสกลนั้นโหดเหี้ยมอำมหิตเกินไปจึงเศร้าโศกเสียใจ แล้วสั่งให้แต่งการศพของขุนสกลอย่างสมเกียรติตามประเพณี และให้เงินทองแก่ขุนหนเพื่อตอบแทนคุณขุนสกลเป็นอันมาก

ครั้นถึงเวลาฤกษ์ดีโจโฉก็สั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองหลวงยกไปตีเมืองกังตั๋ง และให้เดินทัพตรงไปทางเมืองยี่สุ ครั้นถึงแดนเมืองยี่สุจึงให้ตั้งค่ายมั่นแล้วสั่งให้โจหองคุมทหารสามหมื่นยกไปเป็นกองหน้าดูลาดเลาการข้างเมืองกังตั๋งว่าได้จัดเตรียมรับมือกับการสงครามประการใด

ทางฝ่ายขุนกวนครั้นได้ทราบข่าวศึกว่าโจโฉยกกองทัพออกจากเมืองหลวงจะมาตีเมืองกังตั๋ง จึงจัดแจงกองทัพยกไปตั้งอยู่ที่ปากน้ำเมืองยี่สุ กำหนดแผนยุทธการตามแผนการยุทธของลิบอง ที่ให้สร้างป้อมปราการไว้ที่ปากน้ำเมืองยี่สุนั้นทุกประการ

ขุนกวนจัดแจงแต่งกองทัพและจัดวางกำลังตามแผนการยุทธปากน้ำเมืองยี่สุเสร็จสิ้นแล้ว ก็ให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อมคอยท่าเตรียมรับมือกับกองทัพของโจโฉ โจหองยกทหารเป็นกองหน้าออกมาดูลาดเลาลาดตระเวนทั่วแนวเขตปากน้ำเมืองยี่สุแล้วไม่พบเห็นการเคลื่อนไหวทางการทหารแต่ประการใด มีแต่ธงทิวปักเป็นริ้วลายตลอดทั่วทั้งชายทะเลก็สงสัย จึงยกกลับไปหาโจโฉ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>